Cartea a treia din seria de succes:

Copiii lămpii fermecate

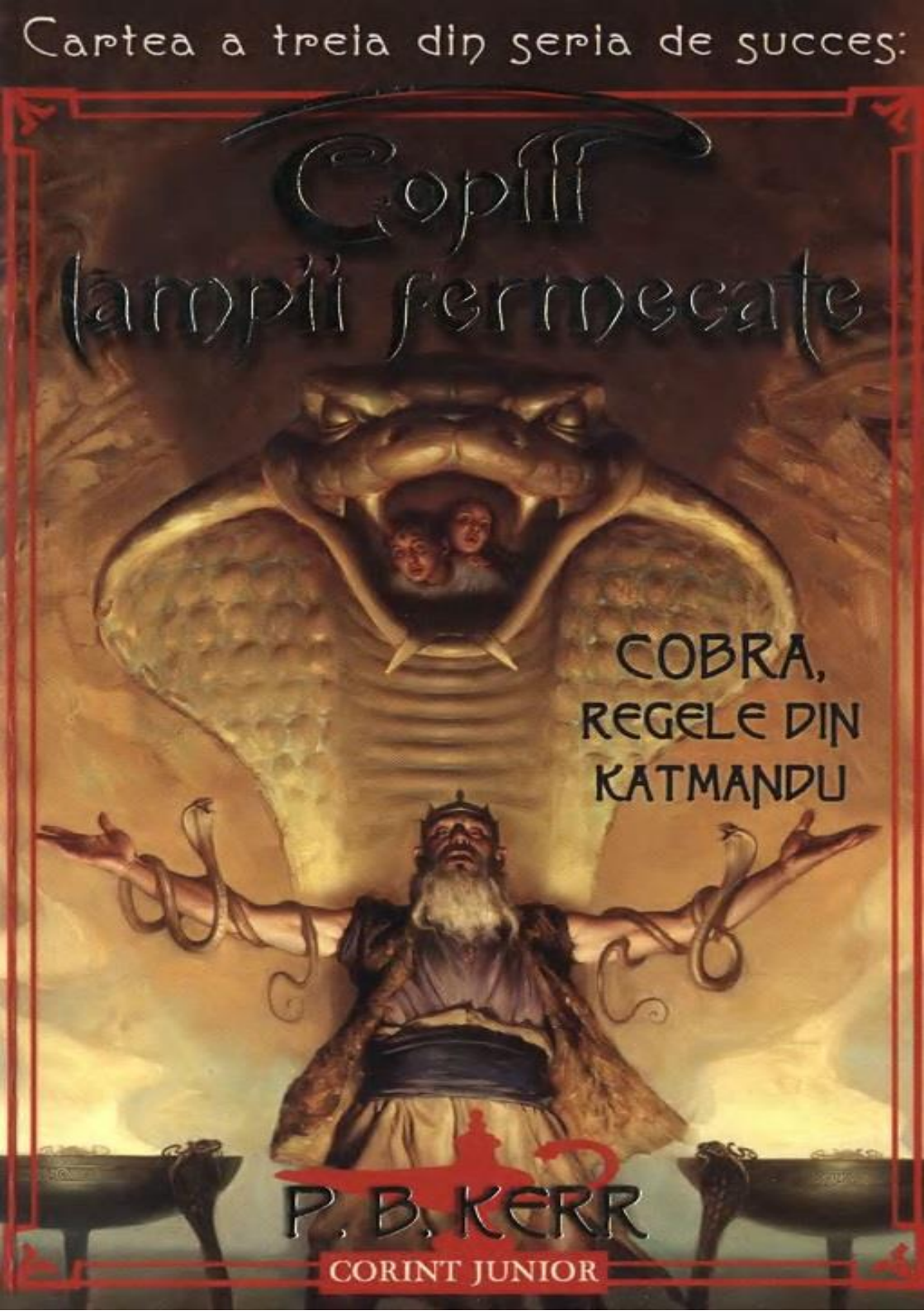

COBRA, REGELE DIN KATMANDU

P. B. KERR

CORINT JUNIOR

P.B. Kerr

Copiii Lămpii Fermecate

Cartea A Treia

Cobra, Regele din Katmandu

Această carte este pentru Brian Bookman

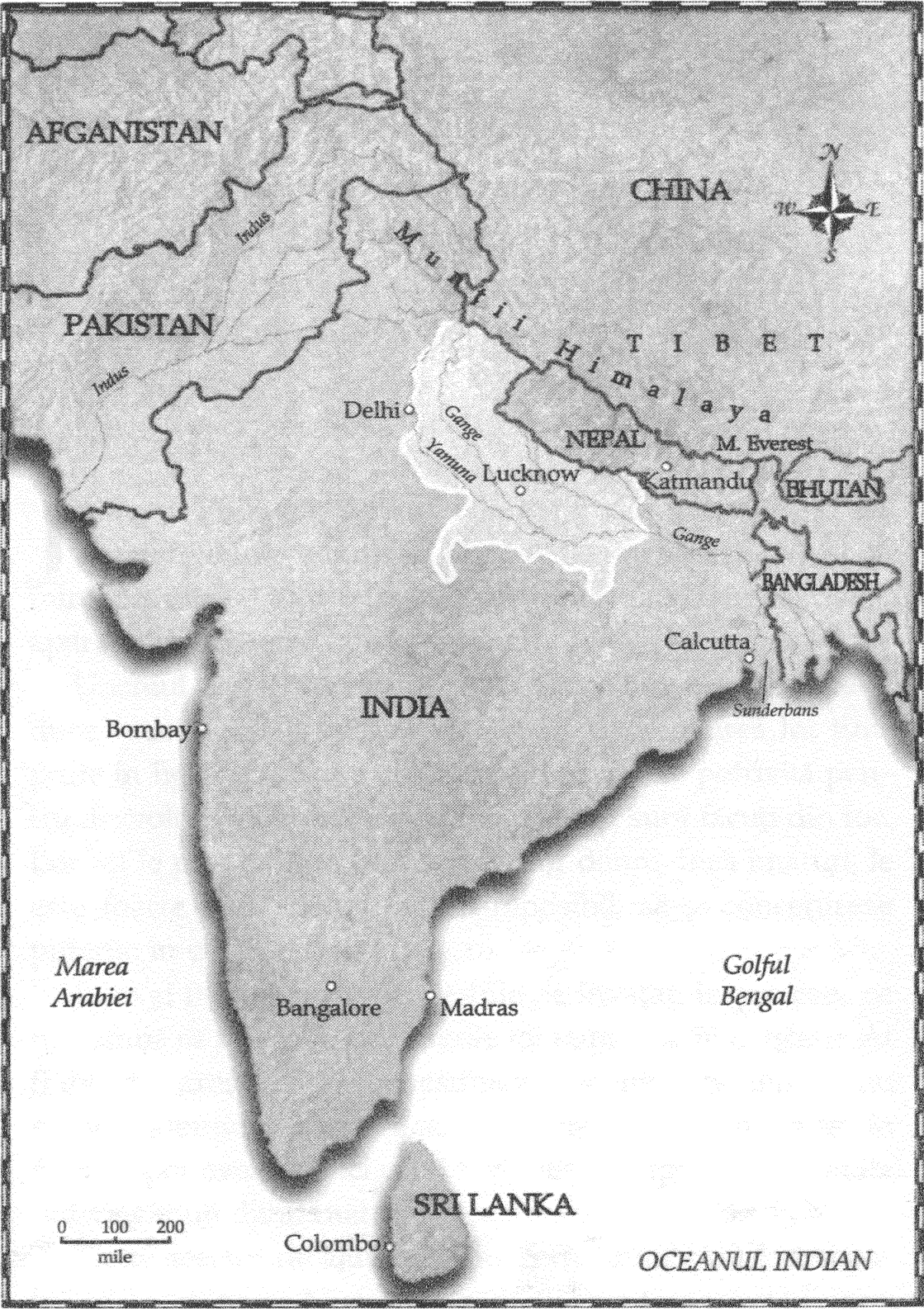
AFGANISTAN
CHINA
N
W
E
S
Indus
Munții Himalaya
PAKISTAN
TIBET
Indus
Delhi
Gange
Yamuna
Lucknow
NEPAL
M. Everest
Katmandu
BHUTAN
Gange
BANGLADESH
Calcutta
INDIA
Sunderbans
Bombay
Marea Arabiei
Golful Bengal
Bangalore
Madras
SRI LANKA
0 100 200
mile
Colombo
OCEANUL INDIAN

Nota autorului
(Pentru aceia dintre cititori care ar fi putut să uite ceea ce s-a întâmplat în primele două cărți)

John şi Philippa Gaunt, doi copii din New York, au descoperit într-o bună zi, după ce li s-au scos măselele de minte, că sunt djinni. Măselele de minte, ca şi mintea însăşi, apar foarte devreme la copiii djinni.

Unchiul lor, Nimrod, un puternic djinn englez care-şi duce veacul prin Londra, s-a ocupat de pregătirea lor timpurie în Egipt, țară cu o climă fierbinte, foarte potrivită pentru dezvoltarea puterilor de djinn. Djinnii sunt făcuți din foc. Lor nu le prea prieşte frigul. Tinerilor djinni, încă imaturi, le este foarte greu, uneori chiar imposibil, să-şi concentreze puterile în climate reci.

John şi Philippa mai au destule de învățat despre ceea ce înseamnă să fii djinn, iar puterile lor sunt încă în creştere. Ar fi totuşi o greşeală să-i subestimezi, căci fiind gemeni – nu gemeni identici, pentru că asemănările dintre ei nu-ți sar în ochi – pot avea, atunci când acționează împreună, tot atâta putere cât un djinn matur.

Toate acestea ne ajută să înțelegem cum de-au fost capabili să-l sprijine pe Nimrod în zădărnicirea tentativei lui Iblis, cel mai rău dintre toți djinnii, de a pune stăpânire pe cei şaptezeci de djinni captivi ai lui Akhnaton şi să-i folosească astfel încât să rupă echilibrul de puteri existent

între cele trei triburi de djinni buni şi cele trei triburi de djinni răi: *homeostasisul.*

În timp ce se întâmplau toate acestea, mama lor, Layla, ea însăşi djinn, rămăsese acasă, ținându-se deoparte de lumea djinnilor. Fiind măritată cu Edward Gaunt, o ființă omenească normală şi un bancher specializat în investiții (nu neapărat în această ordine), îi era destul de uşor să izbutească, cel puțin atât timp cât puterile extraordinare ale gemenilor rămâneau nedezvăluite.

Dar atunci când Philippa a fost răpită de Ayesha, conducătoarea supremă a djinnilor, cu intenția, cel puțin la prima vedere, de a o desemna succesoarea ei la titlul şi la funcția de Djinn Albastru al Babilonului, Layla a înțeles că n-ar putea s-o lase indiferentă viitorul propriei fiice. Ca să se impună în fața tuturor djinnilor – deopotrivă a celor buni şi a celor răi – un Djinn Albastru are nevoie, în îndeplinirea funcției sale, de o mare independență a spiritului. Este, de asemenea, o poziție care implică un considerabil sacrificiu personal, Djinnul Albastru fiind obligat să renunțe la propria familie şi la propriul cămin şi să trăiască în singurătate, mai presus de Bine şi de Rău.

Astfel, Layla a intervenit, ajutându-l pe John în viteaza şi eroica lui misiune imposibilă de salvare a Philippei din Iravotum – tainicul regat subteran al Djinnului Albastru – în timpul desfăşurării acesteia.

Pe parcurs, Layla avea să descopere că

adevăratul scop urmărit de Djinnul Albastru fusese acela de a o face pe ea, nu pe Philippa, succesoarea sa. Şi, vrând să se asigure că Philippa se va putea bucura de ceea ce-i mai rămăsese din copilărie, Layla s-a declarat de acord ca, după moartea Ayeshei, ea, şi nu Philippa, să devină următorul Djinn Albastru.

Philippa şi John au fost, lucru lesne de înțeles, şocați când au descoperit că Ayesha era chiar bunica lor. Dar, chiar şi-aşa, n-au aflat despre înțelegerea secretă dintre Ayesha şi Layla şi despre faptul că, foarte curând, iubita lor mamă avea să-i părăsească pentru totdeauna.

Dacă Iblis rămâne cel mai mare duşman al gemenilor, ei au în schimb câțiva buni prieteni. Domnul Rakshasas este un djinn foarte în vârstă, prieten apropiat cu Nimrod, ale cărui puteri sunt în declin şi care, deşi născut în India, a deprins engleza cu accent irlandez. Credinciosul servitor al lui Nimrod, domnul Groanin, din Manchester, este un bărbat cu un singur braț – pe celălalt l-a pierdut într-o confruntare cu un tigru flămând, în British Museum. Dybbuk este un tânăr djinn care locuieşte în Palm Springs, California, împreună cu mama lui, Jenny Sachertorte, doctor de djinni. Domnul şi doamna Gaunt au şi o menajeră credincioasă, pe doamna Trump, care a continuat să lucreze pentru familia Gaunt chiar şi după ce Philippa i-a îndeplinit, în secret, dorința de a câştiga la Marea Loterie a statului New York.

P.B. Kerr, februarie 2006

Prolog

Despre ceva care s-a întâmplat la doar câteva săptămâni după ce gemenii, John şi Philippa Gaunt, s-au născut în oraşul New York

Începutul groaznicei întâmplări s-a petrecut, aşa cum e cazul cu mai toate întâmplările de groază, în toiul nopții, în timp ce majoritatea lumii dormea. Casa în care a avut loc înfiorătorul eveniment era o clădire guvernamentală din Londra. Una de mărime înşelătoare, din cărămidă, construită în stil palladianist [1] în Whitehall [2], având cea mai veche şi mai cunoscută adresă din lume. În fața faimoasei uşi negre din față, stătea un polițist; pe partea cealaltă a străzii, alte clădiri guvernamentale se înşirau până spre Westminster şi spre Palatul Parlamentului şi mai departe, spre mocirlosul fluviu Tamisa. Cu mult după miezul nopții, într-o noapte rece de aprilie, în ultimii ani ai mileniului trecut, clădirea de la numărul zece, de pe strada Downing[3] era cufundată în linişte.

O fetiță în vârstă de unsprezece ani era singură în camera ei; fetița însă nu dormea, ci se ghemuise sub plapumă şi citea o carte la lumina lanternei.

---

[1] Stil arhitectonic preclasic, din secolul al XVI-lea, al cărui nume provine de la cel al arhitectului italian Andrea Palladio.

[2] Stradă din Londra, cuprinsă între Parliament Square şi Trafalgar Square, pe care se situează mai multe clădiri guvernamentale şi care dă numele cartierului în care se află.

[3] Adresă la care se află, conform tradiției, reşedința prim-ministrului britanic.

Tatăl ei, prim-ministrul Marii Britanii şi al Irlandei de Nord, împreună cu mama ei dormeau adânc în camera lor, aflată de cealaltă parte a holului. La parter, într-o încăpere situată în spatele biroului premierului, erau de serviciu agentul de pază al prim-ministrului şi purtătorul de cuvânt al acestuia. Cam pe la ora douăsprezece şi patruzeci de minute, fetița îşi ridică privirea de pe romanul pe care-l citea, încruntându-se nedumerită. I se păruse că aude răsunând un râs. Un râs ciudat, de femeie. Sau mai degrabă un chicotit răutăcios şi copilăresc.

Ciudat!

Îşi scoase capul de sub adăpostul plăpumii şi ascultă cu atenție, timp de câteva clipe; dar după aceea nu-i mai dădu importanță.

Cred că mi s-a părut.

Dar în clipa în care râsul de fetiță se făcu din nou auzit, ea se ridică în capul oaselor şi-şi azvârli cartea deoparte.

Chicotitul ăsta! Îmi dă fiori!

Coborî din pat, hotărâtă să vadă despre ce era vorba. Trăgându-şi pe ea un halat, deschise uşa camerei şi aruncă o privire în lungul holului. Chicotitul părea să se audă din dormitorul părinților.

Ce se întâmplă oare? Nu e mama cea care râde. Ea nu râde aşa. De fapt, de când ne-am mutat pe strada Downing, nu mai râde deloc.

Fetița porni tiptil pe hol şi chicotitul se auzi

dintr-odată mai tare, mai răutăcios şi chiar un pic obraznic, dar, în clipa în care deschise uşa dormitorului şi păşi înăuntru, încetă brusc, chiar dacă numai pentru o clipă.

Ce naiba se-ntâmplă aici?

Mama ei se ghemuise într-un colț al camerei, privind ceva, cu ochii larg deschişi şi evident cuprinsă de spaimă. Tatăl ei stătea drept, în mijlocul patului, dar cu ochii închişi şi respirând greu, cu nările fremătând, ca şi cum ar fi alergat. Părea să nu se simtă bine deloc. Era palid la față, cu pijamaua leoarcă de transpirație şi părul lipit de pielea capului ca un snop de paie ude. Dintr-odată, ochii i se deschiseră, i se rostogoliră precum o pereche de zaruri şi se închiseră la loc.

Imediat după aceea, fetița simți dogoarea. Camera era încinsă ca un cuptor. Se duse la fereastră. O deschise. Atinse radiatorul. Era rece.

Asta-i foarte ciudat.

— Ce-ai pățit, mamă? o întrebă, încetişor.

— *Eu* n-am pățit nimic, răspunse în şoaptă femeia. Cu tatăl tău se-ntâmplă ceva!

Fetița se apropie de marginea patului, aplecându-se spre tatăl ei şi-l dădu la o parte, cu dosul palmei, pe Archibald, ursulețul lui de pluş.

— Tată? Te simți bine?

Singurul răspuns fu zgomotul respirației greoaie. Ochii lui verzi se deschiseră şi o priniră cu o privire neobişnuită, care-i dădu fiori pe şira spinării.

— Termină, tată! Nu e deloc amuzant. O sperii pe mama!

Atunci, bărbatul începu să râdă. Atâta doar că nu era deloc râsul lui. Ceea ce ieşea din gura lui era un râs de fetiță, ca şi cum altcineva ar fi fost înăuntrul lui, cineva nepământean şi nedorit şi, de asemenea, probabil, nesănătos. Cineva sau *ceva.*

Ochii reci, fără expresie, care se potriveau destul de bine cu acel râs ciudat, îi susținură privirea întrebătoare timp de mai multe secunde, înainte ca vocea unei fetițe – care, după cum suna, nu părea să fie cu mult mai în vârstă decât ea – să vorbească, în sfârşit.

— Cheamă-l pe ministrul de Interne, rosti vocea. Şi pe şeful Poliției metropolitane. Şi pe procurorul-general. Şi pe preşedintele Curții Supreme. Vreau să-mi aresteze pe cineva şi să mi-l arunce în Turn[4]. Imediat. În noaptea asta. Nu e timp de pierdut!

— Nu poți să arunci pe cineva în Turn, îi răspunse fata. Nu mai merge. Nu aşa, pur şi simplu. Trebuie să respecți anumite proceduri. Legile.

— Atunci, dă-mi-o pe Regină la telefon, ceru vocea. Vreau să fac o lege nouă. Chiar acum. O lege care să mă lase să arestez şi să execut pe cineva. În noaptea asta.

---

[4] Turnul Londrei, clădire folosită ca închisoare, în special pentru deținuții politici sau de origine nobilă ori chiar regală. în prezent, este muzeu.

Fetița rămase cu gura căscată de uimire.

— Ei bine, ce mai aşteptți, fetiță proastă? Dă-i drumul şi fă cum ți-am zis! Nu ştii cine sunt? Sunt prim-ministrul. Şi, dacă tot treci la treabă, închide gura! Arăți ca un peştişor din acvariu. Şi nu ca unul prea deştept, dacă stau să mă gândesc. Am văzut fețe mai inteligente decât a ta chiar şi la ceasurile stricate[5].

Speriată de moarte, fiica prim-ministrului se trase înapoi din fața lui, încercând în acelaşi timp să-şi netezească părul care i se zbârlise în vârful capului.

— Şi, auzi, Față-de-Peşte? Ai grijă să afle toată lumea că vorbesc foarte serios, altfel voi fi nevoit să-mi demonstrez puterile într-un mod nu tocmai plăcut. Ai înțeles, Față-de-peşte?

Prim-ministrul chicoti iarăşi ca o fetiță, ceea ce reprezenta pentru fiica lui un fel de semnal ca să înceapă, la rândul ei, să țipe.

— Bebeluşii sunt nişte făpturi cu înfățişare tare ciudată, observă Nimrod. Vreau să spun, sunt foarte, foarte nesuferiți, nu-i aşa?

Aflat în vizită în New York, ca să-şi vadă nepotul şi nepoata nou-născuți, adică pe John şi pe Philippa Gaunt, îi privea pe gemenii aşezați în pătuțurile lor din maternitate cu un sentiment

---

[5] Joc de cuvinte, în limba engleză *face* însemnând atât chip, cât şi cadran de ceas.

apropiat de groază. Nu-i plăceau sub nicio formă sugarii, mai ales pentru că-şi amintea prea bine înjositoarea, nestăpânita oroare de a fi fost el însuşi sugar. Este o atitudine frecvent întâlnită la djinnii adulți, căci mulți dintre ei îşi aduc aminte perfect de tot ce li s-a întâmplat vreodată, fiind pur şi simplu incapabili să uite ceva.

— Şi este foarte ciudat, nu-i aşa, cum aproape toți izbutesc să semene cu Winston Churchill[6]. Sau cu Benito Mussolini[7]. Sunt atât de gură-spartă şi puşi pe ceartă! Ca să nu mai vorbesc de predilecția lor deranjantă de a fi mereu în centrul atenției.

Sora lui Nimrod, Layla, şi ea tot djinn, stătea încordată pe patul de spital, ascultând comentariile lipsite de tact ale fratelui ei cu o iritare crescândă. În acelaşi timp, gemenii, simțind dezgustul artistocratic al unchiului lor, începură să miorlăie în cor şi mai tare, ca o pereche de pisoi flămânzi.

— Şi gemeni, pe deasupra! ridică Nimrod vocea peste hărmălaia din încăpere. Ce pacoste pentru tine, draga mea! Uitându-mă la brutele-astea mici, mai că încep să cred în legendele despre

---

[6] Prim-ministru al Marii Britanii în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi în perioada postbelică, s-a bucurat de o popularitate imensă pentru felul în care a condus ţara în această perioadă extrem de dificilă.

[7] Supranumit „II Duce", a fost liderul mişcării fasciste în Italia. Ajuns prim-ministru al țării, a condus Italia în perioada interbelică şi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, susținând o politică de alianță cu Germania nazistă.

întemeierea Romei. Despre cum au fost puşi gemenii Remus şi Romulus într-un coş şi aruncați în apele Tibrului, de unde au fost salvați de o lupoaică şi de o ciocănitoare[8]. Da, zău că-ți sparg timpanele. Extraordinar, cum îşi agită brațele, ca o pereche de raci care încă n-au fiert bine.

— Mai este şi altceva ce-ai vrea să-mi spui? îl întrebă Layla, cu un zâmbet răbdător. Sau ai bătut atâta drum de la Londra doar ca să fii nepoliticos în ceea ce-i priveşte pe copiii mei?

— Nepoliticos, eu? N-aş prea crede! protestă Nimrod, apoi ridică o cutie de pantofi de pe podea. Fiind singurul lor unchi, le-am adus darul tradițional al djinnilor, o lampă aşa cum se cade. Am câte una pentru fiecare. Şi nu sunt prostii din alea, de cositor, aduse din Malaysia, nici vorbă. Sunt din argint masiv. Veritabil. Din Imperiul otoman. Cu interioarele împodobite cu prisosință, chiar de subsemnatul.

— Ei bine, poți să ți le iei înapoi, îl anunță Layla. Copiii mei nu vor fi crescuți ca nişte djinni, ci ca ființe umane.

— Pe lampa mea, Layla! Ce vrei să spui cu asta?

— Exact ceea ce am spus. Tatăl lor este un om obişnuit, de ce n-ar fi şi ei?

— Un om chiar plăcut, aş zice, acceptă Nimrod, dar copiii aceştia nu vor putea fi niciodată

---

[8] În mitologia romană, lupoaica şi ciocănitoarea sunt vietăți protejate de zeul războiului, Marte.

mundani, ştii prea bine asta.

— Aş prefera să nu foloseşti cuvântul acesta, răspunse Layla.

— Mundani? exclamă Nimrod. Dar de ce? Exact asta sunt ființele omeneşti, draga mea. Nu poți trece peste faptul că puterea djinnilor se transmite la copii numai prin intermediul mamelor. Într-un anumit stadiu, în viitor – cel mai probabil, peste zece sau doisprezece ani, când le vor ieşi măselele de minte – tu şi soțul tău, Edward, va trebui să înfruntați realitatea în ceea ce priveşte cine şi ce sunt gemenii. Sunt *copii ai lămpii,* Layla!

— Ți-aş fi recunoscătoare dac-ai uita asta, zise ea. Şi dacă ne-ai lăsa în pace. De tot. Nu vreau să mai am de-a face cu cei din neamul djinnilor. Iar asta te include şi pe tine, frățioare.

— Foarte bine, răspunse Nimrod, simțindu-se mai mult decât jignit. Dar, cu toate c-ar fi posibil să-ți îndepărtezi copiii de alți djinni, nu vei putea îndepărta djinnii din ei.

Nimrod zbură înapoi spre Londra, chiar în acea zi.

Nici nu se întorsese bine de la New York şi se şi dusese în pivniță, înfăşurând în ziare cele două lămpi din argint otomane, pe care dorise să le dăruiască lui John şi Philippei, când majordomul lui cu un singur braț, Groanin, apăru în prag.

— E o persoană pe hol, domnule, spuse el, pronunțând cuvântul „persoană” în felul în care un alt valet ar fi spus „un porc” sau „o hienă”.

Doreşte să discute cu dumneavoastră, urgent.

— Persoana asta are şi un nume?

— Mi-e greu să vă răspund, domnule.

— De ce? Ți-a mâncat pisica limba?

— Nu, domnule, n-am vrut să spun asta. Mă refeream la faptul că-mi este foarte greu să pronunț numele.

— Măcar încearcă.

— Foarte bine, domnule. Groanin păru să-şi concentreze gândurile, buzele şi limba, apoi rosti: Doctorul Ruchira P. Warnakulasuriya[9].

— Da, acum înțeleg ce-ai vrut să zici, Groanin. Îți cam dă de furcă. Ai vreo idee despre ceea ce doreşte?

— N-a vrut să spună clar ce vrea, domnule, a spus doar că este o problemă foarte gravă, de importanță națională. A, da, şi a mai spus că l-ați cunoscut pe tatăl lui, fachirul Murugan[10].

— Ai face mai bine să-l conduci în bibliotecă, Groanin.

— Da, domnule, răspunse Groanin, după care urcă înapoi anevoie, bombănind pe înfundate[11].

Nimrod încuie cele două lămpi în pivniță, apoi se duse să-şi întâmpine musafirul. Răposatul tată al

---

[9] Numele personajului poate să însemne *wanna call assure ya,* ceea ce, în limbajul familiar, s-ar traduce prin: vrea să vă viziteze ca să vă liniştească.

[10] Nume cu o pronunție asemănătoare cu cea a cuvântului *morgan,* de la morganatic, fantomatic.

[11] Este o caracteristică a personajului, al cărui nume vine de la *to groan:* a bombăni, a se văicări.

doctorului fusese un renumit om sfânt indian şi o cunoştință de-a lui Nimrod. Ca semn al credinței şi al marii sale sfințenii, fachirul Murugan petrecuse zece ani cocoțat pe un stâlp înalt, cu opt pumnale înfipte în piept şi în spate. Oamenii sfinți din India făceau adesea astfel de lucruri şi Nimrod nu înțelesese niciodată de ce; numai că obiceiul acesta nefericit părea să-i facă foarte fericiți, iar Nimrod nu era genul să se amestece în concepțiile altora despre fericire.

În bibliotecă, Nimrod găsi un om mic şi îndesat, care purta un costum albastru cu dungi, ochelari de soare şi un ceas din aur, foarte arătos. Doctorul avea purtări foarte alese, rezultatul unei educații costisitoare, desăvârşite în mai multe centre universitare faimoase, printre care Colegiul Eton, Groton, Harvard, Universitatea din Londra şi alte câteva şcoli de medicină, inclusiv cele din Birmingham şi Edinburgh. La vederea lui Nimrod, doctorul se înclină şi-i sărută mâna cu respect. Fachirul Murugan ştiuse că Nimrod era djinn, iar Nimrod bănuia că şi fiul acestuia ştia.

Doctorul trecu imediat la subiect:

— Iertați-mi deranjul, mult stimate domn, începu el, dar s-a ivit o gravă problemă de securitate națională.

— Mda, răspunse Nimrod, în timp ce-şi aprindea un trabuc, aşa mi-a spus şi Groanin.

— Eu am un cabinet medical, care se bucură de un foarte mare succes, pe strada Harley. Unul

dintre pacienții mei este chiar doamna Widmerpool*, soția prim-ministrului. De ceva vreme, am devenit chiar prietenul şi confidentul ei. Doctorul Warnakulasuriya îşi răsuci cravata, ca şi cum i-ar fi fost jenă de faptul că era nevoit să dezvăluie numele unei persoane atât de influente.

— Probabil că e de bine pentru dumneata, spuse Nimrod, nici pe departe impresionat. Doamna Widmerpool[12] întotdeauna îi lăsase impresia unei femei stupide.

— Da, răspunse doctorul Warnakulasuriya, şi aşa se face că eu, şi nu doctorul personal al domnului Widmerpool, am ajuns să fiu implicat într-o problemă care necesită multă delicatețe şi discreție.

— Încep să fiu curios, spuse Nimrod, suflând norişori de fum care luară forma unor urechi mari, omeneşti.

— O, minunat! exclamă doctorul Warnakulasuriya, văzând urechile de fum. Minunat! însă, aducându-şi aminte de urgența misiunii sale, continuă. Domnule, de fapt, cred că prim-ministrul este posedat de un djinn şi am venit să vă întreb dacă ați fi atât de drăguț încât să ne ajutați cu o exorcizare.

— O exorcizare? întrebă Nimrod. Dar ce te face să crezi că este posedat de un djinn şi nu de altceva? De un diavol, de exemplu.

---

[12] Nume care s-ar putea traduce prin: baltă întinsă.

— Eu nu sunt ca tatăl meu, domnule, răspunse doctorul Warnakulasuriya. Cu toate acestea, în limitele a ceea ce ştiu despre djinni, am judecat cu toată prudența posibilă şi am ajuns să am convingerea că este, într-adevăr, posedat de unul dintre djinni. Spre exemplu, în dormitorul domnului Widmerpool, unde acesta se află momentan sub pază, temperatura este destul de ridicată. De asemenea, am aprins un băț de chibrit lângă buzele lui şi nu l-a stins. Din contră, a încercat să absoarbă flacăra, precum un om care soarbe ceai dintr-o farfuriuță.

— Descrierea, într-adevăr, se potriveşte, aprobă Nimrod. Altceva? Vreun miros deosebit, de exemplu?

— Am constatat că mirosea foarte tare a sulf, răspunse doctorul.

— Descrie-mi vocea pe care-ai auzit-o atunci când ți s-a adresat prim-ministrul.

— Era o voce de fată, răspunse doctorul. Aş putea să spun că era una micuță, cam de doisprezece ani. Educată. Americancă. Răutăcioasă şi obraznică. Le dă ordine tuturor celor care se apropie, ca şi cum se aşteaptă să fie ascultată pentru că ordinele vin din gura prim-ministrului. La început, toate ordinele sunau la fel: să fie arestat un bărbat, dus în Turn şi executat prin decapitare.

— O! Chiar aşa? Cum se numea bărbatul acela?

— Are un nume deosebit, ceva străin. Vreau să

spun, nu unul britanic. Poftim, l-am notat aici – şi doctorul Warnakulasuriya se căută prin buzunarul de la vestă şi-i întinse lui Nimrod o carte de vizită, care avea un nume scris pe spate. Deşi nu sunt sigur că l-am scris corect.

Nimrod citi numele în tăcere, apoi vârî cartea de vizită în buzunarul pantalonilor.

— Continuă, îl îndemnă el. Ai spus că, la început, ordinele erau aceleaşi. Mai târziu ce a început să poruncească?

— Atunci când şi-a dat seama că nimeni n-avea de gând să-l aresteze pe omul acela, ordinele s-au schimbat. Păreau că au ca scop doar să-l discrediteze pe domnul Widmerpool, să-l facă să treacă drept nebun. De exemplu, i-a poruncit purtătorului de cuvânt să emită un ordin de arestare pentru preşedintele Americii, sub acuzația de înaltă trădare, în cazul în care acesta ar fi refuzat să abroge Declarația de Independență şi să vină în Anglia imediat, ca să-i jure supunere Maiestății Sale Regina.

Nimrod zâmbi.

— Interesantă idee, aprecie el. Mă întreb dac-ar merge. Rămase o clipă pe gânduri. Spune-mi, doctore Warnakulasuriya, cumva există şi o pisică în reşedința de pe strada Downing, la numărul zece?

— O pisică? Da, cred că da. Dar de ce mă întrebați?

— Fiindcă vom avea nevoie de o pisică pentru

ritualul de exorcizare.

— Prin urmare, ne *veți* ajuta.

Nimrod îşi aruncă privirea pe fereastră şi zâmbi.

— De ce nu? Doar e o zi numai bună pentru o exorcizare.

Motanul din imobilul de la numărul zece de pe strada Downing se numea Boothby[13]. Fusese cules de pe stradă, avea blana lungă, neagră cu pete albe, şi o slăbiciune pentru prăjiturele. În ciuda reputației de ucigaş al puilor de păsări, Boothby era foarte iubit de cei din casă şi, până în acea dimineață de aprilie, când sosi Nimrod, singurul necaz pe care-l păţise de când locuia pe strada Downing fusese atunci când Cadillacul blindat, de două tone, al preşedintelui Americii, aproape că trecuse peste el.

Cum sosi în casa de la numărul zece, Nimrod nu ceru să-l vadă pe prim-ministru, ci pe Boothby. Motanul nu se vedea pe nicăieri, dar doctorul se oferi să se ducă să-l caute. Nimrod fu condus în Salonul Coloanelor, unde, după vreo zece minute, apăru şi doctorul Warnakulasuriya, cu motanul în braţe. Doctorului nu-i plăceau pisicile; nu-i plăcea să vadă păr de pisică pe costumul lui de comandă şi în special nu-i plăceau zgârieturile pe care i le lăsa animalul care se zbătea să scape din îmbrăţişarea lui dezgustată.

— Au, exclamă doctorul, lingându-şi sângele de

---

[13] Nume care s-ar traduce: cules de prin maghernițe, din cartier.

pe dosul palmei. Parazit mic şi nesuferit! Cum îndrăzneşti? Asasin mic!

Pentru o clipă, păru că vrea să-i tragă un picior. Nimrod, însă, dându-şi seama de ce era motanul atât de agitat, îl ridică în braţe.

— Camera asta este bântuită, doctore, îi explică el, de fantoma doamnei Gladstone[14]. Mai bine găsim altă încăpere, fiindcă altfel motanul nu va sta locului destul cât să... ăăă... cât să fac ceea ce trebuie făcut.

Doctorul, care în mod evident ştia să se descurce prin reşedinţa de la numărul zece, îl conduse în Salonul de Teracotă, unde Nimrod, încă ţinându-l pe Boothby în braţe, se aşeză pe o canapea şi începu să-şi mângâie noul prieten felin.

— Fii atât de amabil şi dă-mi scrumiera aceea, îi ceru el doctorului.

Acesta îi întinse scrumiera.

— Ia spune-mi, i-ai dat ceva de băut prim-ministrului? Un pahar cu apă, poate?

— Nu. I-am verificat pulsul – era foarte rapid –, i-am luat o probă de sânge pentru analize, i-am examinat pupilele, limba, şi i-am palpat glandele limfatice din zona gâtului, să văd dacă sunt umflate. Şi chiar erau umflate. Într-adevăr, acum, când mă gândesc, am simţit mirosul de sulf despre

---

[14] Catherine Glynne Gladstone, soţie, timp de 59 de ani, a lui William Ewart Gladstone, prim-ministru al Marii Britanii şi un pasionat de spiritism, care, convins că morţii vorbesc, a susţinut investirea de fonduri în dezvoltarea acestui domeniu.

care v-am spus mai devreme abia după ce am apăsat glandele limfatice de pe gâtul domnului Widmerpool.

— Asta s-a întâmplat deoarece aceste glande sunt, de fapt, centrul posedării, îi explică Nimrod. Locul în care djinnul alege să se stabilească, dacă pot să spun aşa. Apăsând aceste glande, ai făcut ca din corpul prim-ministrului să emane sulf pur. Djinnii au mult mai mult sulf în corp decât mundanii… vreau să spun, decât oamenii. Dacă vrei să ştii, corpul uman conține sulf cât să poată omorî toți puricii din blana unui câine mare, în timp ce corpul unui djinn conține suficient sulf încât să omoare toți puricii de pe un mamut. Din cauza asta, oamenii au simțul mirosului mai ascuțit decât djinnii. Este unul dintre puținele avantaje pe care le aveți față de noi.

Nimrod nu povestea aceste lucruri doar pentru a-i îmbunătăți cunoştințele doctorului Warnakulasuriya – de fapt, el prefera chiar să țină secrete astfel de lucruri – ci pentru faptul că-şi dăduse seama că sunetul vocii lui, adânc şi puternic, avea un efect calmant asupra motanului. Nimrod voia ca Boothby să se relaxeze suficient încât să-l lase să-i atingă mustățile.

Pisicile dețin, ca bunuri mobile, douăzeci şi patru de mustăți, câte douăsprezece pe fiecare parte a nasului, iar Nimrod avea nevoie de şapte dintre ele pentru exorcizarea djinnului, ritual care mai este numit şi Katto, dar din motive care n-au

nicio legătură cu pisicile[15]. Nu era crud din fire şi regreta faptul că ritualul îl împiedica să-şi folosească puterile de djinn pentru a obține mustățile de pisică, din moment ce era foarte clar că Boothby nu va ceda de bunăvoie aproape o treime din mustățile pe care le avea în dotare. De aceea, în timp ce vorbea cu doctorul, Nimrod încerca să se gândească la o metodă prin care să-l consoleze pe Boothby după ce furtul mustăților va fi un fapt împlinit.

— Să mă iertați dacă vă reamintesc, domnule, interveni doctorul Warnakulasuriya, privind neliniştit tavanul, dar situația de față nu e lipsită de un anumit grad de urgență. Prim-ministrul va trebui să ia prânzul cu cancelarul german. De aceea, poate doriți să-l vedeți acum şi să vă gândiți cum l-ați putea ajuta.

Doctorul Warnakulasuriya zâmbi, nerăbdător. Nu-şi dădea seama de ce considera Nimrod că motanul era atât de important, mai ales când, în camera de deasupra, prim-ministrul flecărea întruna, ca o şcolăriță. Pe de altă parte, totuşi, ştia foarte bine că unii dintre djinni erau iuți la mânie şi, dacă era să-l creadă pe bătrânul său tată, deseori trebuia să-i perii şi să-i linguşeşti, ca să-i îndupleci să ajute un om obişnuit. De aceea, făcu o plecăciune adâncă şi adăugă:

— Bineînțeles, după ce veți termina să vă jucați

---

[15] *Cat*, în limba engleză, înseamnă pisică.

cu motanul, domnule.

Nimrod nu spuse nimic, ci continuă să-l mângâie pe Boothby pe sub bărbie. Acesta torcea mulțumit şi, pentru o clipă, chiar şi doctorul se pomeni că închide ochii. Modul în care Nimrod îl liniştea pe motan era molipsitor, chiar puțin hipnotizant. În clipa următoare, însă, doctorul sări în sus de groază, pentru că Boothby scoase un miorlăit prevestitor de moarte şi se cățără cu viteza luminii pe draperii, parcă fugind ca să-şi salveze viața. Nimrod lăsă ceva să cadă în scrumieră, se ridică şi se îndreptă iute către fereastră.

— QWERTYUIOP!

Doctorul rămase fără suflare când o farfurie plină cu peşte crud apăru ca prin minune în mâna întinsă a djinnului. Nu-şi dădea seama de ce se purtase motanul în felul acela, dar asta nici nu mai conta, pe lângă demonstrația de puteri supranaturale la care asistase. Era pentru prima dată când vedea puterile unui djinn la lucru şi asta-i impresionase la culme. Între timp, Nimrod ridicase farfuria cu peşte spre draperia pe care se refugiase Boothby şi acum îşi cerea scuze față de el.

— Peştele, îşi regăsi doctorul respirația, l-ați făcut să apară! Din senin. Pur şi simplu. Nu-i aşa?

— Păi, măcar atât puteam să fac în schimbul ajutorului dat de Boothby în îndeplinirea ritualului. Nu eşti de aceeaşi părere?

Se asigură de faptul că motanul simțise mirosul

de peşte, înainte să lase farfuria pe podea.

— Da, cred… dar n-am înțeles foarte bine. Cum ne va ajuta, domnule?

— A făcut-o deja, spuse Nimrod, ridicând scrumiera şi arătându-i doctorului cele şapte fire de mustață pe care i le smulsese lui Boothby. Cu mustățile.

Crezând că expresia de pe chipul uimit al doctorului era una de dezaprobare, Nimrod adăugă:

— Nu-ți face griji, îi vor creşte la loc. Ei bine, arătă el spre uşă, este timpul să mergem.

Nimrod intră încet în dormitorul prim-ministrului. Domnul Widmerpool zăcea întins pe spate în pat, având capul sprijinit de o pernă. Lângă el, în picioare, era o femeie blondă şi înaltă, pe care Nimrod o recunoscu imediat ca fiind soția premierului, Sheila. Cu brațele strânse în jurul corpului, femeia arăta obosită şi tracasată. Într-un colț al camerei, pe un scaun, stătea o fetiță de unsprezece sau doisprezece ani; Nimrod ghici că era vorba despre fata cea mică a prim-ministrului, Lucinda. În spatele ei, se afla purtătorul de cuvânt al prim-ministrului, care întâmpină sosirea doctorului Warnakulasuriya şi a lui Nimrod cu un amestec de uşurare şi de nervi.

— Era şi timpul, spuse el, privindu-şi ceasul.

Zărind costumul roşu al lui Nimrod, adăugă, cu stupoare:

— Şi tu cine eşti? Moş Crăciun?

Soția prim-ministrului însă fu mult mai primitoare şi mai recunoscătoare. Înlăcrimată, îl prinse pe Nimrod de mână şi i-o strânse cu putere:

— Fii binecuvântat pentru că ai venit, zise ea, fii binecuvântat!

— Liniştiți-vă, doamnă dragă, răspunse Nimrod, adulmecând aerul. Necazul în care a intrat prim-ministrul va lua sfârşit în curând, vă asigur. Nimrod o conduse departe de pat.

— Cine mai eşti şi tu?

De data aceasta, vorbise prim-ministrul. Sau, mai degrabă, fetița djinn care-i poseda trupul. Nimrod nu mai avea acum nicio îndoială: mirosul de sulf pe care prim-ministrul îl emana atunci când deschidea gura era inconfundabil.

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru, spuse el, aşezându-se pe marginea patului. Dar aş vrea să ştiu mai degrabă *de ce* faci asta. S-ajung închis într-o sticlă, dacă nu mă enervează să te văd tratându-l pe prim-ministru cu atâta lipsă de respect.

— Păi, tocmai asta este, nu-i aşa? De fapt, nu poți să mă vezi. Dacă eu nu vreau, nu poți să mă vezi.

— Te rog frumos să pleci. Acum!

— Şi dacă nu vreau? chicoti fetița, dinăuntrul prim-ministrului.

— Atunci te voi obliga.

— Serios? Şi cum o să procedezi?

— Asta-i treaba mea.

Fetița chicoti din nou şi-l făcu pe prim-ministru să se ridice.

— Mă distrez prea bine, ca să plec tocmai acum, zise ea. Uite! şi, spunând acestea, capul prim-ministrului se învârti, fără grabă, 360 de grade, pe umerii săi, în timp ce gâtul trosnea şi scotea un zgomot cumplit, de parcă ar fi răsucit cineva o pungă de piele în mâini.

Soția prim-ministrului îşi înăbuşi un țipăt cu dosul palmei şi îşi îngropă fața în umărul purtătorului de cuvânt. Când capul prim-ministrului îşi încheie rotația de 360 de grade, fetița djinn care-l poseda chicoti din nou şi zise:

— Asta-i doar ce îi pot face capului său. Ia închipuie-ți ce le pot face familiei şi celor care-l păzesc!

Nimrod flutură din mână, agasat, şi rosti încet cuvântul pe care-l folosea ca să-şi concentreze puterile.

— QWERTYUIOP!

Imediat, micuța djinn îşi dădu seama că era ceva în neregulă.

— Ce s-a întâmplat? Ce-ai făcut? Nu pot să mă mai mişc!

— Nu te speria, îi răspunse Nimrod. Te-am pus doar sub un soi de interdicție, atâta tot.

— De ce? Ce vrei să faci?

— Asta mă întreb şi eu, murmură doctorul Warnakulasuriya.

— Chemați poliția, strigă vocea dinăuntrul prim-ministrului, şi arestați-l pe omul acesta imediat!

— Tocmai ai dat ultimul tău ordin, răspunse Nimrod, luând prima mustață de pisică din scrumieră. S-ajung eu închis într-o sticlă, dacă nu.

Prim-ministrul se uită neliniştit la mustața de pisică.

— Ce ai acolo?

Nimrod scoase o brichetă din buzunarul vestei sale roşii.

— Cred că ştii proverbul acela care spune că o pisică pârlită e întotdeauna mai bună decât pare. Ei bine, nu există miros mai nesuferit pentru djinni decât acela de pisică pârlită. Nimrod începu să râdă. În timpurile străvechi, pentru ritualul Katto de exorcizare a djinnilor trebuia să arzi o pisică întreagă. În zilele noastre, nu mai suntem atât de cruzi şi, slavă Domnului, nu mai este nevoie decât de şapte mustăți de pisică.

Nimrod flutură din degete şi făcu să apară o clemă pentru nas, în genul celor folosite de înotători, spre marea uimire a doctorului Warnakulasuriya, care stătea chiar lângă el.

Nimrod îşi strânse nările cu clema, ca să nu inspire el însuşi mirosul de mustăți arse.

— Bănuiesc, zise el către prim-ministru, c-ai sperat să produci o încurcătură politică prin ceea ce-ai făcut.

— Nu-i adevărat, răspunse djinnul din prim-

ministru. Cel puțin, nu la început. Am vrut doar ca Iblis să fie arestat, de-asta am făcut-o. Arestat, executat şi torturat, nu neapărat în ordinea asta. Cred c-ai auzit de Iblis, nu-i aşa? Din cauza lui, familia mea este distrusă.

Nimrod încuviință din cap. Numele lui Iblis îi era, într-adevăr, cunoscut. Conducător al Ifriților, unul dintre cele trei triburi de djinni malefici, Iblis trecea drept cel mai rău şi mai viclean djinn din lume.

— Dar de ce-ai crezut că prim-ministrul te-ar putea ajuta? o întrebă Nimrod.

— Niciun alt djinn, nici măcar tatăl meu, n-are curajul să ia vreo măsură împotriva demonului ăluia. Aşa că am hotărât să caut ajutor în mijlocul pământenilor, mai precis la prim-ministru. Dar acum, că sunt aici, îmi dau seama că nu este deloc ceea ce pare. Mama va fi foarte dezamăgită atunci când îi voi spune. Mereu vorbeşte despre el şi-l laudă. Ei bine, nu merită. N-are niciun pic de putere.

— Este ultima ta şansă ca să pleci, o preveni Nimrod.

— Pe lampa mea! zise fetița djinn, în zeflemea. Cum poate fi conducătorul unei țări, dacă nu e în stare să-i trimită pe oameni la închisoare când vrea? Pentru că este atât de incompetent, îl voi face să plătească prin încurcătura politică pe care o voi provoca. Fetița djinn începu să râdă. Poți să mă crezi pe cuvânt. Să vezi tu, dacă nu!

— Eşti la un pas să intri tu însăți într-o încurcătură mai mare decât socoteai, o avertiză Nimrod.

— Faci pe grozavul.

— Mai vedem noi.

Pentru că vraja puternică de legare a lui Nimrod imobilizase capul şi corpul prim-ministrului, *djunioara* pusă pe rele nu se putea feri în niciun fel de mirosul mustății pârlite, pe care Nimrod o ținea chiar sub nara omului, astfel încât fumul înțepător se ridica până la sinusurile acestuia, de unde era absorbit în plămâni, pătrunzând în sângele care-i curgea prin vene.

— Aaahhh! Opreşte-te! Miroase groaznic! Dă-o la o parte!

— Ai căutat-o cu lumânarea.

Nimrod scutură cenuşa rămasă din firul de mustață, apoi aprinse încă unul, şi încă unul, în vreme ce sângele domnului Widmerpool purta cu repeziciune microscopicele particule de pisică pârlită prin tot sistemul circulator, până la glandele limfatice din gâtul său şi mai departe, în creier. Mirosul mustăților arse ale lui Boothby era acum atât de puternic, încât Lucinda Widmerpool fu nevoită să-şi acopere nasul şi gura cu mâna. Asta însă nu dură decât o clipă, fiindcă imboldul de a urmări cu atenție ceea ce se întâmpla cu patul fu mai puternic decât simțul ei olfactiv.

Patul se ridica de la podea!

Rămase încremenită, holbându-se la pat. Un

picior[16]. Două picioare. Trei picioare. Greutatea tatălui ei şi a bărbatului în costum roşu, care acum ținea un alt fir de mustață arzând, părea nesemnificativă. Patul mai urcă încă un picior şi pluti în aer, ca la un spectacol cu magicieni.

— Vai de mine! exclamă doamna Widmerpool, în timp ce purtătorul de cuvânt scăpă câteva înjurături cu voce tare.

— Nu trebuie să vă fie frică, dragă doamnă, spuse Nimrod, aprinzând şi cea de-a şasea mustață de pisică. În ritualul de exorcizare, noi numim asta faza covorului zburător – când dorința djinnului de a-şi lua zborul devine aproape copleşitoare. Aproape. Încă un fir de mustață ar trebui să fie de ajuns.

— Vai de mine! se auzi din nou vocea soției prim-ministrului, de data aceasta speriată nu de patul plutitor, ci de ceea ce până atunci fusese ascuns sub el: bucăți neterminate de pizza, ziare vechi, unghii tăiate de la picioare, mai multe dosare pe care scria „STRICT SECRET”, câteva şosete desperecheate, un tichet de parcare, o pereche de chiloți purtați, o fotografie a Maiestății Sale Regina cu autograf, nişte gumă de mestecat (mestecată), câteva monede străine (majoritatea, franci francezi) şi o rachetă de tenis ruptă.

— Nu vă apropiați, doamnă, strigă Nimrod, în

---

[16] Unitate de măsură a lungimii în sistemul anglo-saxon; 1 picior = 0,3 m.

clipa în care doamna Widmerpool se aplecă să ridice fotografia Reginei.

Imediat după aceea, patul se prăbuşi pe neaşteptate pe podea, fereastra dormitorului se deschise brusc, iar fetița djinn pusă pe rele părăsi scena, nevăzută.

— Am câştigat, spuse Nimrod, şi chiar la mustață.

Flutură din mână şi murmură cuvântul de concentrare pentru a îndepărta vraja de legare pe care o aruncase asupra prim-ministrului, care deja începea să semene şi, mai ales, să vorbească din nou ca el însuşi.

— Ce se întâmplă? întrebă el, neliniştit.

Nimrod se ridică şi se îndepărtă de pat, fiind înlocuit de doctorul Warnakulasuriya, care se apropie să-i ia prim-ministrului pulsul şi să-i asculte inima cu un stetoscop.

— Mă simt bine, pe cuvânt, zâmbi prim-ministrul, în timp ce fiica lui îi dădea înapoi ursulețul de pluş.

— Domnule prim-ministru, interveni Nimrod, vă amintiți cumva ce s-a întâmplat cu dumneavoastră?

Domnul Widmerpool păru foarte ruşinat.

— Cred că am avut un vis urât, zise el. Nu-mi puteam controla vocea şi nici faptele. Ca şi cum cineva în mine ar fi hotărât ce să spun şi ce să fac. Aruncă o privire spre purtătorul său de cuvânt, de parcă ar fi vrut să se asigure că vorbea ceea ce

trebuia, apoi continuă. Cred că era o fetiță. Una destul de micuță. Cam de aceeaşi vârstă cu fiica mea.

— Ştiți cumva cum se numea?

— Nu. Domnul Widmerpool se gândi un pic, apoi ridică din umeri. Tina? Privi spre Nimrod. Îți spune ceva?

Nimrod clătină din cap.

— Ei bine, acum trebuie să plec, domnilor, spuse el, întrerupând cu o mişcare a mâinii toate declarațiile de imensă recunoştință care i se adresau. Până şi nervosul purtător de cuvânt era plin de izbucniri exuberante de mulțumire.

— Gata, gata, zise Nimrod. Nu e nevoie să-mi mulțumiți. Pe lampa mea, chiar nu e nevoie. Nu mi-am făcut decât datoria de patriot englez. Nu ne putem permite ca prim-ministrul să se facă de râs în fața cancelarului german. Nu, nu, să-i lăsăm preşedintelui francez onoarea asta.

Doctorul Warnakulasuriya îl conduse pe Nimrod în holul de la intrare unde, foarte respectuos, îi sărută din nou mâna.

— Tatăl meu, fachirul, mi-a povestit despre djinni şi despre puterile lor nemaipomenite. Dar, spre marea mea ruşine, domnule, n-am crezut mare lucru din ceea ce-mi spunea el. Înțelegeți, eu sunt un om de ştiință, nu sunt un superstițios.

— Cu toate acestea, dumneata ai fost cel care m-a adus aici.

— De fapt, domnule Nimrod, nu prea credeam că

veți putea face mare lucru. Asta doar până când ați făcut patul să plutească. Pentru a nu mai vorbi despre clema pentru nas, care-a apărut din senin. Sau despre peştele acela, pentru Boothby.

— Ei, s-ajung într-o sticlă, era doar un peşte, nu un lingou de aur, se apără Nimrod, cu modestie.

— Dar putea la fel de uşor să fie un lingou, nu-i aşa? Şi-apoi, djinnul pe care l-ați alungat din corpul prim-ministrului! Mare putere trebuie să aibă ca să facă aşa ceva, să ia în stăpânire corpul altei persoane! Cred c-ar fi putut face aproape orice.

— Din fericire pentru toți, nu are suficientă experiență pentru o posedare adevărată. Dacă Tina – sau cum o fi chemând-o – ar fi reuşit să pună stăpânire şi pe centrul vorbirii prim-ministrului, ei bine, atunci nu se ştie de ce-ar fi fost în stare.

Nimrod îşi privi ceasul.

— Trebuie s-o caut. După atâtea ore petrecute în corpul altcuiva, s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul meu ca să şi-l recupereze pe al ei. Corpurile lăsate la întâmplare au tendința să dispară… Chiar şi în Londra.

Nimrod zâmbi larg şi-l bătu pe doctor pe umăr.

— Spuneți-mi, începu doctorul Warnakulasuriya, în timp ce-şi scotea ochelarii, este adevărat? Chiar aveți puterea de a îndeplini trei dorințe?

Nimrod ştia deja încotro se îndrepta conversația.

— Tatăl dumitale, fachirul, care era un bărbat foarte înțelept, mi-a spus odată că pentru un om este mai bine să aibă voință, decât dorință.

Doctorul încuviință cu seriozitate din cap, dar Nimrod îşi dădu seama că nu era prea impresionat de cuvintele tatălui său; lui Nimrod i se păru chiar că vede o schimbare abia perceptibilă în ochii bărbatului. Aveau să treacă însă mai mult de zece ani, până să înțeleagă mai bine unde avea să-l ducă schimbarea aceasta pe tânărul şi impresionabilul doctor din India.

Capitolul 1
Desene animate

Era ora şapte dimineața, în biroul directorului şcolii gimnaziale Sonny Bono[17] din Palm Springs, California. Ca de obicei, îngrijitorul, domnul Astor, spălă şi lustrui podeaua, apoi scoase sacul de plastic din coşul de gunoi aşezat în spatele biroului domnişoarei Sarkisian[18]. Aflat chiar la gura sacului, într-o cutie goală de apă gazoasă, Dybbuk Sachertorte simți cum domnul Astor ridică sacul de gunoi, aşa că îşi legă repede

---

[17] Salvatore Phillip „Sonny" Bono (1935–1998), cântăreț, producător muzical, actor şi politician american, ales la un moment dat primar în localitatea californiană Palm Springs.

[18] Aluzie la Cherilyn Sarkisian, actrița şi cântăreața devenită celebră sub pseudonimul artistic Cher. Despre ea se ştie, printre altele, că nu şi-a terminat studiile liceale, măritându-se încă de la vârsta de 17 ani cu Sonny Bono.

centura de siguranță în scaunul de avion pe care şi-l instalase în cutie tocmai în acest scop. După aceea, îşi puse o cască şi o apărătoare pentru gât, încercând să prevină orice vătămare provocată de zguduire, ca urmare a impactului care, după cum ştia prea bine djinnul în vârstă de doisprezece ani, avea să urmeze imediat.

Djinnii rareori pot păți ceva atunci când se află într-o sticlă sau într-o lampă sau, în cazul acesta, într-o cutie de apă gazoasă, dar se mai întâmpla să se lase şi cu vătămări; bunica lui Dybbuk se alesese odată cu un cucui pe cinste, atunci când sticla de whisky în care călătorea se spărsese pe neaşteptate. Dybbuk îşi luase măsurile de precauție exact la timp. În clipa următoare, îngrijitorul deschise fereastra şi lăsă sacul de gunoi să cadă în containerul aflat în curtea şcolii, sub fereastră.

Măsurile luate de Dybbuk erau menite să-i asigure o aterizare confortabilă. Rămase liniştit pe scaunul din cutie încă vreun minut, ca să fie sigur că Astor plecase, înainte să-şi înceapă, în sfârşit, *transsubstantizarea.* Dirijând fumul format din atomii şi moleculele sale afară din cutie, prin gâtul nu prea strâns al sacului de gunoi, apoi afară din container, pe pământ, îşi recompuse înfățişarea omenească.

Chicotind de încântare pentru faptul că misiunea lui se încheiase cu succes, se îndreptă voios spre casa prietenului său, Brad, şi ciocăni la

fereastra dormitorului acestuia.

— Deschide, sunt eu, Buck.

Dybbuk nu putea suferi numele său şi ținea să i se spună Buck – numele curajosului câine dintr-un roman[19] de Jack London şi personajul lui literar preferat.

Câteva clipe mai târziu, fereastra se deschise şi Dybbuk se cățără înăuntru, unde fu întâmpinat de un băiat cam de aceeaşi vârstă cu el. Băiatul pământean era înalt, deşi nu cât Dybbuk, şi slab, numai piele şi os, în timp ce băiatul djinn avea umerii mult mai lați.

— Nu se poate! începu Brad.

— Ba da, răspunse Buck, desfăşurând câteva foi de hârtie ca să le vadă şi prietenul lui.

— Pe bune? Sunt chiar întrebările de la test?

— Nu numai întrebările, spuse Dybbuk, plin de mândrie. Am făcut rost şi de răspunsuri.

— Nu se poate! Vocea lui Brad era plină de neîncredere. Dar cum? Vreau să spun, în afara biroului domnişoarei Sarkisian sunt camere de luat vederi şi un sistem de alarmă. Iar hârtiile erau într-un seif. Buck, ce eşti tu? Vreun spărgător, cumva?

Dybbuk nu-i spusese niciodată lui Brad că era un djinn, ca nu cumva prietenul lui să-i ceară îndeplinirea a trei dorințe. Până şi Dybbuk ştia că

---

[19] *Chemarea strămoşilor,* în care personajul principal este Buck, o corcitură de ciobănesc scoțian cu Saint Bernard.

nu era întotdeauna cel mai bun lucru ca oamenii să-şi vadă îndeplinite cele mai arzătoare dorințe. Dorințele sunt influențate de Efectul de Haos, ceea ce înseamnă că, uneori, obişnuiesc să se sfârşească într-un mod pe care nimeni nu-l poate prevedea. Aşa că-şi luă doar un aer evaziv şi spuse:

— Spărgător? Mda, cam aşa ceva, sigur.

— Pe bune? Admirația lui Brad față de prietenul lui nu mai avea limite. Aşa cum sunt cei din filme?

— Nu te mai gândi la asta acum, îl opri Dybbuk, fluturând foile cu întrebările şi răspunsurile pentru test. Trebuie să învățăm câteva ore bune, dacă vrem să luăm vreodată testul.

A doua zi după test – pe care cei doi băieți îl trecuseră cu cele mai mari note din clasă – tatăl lui Brad Blennerhassit [20] Harry, îi invită pe amândoi la un prânz sărbătoresc, la un restaurant din centrul oraşului, aproape de anticariatul unde lucra. Mama lui Brad murise, iar el şi cu tatăl lui erau foarte apropiați. Atât de apropiați, încât Brad chiar îi mărturisise cum de reuşise să obțină rezultate atât de remarcabile la test.

Cu toate acestea, în loc să se aleagă cu o mustrare severă pentru înşelăciune – după cum se aştepta Dybbuk, şi după cum o merita, de altfel –

---

[20] Numele poate proveni de la *planner has it,* cu o pronunție asemănătoare şi însemnând cel care face planuri a găsit ideea.

domnul Blennerhassit zâmbi şi-i mulțumi lui Dybbuk.

— Poftim?! Dybbuk aproape că se înecă mestecându-şi hamburgerul.

— Vreau să spun că tot ceea ce ai făcut tu demonstrează nu numai o ingeniozitate uimitoare, dar şi multă imaginație, spuse Harry Blennerhassit. Nu cunosc prea mulți băieți care să se poată strecura pe lângă camerele de luat vederi, care să poată trece nestingheriți de un sistem de alarmă şi care să poată sparge cifrul unui seif. Ai dat o spargere în toată legea, prietene. Da, a fost o poznă pe cinste.

Dybbuk ridică din umeri, neîndrăznind să-şi recunoască fapta, în eventualitatea în care ar fi fost vorba doar despre o încercare de a-l atrage în capcană, ca să mărturisească.

Domnul Blennerhassit sorbi din cafea şi rămase tăcut o vreme. Cu fruntea încruntată de griji, cu zâmbetul larg şi forțat şi cu nasul de mărimea unei cireşe, chipul lui Harry Blennerhassit semăna mult cu cel al unui clovn, dar fără mască.

— Crezi că ai putea repeta figura? Adică, ai putea să dai o spargere?

Dybbuk privi nesigur spre Brad.

— Tatăl tău glumeşte, sau ce face? îl întrebă el, supărat. Pentru că, în primul rând, nu-mi place că i-ai povestit şi lui. În al doilea rând, refuz să spun orice din ceea ce-ar putea să mă incrimineze. Dacă află mama despre asta, s-a zis cu mine. Şi-aşa

relația dintre mine şi ea nu merge prea bine.

— Buck, nu-i nicio problemă, insistă Brad. Pe cuvânt. Ascultă-l pe tatăl meu, bine? Vrea să-ți propună o afacere.

— Bine, răspunse Dybbuk, ascult.

— Cu ceva timp în urmă, începu domnul Blennerhassit, am fost în Germania, la München. În legătură cu afacerea mea de vânzare a cărților şi a gravurilor rare. Şi, într-un magazin vechi, am găsit o serie de schițe tehnice ale lui Paul Futterneid, un desenator de bijuterii care a lucrat şi cu renumitul Carl Faberge. Am cumpărat desenele şi, studiindu-le, am înțeles că unul dintre ele era o schiță a unui baston de feldmareşal german, lung cam de un picior şi jumătate, făcut din fildeş incrustat cu butoane din diamante şi vulturi din aur. Dar cu adevărat interesant era faptul că bastonul părea gol pe dinăuntru, având un compartiment secret, care putea fi deschis doar formând combinația corectă, prin apăsarea butoanelor şi a vulturilor. Atunci când am aflat că bastonul fusese proprietatea lui Hermann Goering, mi-am dat seama foarte clar că acel compartiment era proiectat să ascundă ceva de mare valoare.

— Cine e Hermann Goering? ridică Dybbuk din umeri, căci era clar, din intonația domnului Blennerhassit, c-ar fi trebuit să fi auzit despre el.

— A fost adjunctul lui Hitler şi conducătorul forțelor armate naziste, în cel de-al Doilea Război

Mondial, îi explică Brad.

— Şi ce s-a întâmplat cu el? întrebă Dybbuk. Vreau să spun, cu bastonul?

— Îți povestesc imediat, spuse domnul Blennerhassit. În 1945, la o lună după victoria forțelor aliate în Europa, trupele americane se aflau în Germania, adunând prăzile de război. Generalul Patch, comandantul Armatei a 7-a americane, l-a capturat pe Goering şi i-a dăruit bastonul de mareşal preşedintelui Harry Truman, ca trofeu de război.

— De atunci, continuă Brad povestirea, a fost expus în muzeul militar de la Fort Benning, din Georgia. Îți dai seama, Buck, pur şi simplu zace acolo. Mulți oameni l-au atins, dar, cel puțin până acum, se pare că niciunul n-a descoperit mecanismul secret şi, cel mai important, nici ceea ce o fi ascuns Goering în el, înainte să fie prins. Pot fi diamante, de exemplu. Tata spune că lui Goering îi plăceau la nebunie diamantele.

Dybbuk era de-a dreptul fascinat. Îi plăceau foarte mult povestirile despre cel de-al Doilea Război Mondial şi la fel de mult cele despre comori pierdute, iar acum le avea pe amândouă.

— Uau! exclamă el. Mă întreb, oare câte diamante pot să încapă în bastonul unui mareşal german?

— Haideți să aflăm, nu vreți? Domnul Blennerhassit puse pe masă un obiect înfăşurat în folie protectoare. Uite, Buck, folosind desenele

originale, eu am făcut o copie a bastonului. Ăsta de-aici e făcut din răşină, iar diamantele sunt doar imitaţii, dar în rest e identic cu cel original.

Înlătură folia protectoare şi îi arătă bastonul cel fals. După aceea, începu să apese pe butoane şi apoi pe vulturi.

— Bineînţeles că mecanismul e perfect funcţional.

Chiar în timp ce vorbea, unul dintre capetele incrustate cu diamante se deschise şi, întorcând bastonul cu susul în jos, Harry Blennerhassit făcu să cadă pe masă o grămăjoară de nuci braziliene.

— Sunt treizeci şi cinci de nuci, anunţă el. Ei bine, Buck, dacă fiecare dintre aceste nuci ar fi un diamant, imaginează-ţi cât ar putea să valoreze.

— Milioane! răspunse Buck, rânjind.

— Tu vei primi o treime din ceea ce vom găsi, Buck, îi promise Brad. Tot ce trebuie să faci, amice, este să-ţi foloseşti talentul tău deosebit de spărgător şi să înlocuieşti bastonul adevărat cu ăsta fals, în muzeul militar de la Fort Benning.

Dybbuk rămase un timp pe gânduri. Banii nu-l interesau deloc. Fiind djinn, nu trebuia decât să-şi dorească şi putea avea bani oricând şi-ar fi dorit. Însă aventura şi distracţia erau mult mai greu de găsit într-o staţiune ca Palm Springs, plină de oameni în vârstă, iar şotia pusă la cale de tatăl lui Brad se anunţa a fi foarte amuzantă. Nici măcar n-ar fi un furt, hotărî el – cu siguranţă că n-ar fi, dacă, la un anumit moment după aceea, el

ar înlocui din nou bastonul fals cu cel adevărat. Cât despre cele ce se găseau în baston, cu greu s-ar fi putut numi furt. Dybbuk chiar nu-şi putea imagina cum ai putea fura dintr-un muzeu un lucru despre care nici măcar nu se ştia că există. Însă, putea el să ducă treaba la bun sfârşit, fără ca Brad şi domnul Blennerhassit să afle micul lui secret, acela că era un djinn? Fiindcă dac-ar fi aflat, ar fi stricat totul: ar fi fost mai interesați ca Dybbuk să le îndeplinească fiecăruia câte trei dorințe, decât de ceea ce se găsea în bastonul lui Goering. Să ascundă față de ei faptul că era djinn putea să fie, la urma urmei, o şmecherie mult mai grea decât înlocuirea bastonului.

Mai grea, dar nu imposibilă. Dybbuk începu să facă semne de încuviințare din cap.

— Vrei să spui că eşti de acord? îl întrebă Brad, entuziasmat. O să faci asta?

— Da, o s-o fac, rânji Dybbuk. *Asta,* îşi zise, în sinea lui, *chiar o să fie ceva amuzant.*

Cei trei luară un avion spre Atlanta, de unde închinară o maşină, apoi călătoriră cale de vreo şaizeci de mile[21] spre sud, până la Fort Benning, cazându-se la o casă de oaspeți de lângă baza militară. De acolo, merseră pe jos spre est, cale de câteva străzi, până la muzeul infanteriştilor, unde

---

[21] Unitate de măsură a lungimii din sistemul anglo-saxon, o milă terestră reprezentând aproximativ 1.609 metri.

erau expuse o mulțime de arme, uniforme, coifuri şi căşti, vehicule militare şi tot felul de alte obiecte. Printre ele, se afla şi bastonul de feldmareşal al lui Hermann Goering.

— E greu de crezut, nu-i aşa? reflectă Harry Blennerhassit. Zace aici de atâția ani şi nimeni nu şi-a dat seama de faptul că este gol pe dinăuntru. Ce ziceți, băieți?

Dar Dybbuk nu-l asculta decât pe jumătate. El deja punea la cale un plan. Zărind un dulăpior portabil pentru băuturi, care-i aparținuse odinioară generalului Ulysses S. Grant[22] îi veni o idee. S-ar fi putut *transsubstantiza* şi ascunde într-una dintre sticlele chihlimbarii, unde să rămână până după închiderea muzeului. Asta ar fi fost uşor de făcut. Dar nu putea să se *transsubstantizeze* şi a doua oară, cu bastonul cel veritabil în mână, pentru simplul fapt că puterea djinnilor nu acționează şi asupra diamantelor. Era clar că trebuia să ascundă undeva bastonul, de unde să-l ia a doua zi, printr-o altă metodă. Dar cum? Dybbuk găsi răspunsul vizitând magazinul de suveniruri al muzeului. Şi era atât de la îndemână, încât începu să râdă în gura mare, încântat de propria ingeniozitate. Avea să ascundă bastonul cel veritabil într-un tub pentru postere

---

[22] Ulysses Simpson Grant (1822-1885), general american, comandant suprem al armatei unionale în timpul Războiului de Secesiune, ulterior devenit cel de-al optsprezecelea preşedinte al Statelor Unite ale Americii (1869-1877).

din magazin, pe care-l va cumpăra a doua zi, de dimineață, când muzeul se va redeschide.

— Crezi că poți s-o faci? îl întrebă Brad, când îl auzi râzând.

— Sigur. Pot s-o fac.

Dybbuk se uită la ceas. Muzeul urma să se închidă peste câteva minute, aşa că, ştiind că bastonul cel fals se afla în rucsacul domnului Blennerhassit; Dybbuk îi ceru lui Harry să-l scoată şi să i-l dea.

— Nici că se putea un moment mai potrivit ca ăsta de acum, zise el. O să acționez la noapte. Dar să nu mă aşteptați decât mâine-dimineață. După ce se deschide muzeul. E-n regulă?

Harry Blennerhassit îşi dădu rucsacul jos de pe umeri şi i-l întinse lui Dybbuk, dar băiatul văzu clar că omul era tare îngrijorat.

— Care-i problema? mârâi el, dându-şi ochii peste cap. V-a apucat frica?

— Poate. Uite ce e, tu nu eşti decât un puşti, dar dacă treaba asta iese rău, eu sunt ăla care ajunge la închisoare, nu tu.

— Liniştiți-vă, încercă Dybbuk să-l calmeze. O să fie bine. Aveți încredere în mine. Am un duh care veghează asupra mea.

Era adevărat, firește. Mama lui Dybbuk era şi ea tot djinn, deşi n-ar fi privit deloc cu ochi buni năzbâtia în care se vârâse băiatul. Doamna Sachertorte ştia că fiul ei vizita câmpurile de bătălie din Războiul de Secesiune, împreună cu

domnul Blennerhassit şi cu fiul acestuia, Brad. Asta îi spusese Dybbuk. Nu că pentru el ar fi contat prea mult ceea ce credea *ea.* Momentan, nu-l interesa decât să se distreze cât mai bine.

— Harry, ştiu ce fac, îl asigură el. Crede-mă, ai fi surprins dac-ai şti de ce sunt în stare.

Măcar o dată în viață, Dybbuk se ținu de cuvânt şi, a doua zi de dimineață, la vreo jumătate de oră după deschiderea muzeului, se întoarse la casa de oaspeți din Fort Benning, cu un zâmbet larg pe față şi cu un tub mare pentru postere în mână.

— Slavă Domnului, îl întâmpină tatăl lui Brad, eşti bine!

— Sigur că sunt bine! îi răspunse Buck.

— L-ai luat? Ăla e? îl întrebă Brad.

— Doar n-o fi harta fortului, răspunse Dybbuk. Bineînțeles că l-am luat. Deschise capacul tubului pentru postere şi lăsă bastonul de mareşal să alunece pe patul lui Brad.

— A pus mâna pe el! strigă domnul Blennerhassit, începând să danseze cu Brad de jur-împrejur, prin cameră.

Când, în sfârşit, se opri, scoase un lung suspin de uşurare şi încuie uşa camerei.

— Începusem să-mi fac griji că ți s-ar fi putut întâmpla ceva, Buck. Ai lipsit mult timp.

— Pentru isprăvi din acestea e nevoie de răbdare, răspunse Dybbuk. Iar răbdarea cere timp. Cred că de asta hoții sunt asemănați cu

pisicile şi nu cu câinii.

Se aruncă pe pat, chiar lângă bastonul furat, şi-şi îndepărtă o şuviță de păr de pe frunte. Îmbrăcat în blugi, cu tricou şi ghete de motociclist, aducea mai degrabă cu o vedetă rock, decât cu un spărgător.

— Cred că eşti mort de foame, spuse Brad, de-a dreptul fascinat de colegul său de clasă.

Dybbuk era cât pe-aci să spună că nu-i era foame, pentru că-şi aranjase un mic dejun într-una dintre sticlele lui Grant, dar se abținu la timp.

— Sunt prea agitat ca să-mi mai fie şi foame. Nenică, asta da distracție!

Domnul Blennerhassit ridică bastonul de mareşal şi-l examină plin de respect.

— Nu-mi vine să cred că-l am în mână. E ca şi cum aş ține istoria în palme.

Dybbuk, al cărui interes față de istorie se limita la filmele vechi de război, zâmbi îngăduitor.

— Aşa o fi, spuse el, aşteptând ca tatăl prietenului său să ajungă la partea interesantă a lucrurilor.

— Aproape că mi-e frică să-l deschid, mărturisi domnul Blennerhassit, crispându-se de nervozitate.

Începuseră să-i apară broboane de sudoare pe frunte. Îşi muşcă buzele şi se strâmbă.

— Şi dacă nu e nimic înăuntru, până la urmă?

— Nu putem afla decât într-un singur fel, îl îmboldi Dybbuk. Haideți, domnule Blennerhassit,

deschideți-l! Suspansul ăsta ne omoară.

Harry Blennerhassit începu să apese pe butoanele din diamante şi pe vulturii de aur incrustați pe baston, în ordinea descrisă în desenele originale ale lui Futterneid. De îndată ce termină, se auzi un declic uşor şi unul dintre capete, reprezentând un vultur din diamant cu svastica nazistă în cioc, se deschise cu o mişcare lină.

— Grozav! se bucură Dybbuk, sărind din pat şi aşteptându-se să-l vadă acoperit de diamante, în timp ce domnul Blennerhassit întorcea bastonul cu gura în jos, deasupra cuverturii.

Zâmbetele de bucurie încremeniră, atunci când din bastonul de mareşal, lung de optsprezece inchi[23], căzu... nimic. Nici diamante, nici măcar vreo monedă din aur. Domnul Blennerhassit ridică nerăbdător bastonul la ochi şi privi în el ca printr-un ochean.

— Stați puțin! exclamă el, întrerupând dezamăgirea generală. E ceva înăuntru. Par să fie nişte hârtii făcute sul. Trase hârtiile afară din baston şi le desfăşură cu grijă. Urmă un suspin adânc.

— Spuneți-mi, vă rog, că n-am furat tubul în care-şi ținea Goering posterele, zise Dybbuk.

— La drept vorbind, Buck, cred că exact asta ai

---

[23] Unitate de măsură a lungimii din sistemul anglo-saxon; 1 inch = 2,54 cm.

făcut. Harry Blennerhassit începu să râdă în hohote. Doar că nu sunt postere, ci desene[24].

— Desene? se încruntă Brad. Nu seamănă cu niciunul dintre desenele pe care le-am văzut până acum.

Era adevărat. Desenele erau făcute pe o hârtie foarte groasă şi veche, şi păreau să înfăţişeze scene din Sfânta Scriptură.

— N-ai înţeles, zise tatăl lui, râzând cu gura până la urechi. Pentru tine, desenele nu sunt decât prostiile alea de la televizor.

— Şi pentru mine la fel, recunoscu Dybbuk.

— Desen înseamnă, de fapt, schiţa folosită ca bază pentru o pictură. Hermann Goering era un mare colecţionar de artă. Nu sunt un expert, dar cele de aici par să aparţină vechilor maeştri. Ăsta pare desenat chiar de Leonardo da Vinci. Şi ăsta de Michelangelo. La fel şi ăsta. Ăla pare să fie de Rafael. Ăsta s-ar putea să fie un alt da Vinci. Cred că bătrânul Goering le pusese deoparte ca să-şi asigure traiul pe picior mare, după război. O singură schiţă din asta valorează cel puţin zece, poate cincisprezece milioane. Iar noi avem şase. Nu, staţi un pic! Doar cinci. A şasea nu seamănă deloc cu celelalte. Nu prea ştiu ce-i asta. Pare să fie recentă. Dar nici nu prea contează. Celelalte cinci, vândute ca o colecţie, ar putea să ne aducă

---

[24] În original, *cartoons,* ceea ce înseamnă atât schiţe, crochiuri, cât şi desene animate.

pe puțin şaptezeci şi cinci de milioane de dolari.

— Grozav! se bucură Dybbuk, bătând palma cu Brad. Întotdeauna mi-au plăcut desenele.

— Şi mie, încuviință celălalt băiat. Ce facem acum, tată?

— Mergem acasă, în Palm Springs. Cum ajungem, o să dau telefon la cele mai mari muzee, care dispun de mulți bani, să văd dacă sunt interesate să cumpere. Şi, dacă nu, o să-ncercăm la marile case de licitații.

Dădu hotărât din cap.

— Puteți să mă credeți pe cuvânt, băieți, n-o să ducem lipsă de cumpărători. Peste tot în lume există oameni care-ar fi în stare şi să ucidă ca să pună mâna pe unul dintre desenele astea.

Capitolul 2
Petrecerea de aniversare

John şi Philippa Gaunt se pregăteau să-şi aniverseze prima zi de naştere, ca djinni. Potrivit datinii djinnilor, celelalte zile de naştere nu contează, prima zi de naştere adevărată este cea care urmează extracției măselelor de minte, tot atunci având loc şi înzestrarea cu puteri de djinn.

— Vrei să spui că am împlinit doar un an? o întrebă John pe mama lui, şi ea tot djinn.

— Chiar aşa, dragule, îi răspunse doamna Gaunt.

John era de-a dreptul îngrozit.

— Cred că glumeşti.

— Asta înseamnă că vom avea o singură lumânare pe tort? interveni şi Philippa.

— Da, una singură. Din întâmplare, obiceiul acesta – să pui lumânări aprinse pe tort – a fost împrumutat de oameni tot de la noi.

Dar pe John nimic nu putea să-l distragă de la supărarea lui.

— Dar nu e cinstit! protestă el. Şi e un pic jenant. Vreau să spun, oricine vine la petrecere, dacă observă, o să râdă de noi.

— Nu văd de ce, dragul meu, îi răspunse doamna Gaunt. Mai ales că vor veni numai djinni la petrecere. Mă tem că e o altă tradiție pe care va trebui s-o respectați.

În timp ce gemenii ar fi vrut ca la petrecere să vină prietenii lor pământeni, era foarte clar că doamna Gaunt hotărâse deja în alt fel. Şi ei ştiau că n-avea sens să mai insiste în privința aceasta. De când se întorseseră din Babilon, doamna Gaunt fusese mai rece şi mai puțin îngăduitoare cu abaterile din partea copiilor, care încă nu ştiau, din fericire, că ea trebuia să-i părăsească în curând şi să devină următorul Djinn Albastru al Babilonului.

— Oricum, nu vor veni foarte mulți djinni la petrecere, continuă ea. Anul acesta, aniversarea voastră pică în aceeaşi zi cu *Samum,* o sărbătoare a djinnilor, aşa că mai toți cei din neamul nostru care locuiesc în New York vor fi plecați din oraş.

Cu toate acestea, ridică ea din umeri, n-avem ce-i face. Ar fi de neimaginat să sărbătoriți prima aniversare în altă zi decât cea de naştere.

— *Samum*? repetă Philippa. Ce înseamnă?

— Literal, înseamnă *fum fără foc,* explică doamna Gaunt. Ceea ce se întâmplă într-o *transsubstantizare. Samum* este ziua în care toți djinnii sărbătoresc ceea ce înseamnă să fii djinn.

— Dar noi nu cunoaştem alți copii djinni, zise John. În afară de Dybbuk.

— Şi de nesuferita aia de Lilith de Ghulle, adăugă Philippa. Şi în niciun caz n-o s-o invit şi pe *ea.*

— Am invitat eu deja nişte *copii ai lămpii,* zise doamna Gaunt. Cei mai mulți dintre ei vor fi plecați din oraş, fireşte, cu părinții lor. Dar au fost câțiva care au promis că vor veni.

— Câțiva? întrebă John. Câți, mai exact?

— Patru, veni răspunsul.

— Sună mai degrabă a întâlnire pentru un joc de cărți, decât a petrecere, observă băiatul.

— Ei bine, nu sună a nimic până când nu ne ducem să facem şi nişte cumpărături, încheie doamna Gaunt.

Merseră câteva străzi, până pe Third Avenue, la un mic magazin, unde doamna Gaunt îşi făcu toate cumpărăturile şi luă şi un ziar. În articolul de pe prima pagină scria că un alt cabinet stomatologic din Manhattan – cel de-al zecelea în acea lună – fusese spart de răufăcători.

John şi Philippa se grăbiră să între în magazin, neluându-l în seamă pe cerşetorul care stătea la intrare, întinzând un pahar de carton cu mâna lui foarte murdară şi cerând „ceva mărunțiş”. Spre surprinderea copiilor – ca să nu mai vorbim şi despre cea, chiar şi mai mare, a cerşetorului – doamna Gaunt îşi deschise geanta, scoase o bancnotă de cincizeci de dolari şi o îndesă în paharul de carton. Încântat, cerşetorul se ridică, îşi scoase şapca murdară de baseball şi se întrecu în mulțumiri. În magazin, gemenii o priviră uimiți pe mama lor.

— Cincizeci de dolari, zise John, clătinând din cap. I-ai dat individului ăluia cincizeci de dolari. De fapt, ai vrut să-i dai cinci, sunt sigur!

— Nu, dragul meu, i-am dat exact cât am vrut.

— Totuşi, cincizeci de dolari, stărui băiatul. Ce-o să facă el cu atâția bani? Ar putea să-i cheltuiască pe orice.

— Păi, asta e şi ideea, dragul meu.

— Ştii ce vreau să spun. Mereu le dai cerşetorilor câte cincizeci de dolari?

— Poate că da, răspunse ea. Şi eu am fost în situația asta, cândva. Ştiu ce înseamnă să trăieşti pe stradă.

Uitându-se la Layla Gaunt, cu haina ei de blană scumpă, geanta de piele de struț şi pantofii Manitas del Plata, nimeni nu şi-ar fi putut imagina aşa ceva, ca să nu mai vorbim de copiii ei. Layla mustea de farmec, tot aşa cum o trufă delicioasă

musteşte de ciocolată. Philippa, însă, îşi aminti un lucru pe care unchiul Nimrod li-l spusese despre mama lor.

— Nimrod ne-a spus că trăiai pe străzi, atunci când l-ai întâlnit pe tata. Chiar e adevărat?

— Da, e adevărat.

Pe drumul de întoarcere, Layla Gaunt le spuse copiilor întreaga poveste.

— V-ați întrebat vreodată de ce toți djinnii sunt bogați? începu ea.

Philippa ridică din umeri.

— E greu de închipuit cum ar putea să fie un djinn sărac, zise ea. Dacă tot ai puterea să îndeplineşti trei dorințe, şi chestii de genul ăsta, nu văd de ce-ai trăi de pe o zi pe alta.

— Doar dacă nu eşti un djinn în afara legii, interveni John, cum sunt cei care trăiesc în Casa lui Kafur[25], din Cairo, unde folosirea puterilor de djinn e strict interzisă.

— Există unii djinni, zise doamna Gaunt, care nu cred că e bine să ai deloc bogății. Ei fac parte dintr-un cult, numit al Eremiților, şi caută să trăiască la fel ca îngerii şi sfinții, fără niciun fel de avere. Şi eu am fost Eremit, o perioadă. Şi, Philippa, ai dreptate, aşa l-am cunoscut pe tatăl tău. Deşi era convins că sunt un cerşetor oarecare

---

[25] În Coran, Kafur este una dintre fântânile regenerative din Paradis (în contrast cu adăpostul mizer descris de autor în *Akhnaton şi djinnii captivi).*

din New York, tot a încercat să mă ajute şi din această cauză m-am îndrăgostit de el şi m-am măritat. Tatăl vostru o fi mic de statură, dar are un suflet mare.

— Prin urmare, unii dintre cerşetorii care trăiesc în New York sunt, de fapt, djinni? se miră John.

— Nu numai în New York, dar şi în Londra, în Calcutta, în Cairo. Peste tot. Şi nu numai djinnii aleg să trăiască astfel.

Mai sunt şi îngerii. „Lăsaţi ca dragostea faţă de aproape să domnească", este scris, „şi nu uitaţi să-i ajutaţi pe cei străini, pentru că, în felul acesta, unii i-au ajutat, fără să ştie, pe îngeri." După această filosofie îşi conduc Eremiţii viaţa. Ei nu-şi doresc decât să-i aducă noroc unui pământean care merită cu adevărat. Unui om care le face un bine, fără să cunoască adevărata lor natură de djinni sau de îngeri.

— De aceea i-ai dat cerşetorului cincizeci de dolari, spuse Philippa, pentru eventualitatea că era, de fapt, un djinn.

— Pentru eventualitatea că era un *înger,* Philippa. Îmi place să cred că ştiu când mă aflu în apropierea unui djinn. Dar îngerii sunt mult mai puternici decât noi, de aceea se şi ascund mai bine. De fapt, pot face cam orice le trece prin minte.

— Pare foarte nobil să fii Eremit, observă John.

— Da, cred că aşa e, încuviinţă mama lui. Dar nu e lipsit de pericole. Tocmai de aceea, vreau ca

voi doi să-mi promiteți că nu veți deveni niciodată Eremiți. Cel puțin, până când veți fi mari. Eu nu voi putea fi mereu lângă voi ca să vă apăr.

Cuvintele ei li s-au părut gemenilor foarte neobişnuite. Viața fără mama lor era aproape de neimaginat. Cu toate acestea, îi promiseră că nu vor deveni Eremiți. Apoi, ajunseră acasă. După ce lăsară cumpărăturile în bucătărie, Layla îi anunță că are ceva important să le arate.

— Mai devreme, atunci când v-am povestit despre sufletul tatălui vostru, mi-am dat seama că prima voastră aniversare ca djinni este momentul potrivit ca voi să aruncați o privire în oglinzile sufletelor voastre.

— Dar *ce* e o oglindă a sufletului? întrebă Philippa.

— Un *synopados.* Nu v-a povestit Nimrod…?

— Nu.

— Veniți cu mine, zise doamna Gaunt. O să vă fie mai uşor să înțelegeți, dacă le vedeți cu ochii voştri. Şi-i conduse în pod, unde copiii nu avuseseră voie să între până atunci.

— Dar ne-ai spus că sunt lilieci, protestă Philippa, în timp ce mama ei trăgea scara care ducea spre pod. Nu pot să sufăr liliecii.

— Păi, tocmai de-asta v-am şi zis, răspunse doamna Gaunt. Ca să vă descurajez să urcați în pod.

Urcară toți trei scara. La capăt, doamna Gaunt pipăi după întrerupătorul de lumină, aprinse un

bec nu foarte puternic şi, aplecându-se, intră în pod. Gemenii o urmară neliniştiți, conştienți de faptul că aveau să afle ceva nou, care depăşea toate cunoştințele lor de până atunci.

Odată ajunşi în pod, priviră în jur. Pe podeaua de lemn era o mulțime de cutii de carton obişnuite. Dar nu era niciun fir de praf. Nu erau pânze de păianjeni şi, mai ales, nici urmă de lilieci. Nu se simțea decât un miros puternic de naftalină, pe care John îl remarcă imediat.

— Liliecii nu suportă naftalina, îi explică doamna Gaunt.

Acoperişul părea să fie reparat şi într-o stare foarte bună.

Exista şi o ferestruică, dar afară era o zi mohorâtă şi înnorată, aşa că podul era, la rândul lui, întunecat şi plin de umbre. În ciuda acestui lucru, John zări o crăpătură în perete. Mai mult, o şi recunoscu.

— E aceeaşi crăpătură cu aia din spatele tăbliei patului meu, observă el. Cea care a apărut exact înainte să ne scoatem măselele de minte. Ajunge până aici, sus.

— Cred c-ar fi bine s-o urmezi, îi sugeră mama lui.

Urmând crăpătura din perete, gemenii ajunseră în capătul celălalt al podului, unde, după un rezervor de apă rece, găsiră două şevalete vechi, acoperite cu pânze albe.

— Veți găsi ceea ce căutați sub husele acelea, le

spuse doamna Gaunt.

John apucă de una dintre ele, iar Philippa de cealaltă.

— Ei, haide! îi îndemnă doamna Gaunt, văzându-i nehotărâți. Ce mai aşteptați?

— Mi-e frică, răspunse John.

— Şi mie, se auzi vocea Philippei.

Doamna Gaunt privi în jur.

— Mda, cred că e cam întuneric aici.

Rosti cuvântul pe care-l folosea pentru a-şi concentra puterile de djinn: NEPHELOKOKKYGIA. De îndată, în pod se făcu lumină ca într-o zi de vară, iar husele căzură singure de pe şevalete, dând la iveală două oglinzi.

Oglinzile arătau destul de ciudat, amândouă fiind făcute din metal, cu suprafața de sticlă convexă şi cu tăblia din spate împodobită cu desene complicate. Cel mai ciudat era faptul că lumina care pătrundea în pod prin ferestruică, fiind reflectată de luciul sticlei, arăta o imagine aproape luminoasă a desenelor complicate de pe tăblia oglinzilor, dar nimic din ceea ce se afla în fața acestora.

John se aşează chiar în fața oglinzii lui, dar ridică din umeri.

— Nu înțeleg, zise el, ori eu sunt vampir şi n-am reflexie, ori este o păcăleală.

— Nu te uita în fața oglinzii, prostuțule, râse mama lui. Aşa n-o să vezi nimic. Du-te în spatele ei! îi făcu un semn circular cu mâna. Aceea este

partea folositoare a unui *synopados.*

Plini de nerăbdare, gemenii ocoliră oglinzile metalice, împodobite în stil oriental, care în spate emanau imagini luminoase, reflectate parcă din altă parte decât din podul unei case vechi de piatră din New York. În timp ce gemenii priveau fascinați imaginile – pentru că acelea erau sufletele lor –, doamna Gaunt le vorbi în cuvinte şi fraze al căror înțeles nu-l pricepeau pe de-a-ntregul:

— Spirit şi materie, trup şi suflet, carne şi gândire – numai djinnilor le este dat să înțeleagă misterul hotarului unde începe una şi unde se sfârşeşte cealaltă, şi să-şi dea seama de absurdițile pe care le spun acei predicatori de salon şi papagali, psihologii. Însuşi izvorul vieții vi s-a arătat acum, copii! Gândiți-vă doar câți muritori îşi doresc să vadă în adâncul sufletelor lor şi să înțeleagă cine şi ce sunt ei cu adevărat. Pe o parte a oglinzii, se vede doar lumea, fără să vă cuprindă şi pe voi, pentru că materia este trecătoare. Pe cealaltă parte, se vede sufletul, ascuns printre umbre. Dar numai voi trebuie să vă uitați în aceste oglinzi. Nimeni, în afară de voi, nu trebuie să privească în ele, pentru că numai voi aveți puterea să schimbați înfățişarea imaginilor ce se văd. Tocmai de aceea se află aici, în pod, ascunse. Un *synopados* este un lucru secret, foarte personal pentru un djinn.

Tăcu un timp, lăsându-i pe copii cu gândurile lor.

— Fascinant, şopti Philippa, care nu reuşea să se recunoască decât parțial în ceea ce vedea, deoarece imaginea strălucitoare îşi schimba permanent aspectul, ceea ce o făcea misterioasă şi indescriptibilă. Acum era ceva, în clipa următoare, altceva. Cu toate acestea, îi plăcea să se uite şi i se părea că seamănă cu ceea ce văzuse odată pe un calculator, ceva care se numea fractal – un soi de imagine care-şi schimba mereu forma, generând un nou model.

Şi John împărtăşea cam aceleaşi senzații ca sora lui. Pentru o clipă, numai, îşi aminti de cei cincizeci de dolari pe care mama lui îi dăduse cerşetorului de la magazin şi, în adâncul sufletului, îşi dădu seama de faptul că generozitatea ei îl deranjase. Numai gândul că ea-i dăruise cincizeci de dolari unei persoane care-i merita mai puțin decât el îl enerva. Cum îi trecu acest gând prin cap, ceva negru şi neplăcut apăru pe *synapados.* Era foarte mic, dar vizibil. Ca şi cum acest gând murdar i-ar fi întinat sufletul lui curat, precum un punctuleț de vopsea neagră. Chiar se înfricoşă un pic, gândindu-se cum ar fi arătat sufletul lui dac-ar fi făcut ceva cu adevărat rău.

— Uimitor, şopti el.

— Orice vi se întâmplă, spuse doamna Gaunt, orice faceți apare aici, în imaginea sufletelor voastre. Aduceți-vă aminte de asta ori de câte ori faceți ceva, pentru că până şi cei mai buni dintre

noi ascund în suflet Raiul şi Iadul. Aici veți învăța mereu această lecție.

În loc să vină patru copii la petrecerea de aniversare a gemenilor, se prezentară numai trei. Dybbuk nu şi-a făcut apariția, ceea ce părea să fie un gest foarte urât, mai ales că mama lui, doctorița Jenny Sachertorte, spusese că băiatul va veni. Philippa nu era deloc surprinsă. Îl mai întâlnise de două ori până atunci şi, de fiecare dată, i se păruse destul de prost-crescut.

Orice regret ar fi simțit John, pentru faptul că n-avea să-l revadă pe Dybbuk, fu repede înlăturat de prezența Agathei Daenion, care avu asupra lui efectul îndeplinirii a trei dorințe într-una singură. Ceilalți doi copii djinni care veniseră la petrecere erau Jonathan Munnay şi Urna Karuna Ayer, amândoi mai mari, mai puternici şi mai puțin afectați de frig decât erau John şi Philippa. În timpul cinei, la care se serviră feluri tradiționale ale djinnilor, flambate – creveți în sos Sambucca, muşchi de vită cu piper, clătite Suzette şi tortul aniversar – tinerii invitați ai gemenilor discutară despre ei, dezvăluind în ce fel plănuiau să-i ajute pe pământeni atunci când vor creşte mari.

— Eu voi fi consilier de dorințe, spuse Agatha. Vreau să-i învăț pe pământeni să nu-şi irosească cele trei dorințe. Potrivit *Legilor Bagdadului,* îi este interzis unui djinn care îndeplineşte dorințe să-l sfătuiască pe om în legătură cu acestea. Eu vreau

ca un djinn bun să-i dea cartea mea de vizită fiecărui pământean care a avut norocul să i se promită îndeplinirea a trei dorințe. Asta-i va ajuta psihic şi pe djinni, ştiind că pământeanul îşi va dori trei lucruri care merită cu adevărat să fie îndeplinite. Este îngrozitor să fii silit să-i îndeplineşti cuiva o dorință despre care ştii bine că nu va aduce decât rău.

Lui John, numai ideea de a nu fi de acord cu Agatha, în legătură cu oricare subiect, i se părea aproape de neînchipuit. Chiar şi-aşa, trebuia să recunoască faptul că ea avea dreptate. Propria lui experiență în îndeplinirea dorințelor era destul de limitată. Cu toate acestea, îşi amintea foarte bine cât de rău se simțise atunci când fusese obligat să-l transforme pe Finlay Macreeby într-un şoim.

Philippa, observând reacția fratelui ei, zâmbi, pentru că-i dădea dreptate s-o placă pe Agatha, cu toate că şi-ar fi dorit, pentru binele lui, să n-o arate atât de evident. Cât despre ea, era de părere că n-ar fi nevoie de un consilier de dorințe, dacă s-ar acorda mai multă atenție gramaticii în şcoală, astfel încât pământenii să fie în stare să exprime exact ceea ce vor să spună. Totuşi, pentru că nu voia să fie nepoliticoasă, îşi păstră părerea pentru ea.

Jonathan Munnay spuse că împărtăşeşte principiile Agathei şi că tocmai din cauza acestora se hotărâse el să devină medic psihiatru:

— M-am gândit că astfel aş putea afla ce

probleme au oamenii, explică el, apoi mi-aş folosi puterile de djinn ca să le rezolv. Anonim. Dac-ar veni cineva la mine pentru că se simte deprimat, aş încerca, fără să ştie, să fac ceva care să-l înveselească.

— Ca de exemplu? întrebă Philippa, sceptică.

— Nu ştiu, deocamdată... Ştiu însă că orice situație pare mult mai suportabilă când ai un pic de noroc.

— O, sunt de acord, total de acord, interveni şi Urna Ayer. Fata îşi coborî vocea. Iată de ce m-am hotărât să renunț la tribul meu, la bogăție şi la poziție socială şi să devin un Eremit. Începând de mâine, voi deveni unul dintre cerşetorii din New York şi-i voi ajuta pe oamenii care merită cu adevărat să li se îndeplinească trei dorințe. Vreau să fac bine, rămânând anonimă, cum ziceai tu, Jonathan. Mamei nu i-am spus. De aceea, am să vă rog să-mi promiteți c-o să păstrați secretul.

Toate aceste idealuri înălțătoare îi făcură pe gemeni să se simtă un pic vinovați, până şi pentru faptul că-şi serbau ziua de naştere. Ei doriseră să se laude cu noile laptopuri primite în dar de la tatăl lor, însă, cumva, asta li se părea acum ceva nepotrivit. Niciunul dintre gemeni nu voia să pară egoist şi uşuratic în ochii serioşi ai celorlalți tineri djinni. De aceea, se simțiră de-a dreptul fericiți când petrecerea luă sfârşit şi musafirii plecară spre casele lor.

— N-aş vrea să mai avem şi alte petreceri ca

asta, mărturisi John. Scopul unei petreceri aniversare e ca toată lumea să se învârtească în jurul tău. E singura zi din an când ai dreptul să fii un pic egoist. Acum, însă, mă simt ca şi cum petrecerea asta n-a fost câtuşi de puțin pentru mine, ci pentru altceva.

— Şi eu mă simt la fel, recunoscu Philippa.

O clipă mai târziu, ea adăugă:

— Cu toate acestea, mi-am dat seama c-ar fi foarte frumos să ajut pe cineva. Pe cineva care are, într-adevăr, nevoie de ajutor.

— Cât timp vremea este încă rece, n-are sens să ne gândim la asta. Până când ajungi adult, puterile de djinni nu funcționează decât pe vreme caldă, ştii bine.

— Ştiu, ştiu, dar discuția cu ceilalți djinni mi-a dat de gândit. Am nevoie de un scop în viață. Am nevoie de o *misiune.*

Philippa nu ştia încă, dar ea şi cu John erau pe cale să primească o misiune.

Având mereu somnul uşor, John se trezi convins că simțise un intrus în casă. De altfel, se gândise la intruşi, deoarece cu o zi în urmă îi auzise vorbind pe părinții lui despre dentistul familiei, doctorul „Mo" Larr[26] al cărui cabinet stomatologic de pe Sixth Avenue fusese spart de răufăcători.

---

[26] De la *molar.* Adevăratul prenume al doctorului este Maurice (vezi *Akhnaton şi djinnii captivi),* diminutivul acestuia fiind Mo.

Intruşii nu furaseră nimic, dar toate fişele pacienților doctorului Larr fuseseră găsite împrăştiate.

John se furişă afară din cameră şi, aruncând o privire peste balustradă, zări o lumină mişcându-se în spatele uşii bibliotecii. Dac-ar fi fost o seară caldă de vară şi ar fi dispus de întreaga sa putere de djinn, John l-ar fi prins el însuşi pe hoț. Dar, cum noaptea era rece şi el lipsit de puteri, n-avea de ales decât să-i trezească pe mama şi pe tatăl lui.

Tatăl său, Edward, era un om mic de statură, dar compensa acest lucru cu îndrăzneală şi curaj din plin, aşa că nici nu terminase John de povestit despre hoț, că domnul Gaunt sări din pat şi înşfăcă bâta de luptă indiană pe care o ținea sub pat, gata să pornească la bătaie. Doamna Gaunt, însă, privi bâta cu neîncredere.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă pe soțul ei.

— Să-mi apăr familia, bineînțeles, răspunse acesta.

— Ed, mai bine lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, zise ea, îmbrăcându-şi halatul din mătase şi încălțându-se cu papucii asortați. S-ar putea să nu fie un hoț obişnuit. Ar putea fi unul dintre Ifriți sau chiar Iblis în persoană, gata să se răzbune pe copiii noştri pentru ceea ce i-au făcut vara trecută, la Cairo, împreună cu fratele meu.

În vocea ei nu era niciun pic de teamă. Femeia

coborî pe scări precum o regină a amazoanelor.

Fără voia lui, domnul Gaunt lăsă bâta.

— Unde e Phil? întrebă el, privind în jur neliniştit.

— Încă doarme, răspunse John. Las-o pe mama să se descurce, tată. Dacă e vreun djinn, o să fie nevoie de mai mult decât o bâtă de război de-a mohicanilor ca să-l oprească.

Împreună cu tatăl lui, se furişă pe urmele doamnei Gaunt, tocmai la timp ca s-o zărească deschizând larg uşa bibliotecii şi aprinzând lumina.

John îşi înăbuşi un strigăt de groază în clipa în care văzu înăuntru nu unul, ci doi răufăcători. Purtau bluze şi pantaloni portocalii, iar feţele bărboase le erau vopsite cu galben, ca ale sălbaticilor. Unul dintre ei ţinea geanta din piele de struţ a doamnei Gaunt, iar celălalt o cutie veche tibetană pentru bani care, din câte ştia John, stătuse dintotdeauna pe polița şemineului din bibliotecă. Apoi o auzi pe mama lui rostindu-şi cuvântul de concentrare. Imediat după aceea urmă un bubuit, deoarece, atunci când un djinn îşi foloseşte puterile la mânie face foarte mult zgomot. În momentul acela, John şi tatăl lui fură orbiți de o lumină puternică şi de un nor gros de fum, după care, când priviră înăuntru, cei doi hoți în haine portocalii dispăruseră. În locul lor, pe podea, erau două sticle de vin roşu.

Doamna Gaunt îşi scutură mâinile de praf,

ridică de jos cele două sticle şi i le întinse soțului ei.

— Uite, zise ea, ceva care să-ți aline mândria de bărbat rănită.

— Cred că e mai bine, decât să-i fi transformat în câini, răspunse domnul Gaunt. Privi etichetele de pe sticle. Ce avem noi aici? Un Château Lafite Rothschild, din 1966. Şi unul din 1970. Excelentă alegere. Dar de ce ai ales doi ani diferiți, Layla?

— Sunt datele de naştere ale celor doi hoți, îi răspunse ea, nepăsătoare.

— Ce căutau, mamă? întrebă John, urmând-o în bibliotecă.

— Cam asta mă întreb şi eu, zise domnul Gaunt, în timp ce desfăcea dopul uneia dintre sticle şi-şi turna într-un pahar. Cutia aia i-a fost dată în dar tatălui meu de cel de-al treisprezecelea Dalai-Lama[27].

Între timp, doamna Gaunt scosese o cheiță de pe lănțişorul din aur pe care-l purta la gât şi descuiase cutia tibetană. Îi ridică apoi capacul şi luă dinăuntru un săculeț din catifea albastră, răsturnându-i conținutul în palmă. Pentru o clipă, John se aşteptă să vadă căzând diamante sau poate câteva monede din aur. În loc de asta, se pomeni în fața ochilor cu opt măsele.

— Sunt măselele noastre de minte, constată el.

---

[27] Numele purtat, conform tradiției, de conducătorul spiritual suprem al budiştilor tibetani.

De ce le-ar căuta cineva? Cine erau oamenii aceia? Erau djinni? Ifriți?

— Erau mundani, spuse doamna Gaunt. Zărind zâmbetul înțelegător al soțului ei, se corectă repede: Oameni, vreau să spun.

— Nu-i nimic, o linişti domnul Gaunt. Nu-ți face griji în privința mea, Layla. Ştiu ce sunt şi nu mi-e ruşine cu asta.

Gustă din vin, plimbându-l printre maxilare şi gingii, ca şi cum ar fi fost apă de gură. După ce, în sfârşit, înghiți, dădu mirat din cap şi zise:

— O, e bun, foarte bun!

Mai bău un pic şi scoase un mormăit de apreciere.

— Vinul ăsta, pur şi simplu, dă buzna şi te copleşeşte, îți invadează cerul gurii şi-ți fură papilele gustative. Simt un iz de țeavă din plumb, de explozibil, de pantofi vechi de sport şi de gem de coacăze negre. Sau o fi gem de şperacle[28] negre?

— E numai vina mea, zise doamna Gaunt, punând măselele la loc în săculețul lor din catifea albastră. Ar fi trebuit să le pun în seif de-acum câteva luni. Imediat după ce v-au fost extrase, la dentist. Nici nu vreau să mă gândesc la ceea ce s-ar fi întâmplat dac-ar fi căzut în mâinile cui nu trebuia.

---

[28] Joc de cuvinte între *jammy,* care înseamnă gem, şi *jemmy,* cu semnificația de şperaclu, ambele având cam aceeaşi pronunție.

— Cum adică? întrebă John. Ce s-ar fi întâmplat?

— Vorbim mâine-dimineață, dragul meu, îi răspunse doamna Gaunt.

Layla scoase o carte din bibliotecă, un exemplar din *Strategii sigure pentru independența financiară,* şi o deschise, dezvăluind o cavitate în care se afla o cheie mare, cu care descuie seiful familiei. Seiful, în sine, era o operă de artă, mare cât un televizor, pictat cu verde şi negru, incrustat cu aur, care-i aparținuse odinioară împăratului francez Napoleon al III-lea. Doamna Gaunt aşează săculețul din catifea albastră înăuntru, trânti uşa, apoi o încuie.

— Vor fi în deplină siguranță acolo, zise domnul Gaunt, dând pe gât cel de-al doilea pahar de vin. Nu poți sparge seiful acela nici cu o armată întreagă.

— Oricum, răspunse soția lui, cred că e timpul să iau câteva măsuri de securitate în plus. Măsuri speciale. Mortale. Dintre cele ale djinnilor.

A doua zi, de dimineață, Philippa inspecta locul infracțiunii, în timp ce John îi explica în detaliu ceea ce se întâmplase.

— I-a transformat în *ce?*

— În două sticle de vin roşu, arătă John spre cele două sticle de pe masa din bibliotecă.

— Dar una dintre ele e pe jumătate goală, protestă Philippa.

— Din aceea a băut tata două pahare.

— Nu-mi vine să cred!

Fata mirosi gura sticlei desfăcute. John ridică din umeri.

— Ştii cât de mult îi place vinul scump.

— Da, dar nu orice fel de vin umbla pe două picioare înainte să fie băut, obiectă Philippa. Clătină din cap: Şi mai vorbeşte despre cei tineri… Ştii, mare păcat că mama e atât de iute la mânie. Ar fi fost folositor să ştim mai multe despre ăştia doi. Zici că purtau haine portocalii?

— Mda. Erau cam ciudați. Pe frunte şi pe obraji erau pictați cu galben. Arătă cu degetul spre podea. Şi stăteau chiar acolo unde stai tu acum, atunci când i-a transformat.

Philippa se lăsă în genunchi, studiind cu atenție covorul.

— Ce faci acolo? o întrebă John.

— Aşa am văzut la televizor că fac polițiştii, ori de câte ori are loc o crimă. Se numeşte căutare de amprente. Şi dovezi.

— Ce fel de dovezi?

— Din astea! Philippa se ridică, ținând ceva în palmă.

Era o pietricică de ardezie, rotundă şi plată, cu un mic orificiu sfărâmat lângă margine, ca şi cum ar fi purtat-o cineva la gât. Pe ea era pictat un şarpe portocaliu şi lângă el un fel de semn de întrebare, dar fără punctul de jos.

— Ai mai văzut asta până acum? îl întrebă ea pe

John.

— Nu.

— Atunci, e foarte posibil să-i fi aparținut unuia dintre cei doi. Hai să i-o arătăm mamei.

Urcară împreună până în camera mamei lor, unde o găsiră privind un acvariu plin cu cei mai urâți peşti tropicali pe care-i văzuseră vreodată.

— O, spuse ea, bine c-ați venit. Uitați-vă la asta. Face parte din noile măsuri de securitate pe care le-am adoptat. Peşti piranha. Sunt în stare să mănânce orice. Un banc de peşti din ăştia ar devora toată carnea de pe oasele unei vaci vii în doar câteva minute.

John privi în acvariu, uimit la culme de peştii ciudați, cu ochi bulbucați.

— Acvariul e din sticlă rezistentă la gloanțe, desigur, continuă mama lor. Am aruncat şi o vrajă puternică de legare asupra lui, aşa că e rezistent şi la djinni. Cel puțin, la oricare djinn cu excepția mea şi a voastră.

— Ăăă… şi cum, mai precis, ne vor apăra peştii aceştia? întrebă Philippa. Vreau să spun, ei sunt în acvariu, iar noi în afara lui.

— Uită-te mai de aproape, o îndemnă doamna Gaunt.

Philippa îşi lipi nasul de sticla acvariului şi văzu că înăuntru era un alt acvariu, mai mic, dar care părea să fie plin cu aer.

— E o cheie acolo, observă ea, în acvariul cel mic.

— E cheia de la seif, o informă doamna Gaunt. Există o uşiță pneumatică prin care poți să pui şi să scoți cheia fără să între apa înăuntru.

— Nu înțeleg, mărturisi John. Ce rost are acvariul mai mic? Nimeni n-ar îndrăzni să-şi vâre mâna în cel mare.

— Chiar aşa? Doamna Gaunt îşi suflecă mâneca şi-şi vârî brațul în acvariul plin de peşti piranha. Nu-i nimic, spuse ea, zărind chipurile alarmate ale copiilor. Pe mine nu mă atacă. Nici pe voi, fiindcă veni vorba. Dar animalele din cel de-al doilea acvariu sunt cu totul altceva. Va trebui să fiți mult mai atenți cu ele.

— Dar mă uit şi nu zăresc nimic, se miră John.

Vârând brațul şi mai adânc în apă, doamna Gaunt ciocăni uşor în cel de-al doilea acvariu. Imediat, doi păianjeni imenşi încercară s-o atace, iar Philippa țipă de groază.

— *Phoneutria fera,* explică doamna Gaunt. Păianjeni rătăcitori brazilieni. Colții lor sunt suficient de ascuțiți încât să străpungă o unghie. Doar o jumătate de miligram din veninul lor e suficient ca să omoare un om sau chiar un djinn, aşa că, ori de câte ori vreți cheia, trebuie să vă asigurați că mai întâi i-ați hrănit aşa cum trebuie.

— Dar de ce atâtea măsuri de siguranță? întrebă John. De ce sunt atât de importante nişte măsele scoase?

— N-ai auzit până acum de Zâna Măseluță[29], zâmbi răbdătoare mama lui. Obiceiul acesta al pământenilor își are originea într-o superstiție foarte veche, născută din legea și din practica legării djinnilor prin contagiune. Orice parte a corpului unui djinn – părul, sângele, unghiile – rămâne în contact cu djinnul. Dar măselele de minte au o legătură și mai strânsă cu el. Trebuie să fie foarte bine păzite, pentru că păstrează contactul cu djinnul pe toată durata vieții lui. Dacă le-ar folosi o persoană care știe despre ce este vorba, ar putea face din ele o amuletă care ar proteja-o împotriva puterii acelui djinn. Mai rău, ar putea confecționa chiar un talisman, care să-i dea atâta putere încât să-l înrobească pe djinn. Tocmai de aceea iau atâtea măsuri de protecție, ca să vă apăr pe voi doi; am crezut că o cameră de luat vederi și un sistem de alarmă împotriva spărgătorilor ar fi de-ajuns. Dar, după ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, îmi dau seama că m-am înșelat. Nu ne putem permite să riscăm. Mai ales după ce s-a întâmplat cu Dybbuk.

— Păi, *ce* s-a întâmplat cu el? întrebă John.

— A dispărut, răspunse doamna Gaunt. Tocmai se întorsese dintr-o excursie în care vizitase locurile bătăliilor din Războiul de Secesiune, împreună cu un coleg de școală și cu tatăl

---

[29] O zână despre care copiii cred că îi vizitează, în timp ce dorm, și le lasă bani în schimbul fiecărei măsele care le-a fost scoasă.

acestuia, când a dispărut. De aceea n-a venit la petrecerea voastră.

— O să apară el, zise John, doar ştii cum e Dybbuk.

— Ba mi-e teamă că s-a întâmplat ceva mult mai rău, îl contrazise doamna Gaunt. Cei doi pământeni cu care-a fost în excursie, un oarecare domn Blennerhassit şi fiul lui, Brad, au fost găsiți morți în casa lor din Palm Springs.

Împrejurările în care au murit sunt neclare. Se pare că polițiştii abia aşteaptă să stea de vorbă cu Dybbuk.

— Vrei să spui că poliția crede că el i-a omorât? întrebă John.

Doamna Gaunt ridică din umeri, în tăcere.

— Exclus! se împotrivi John. O fi Dybbuk nepoliticos, viclean, pus pe rele, alunecos, necinstit şi nedemn de încredere, dar nu este un ucigaş.

— L-a transformat pe unul dintre colegii lui de clasă în gândac de bucătărie, este? zise Philippa.

— Doar pentru o zi, răspunse John, clătinând din cap.

— Uite ce e, interveni doamna Gaunt, deocamdată poliția nu vrea decât să stea de vorbă cu el. Cred că vor să ştie că e în siguranță şi că-l pot elimina de pe lista suspecților, atâta tot. Apoi, clătină din cap şi oftă. Dintre toți oamenii, a trebuit să i se întâmple tocmai lui Jenny Sachertorte. Mai ales după ce-a pățit fiica ei.

— Dybbuk are o soră? se miră Philippa.

— *A avut* o soră, răspunse doamna Gaunt. Era mai mare decât Dybbuk. Dar a dispărut şi ea. Desigur, asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Dar nicio mamă nu poate să treacă vreodată peste dispariția copilului ei. Căsătoria lui Jenny cu domnul Sachertorte a început să scârțâie, mai mult ca sigur, de atunci.

— Dar ce i s-a întâmplat? întrebă Philippa, îngrozită.

— Nimeni nu ştie exact. A fost închisă într-o sticlă sau într-o lampă, a fost înrobită de un alt djinn – cine poate şti? Dar să nu-i întrebați pe Dybbuk sau pe mama lui despre asta, bine?

Gemenii dădură din cap.

— Pare să fie şi un pic de coincidență totuşi, nu crezi? întrebă Philippa, după câteva clipe. El dispare în acelaşi timp în care doi indivizi intră în casa noastră, încercând să ne fure măselele de minte. Poate că există o legătură între aceste două fapte.

— O legătură? întrebă doamna Gaunt. Care?

— Ca să pot răspunde, zise Philippa, ar trebui să ştiu mai multe despre ceea ce s-a întâmplat în Palm Springs. Şi, adăugă ea, ritos, mi-ar trebui nişte indicii mai bune decât o sticlă şi jumătate de vin roşu.

Doamna Gaunt o privi ruşinată.

— Ai dreptate, desigur, Philippa. A fost un gest necugetat din partea mea. Dar eram furioasă.

Eram furioasă pe cei doi, pentru că intraseră în casă, dar şi pe mine, pentru felul în care m-am purtat cu tatăl vostru. Orice bărbat are dreptul să-şi apere căminul fără să fie împiedicat de soția lui. Eu l-am făcut să se simtă neînsemnat. M-am gândit că două sticle din vinul lui preferat ar putea să-l consoleze pentru faptul că am insistat să mă ocup eu de cei doi intruşi.

— Păi, eu cred c-a mers, spuse John. Era foarte bine dispus după două pahare din vinul ăla.

— Pe de altă parte, continuă doamna Gaunt, Philippa are dreptate. Ne-ar fi prins bine să ştim ceva mai multe despre cei doi.

— Poate că asta ne va fi de ajutor, spuse Philippa, întinzându-i medalionul din piatră. L-am găsit pe covorul din bibliotecă. Probabil că a căzut de la gâtul unuia dintre hoți, când i-ai transformat în sticle de vin.

Doamna Gaunt studie medalionul cu atenție.

— Seamănă cu un şarpe, spuse ea. O cobră. Mai mult de atât, nu pot spune. Dar cunosc pe cineva care-ar putea.

Domnul Rakshasas. Nimeni nu ştie mai multe despre astfel de lucruri decât el.

— Poate ar trebui să-i trimitem medalionul, propuse Philippa, prin curier.

— Nu e nevoie de asta, zise doamna Gaunt. O să-i trimit medalionul lui Nimrod, prin poşta djinnternă.

— Ce-i aia? întrebă John.

— Priveşte! Doamna Gaunt îşi puse micul medalion din piatră în gură şi, nu fără o oarecare greutate, îl înghiți pe de-a-ntregul.

Timp de câteva clipe, John şi Philippa fură prea uimiți ca să mai poată spune ceva.

— Nimrod va începe să tuşească şi-l va scoate afară în mai puțin de o oră, spuse mama lor. Fireşte, metoda asta nu funcționează decât între djinni înrudiți foarte de aproape. Şi care sunt adulți. Dar, evident, în felul acesta economiseşti timpul şi timbrele. Ca să nu mai vorbesc despre efectul benefic pe care-l are tăind pofta de mâncare. În New York, toți djinnii sunt obezi.

Capitolul 3
Dinți și unghii

Trecuse atâta timp de când doamna Gaunt nu mai folosise poşta djinnternă cu fratele ei, încât uitase să respecte procedura normală, adică să-i dea un telefon înainte şi să-l anunțe că avea ceva de primit. Dac-ar fi ştiut, Nimrod ar fi avut grijă să stea undeva, departe de ochii lumii, până primea obiectul, evitând astfel o situație jenantă. Din păcate, Nimrod se afla în cabinetul dentistei sale, pe strada Wimpole, din Londra, ca să-şi curețe şi să-şi lustruiască dinții, iar poşta djinnternă nici că putea pica într-un moment mai prost.

Mandy Mandibular, doctorița stomatolog, tocmai terminase de curățat tartrul cu ajutorul

dispozitivului cu ultrasunete, când, dintr-odată, se îndepărtă de pacient şi-şi trase masca în jos, dând la iveală un chip frumos, dar palid de groază.

Nimrod, care se temea de dentişti încă de când i se scoseseră măselele de minte, cu multe decenii în urmă – rădăcinile fuseseră atât de adânci, încât dentista sa de atunci, doctorița Jorrid[30] se văzuse nevoită să-l cheme în ajutor pe un alt pacient din camera de aşteptare, un atlet de circ numit Belzoni, ca să le scoată –, privi neliniştit spre Mandy Mandibular.

— Ce se întâmplă? întrebă el. Un abces? O carie? Ceva îngrozitor? Ce este?

Mandy înghiți în sec şi arătă către gura lui Nimrod.

— Se vede ceva care urcă pe esofagul dumneavoastră, zise ea. Un soi de obiect.

— Un obiect?

Nimrod se ridică de pe scaun, dădu la o parte baveta şi începu să tuşească îngrozitor, de parcă s-ar fi înecat.

— S-ajung într-o sticlă, dacă n-ai dreptate, spuse el, printre accesele de tuse.

Deja ghicise ce se întâmpla. Pentru o clipă, o bombăni pe Layla pentru faptul că folosise poşta djinnternă fără să-l anunțe în prealabil. În acelaşi timp, însă, se bucura, căci asta însemna că

---

[30] Nume care se pronunță oarecum asemănător cu *hornd* — îngrozitor, înfricoşător.

relațiile dintre ei se restabiliseră şi că reveniseră la normal, de vreme ce sora lui se simțea în stare să-i trimită ceva pe această cale.

Mai trecu puțin timp, după care Nimrod duse mâna la gură, scuipă obiectul în palmă şi-l studie cu atenție.

— Ce Dumnezeu mai e şi asta? întrebă Mandy Mandibular care, pentru o clipă, crezuse îngrozită că avea de-a face cu vreun extraterestru, cu vreun parazit care trăise în corpul lui Nimrod, ca una dintre acele creaturi oribile din filmele SF.

— Pare să fie un fel de medalion din piatră.

— Serios? Dar cum Dumnezeu a ajuns acolo?

Nimrod zâmbi, încercând să găsească o explicație pentru un lucru imposibil din punctul de vedere al oamenilor.

— L-am înghițit din greşeală, zise el, pe când eram copil. Cred că a stat acolo de atunci.

Mandy Mandibular păru sceptică.

— Ce? protestă Nimrod. Dumneata, când erai copil, n-ai înghițit nimic din greşeală, domnişoară Mandibular? O monedă? Un nasture, poate? Nu? Eu, când eram mic, am înghițit o dată un ceas de mână. Ca să nu mai pomenesc despre câteva zaruri şi chiar un rolfilm. Serios, eram ca un pelican în privința asta. Dar zău că uitasem şi de medalionul ăsta mic.

Nimrod nu se mai obosi să găsească pretexte. Era clar că doar înrăutățea situația, aşa că părăsi cabinetul stomatologic, ieşind pe strada Wimpole,

zâmbind în timp ce încerca să-şi imagineze ce figură ar fi făcut domnişoara Mandibular dacă i-ar fi povestit şi despre alte lucruri, chiar mai de mirare, pe care le trimisese sau le primise prin poşta djinnternă. Stiloul lui preferat. O pereche de ochelari. Un borcan cu miere. O legătură de chei. O telecomandă de televizor. Ca să nu mai vorbim şi despre câteva dintre cărțile lui preferate. O dată, chiar şi o statuetă mai mică.

Ştiind prea bine că Layla nu l-ar fi deranjat, trimițându-i medalionul din piatră, decât dacă era vorba despre o urgență, Nimrod se duse direct acasă şi, după ce vorbi cu ea la telefon şi află de unde avea piatra, luă din cabinet o lampă veche de alamă şi o cârpă de şters praful şi se duse cu ele în bibliotecă.

Lampa era din alamă, dar îşi pierduse luciul şi arăta ca şi când ar fi avut nevoie să fie lustruită. Mânerul era mare şi curbat, precum o ureche de vacă, iar capacul semăna cu acoperişurile rotunde, ca nişte cepe, ale vechilor palate persane. Nimrod îl convocă pe domnul Rakshasas, frecând lampa cu putere.

Un fir subțire de fum, degajând un miros străvechi, umplu încet biblioteca din casa londoneză a lui Nimrod, se adună într-un nor compact şi luă înfățişare umană, iar atunci când se risipi, dădu la iveală un bărbat îmbrăcat într-un costum alb, cu un turban de asemenea alb.

Acesta îşi clătină îngrijorat capul:

— Îmi ia din ce în ce mai mult să mă *transsubstantizez* în ultimul timp, se plânse el. Înainte, aveam nevoie doar de câteva clipe. Acum, s-au transformat în minute.

Îşi întinse oasele înțepenite.

— Cred că îmbătrânesc.

Nimrod nu-l contrazise. Nu putea nega faptul că domnul Rakshasas era, într-adevăr, foarte, foarte bătrân.

— Dar ce-i cu atâta grabă, omule? întrebă domnul Rakshasas care, deşi arăta ca un indian, vorbea ca un irlandez sadea. Serios, ai frecat lampa ca un majordom care a primit o cârpă de praf nouă.

Nimrod îi povesti despre hoții care spărseseră casa surorii lui din New York şi care încercaseră să fure măselele de minte ale nepotului şi nepoatei sale.

— Şi au găsit asta pe covor, spuse el, întinzându-i medalionul. Cred că este de origine indiană. Layla mi l-a trimis prin poşta djinnternă, acum vreo oră. Cred că n-a pățit nimic.

— N-ai cum să strici un ou clocit, murmură bătrânul djinn, întorcând medalionul cu degetele lui osoase. Speram să nu mai văd simbolul acesta vreodată.

— Aşadar, îl cunoşti?

Domnul Rakshasas oftă şi încuviință din cap.

— E o piatră Naga. Are două scopuri: să-l apere pe om de şerpi – cel puțin, aşa se crede – şi să-l

îmbuneze pe zeul-şarpe. Şarpele de pe medalion este o cobră regală. Imaginea lui şi simbolul de alături nu sunt o bucurie pentru bătrânii mei ochi, asta-i clar.

— Simbol? Nimrod se uită mai bine la medalionul din palma întinsă a bătrânului şi la semnul acela curios de lângă şarpe. Te referi la semnul ăsta de întrebare, fără punctuleț sub el?

— Nu e semnul întrebării. E simbolul brahman pentru cifra nouă. Asta înseamnă Nouă Cobre, Nimrod.

Nimrod se încruntă.

— Nouă Cobre? Ce semnifică?

— A existat un cult străvechi, numit Aasth Naga sau cele Opt Cobre. Sperasem că a dispărut. Dar, în ultimul timp, Nimrod, am avut o senzație foarte ciudată, pe care n-o puteam descrie. Acum, văzând din nou acest simbol, puțin schimbat, probabil îmbunătățit, încep să-mi înțeleg presentimentul, să-i dau un nume şi o formă. Forma unui şarpe. Bătrânul zâmbi strâmb. După ce te-ai fript o dată, sufli şi-n iaurt, cum se spune.

Bătrânul djinn se aşează pe un fotoliu, lăsând să-i scape un suspin adânc, istovit.

— Şi zici că hoții au încercat să fure măselele de minte ale copiilor?

— Da.

— Asta-i rău. Asta-i foarte rău. Cred că încearcă să facă un nou talisman. Trebuie s-o anunți pe Layla să fie mai atentă. Să ia mai multe măsuri de

protecție a casei.

— Deja a făcut asta, răspunse Nimrod.

— Foarte bine. Dacă urmăresc să facă un talisman nou, înseamnă că adepții cultului Naga nu-l au pe cel vechi. Ăsta e un lucru bun.

Bătrânul îşi mângâie gânditor barba albă.

— Trebuie să aflu mai multe.

— Vrei să te duci la New York? îl întrebă Nimrod.

— Nu trebuie să-ți pierzi timpul cu un călugăr, dacă poți să ai întreaga mănăstire. Nu, prietene, mă voi duce în India. Să-l caut pe însuşi Dervişul[31] Verde.

— Dervişul Verde, repetă Nimrod. Bineînțeles! E un înger, nu-i aşa? Trăieşte pe insula aia indiană şi ştie cam tot ce se petrece pe subcontinentul indian.

— Într-adevăr, încuviință domnul Rakshasas, dând din cap. Dacă ordinul Cobrelor este din nou activ, atunci acolo îşi au baza. Iar Dervişul va şti ce şi cum, şi mai ales unde.

— Atunci, vin cu dumneata, domnule Rakshasas, îl anunță Nimrod. De altfel, o să ai nevoie de cineva care să-ți ducă lampa.

— Mi-ar face mare plăcere compania ta, Nimrod, dar nu voi călători în lampă. Până când rezolvăm problema asta, îmi voi păstra forma pământeană. Dac-aş sta în lampă, le-ar fi foarte uşor acelor

---

[31] Adept al unui ordin musulman de călugări cerşetori, ce-şi petrec viața călătorind şi trăind din ceea ce primesc de pomană.

diavoli păgâni să mă fure. Nu, nu, vom lăsa lampa aici, închisă în pivnița ta. Cum interiorul lămpii are singur grijă de el, ca de obicei, aş vrea să-l văd şi eu pe djinnul atât de prost încât să între acolo neinvitat.

După ce se gândi un pic, adăugă:

— Încă un lucru: ar fi bine să călătorim cât mai neobservați, precum trei irlandezi pe nume Murphy [32] în autobuzul spre Cork [33] . La fel, identitatea şi scopurile noastre vor trebui să rămână secrete pentru toată lumea. Nici măcar domnul Groanin nu trebuie să ştie încotro ne îndreptăm. El va rămâne aici, pentru orice eventualitate. Oricum, India nu este locul potrivit pentru un om cu un stomac ca al lui.

— Fie precum doreşti, domnule Rakshasas, încuviință Nimrod. Eu mă mai gândesc la ceva: nu crezi că Iblis are un amestec în ceea ce se întâmplă? La urma urmelor, au trecut doar câteva luni de când i-a amenințat pe John şi pe Philippa. În general, se ține de cuvânt când e vorba de ceva rău.

— Iblis? E un şarpe, desigur. Dar numai ca fire şi apucături. Nu! Cred că şi el este la fel de îngrijorat din cauza ordinului Aasth Naga ca oricare alt djinn care are măsele de minte de protejat. Nu, nu, sunt sigur că n-a intrat în

---

[32] Nume foarte frecvent întâlnit în Irlanda.

[33] Cel de-al doilea oraş ca mărime din Irlanda, după Dublin.

cârdăşie cu ei.

— Oricum, de dragul gemenilor, m-aş simți mai bine dac-aş şti unde e şi ce pune la cale.

— Pe un drum umbrit este mereu noroi, poți fi sigur de asta. Dacă l-am căuta, am intra fără tăgadă într-o treabă murdară. Fii calm, deocamdată, Nimrod, mă îndoiesc sincer c-ar îndrăzni să încerce ceva cât timp Layla locuieşte încă în New York. N-ar risca să se arunce într-o acțiune de răzbunare cu ea prin preajmă. Se teme de puterea pe care ea o va avea când va deveni Djinn Albastru.

Iblis avea de reglat nişte conturi. Cu şase luni înainte, fusese învins în Cairo de Nimrod şi de nesuferiții lui nepoți, John şi Philippa Gaunt, în timp ce încerca să-i recruteze pe cei şaptezeci de djinni pierduți ai faraonului egiptean Akhnaton de partea Răului. Dar, din punctul de vedere al celor trei, *homeostasisul,* echilibrul care există în lume între noroc şi ghinion, ar fi fost afectat pentru totdeauna, iar ghinionul ar fi domnit atotputernic. După ce-l învinseseră, cei trei din tribul Marid îl închiseseră într-o sticluță veche de parfum. Ar fi rămas acolo o veşnicie, dacă n-ar fi intervenit un american lacom şi un băiat naiv din Guyana, pe care-l convinsese să-l elibereze, în schimbul îndeplinirii a trei dorințe. Bineînțeles că Iblis nu-i îndeplinise băiatului cele trei dorințe. Nu stătea în firea lui să-i răsplătească pe pământenii care-l

ajutau, aşa că, în loc de împlinirea dorinţelor, aruncase asupra băiatului un *diminuendo* [34] transformându-l într-o păpuşă vie.

Era adevărat că Iblis n-avea nicio legătură cu vreun cult al Cobrelor. Pe de altă parte, însă, era la fel de adevărat că urma să fie implicat în aventura pe cale să înceapă. Mânat de ura lui împotriva lui Nimrod, a gemenilor şi a domnului Rakshasas, era pe punctul de a fi absorbit de evenimente, deşi într-un mod pe care nici el, nici altcineva n-aveau cum să-l prevadă.

Ascuns în camerele luxosului său apartament de la ultimul etaj al hotelului Cresus din Las Vegas, Iblis Ifritul îşi petrecea toată ziua în pat, supraveghind mai multe monitoare de calculator care arătau câți bani pierdeau pământenii în cazinourile deținute de el în întreaga lume. De partea cealaltă a ferestrei închise la culoare se afla un elicopter şi, lângă el, o piscină, o pistă pentru popice şi o bibliotecă. Nu că Iblis ar fi citit; ar fi jucat popice, ar fi înotat sau ar fi zburat cu elicopterul! Adevărul este că, măcinat de gândul răzbunării, Iblis se neglijase, în ultimul timp. Unghiile îi crescuseră lungi cât creioanele, iar barba îi atârna în jos pe piept; dacă dorea ceva, era de ajuns să bată din palme şi pământeanul său sclav american, Oleaginus, i-l aducea imediat. N-avea ca prieteni decât o duzină de şobolani, pe

---

[34] Vrajă prin care o ființă este micşorată.

care-i creştea ca animale de casă şi pe care-i lăsa să se cațere în pat sau pe propriul corp, ca pe nişte câini mici, mai ales că unii dintre ei chiar erau de mărimea unui câine.

Doar două lucruri umbreau viața de lux neîntrerupt şi mizerabil a lui Iblis. Unul dintre ele era hotelul cazinoului de peste drum. Iblis considera hotelul Aladin, cu imitația sa de decor din O *mie şi una de nopți,* ca pe o insultă la adresa lui şi de multe ori se gândise să-l distrugă, provocând un cutremur. N-o făcuse deocamdată, deoarece spera ca, într-o bună zi, să poată cumpăra el hotelul, să-i schimbe numele şi să-l decoreze în alt stil, care să-i placă mai mult.

Celălalt lucru care-i strica viața de huzur era faptul că tot nu se răzbunase pe John şi pe Philippa Gaunt. Avea totuşi motive întemeiate: în primul rând, nu reuşise încă să se gândească la o pedeapsă suficient de cumplită pentru gemeni; în al doilea rând, aflase că Layla avea să devină următorul Djinn Albastru al Babilonului. Iată de ce hotărâse să amâne răzbunarea asupra copiilor până când Layla avea să fie departe de ei, sau ei departe de ea, altfel ar fi atras asupra lui furia ei înspăimântătoare. Cu toate acestea, voia măcar să plănuiască o răzbunare şi, cu gândul acesta, îl chemă pe Oleaginus.

Oleaginus făcu o plecăciune în pragul uriaşului dormitor, apoi înaintă către marginea imensului pat al stăpânului său. Ajuns acolo, aşează pe podea

o pungă de hârtie cu mâncare pentru şobolani şi tresări în clipa în care unul dintre ei, lucios şi negru ca pijamalele de mătase ale lui Iblis, îi trecu peste picior şi se vârî în pungă.

Ca de obicei, Iblis părea foarte preocupat de ceva, aşa că, simțind că avea să primească porunci importante, Oleaginus îşi şterse mâinile unsuroase de cămaşă şi scoase la iveală un carnețel şi un creion.

— Nimic nu li se poate întâmpla gemenilor Gaunt câtă vreme rămân pe insula Manhattan, în New York, spuse Iblis, fără să-şi ia ochii de la monitoarele calculatoarelor.

— Da, stăpâne.

— Cu toate acestea, vreau să fie atent supravegheați. Şi ei, şi caraghiosul lor de unchi, Nimrod. Şi el, şi bătrânul acela absurd, domnul Rakshasas. În clipa în care gemenii părăsesc Manhattanul, îi vreau prinşi, închişi în sticle şi aduşi aici. Prinşi şi îmbuteliați, dar nevătămați. La fel şi Nimrod şi Rakshasas. Ai înțeles?

— Da, stăpâne.

— Vor fi aduse din magazinele Ifriților truse pentru farmece de legare a djinnilor şi camere miniaturale cu infraroşu pentru urmărirea lor.

— Da, stăpâne.

— Bineînțeles că misiunea asta nu e lipsită de primejdii. Layla Gaunt are puteri deosebite, ca şi fratele ei, Nimrod. Prin urmare, cel care va reuşi să-mi îndeplinească poruncile va fi răsplătit.

Răsplata va fi împărătească, în felul obişnuit.

Iblis pocni din degete, nerăbdător, spre Oleaginus.

— A trecut atâta timp de când n-am mai făcut ceva bun pentru un pământean, că am şi uitat care este răsplata obişnuită. Reaminteşte-mi, Oleaginus!

— Trei dorințe, domnule?

— Trei dorințe. Da, exact, trei dorințe, mai presus de zgârcenia obişnuită a oamenilor.

Oleaginus se linse pe buze şi înghiți în sec.

— Da, ştiu la ce te gândeşti, Oleaginus. Ți se citeşte pe chipul tău urât, la fel de clar ca titlurile de pe prima pagină din ziarul meu de dimineață. Te gândeşti că ți-ar plăcea tare mult să câştigi chiar tu această răsplată. Recunosc, sunt chiar curios să ştiu ce ar face un amărât ca tine cu trei dorințe. Pentru început, cred că ți-ai dori nişte mâini care să nu mai semene cu două bucăți de peşte ud. Şi, poate, un chip care să nu fie chiar mai urât decât al câştigătorului concursului *Cea mai urâtă cămilă din lume*. Ți-ar plăcea, nu-i aşa? În al treilea rând – ia să vedem – da, ştiu! Ți-ai putea dori să ai personalitate. Nu să fii prea fermecător. Doar câteva calități, în plus de servilitatea ta de broască râioasă. Un pic de conversație, poate; o idee originală, din când în când. Poate chiar şi o linguriță de farmec. Ei, hai să fim generoşi: o lingură întreagă! Mda, îmi dau seama că trei dorințe ți-ar prinde foarte bine.

Având în vedere că este ziua ta, îți voi da un concediu de trei săptămâni, să văd dacă eşti în stare să duci poruncile la îndeplinire. Fără plată, bineînțeles.

Oleaginus îşi simți inima tresărind în pieptu-i de porumbel.

— Sunteți prea bun, stăpâne.

— Da, ştiu. Încă un lucru. Ai grijă să faci corect farmecele pentru legarea djinnilor. Atunci când îi voi avea pe toți patru închişi în sticle, pe gemeni, pe Nimrod şi pe Rakshasas, vreau să-i pot scoate din când în când din ele şi să le râd în nas, fără să fiu în pericol. Ai înțeles?

— Da, stăpâne.

— Acum, dă-mi punga.

Oleaginus îi întinse punga, din care Iblis scoase un cap de capră şi, în mijlocul corului de şobolani chițăitori, cel mai rău djinn din lume le aruncă acea încântătoare tratație pe podea. Când şobolanii se năpustiră zgomotoşi asupra capului de capră, începându-şi dezgustătorul festin, Iblis zâmbi încântat.

— Ascultă-i, spuse el. Sunt copiii canalelor. Cât de frumos cântă!

Oleaginus zâmbi forțat.

— Foarte frumos, zise el.

— Nu mă dezamăgi, Oleaginus. Sunt sigur că pentru ei ai fi la fel de gustos ca şi capul de capră. Chiar mai gustos, dacă ai fi în viață atunci când şi-ar începe ospățul. M-ai înțeles?

— Da, stăpâne.

Capitolul 4
Gemeni

Gemenii avură nevoie de mai multe ore până să-şi configureze noile laptopuri Bungle35. Serviciul telefonic de asistență al producătorului, la mii de kilometri depărtare, în India, nu le oferi nicio informație utilă. Persoana de la celălalt capăt al firului, care părea a fi un american foarte calm, le spuse că se numea Joey şi că era de fel din Cleveland, Ohio, dar părea să ştie prea puține lucruri despre calculatoare. După părerea lui John, sfaturile lui Joey erau chiar pe dos de ceea ce ar fi fost nevoie cu adevărat ca să facă laptopurile să funcționeze corect. După aproape o oră de discuții inutile şi sugestii anapoda, John îi închise telefonul în nas lui Joey şi hotărî că era mai simplu să citească manualul cu instrucțiuni. În acest fel, până la urmă, reuşi să le facă să funcționeze. Nici nu terminase bine, că primi un mail de la Dybbuk:

N întinim urgent la Insula Bannermann d p râul Hudson, nu departe d tine. Problemă d viață şi d moarte, t rg nu spn nimănui. Mai ales mamei tl pt

---

35 *Bungle,* în limba engleză, înseamnă lucru făcut de mântuială, improvizație.

că ea-i spune mamei ml. Iar m.m.m. O s vrea s m ajute şi o să-şi p1ă viaţa n pericol. Vino singur. T rg, ai grijă să nu fii urmărit. Doi oameni ucişi d cei kre mă urmăresc. Nu le e frică să ucidă din nou. Prietenul tău în pericol, Buck S.

John îi arătă mailul Philippei, întrebând-o ce crede.

— Trimite-i un alt mail şi întreabă-l despre ce e vorba, răspunse Philippa. Vreau să spun că mesajul ăsta ar putea fi de la oricine.

— Ba nu, asta-i chiar adresa lui de e-mail, spuse John. Şi felul de a scrie e tot al lui. Oricum, i-am răspuns deja. Răspunsul i-a şi ajuns. M-am gândit că, dacă este într-adevăr în pericol, n-o să-şi mai poată verifica mailul prea curând. Mesajul pe care ni l-a trimis avea data zilei noastre de naştere. I s-ar fi putut întâmpla foarte multe de atunci.

Philippa aduse un ghid al regiunii, vrând să vadă unde se afla insula Bannermann.

— E cam la şaptezeci de mile depărtare de New York, în sus, pe râul Hudson. O călătorie de două ore cu trenul până la Newburgh. Şi… fii atent aici. Insula e închisă pentru public. Din Newburgh, singura modalitate de a atinge ţărmul insulei e să mergi cu barca. Nici c-ar fi putut alege un loc în care să fie mai greu de ajuns!

— Poate că tocmai ăsta era scopul, fu de părere John. Dacă e atât de greu de ajuns acolo, înseamnă că e mai sigur pentru el.

— Dar faptul că e foarte greu de ajuns e doar o parte a reținerii mele, zise Philippa. E foarte rece în nordul statului. E chiar mai frig decât în oraş. Plecăm fără puterile de djinn şi fără şansa să le căpătăm acolo.

— Păi, tocmai de asta se teme Dybbuk pentru viața lui, răspunse John. Şi e un motiv în plus să ne ducem la el.

Philippa clătină din cap, exasperată din cauza fratelui ei. Câteodată, credea ea, John avea prea mult curaj față de cât ar fi fost bine pentru el.

— Dacă situația ar fi fost invers şi i-am fi trimis noi lui un astfel de mail, sunt sigură că Dybbuk nu ne-ar fi sărit în ajutor.

Fata făcu o pauză, apoi adăugă:

— Nici nu ştiu cât durează să mergi cu barca de la Newburgh până la insula Bannermann. Dar sunt convinsă că mama n-o să ne dea voie să lipsim o zi întreagă. Poate şi mai mult. N-ai observat cât de atent a început să ne supravegheze? A început chiar să-mi încuie peria pentru păr în seif, de teamă c-ar încerca s-o fure cineva ca să facă un talisman.

— Serios? se miră John. N-am băgat de seamă c-ar fi luat şi peria mea.

— Cum ai fi putut? zâmbi Philippa. Oricum, tu nu te piepteni. Vreau să spun că, dacă plecăm spre insula Bannermann, fără s-o anunțăm, aşa cum ne cere Dybbuk, atunci e foarte posibil ca mama să creadă că şi noi am dispărut.

— Toate astea sunt motive foarte bune să stăm acasă fără să facem ceva, zise John. Dar eu tot plec. Doar pentru că Dybbuk n-a fost un prieten prea bun pentru noi, nu înseamnă că noi nu putem să ne purtăm ca nişte prieteni adevărați față de el.

Băiatul ridică din umeri.

— Ascultă, trebuie să existe o modalitate să plecăm fără s-o alarmăm pe mama.

— Bineînțeles că există, răspunse Philippa. Se numeşte putere de djinn. Din nefericire, însă, noi n-avem niciun pic. Cel puțin, nu acum. Până când vremea nu se mai încălzeşte puțin.

— Atunci, hai să găsim pe cineva care are putere.

— Nimrod?

— Exact! Poate că, dacă-i explicăm totul, ne va ajuta. De altfel, Dybbuk n-a spus că nu putem vorbi cu el.

Philippa dădu un telefon la casa din Londra a lui Nimrod şi vorbi cu domnul Groanin.

— Din păcate, domnişoară Philippa, domnul a plecat, o anunță Groanin, înțepat. Împreună cu domnul Rakshasas.

— A spus cumva unde se duc? A lăsat vreo adresă de contact? Vreun număr de telefon? Sau de mobil?

— A preferat să nu se încreadă în mine, răspunse Groanin. Vă zic eu, a preferat să nu se încreadă în mine... în propriul lui majordom. Cu

siguranță este la *Samum,* sărbătoarea djinnilor.

— Desigur, zise Philippa, uitasem de asta. A spus cumva când se întoarce?

— Nu, domnişoară, dar nu cred că va lipsi prea mult. Nimrod nu mi-a cerut nici măcar să-i pregătesc un geamantan, iar domnul Rakshasas şi-a lăsat lampa aici, în pivniță.

— Nu-i stă în obicei, observă Philippa.

— Nu, într-adevăr. Asta e tot?

— Da, domnule Groanin, mulțumesc.

După aceea, John îl sună pe domnul Vodyannoy, un prieten djinn de-al lui, care locuia în clădirea Dakota, dincolo de Central Park, precum şi pe domnul Gwyllion, proprietarul librăriei *Cartea Sigilată* de pe strada 57 Vest, dar amândoi erau plecați. Încercă să-i caute chiar şi pe Agatha Daenion şi pe Jonathan Munnay, prietenii lor djinni de la petrecere, fără mai mult succes.

— Cred că noi suntem singura familie de djinni care nu respectă sărbătoarea asta, se plânse John, clătinând cu tristețe din cap. Bineînțeles că e doar vina tatălui nostru. Nu pleacă de la serviciu nici măcar pentru sărbătorile pământene, la care-ar avea tot dreptul, darămite pentru cele ale djinnilor.

— Atunci, înseamnă că nu e nimeni prin apropiere care să ne poată ajuta, zise Philippa. Cred că va trebui să uităm de toată afacerea.

John însă nu voia să renunțe să-l ajute pe

Dybbuk. Pentru o vreme, rămase adâncit în gânduri, apoi spuse:

— Cred c-a mai rămas cineva în oraş care să ne îndrume. Urna Karuna Ayer.

— Fata care zicea că vrea să devină Eremit?

— Exact. Probabil că n-a făcut ceva atât de egoist, cum ar fi să plece în vacanță.

— Da, dar dacă trăieşte pe străzi, ca un om fără adăpost, unde o s-o găsim? întrebă Philippa. În plus, nu e cu mult mai mare decât noi, aşa că pe vremea asta e la fel de lipsită de puteri.

— Foarte adevărat, recunoscu John, dar s-ar putea să ştie un djinn care să ne ajute. Cât despre unde o vom găsi, păi, unde poți să cauți o frunză, decât în pădure?

— Începi să vorbeşti ca domnul Rakshasas.

— La drept vorbind, chiar *l-am auzit* spunând asta odată, explică John. Voiam să zic că o vom căuta pe Urna acolo unde sunt, de obicei, mulți oameni fără adăpost. În parcul Washington, la stația Grand Central, în Cartierul de Est. Am citit ieri, în ziar, că liniile de metrou A sau C, care pleacă din stația de pe strada Chambers, ar fi un loc numai bun ca să ne începem căutarea. Foarte mulți oameni fără adăpost se strâng acolo. Şi încă un lucru: ar fi bine să plecăm noaptea. Atunci îi vezi cel mai uşor pe cei fără adăpost. Dac-ar avea o casă, ar sta în ea, nu pe străzi, nu-i aşa?

Gemenii aşteptară până după lăsarea

întunericului, când ar fi trebuit să fie amândoi în pat, apoi se strecurară afară din casă, neobservați de părinți, care organizaseră o cină în cinstea unuia dintre prietenii domnului Gaunt, din lumea bancherilor. Luară trenul A de pe strada Chambers şi descoperiră, în primul rând, că prin tunelurile de metrou din New York nu trăiau oameni fără adăpost şi, în al doilea rând, că nu era lipsit de primejdie să se plimbe printre cei peste cincizeci de mii de cerşetori ai oraşului, mai ales în toiul nopții.

Un bărbat, peste care dăduseră în fața unei cafenele din Washington Square, îi urmări o vreme şi, cu toate că scăpară curând de el, merseră în continuare foarte repede şi privind neliniştiți peste umăr, până când ajunseră în Union Square, cu câteva străzi mai la nord.

— Proastă idee a mai fost, spuse John, când în sfârşit îşi recăpătă răsuflarea. De ce nu m-ai convins s-o lăsăm baltă, Phil? Aşa cum faci mereu atunci când am câte o idee proastă.

— Pentru că aveai dreptate, răspunse Philippa, arătând spre vitrina unei bănci.

Acolo, stând pe jos, în holul în care era amplasat bancomatul, se afla cel mai murdar vagabond pe care-l văzuse ea vreodată. Chiar lângă el, înfăşurată într-un sac de dormit la fel de murdar, stătea o fată blondă, înaltă şi subțire, purtând nişte haine mai puțin jerpelite şi care arăta doar pe jumătate la fel de neîngrijită ca însoțitorul ei.

Era Urna Karuna Ayer.

Zărindu-i pe gemeni, Urna sări în picioare, dădu la o parte sacul de dormit şi le deschise uşa.

— Ce Dumnezeu căutați voi doi aici? îi întrebă ea.

— Pe tine, spuse John, cu un ochi la bătrânul vagabond din spatele ei.

— Mama mea v-a trimis? îi luă ea la rost.

— Nu, nicidecum, răspunse Philippa. Speram că tu ne vei putea ajuta. Un prieten de-al nostru e la ananghie şi are nevoie de ajutor. Dar se află la câteva ore depărtare cu trenul şi nu putem ajunge la el fără ca mama noastră să observe că am dispărut.

— Da, ştiu bine cum este, zise Urna. Ăsta e unul dintre motivele pentru care mă aflu aici, să fac ceva de una singură.

Fata oftă şi luă o înfățişare tristă.

— Zău, mi-ar plăcea să vă ajut. Din păcate, e frig şi nu prea am puteri. Până când nu se face mai cald afară, abia dacă pot face să apară o cană cu cafea pentru mine.

— Dacă nu te superi că te întreb, interveni John, de ce te-ai mai făcut Eremit, din moment ce nu te poți ajuta nici măcar pe tine? E foarte periculos ceea ce faci tu, Urna.

— A, o să mă descurc. Se pare că vremea se va îmbunătăți peste câteva zile. Privi spre însoțitorul ei zdrențăros. Până atunci, prietenul meu Afriel va avea grijă de mine.

Philippa se strâmbă.

— Şi de Afriel cine va avea grijă? Amândoi arătați ca şi când ați avea nevoie de o masă bună. Luați de-aici!

Cu aceste cuvinte, fata le dădu câte o bancnotă de zece dolari din gentuța ei.

Afriel vârî banii în buzunar, după care-şi scutură de pe frunte o şuviță de păr blond îmbâcsit, cu nişte degete foarte murdare. Mirosea a sendviş cu brânză mucegăită. Un deget mare de la picior, de forma şi culoarea unei nuci murate, se ivea prin gaura unuia dintre tenişi. De fiecare dată când se uita la el, Philippei îi venea să scoată o batistă cu care să-şi acopere gura şi nasul.

— Îți sunt recunoscător, spuse el, cu o voce care părea să iasă din fundul unui butoi cu catran.

— Să nu mai vorbim, zise Philippa, vrând să spună exact asta, deoarece, atunci când Afriel deschisese gura, respirația lui cumplit mirositoare îi întorsese stomacul pe dos.

— Spune-mi, o mai întrebă el, ăştia sunt toți banii tăi?

Philippa se gândi că Afriel era cam nerecunoscător.

— Ăăă… da, răspunse ea. Aşa se pare. De ce? Nu sunt de ajuns?

— Mai am şi eu nişte mărunțiş, zise John. Ți-l dau cu plăcere.

Afriel luă şi banii lui John, vârându-i în buzunar. După aceea, zâmbi.

— Pentru că ați fost atât de drăguți şi ne-ați ajutat, pe mine şi pe Urna, vă voi ajuta şi eu.

— Ce-ai putea să faci *tu* pentru noi? se miră Philippa.

— De obicei, nu-i ajut pe djinni, spuse Afriel, ignorând-o. Ar trebui să-i ajut doar pe oameni. Totuşi, de vreme ce sunteți pe jumătate oameni, cred că e-n regulă.

— De unde ştii că suntem djinni? se miră Philippa. Şi tu eşti Eremit?

— Nu, zâmbi Afriel, nu sunt Eremit.

— Afriel e un înger, spuse Urna. E Îngerul celor tineri.

John îl privi neîncrezător pe străinul murdar de lângă Urna. Arăta mai unsuros ca o cutie de pizza şi mai bătrân decât tatăl lui.

— Glumeşti, zise el. Ce vrei să spui? Că tu-i ajuți pe pământenii care sunt buni cu tine?

Afriel încuviință din cap şi zâmbi larg, arătând c-ar fi avut mare nevoie de câteva ore bune de spălat pe dinți.

„Nu uitați să-i ajutați pe străini”, îşi aduse aminte Philippa de cuvintele mamei ei, „pentru că, astfel, unii dintre voi îi ajută, fără să ştie, pe îngeri.”

Chiar în timp ce vorbea, se gândi că doar o persoană foarte curajoasă l-ar fi ajutat pe cineva atât de urât mirositor ca Afriel. Trebuia să recunoască însă că ochii lui albaştri şi pătrunzători îl făceau să pară ieşit din comun.

— Da, răspunse Afriel. Doar că nu cu asta mă ocup eu, mai exact. Există prea multă încredere în sine prin lume, în ultimul timp. Încredere în sine şi în faptul că ştiința deține toate răspunsurile. Misiunea mea este să fac să se întâmple acele accidente stranii şi evenimente deosebite care-i uimesc pe pământeni, ca să le demonstrez că oamenii de ştiință n-au chiar toate răspunsurile. Acel gen de lucruri uimitoare care-i ajută pe oameni să creadă şi în altceva decât în ei înşişi.

— Vrei să spui, miracole, zise John.

— Miracolele sunt doar o parte din lucrurile pe care le fac. Mă mai ocup şi cu minuni, prevestiri, semne, pieze rele, iluminări, fenomene ciudate şi enigme. Cu excepția duminicilor, bineînțeles. Niciodată nu lucrez duminica.

— Îngerii sunt mult mai puternici decât djinnii, îi sări Urna în ajutor. Afriel poate face cam orice, dacă vrea.

— Sunt mişcat de bunătatea voastră față de mine şi de Urna, şi față de prietenul vostru Dybbuk, spuse Afriel. Pe Dybbuk vreți să-l ajutați, nu-i aşa?

— Da, răspunse John, înțelegând că îngerii ştiu o mulțime de lucruri fără să le spună cineva dinainte.

— Va avea nevoie de ajutorul vostru în mai multe privințe, le zise Afriel. Nu vă pot spune mai multe. Ar însemna să mă amestec în Destin. Dar vă pot rezolva problemele cu cei de acasă. Vă pot

da o acoperire. Mai precis, un Altundeva. Doi Altundeva, din moment ce sunteți doi. În ceea ce privește puterile voastre de djinni, n-aveți de ales, trebuie să așteptați vremea caldă. Pot să fac miracole, dar imposibilul rămâne imposibil.

Philippa încuviință din cap.

— Ce-i ăla un Altundeva? îl întrebă ea.

— Un Altundeva e cineva care vă poate oferi un alibi, răspunse Afriel; și cine-ar putea face asta mai bine, decât voi înșivă?

Cu un deget murdar, Afriel le arătă gemenilor două siluete care apăruseră dintr-odată în spatele lor.

— John și Philippa, faceți cunoștință cu John și Philippa.

John rămase cu gura căscată, în clipa în care se pomeni față în față cu… el însuși.

— Ăsta-s eu, murmură el, uimit. Cum *naiba* de-ai reușit miracolul ăsta, Afriel?

— Nu cu naiba, poți să fii sigur. Afriel ridică din umeri și începu să se scarpine. Așa cum v-am spus, cu asta mă ocup. Și, ca să fiu ceva mai riguros în privința asta, ceea ce vedeți voi acum nu este un miracol. Este o minune.

— Chiar că e o minune, spuse Philippa, care era nu mai puțin uimită decât fratele ei să-și vadă dublura.

Îi dădu roată Philippei 2, până în spatele ei – o perspectivă din care nu se privise niciodată.

— Chiar e exact cum arăt eu?

— John nu e decât geamănul tău biologic, îi explică Afriel. Aceasta este însă geamăna ta identică. Va gândi, va vorbi şi se va purta la fel ca tine. Nimeni nu vă va deosebi, cu excepția ta. Nici John. Nici mama voastră.

— Nu vorbeşte deloc, remarcă John. Dac-ar fi fost cu adevărat Philippa, ne-ar fi întrerupt până acum cu o întrebare tâmpită.

— Mulțumesc mult, John, răspunse Philippa. Are dreptate, totuşi. Afriel, ea nu spune nimic.

— Nu vor începe să se poarte ca voi până când nu-i veți trimite acasă, în locul vostru, le explică Afriel. Vedeți voi, fiecare dintre ei este cu adevărat o extensie a voastră. O chestiune simplă de fizică cuantică. În ciuda a ceea ce credea Einstein, chiar este posibil ca un lucru să existe în două locuri în acelaşi timp. E ceea ce se numeşte Suprapunere. Nu există o explicație logică, nu este ceva care-ar putea fi explicat de un om de ştiință. Cel puțin, pentru încă vreo sută de ani. Tocmai de aceea e atât de minunat.

— Aşadar, imediat cum îi vom trimite acasă, spuse Philippa, cei doi se vor purta ca noi.

— În toate privințele, deşi cu două excepții importante. În primul rând, n-au suflete. Asta nici măcar *eu* nu pot crea. Aşa că nu-i lăsați să se apropie de oglinzile sufletelor voastre, altminteri mama voastră îşi va da seama şi jocul va lua sfârşit. În al doilea rând, cei doi nu vă pot înlocui la infinit. Asta ține de descompunerea subatomică,

dar mi-ar lua prea mult ca să vă explic. Amintiți-vă următoarele: cei doi Altundeva nu vor dura decât un eon, adică unitatea de timp proprie universului eteric, nu acea perioadă incomensurabilă de timp despre care se scrie în cărțile de pe Pământ.

— Şi cât durează un eon? întrebă John. În termeni pământeni.

— Exact un milion de secunde. Exprimat în cifre ar fi 11,574074074074074074074074074 zile, asta ca să-ți fie mai uşor să înțelegi. Afriel chicoti. Acum vă dați seama de ce este mai uşor să spun un eon.

— Nu e chiar atât de lung pe cât credeam, observă Philippa. Un eon, vreau să zic. Am crezut că e mult mai lung. O mie de ani, sau cam aşa.

— Timpul întotdeauna e relativ, zise Afriel. Un eon aici, pe Pământ, e foarte diferit de un eon acolo, sus. Acesta este un paradox al timpului. Oricum, e o cu totul altă poveste. Concluzia e că, oriunde ne-am afla, un eon înseamnă exact timpul necesar pentru ca un gând să se ivească în mintea Domnului, ceea ce pentru El este foarte puțin, dar pentru voi, foarte mult. Acesta este un alt paradox.

John îl ciufuli în joacă pe John 2.

— Şi ce se va întâmpla cu tipul ăsta după un eon? întrebă el.

— Va dispărea. Amândoi vor dispărea. Timp de 999.999 secunde vor fi acolo, iar în secunda următoare… Afriel pocni din degete: Dispăruți! Cât

ai clipi. Precum trăsura şi caii Cenuşăresei. Fiindcă veni vorba despre timp, nu credeți c-ar trebui să plecați? Dacă vă grăbiți, mai puteți prinde ultimul tren spre râul Hudson, din gara Penn. Îngerul ridică din umeri. Credeți-mă pe cuvânt, bine?

Philippa clătină din cap.

— Ar trebui să trecem mai întâi pe-acasă, spuse ea. Ne trebuie nişte bani ca să luăm bilete de tren.

— Nu, nu vă trebuie, zise Afriel. Aveți bani. Aveți şi bilete.

John se căută prin buzunare şi văzu că Afriel spunea adevărul: avea şi bilet de tren şi mult mai mulți bani în portofel decât avusese atunci când plecase de-acasă.

— Hei, ca să vezi! exclamă el. Are dreptate.

— O să vă aştepte şi o barcă, la Clubul de canotaj din Newburgh. Aşa că n-aveți niciun motiv să mai zăboviți.

— Mulțumim, Afriel, zise Philippa şi, uitând pe moment cât de urât mirosea îngerul, se ridică şi-l sărută pe obrazul țepos. Mulțumim pentru tot!

— Mulțumim şi ție, Urna, zise John, urmând exemplul surorii lui şi sărutând-o, ceea ce nu păru s-o deranjeze deloc.

Gemenii opriră un taxi şi le spuseră celor doi Altundeva să urce.

— Aduceți-vă aminte, le zise Afriel, peste un eon, începând de acum, nu vor mai fi acolo, ca să vă acopere.

— Nu vom avea nevoie de ei atât de mult, îl asigură Philippa.

— În cazul acesta, când vă întoarceți, spuneți-le să dispară. Afriel pocni iarăşi din degete. Uite-aşa!

John şi Philippa îi cerură şoferului de taxi, un indian chipeş, cu turban portocaliu, să-i ducă pe strada 77 Est, după care să se îndrepte spre gara Penn. Dar, câteva minute mai târziu, când coborâră din maşină şi John scoase bani din buzunar să plătească, şoferul refuză, scuturând din cap:

— Nu vă iau banii, le zise el.

— De ce? se miră John.

— O pereche de gemeni e semn bun, răspunse şoferul, respingând cu mâna banii lui John, dar două perechi de gemeni înseamnă noroc chior.

Capitolul 5
Insula Bannermann

Trecuse bine de miezul nopții, atunci când John şi Philippa ajunseră la Clubul de canotaj din Newburgh, dar, aşa cum le promisese Afriel, acolo îi aştepta o barcă, dotată corespunzător pentru o călătorie pe timpul nopții, cu lanterne şi echipament pentru campat. Bătrânul supraveghetor al clubului nu păru deloc surprins să-i vadă pe cei doi copii la ora aceea târzie. Nici măcar nu le ținu o predică despre cât de prostesc era să plece, noaptea, cu o barcă pe râul Hudson,

aşa cum ar fi făcut alți adulți. Gemenii se convinseră repede că era tot o urmare a misiunii lui Afriel pe Pământ, aceea de a-i uimi pe oameni şi de a-i face să creadă şi în altceva decât în ei înşişi.

— Faptul că sunteți atât de drăguț cu noi nu e tocmai o enigmă, îi spuse Philippa bătrânului, în timp ce acesta ținea barca nemişcată, iar ea se urca sprintenă la bord. Nu e nici măcar o minune. Mai degrabă, aş spune că e o viziune clară asupra lucrurilor. Şi nu suntem deloc obişnuiți să vedem lucrurile astfel.

— Scopul nostru este să vă fim pe plac, zise supraveghetorul. Apropo, copii, încotro vă duceți, dacă nu vă supărați că vă întreb?

— Spre insula Bannermann, îi răspunse John, aşezându-se în canoe la pupa.

— În anul 1920 a avut loc un incendiu acolo, urmat de o explozie, spuse supraveghetorul. Există şi nişte ruine, chiar sub apă. Aşa că, atunci când ajungeți la vechiul port, aveți grijă să vâsliți încet şi cu atenție, ca să nu loviți fundul bărcii. Canoea asta e făcută din scoarță de mesteacăn, după modelul original al pirogilor indienilor irochezi, aşa că e destul de fragilă.

— Mulțumim pentru sfat, zise John şi, instalându-se pe băncuță, îşi ridică vâsla.

Philippa, aşezată la prora, aprinse lanterna cea mare, care avea să le lumineze drumul de-a lungul râului.

— Dacă ați vrea să le ascultați, le spuse supraveghetorul, v-aş mai putea da câteva sfaturi. Insula Bannermann e bântuită. Eu, unul, nu m-aş duce acolo nici în timpul zilei. Noaptea nu mai vorbesc. Dar văd că voi doi sunteți foarte hotărâți, aşa că-mi închipui că aveți un motiv întemeiat. În orice caz, dacă totuşi vă răzgândiți şi vă întoarceți aici la noapte – şi, al naibii să fiu, nu v-aş învinovăți cu nimic dac-ați face-o –, nu trebuie decât să ciocăniți la uşa gheretei debarcaderului. De când mi-a murit pisoiul, Magnus, mă simt cam singur şi sunt oricând bucuros de companie. Indiferent de oră.

— Ne vom aduce aminte de invitație, promise John.

Împinse cu vâsla în micul ponton, apoi o scufundă încet în apa întunecată de sub cotul lui.

Câteva clipe mai târziu, ghereta dispăruse cu totul în bezna din spatele lor, iar canoea indiană aluneca uşor în noapte, peste apele reci şi liniştite ale întinsului şi puternicului râu Hudson.

Avură grijă să stea în permanență aproape de malul drept al râului, în timp ce, dintre ramurile copacilor luminați fantomatic de lună, răsunau peste ape chemările stranii ale păsărilor, precum glasurile unor sălbatici duşmănoşi, aşa că lui John îi era foarte uşor să-şi imagineze că era un personaj dintr-un roman de James Fenimore Cooper, cum ar fi *Ultimul mohican.* De fapt, el nu citise cartea, dar văzuse filmul şi-i plăcuse foarte

mult. Philippa, mai citadină decât fratele ei iubitor de spații deschise şi, în orice caz, mai citită decât el, se foia neliniştită în barcă, gândindu-se la goblini[36], la Ichabod Crane[37] şi la călăreți fără capete înspăimântători.

— E cel mai înfiorător lucru pe care l-am făcut vreodată, observă ea, în timp ce ceva mare se mişca în ramurile aplecate deasupra apei ale unui copac, iar fata privi speriată în sus, aproape aşteptându-se ca Rip Van Winkle[38] să-i aterizeze în canoe.

— Linişteşte-te, îi spuse John.

— Să mă liniştesc? icni Philippa, simțind că cedează nervos când un fior rece îi străbătu umerii. Am înghețat[39] deja.

John vâsli mai repede. Sora lui avea dreptate. Era frig, iar el era bucuros să facă mişcare, ştiind că astfel se va încălzi.

În cele din urmă, după aproape o oră de vâslit, lanterna căzu pe un deal plin de tufişuri, de aproape treizeci de metri înălțime, care se ridica din apă, chiar în fața lor. John ghidă canoea printr-un fel de intrare fortificată, apoi cârmi spre țărm. Sărind în apa mică, traseră apoi cu grijă

---

[36] Personaje fantastice din folclorul nordic şi anglo-saxon, cu caracter adesea răutăcios; spiriduşi.

[37] Personaj din nuvela fantastică *Legenda Văii Adormite* a scriitorului englez Washington Irving, după care s-a realizat filmul *Călărețul fără cap.*

[38] Eroul nuvelei cu acelaşi nume a scriitorului Washington Irving.

[39] Joc de cuvinte bazat pe multiplele înțelesuri ale cuvântului *cool,* care înseamnă atât a se linişti, cât şi a-i fi frig.

barca pe o limbă de nisip, printre tufişuri. *Bu-hu-hu!* țipă o bufniță, parcă salutându-i. Încet, încet, începură să distingă în întuneric, mult deasupra lor, silueta a ceea ce părea să fie un autentic castel scoțian. La fereastra celui mai înalt dintre turnuri licărea o lumină slabă.

John aprinse cea de-a doua lanternă şi o luă înainte printre tufişuri, urcând apoi o potecă abruptă. Philippa îl urmă. Cel puțin până când ajunseră la un pod mobil. Acolo se opri şi lăsă să-i scape un geamăt de nelinişte.

— Refuz să merg mai departe fără un cățel de usturoi şi o cruce de argint, şopti în spatele fratelui ei. Ca să nu mai vorbesc de un ciocan şi câteva țepuşe ascuțite[40]. Supraveghetorul avea dreptate. Se vede de la o poştă că locul ăsta e necurat, parc-ar scrie pe el, cu litere mari de neon: „BÂNTUIT". Şi, mă rog, ce caută aici un castel scoțian sumbru? În mijlocul râului Hudson? Ceva nu e în ordine.

— Păi, de unde propui să începem? se întoarse John spre ea, exasperat. Dacă Dybbuk se află pe insulă, e de la sine înțeles că aici trebuie să fie. Pe toată insula nu se găseşte decât castelul ăsta.

— Şi dacă nu e aici? Ce facem? Nu cred că vreau să dăm peste cineva care locuieşte aici. Am văzut

---

[40] Usturoiul şi crucea din argint sunt, conform legendei, amulete protectoare împotriva vampirilor. Aceştia, se zice, pot fi omorâți numai dacă li se implântă un țăruş ascuțit direct în inimă.

cimitire mai primitoare decât insula Bannermann.

— Hei, uşurel! spuse John, la fel de speriat ca şi sora lui, dar ascunzând mai bine acest lucru. Uite cum facem: tu rămâi aici, iar eu mă duc să arunc o privire, să văd dacă Dybbuk e aici, după care plecăm acasă, bine?

— Şi mă laşi singură aici? Philippa plimbă raza lanternei pe zidurile castelului în sus. În niciun caz! Vin cu tine.

— Foarte bine, răspunse John, care oricum nu se simțea prea entuziasmat la gândul de a intra singur în castel.

Trecură împreună podul mobil, apoi pe sub un portic şi pe lângă camera gărzilor. Ajunşi în fața unei uşi din lemn, mare cât gura unui tunel de metrou, John ridică pumnul, vrând să bată, dar se răzgândi.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Philippa.

— E deja deschisă, asta s-a întâmplat, răspunse John, împingând uşa care se deschise cu un scârțâit la fel de asurzitor ca o rafală de mitralieră.

Înăuntru, holul întins era păzit de o armură completă, dotată cu o halebardă uriaşă. În spatele ei se afla o orgă de biserică şi, cel mai neliniştitor, aceasta părea să cânte de una singură încontinuu, o singură notă înaltă.

John înghiți în sec.

— E cineva aici? întrebă el, către banca din fața orgii.

Philippa se îndreptă către instrument şi imediat

îşi dădu seama ce se întâmplă.

— Suflă vântul printr-o țeavă, explică ea, asta-i tot!

Se întoarse, dar descoperi că John nu mai era în spatele ei. Stătea în pragul unei săli foarte mari, privind fix la ceva, cu atâta groază întipărită pe chip, încât Philippa simți cum îi îngheață sângele în vine.

— Ia uite-aici! şopti el.

Fata nu prea voia să privească, dar curiozitatea îi mână picioarele înainte, până când putu să vadă şi ea ceea ce vedea fratele ei. Întins pe un fel de sofa, în fața unui cămin uriaş, dar rece, zăcea cineva care semăna cu un om foarte bătrân. Bătrânul purta un frac, pantaloni cu dungi, vestă, ghetre, cămaşă şi cravată şi părea că doarme... sau că murise. Dar cel mai neliniştitor pentru gemeni era părul care-l acoperea peste tot, şi trecură mai multe clipe până când Philippa să-şi dea seama că nu era deloc vorba despre un om, ci despre o maimuță foarte mare.

— E moartă? şopti ea.

— Sper din toată inima, îi răspunse John. N-aş vrea să trebuiască să-i explic unei gorile de ce am intrat în casa ei, neinvitat, la ora asta.

Privi întrebător spre sora lui.

— E o gorilă, nu-i aşa?

— Nu ştiu. N-am mai văzut până acum o gorilă de aproape. Mai ales una îmbrăcată în frac.

Amândoi țipară de groază în clipa în care ceva

bubui în spatele lor şi dădură fuga înapoi la intrare, dar găsiră uşa închisă.

— Crezi c-a fost tot vântul? întrebă John, cu răsuflarea tăiată.

Apoi, arătă spre orga din care încă răsuna o notă înaltă şi tremurătoare, precum țiuitul unui ceainic:

— La fel cum suflă în țeavă?

— Sper din toată inima, se cutremură Philippa, care avu brusc senzația neplăcută că trecuse ceva nevăzut pe lângă ea şi că auzise vocea unei fetițe invizibile şoptindu-i în ureche.

Atunci, orga începu să cânte cu adevărat, iar gemenii îşi dădură seama că, dacă vântul ar fi putut închide accidental o uşă sau să cânte o singură notă, în niciun caz n-ar fi putut interpreta o întreagă *Toccată şi Fugă în Re Minor* de Bach.

— Haide, îl îndemnă Philippa, apucând mânerul uşii. Să plecăm de-aici, înainte să se trezească maimuța aia ciudată.

Uşa însă era încuiată.

Înspăimântați acum de-a binelea, gemenii trăgeau din răsputeri de clanța uşii până când, la fel de brusc precum începuse, muzica gotică de orgă încetă şi cei doi auziră râsul batjocoritor al unui băiat. O clipă mai târziu, draperia din spatele orgii se dădu deoparte şi Dybbuk ieşi la lumină, încă râzând ironic şi scuturând din cap, mândru de efectul pe care păcăleala lui îl avusese asupra lui John şi a Philippei.

— Ce mutre! izbucni el. Aş fi vrut să am o cameră de filmat. Amândoi arătați de parc-ați fi văzut un vârcolac. Am murit de râs.

— Mă bucur că te-ai distrat atât de bine, spuse Philippa, pe un ton înțepat.

Fata avea pumnii încleştați şi, dacă Dybbuk ar fi fost mai aproape de ea, probabil că l-ar fi pocnit.

— Să fii sigur că nu ne-am fi ostenit să batem atâta drum, înfruntând atâtea riscuri, dac-am fi ştiut că ne vei primi în felul ăsta.

— Îmi pare rău, dar nu m-am putut abține. Locul ăsta parcă e făcut anume pentru farse. Nu-i aşa că-i grozav?

— Şi noi, care credeam că de fapt eşti în primejdie de moarte, interveni John. Cel puțin, aşa scria în e-mailul tău.

— Chiar sunt în pericol. Asta era adevărat. Fiecare cuvințel. Pe cinstite.

— Mda, sigur, zise John, pe un ton amar. Se vede din rânjetul enorm de pe fața ta tâmpă.

— Nu, e adevărat, insistă Dybbuk. Vă sunt foarte recunoscător că ați venit.

— Vino, John, zise Philippa, hai să mergem acasă.

— Nu, aşteptați, îi rugă Dybbuk. Ascultați-mă, vă rog.

— Bine, răspunse John, dar sper să merite.

Se întoarseră înapoi, în sala cea mare.

— Cine e prietenul tău? îl întrebă John, Uitându-se nelinişstit spre maimuță.

— Ăla e Max. A fost majordomul mătuşii mamei mele, Felicia, timp de mai bine de treizeci de ani.

— Ea e? întrebă Philippa, privind către un portret mare, care atârna deasupra căminului, înfăţişând o fetiţă foarte frumoasă, de vreo zece ani. E mătuşa ta? Când era copil?

— Nu. Aia e sora mea, Faustina.

— Nu ţin minte c-ai fi avut vreo soră, zise Philippa.

— Am avut, răspunse Dybbuk. Nu mai e printre noi. Bine?

Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Cum se face că mătuşa ta avea o maimuţă majordom? întrebă John, schimbând subiectul.

— Nu i-au plăcut niciodată pământenii foarte mult, îi răspunse Dybbuk. Tocmai de-aia a şi cumpărat insula Bannermann. Oamenii încearcă să evite locul ăsta. Din motive evidente. Oricum, pe Max l-a luat de la o grădină zoologică, pe când era încă tânăr, şi l-a înzestrat cu unele însuşiri omeneşti ca vorbirea şi alte funcţii superioare ale creierului. Se pare că era şi un bun organist. Cred că ei doi s-au înţeles foarte bine. Cel puţin până ieri, când bietul Max s-a prăbuşit pe neaşteptate şi a murit. Avea şaizeci şi unu de ani, ceea ce înseamnă foarte mult pentru o gorilă. Chiar şi-aşa, m-a luat prin surprindere. Dybbuk clătină trist din cap. Biata mătuşă Felicia va fi tare mâhnită, când se va întoarce.

— Unde e acum?

— Cu mama mea. Mă caută.

— *Te* caută? se miră Philippa.

— Max era foarte priceput la treburi din astea. Se prindea repede. A înțeles că, dacă m-aş întoarce la mama, aş pune-o şi pe ea în pericol.

— De ce nu ne spui mai precis ce s-a întâmplat? îi ceru Philippa. De la început.

— După ce toți trei ne-am întors de la Fortul Benning la Palm Springs, zise Dybbuk, continuându-şi povestirea, domnul Blennerhassit i-a arătat desenele, pe care le găsiserăm în bastonul de mareşal al lui Goering, unui tip de la un muzeu din Malibu. Tipul a spus că două erau de Leonardo da Vinci, unul de Rafael, unul de Michelangelo şi unul de Botticelli. Dar cel de-al şaselea desen, o acuarelă, era dintr-o perioadă mult mai recentă şi n-avea cine ştie ce valoare. Omul a zis că, deşi nu era specialitatea lui, ştia că era ceva numit „pictură de companie", ce-o mai însemna şi asta. Mie mi-a plăcut mai mult decât celelalte şi, pentru că nu valora decât vreo mie cinci sute de dolari, domnul Blennerhassit a fost de acord s-o păstrez eu, ca amintire.

Copiii încă stăteau în sala cea mare, aşezați lângă şemineul imens. Canapeaua pe care se cuibăriseră arăta ca şi cum ar fi fost luată din palatul unui împărat chinez. Deasupra capetelor lor, atârna un candelabru din alamă, aproape la fel de mare ca şi ei, precum şi portretul surorii lui Dybbuk, Faustina. Acum, că aflase cine era,

Philippa putea să vadă asemănările cu fratele ei: acelaşi păr brun, aceiaşi ochi negri, aceiaşi obraji cu pomeți înalți, aceeaşi față palidă, aceleaşi degete subțiri, ca de pianist. Şi aceeaşi privire încăpățânată şi ştrengărească. Oare Faustina era moartă? Philippa voia foarte mult să ştie, dar se gândi c-ar fi fost mai bine să aştepte până când o va putea întreba pe mama ei. Dybbuk era foarte susceptibil atunci când venea vorba de Faustina.

— Revenind la individul ăla de la muzeu, zise Dybbuk, n-a vrut să ne spună de la început un preț pentru schițe. Adică nu vorbea decât despre importanța lor istorică şi despre cât de neprețuite erau. Neprețuit nu înseamnă nimic pentru mine. De-aia, după ce a plecat, eu am intrat pe un site de Internet, pe care se țineau licitații, ca să văd care era prețul desenelor, şi-aşa am aflat că mai fusese scoasă la vânzare o copie a bastonului de mareşal al lui Goering. Vreau să spun, copia perfectă a copiei pe care-o lăsasem eu în muzeul militar de la Fortul Benning. Atunci când i-am spus domnului Blennerhassit, a explodat. Era foarte furios. L-a sunat pe bijutierul care făcuse copia, un tip numit Hyman Strasberg, din New York, fiindcă era clar că ăsta făcuse două copii, nu una. Pe-a doua o păstrase pentru el, ca s-o vândă mai târziu.

Dar, în loc să-l găsească pe Strasberg, Harry Blennerhassit a nimerit la telefon peste un polițist din New York, care i-a spus că Hyman Strasberg

era mort. Şi, fiți atenți, c-a murit muşcat de un şarpe veninos. Harry i-a spus că-i părea rău să afle una ca asta, dar nu avea nicio informație care i-ar fi putut ajuta pe polițişti. Şi chiar nu avea. Vreau să spun, părea să fie doar un accident nefericit. Chiar există şerpi veninoşi şi în New York. Există şerpi cu clopoței de pădure[41], şerpi Massasuga[42] şi cei cu cap arămiu[43]. Bine, ştiu că nu sunt chiar pe toate drumurile, dar există. De când stau aici, chiar am văzut un şarpe cu cap arămiu pe insula asta. Cel puțin, cred că era din specia asta.

Philippa privi de jur-împrejur neliniştită. Detesta şerpii aproape la fel de mult cât păianjenii şi liliecii.

— Văd că ştii foarte multe despre şerpi, îi spuse ea lui Dybbuk.

— Bineînțeles! Chiar am acasă un şarpe-popândău[44], pe care l-am botezat George. Am mai avut şi un şarpe cu clopoței, numit Ryan, dar a scăpat pe scurgerea de la toaletă.

— Mă simt mult mai bine! zise Philippa, pe un ton ironic.

---

41 Specie de şarpe cu clopoței, cel mai mare şarpe veninos din statul New York, considerată pe cale de dispariție (*Crotalus horridus*).

42 Specie de şarpe cu clopoței, care trăieşte în ținuturi umede şi mlăştinoase, numit şi crotal negru sau crotal de mlaştină. Este considerat specie pe cale de dispariție (*Sisturos catenatos*).

43 Cea mai răspândită specie de şarpe veninos din estul Statelor Unite, numită şi şarpele mocasin sau mocasinul de munte (*Agkistrodon contortrix).*

44 Specie de şarpe lung de 14 până la 30 de centimetri, care trăieşte în zonele deşertice ale Americii de Nord. Nu este veninos, d constrictor, omorându-şi prada prin sufocare *(Pituophis melanoleuces).*

— Mi-au plăcut întotdeauna şerpii, continuă Dybbuk. E unul dintre motivele pentru care am vrut desenul de companie. Pentru că reprezenta un şarpe. Dar nu mi-am adus aminte de asta decât după ce am ajuns din nou acasă. Atunci mi-am dat seama că poate exista o legătură între desen şi şarpele care-l ucisese pe domnul Strasberg. Aşa că, mai târziu, după cină, m-am dus înapoi acasă la Brad; vreau să spun, acasă la domnul Blennerhassit. De cum am ajuns acolo, mi-am dat seama că se întâmplase ceva.

Dybbuk lăsă să-i scape un oftat adânc şi faţa i se întunecă pentru o clipă. Iar când îşi reluă povestirea, avea lacrimi în ochi.

— Lucrurile lor erau împrăştiate peste tot, ca şi cum i-ar fi călcat hoţii. Bastonul dispăruse dar, lucru destul de ciudat, lăsaseră desenele dinăuntru. Apoi, i-am găsit şi pe ei doi.

Dybbuk înghiţi cu greutate şi încercă să se stăpânească.

— Brad şi tatăl lui, Harry, erau morţi, amândoi. Aveau feţele vinete şi ochii roşii. Având în vedere ceea ce păţise Hyman Strasberg, imediat m-am gândit că fuseseră muşcaţi de şerpi.

Vocea lui Dybbuk era din ce în ce mai nesigură.

— Aşa că m-am uitat mai de aproape la ei şi am văzut urme de colţi pe braţele şi pe picioarele lor. Erau foarte multe. Ca şi cum ar fi fost muşcaţi de mai multe ori.

Îşi scutură capul şi-şi şterse o lacrimă.

— Am luat toate desenele şi am fugit de acolo. M-am dus acasă. V-am trimis mesajul şi am pornit spre insula Bannermann cu un vârtej. Mătuşa mea era deja la mama, de-aia m-am gândit că n-o să mă caute nimeni aici. Dybbuk ridică din umeri. Asta-i tot. După aia, aţi ajuns voi aici.

— Mă întreb dacă e adevărat, zise Philippa.

— Fiecare cuvinţel, jur!

— Nu, nu, insistă fata, mă refer la ceea ce ai spus tu, că nimănui nu-i va trece prin cap să te caute aici.

— Te caută poliţiştii, îl informă John. Vor să le răspunzi la câteva întrebări.

— N-am ce să le fac, răspunse Dybbuk. Îţi închipui că vor crede vreun cuvânt? Eu, un copil, să sparg muzeul militar? Mai mult ca sigur că m-ar aresta.

— Unde erai atunci când a murit Max? îl întrebă Philippa.

— Dormeam.

— Sus?

— Nu, în spatele orgii e o cameră secretă, de unde poţi să faci ca instrumentul să cânte singur şi poţi să deschizi uşa din faţă automat. Înăuntru e şi un pat, iar eu stau acolo ori de câte ori vin pe aici. De când eram mic îmi plăcea ideea să am o cameră secretă.

— Cât timp ai dormit? îl întrebă Philippa.

Dybbuk ridică din umeri.

— Cred că vreo zece, douăsprezece ore. Eram

extenuat după zborul până aici.

— Nu te-a deranjat zgomotul vântului prin țevile orgii? îl întrebă John.

— Nu, camera e izolată fonic. Dacă eşti înăuntru, nu mai auzi nimic.

— Serios? se miră Philippa, ridicându-se şi îndreptându-se către uriaşa gorilă moartă, căreia începu să-i cerceteze brațele şi picioarele.

— Doar nu crezi că... murmură Dybbuk, apropiindu-se şi el de trupul lui Max.

— N-am mai văzut o gorilă moartă până acum, zise Philippa. Şi e cam greu să-i disting culoarea pielii pe sub toată blana asta căruntă, dar...

Fata deschise mâna uriaşă, cu piele bătătorită, a gorilei şi, desfăcându-i degetele groase, simți că i se taie respirația în clipa în care zări două înțepături în partea cărnoasă a palmei lui Max.

— Spune-mi, Buck, nu ți se pare că e o muşcătură de şarpe?

— Da, şopti Dybbuk, aşa e.

— Atunci, spuse ea mai departe, oricine sau orice i-a omorât pe domnul Blennerhassit şi pe domnul Strasberg a trecut şi pe aici. Te căuta pe tine. În loc de asta, l-a ucis pe Max.

Philippa îşi scoase ochelarii şi-i aruncă o privire pătrunzătoare lui Dybbuk.

— Ceea ce înseamnă că ai fost foarte norocos, Buck. Foarte, foarte norocos.

— Bietul Max, zise Dybbuk.

Îşi înghiți nodul de emoție din gât, în timp ce altă

lacrimă i se rostogoli pe obraz. Furios, parcă supărat pe el însuşi, Dybbuk o şterse grăbit.

— Max a fost dintotdeauna o persoană de nădejde, ştiți? Cineva pe care mă puteam baza.

Gemenii săriră ca arşi când un motan mare şi negru țâşni de pe rafturile de cărți pe pieptul enorm, dar nemişcat, al lui Max.

— Nu vă speriați, spuse Dybbuk, ridicând motanul în brațe şi mângâindu-l cu drag, după cum avu Philippa impresia, ca să-l liniştească. El e Hendrix. I-a aparținut familiei Blennerhassit.

— Le-ai luat motanul? întrebă Philippa.

— Mai degrabă, l-am salvat. Nu puteam să las bietul animal singur, nu-i aşa? Mai mult ca sigur că poliția l-ar fi dus la un adăpost pentru animale. Cine ştie ce i s-ar fi întâmplat într-un asemenea loc?

— Da, răspunse Philippa, după care exclamă cu putere: Desigur! de parc-ar fi avut o revelație. Hendrix ştie *precis ce* s-a întâmplat. Probabil că a văzut totul. Şi aici, şi în Palm Springs! Nu trebuie decât să-l întrebi.

— Vrei să spui că unul dintre noi ar trebui să-i dea darul vorbirii? Ca lui Max?

— Evident că nu unul dintre noi doi, răspunse Philippa. E prea frig pentru noi, Buck. Dar cred că tu ai putea s-o faci. Văzu că Dybbuk clătina din cap. Nu poți?

— De când am sosit pe insulă, nu mai am niciun fel de putere, mărturisi el. Ba chiar era să nu mai

ajung deloc. Vârtejul meu a cedat înainte să aterizez. E mult mai frig aici, pe coasta de est, decât pe coasta de vest. Uitasem de asta.

Dybbuk mângâie cu drag motanul timp de câteva clipe.

— Chiar dac-aş avea puterile de djinn, nu cred c-aş putea face pisoiul să vorbească. N-am suficientă experiență. E nevoie de un djinn adult, ca mătuşa Felicia, dacă vrei să înzestrezi un animal cu grai.

— Foarte bine, atunci, răspunse Philippa. Dar ce zici dacă i-am poseda trupul motanului? Cu toții am posedat până acum trupuri de animale. E primul lucru pe care-l înveți atunci când afli că eşti djinn. Dac-aş fi înăuntrul lui, cred că i-aş putea citi gândurile. Aş avea acces la memoria lui. Aşa am descoperi exact ce s-a întâmplat.

— De ce nu m-am gândit şi eu la asta? se întrebă Dybbuk.

— Pentru că nu eşti la fel de deştept ca ea, îi răspunse John.

— Există vreo saună în casa asta? se interesă Philippa. Sau vreun alt mijloc să ne încălzim suficient încât să ne recăpătăm puterile de djinn?

— O saună? în vechitura asta? Dybbuk râse cu amărăciune. Nu există nici măcar un duş. Sunt mai multe băi, dar niciun strop de apă caldă. Max nu era un instalator foarte priceput. Gorilele n-au suficientă răbdare pentru a fi instalatori. Iar mătuşii Felicia nu-i plac foarte mult săpunul şi

apa. Preferă să-şi folosească puterile de djinn ca să se mențină curată. Spune că aşa îşi păstrează pielea tânără. De aceea, preferă să iradieze. Face ca o mare cantitate de căldură să emane din corp, în aşa fel încât toată murdăria şi toate bacteriile de pe piele să fie distruse. Ăsta-i încă un lucru pe care nu-l poți face decât atunci când eşti matur. Am văzut-o şi eu odată. E ca şi cum ai lua foc pentru o secundă. E ceva extraordinar de privit.

— Am o idee, spuse John, căscând, pentru că se făcuse deja foarte târziu. Dimineață, la prima oră, o să construim o saună în grădină. Aşa se curățau indienii din America de Nord. În felul ăsta, o să ne încălzim. O să ne încălzim suficient încât să ne recăpătăm puterile.

— De ce nu m-am gândit şi eu la asta? se întrebă Dybbuk.

— Pentru că, îi răspunse Philippa, nu eşti la fel de deştept ca el.

A doua zi, de dimineață, aprinseră un foc mare în şemineu, apoi aşezară mai multe lespezi în cărbunii încinşi. După aceea, îl îngropară pe bietul Max în grădină.

Îi făcură o înmormântare simplă, fără sicriu şi ceremonie religioasă, doar cu groapa puțin adâncă săpată de Dybbuk şi de John şi cu nişte flori culese de Philippa. Dybbuk rosti, cu glasul tremurător, câteva cuvinte deasupra mormântului gorilei.

— Gorilele poate că se dau mari, aşa cum fac în sălbăticie, dar nu mint niciodată, începu el. Pur şi simplu, nu ştiu *cum* să mintă. De aceea, sunt mult mai bune decât mulți dintre oamenii pe care-i cunosc. Ca să nu mai vorbesc despre djinni. Dacă o gorilă te place, se va ataşa de tine pentru totdeauna, fără rețineri. De aceea, sunt foarte loiale. Dacă mătuşa mea ar fi fost de față, ar fi spus că Max i-a fost cel mai bun prieten pe care-ar fi putut să-l aibă cineva. Şi eu simt la fel. M-a lăsat să stau aici fără să-mi pună întrebări şi n-a încercat să-mi dea sfaturi. Aşa ar face orice gorilă cu spatele argintiu. De aceea sunt majordomi atât de buni. Spre deosebire de oameni, care sunt cam neghiobi, gorilele ştiu să păstreze un secret şi nu dau buzna în intimitatea altuia.

Spre surpriza ei, Philippa îşi dădu seama că Dybbuk se uita la ea în timp ce vorbea, ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu cumva Dybbuk ghicise cât de mult îşi dorea să afle ce se întâmplase cu sora lui, Faustina.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Max, zise el, în încheiere. Într-adevăr, îmi pare rău. Îmi vei lipsi, prietene. Ai fost un adevărat gentleman.

Atunci, spre mirarea Philippei, Dybbuk îşi şterse ochii cu o batistă curată. Fata nu era mirată să-l vadă plângând din nou. Era însă surprinsă să descopere că Dybbuk avea o batistă curată.

După ce înmormântarea se termină, tăiară câțiva copaci mai mici şi ridicară pe pajişte un fel

de schelet asemănător unui iglu, pe care îl acoperiră cu zdrențe şi pături vechi, până când cortul fu perfect izolat față de pătrunderea aerului rece de afară. În cele din urmă, săpară o groapă mică înăuntrul cortului, unde aşezară lespezile fierbinți, apoi le stropiră cu apă rece, care se transformă imediat în aburi. În felul acesta, temperatura din sauna lor improvizată crescu, până când înăuntru se făcu la fel de cald ca în junglă. Cei trei tineri djinni se dezbrăcară până la lenjerie şi se târâră înăuntru.

Încet, încet, fierbințeala le pătrunse în carne, în sânge şi până în măduva oaselor, făcând ca focul subtil care arde, neştiut, în fiecare dintre djinni, să se întețească şi să le redea puterile.

— E mult mai bine, zise John, turnând încă puțină apă peste pietrele fierbinți şi făcând ca temperatura să crească şi mai mult. După cum mă simt acum, cred că i-aş putea îndeplini trei dorințe şi celui mai lacom dintre oameni.

— Cine o va face? întrebă Dybbuk. Cine-l va poseda pe Hendrix?

— Păi, e pisica ta acum, îi răspunse Philippa. Tu ar trebui să faci asta.

— Da, dar a fost ideea ta, se împotrivi Dybbuk. În plus, dacă nu te superi, nu cred că vreau să văd ce s-a întâmplat cu Brad şi cu tatăl lui. Ca să nu mai vorbesc despre Max. Erau prietenii mei.

— Înțeleg, făcu Philippa un semn de încuviințare din cap. Bine, o fac eu.

— Mă duc să aduc aici coşul pisicii, spuse Dybbuk, târându-se afară din cort. Nu faceți nimic până când nu mă întorc eu, în câteva minute, bine?

— Ne-am înțeles.

De îndată ce djinnii îşi pierd măselele de minte şi trec prin *Tammuz* – ceremonia de inițiere care marchează intrarea lor în lumea djinnilor – unul dintre primele lucruri pe care-l învață este posedarea animalelor sau a oamenilor. Philippa avea deja ceva experiență în domeniu, pentru că posedase, cu mai mult timp în urmă, o cămilă, o veveriță şi un polițist egiptean. Fata aşteptă până când îl auzi din nou pe Dybbuk în afara cortului, apoi închise ochii, adunându-şi puterile într-un punct din spatele frunții în aşa fel încât, atunci când rosti cuvântul de concentrare, întreaga ei ființă era focalizată ca razele soarelui de o lentilă convexă:

— FABULONGOSHOOMARVELISHLYWONDER PIPICAL!

Era foarte întuneric în sauna improvizată, aşa că, îndată ce sora lui rosti cuvântul de concentrare, John ieşi afară, să privească.

O clipă sau două mai târziu, el şi Dybbuk auziră un mieunat prelung din coşul pisicii, semnalul prin care Philippa îi anunța că era înăuntrul lui Hendrix.

Rămase aşa timp de mai multe minute, pentru că, deşi memoria unei pisici este foarte selectivă,

este totuşi de cel puțin două sute de ori mai cuprinzătoare decât a unui câine, iar amintirile se întind în timp până la două săptămâni, mai mult chiar decât la urangutani. Atunci când, în cele din urmă, Philippa ieşi din cort, după ce-şi reluase propriul corp, îi întâmpină pe băieți cu ochii mari şi fluierând de uimire.

— Habar n-aveam că pisicile au nişte vieți atât de interesante, le spuse ea. Toate chestiile alea despre cele nouă vieți sunt adevărate. Totuşi, cele nouă vieți nu se desfăşoară consecutiv, ci în acelaşi timp. Simultan.

— Nu contează asta, o întrerupse Dybbuk. Ce-ai aflat despre Max?

— Am avut dreptate. Max a fost ucis de aceiaşi oameni care i-au omorât pe Brad şi pe tatăl său. Au sosit în secret, cu un coş plin de şerpi, cărora le-au dat drumul pe podeaua casei. De îndată ce Brad şi tatăl lui au fost muşcați, răufăcătorii s-au arătat şi le-au oferit antiveninul în schimbul a ceea ce căutau. La fel i s-a întâmplat şi lui Max.

— Şi *ce* căutau? întrebă Dybbuk.

— Nu căutau bastonul, explică Philippa, nici schițele lui Leonardo. Căutau desenul de companie. Cel pe care l-ai luat tu, ca amintire.

— Ştiam eu! izbucni Dybbuk. Dar ai aflat de ce?

— Nu. Ştiu doar că sunt gata să ucidă pentru el. Domnul Blennerhassit le-a spus că desenul era la tine, Buck, dar, cu toate acestea, i-au lăsat pe el şi pe Brad să moară. Max, pe de altă parte, nu le-

a spus nimic.

— Bietul şi credinciosul Max, şopti Dybbuk.

— Dar *cine* sunt oamenii ăştia? întrebă John. Ai aflat măcar *asta?*

— De fapt, John, cred că tu eşti singurul care i-a zărit. Semănau leit cu hoţii care au încercat să între în casa noastră, după cum mi i-ai descris tu. Haine portocalii, feţele vopsite cu galben. Unul dintre cei pe care i-am văzut în amintirile lui Hendrix purta un medalion la fel cu cel găsit de noi pe covorul din bibliotecă. Cel pe care mama i l-a trimis lui Nimrod prin poşta djinnternă.

— Ce s-o fi întâmplat cu medalionul? se întrebă John. N-am mai aflat nimic despre el.

John rămase un timp pe gânduri, apoi continuă:

— Dar cei care-au pătruns în casa noastră nu căutau picturi. Ei voiau măselele noastre de minte. Ridică din umeri. Cel puţin, asta crede mama.

— Îmi spune şi mie cineva despre ce e vorba? îi întrebă Dybbuk.

Gemenii îi povestiră lui Dybbuk despre cum le spărseseră hoţii casa şi despre medalionul pe care-l găsiseră, cu o cobră pictată pe el.

— O cobră? se miră Dybbuk. Şarpele din desenul de companie e tot o cobră. O cobră regală, ca să fiu mai clar.

— Buck! Şarpele acela pe care l-ai văzut aici, pe insula lui Bannermann, zise Philippa, nu cred că era unul cu cap arămiu. Cred că era tot o cobră.

Când am fost în corpul şi în mintea lui Hendrix, am văzut că unul dintre şerpi a scăpat, atunci când criminalii au părăsit casa, aşa că au trebuit să-l lase în urmă. De-aia se suise Hendrix pe rafturile de cărți.

— Cred că e timpul să vedem şi noi desenul de companie, zise John. Tu nu crezi?

Întorşi în sufragerie, se aşezară în fața focului care ardea puternic, cu desenul întins pe podea, în fața lor. Era o acuarelă, înfățişând o scenă din ceea ce părea a fi India în timpul stăpânirii britanice. În spate, înălțat spectaculos în vârful unei stânci, se vedea un fort roz, iar în prim-plan, mai mulți indieni din acelaşi trib, cu aspect fioros, păreau că dansează în jurul unei cobre uriaşe, cu gluga desfăcută, care, ridicată pe coadă, părea la fel de înaltă ca şi ei. Câtva timp, tinerii djinni studiară intens desenul, vehiculând când o teorie, când alta.

— Pe de o parte, observă John, e greu de crezut că Hermann Goering şi oamenii cu şerpi erau interesați de acelaşi lucru.

— Asta dacă lăsăm la o parte faptul că noi ştim deja ce-l interesa pe Hermann Goering, răspunse Philippa. Îl interesau picturile scumpe, aurul, diamantele. Orice lucru foarte valoros.

— Iar desenul ăsta nu e de valoare, interveni şi Dybbuk. Cinş'pe sute de dolari. Expertul de la muzeu a spus că atâta poate să valoreze.

— *Poate* să valoreze, sublinie John. Până şi experții se mai înşală.

— Dar eu nu cred că desenul ăsta poate să valoreze totuşi mai mult decât unul de Leonardo da Vinci, zise Philippa. Voi nu credeți la fel?

— Ba da. John ridică desenul ca pe un ziar şi-l cercetă îndeaproape. Nu înțeleg, mărturisi el.

— Ai grijă, John, îl atenționă sora lui, după câteva secunde. Stai prea aproape de foc.

John însă n-o auzea. El încerca să distingă desenele de pe medalioanele pe care indienii din desen le purtau la gât. Nu observase nici cât de aproape era de foc, nici că hârtia pe care era pictată acuarela se încălzise foarte tare.

— John! Ai grijă! O să ia foc!

Exact la timp, Philippa smulse desenul din mâinile neatente ale fratelui ei, înainte să fie cuprins de flăcări. Dădu să-l certe pentru neglijență, dar se opri brusc.

— Stai un pic, zise ea. Se întâmplă ceva cu desenul.

Se uitară cu toții de aproape şi văzură că fata avea dreptate. Se întâmpla ceva cu desenul sau, mai precis, cu hârtia pe care era pictat. O serie de simboluri începuseră să apară chiar deasupra fortului roz: un fel de mesaj invizibil, pe care căldura focului îl scosese la iveală.

— Uau! exclamă John. Scriere secretă!

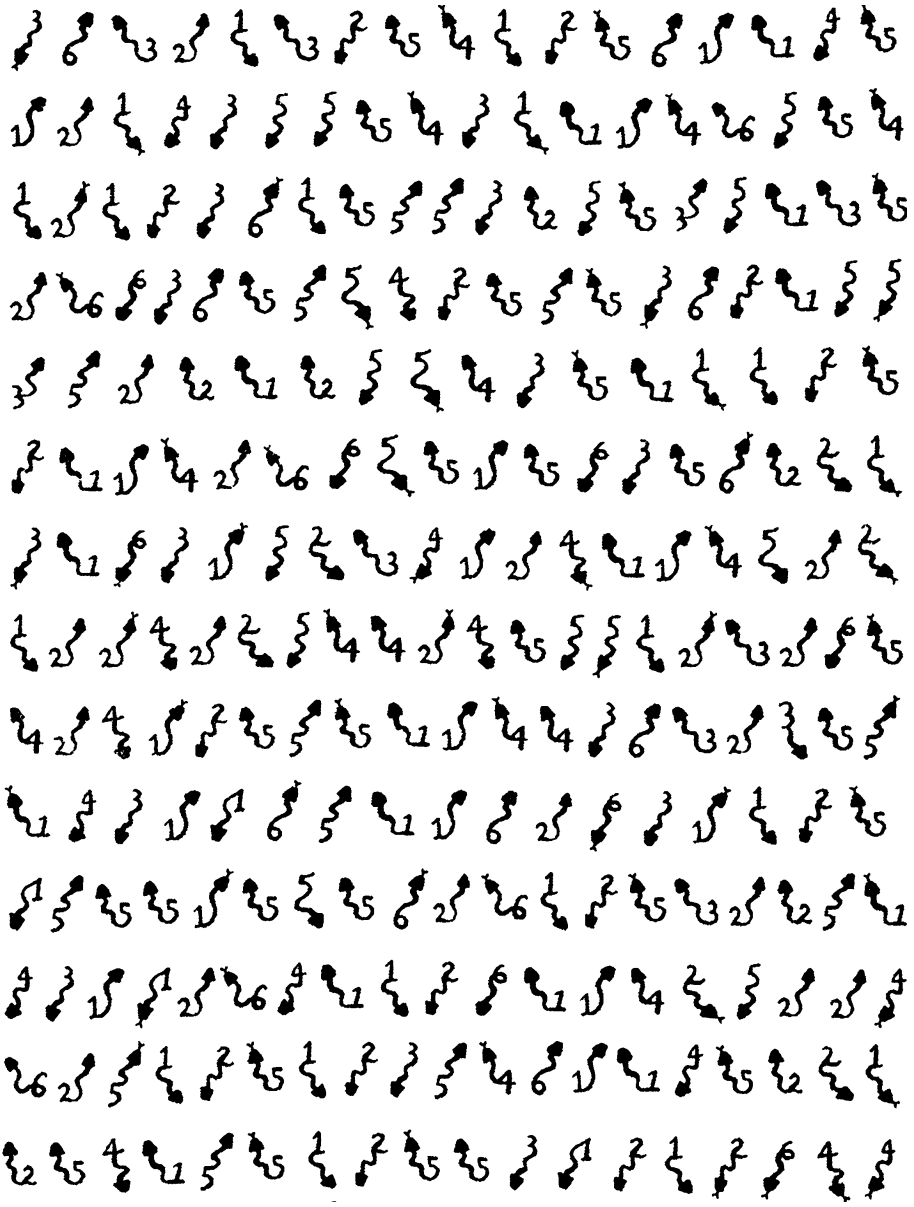

Philippa apropie am nou desenul de toc şi, cu mare atenție, lăsă căldura să se împrăştie pe toată suprafața hârtiei, în aşa fel încât să nu mai rămână nimic ascuns din mesajul secret.

În cele din urmă, atunci când tot scrisul deveni

vizibil, întinseră desenul din nou pe podea şi studiară cu atenție mesajul.

— Nu e deloc o scriere, spuse Dybbuk, într-un târziu. E un şir de şerpi care dansează.

— Arată ca un şir de mâzgăleli, zise John.

— Da, dar cine oare şi-ar fi dat osteneala să facă un şir de mâzgăleli cu cerneală invizibilă? întrebă Dybbuk.

— Şi cine-ar fi în stare să ucidă pentru un şir de mâzgăleli? zise şi Philippa. Nu, nu, sunt sigură că şerpii ăştia care dansează au o anumită semnificație.

— Un fel de cod, poate, presupuse John.

— Exact, răspunse Philippa. Iar noi va trebui să-l descifrăm, dacă vrem să aflăm ce se întâmplă. Fata oftă. Dacă domnul Rakshasas n-ar fi plecat în vacanță… Sunt sigură că el ar fi ştiut să arunce o lumină asupra a ceea ce înseamnă şi cine sunt oamenii aceştia.

— Ei bine, nu poate să fie plecat pentru mult timp, spuse John. Nu ți-a zis Groanin că şi-a lăsat lampa la Londra?

— Ba da, aşa mi-a zis.

— În cazul acesta, spuse John, el şi cu Nimrod probabil că se vor întoarce, până când vom ajunge noi la Londra.

— La Londra!? exclamă Dybbuk. Cine-a spus că mergem la Londra?

— Vrei să rămâi aici? îl întrebă John. Oamenii ăia care l-au omorât pe Max s-ar putea întoarce.

— Dar cum am putea s-ajungem acolo? E frig deasupra Atlanticului, iar eu nu vreau să-mi risc pielea zburând din nou cu vârtejul.

— Există şi *alte* moduri de a zbura, Buck, îl lămuri Philippa. Chiar şi pentru djinni.

— În cazul acesta, vom avea nevoie de bani, paşapoarte, bilete şi haine curate. Şi ce se va întâmpla cu Hendrix? Nu-l putem părăsi pe insulă, dar nici în avion nu-l putem lua, cugetă Dybbuk.

— Am o idee, spuse John. Îți mai aduci aminte de supraveghetor? o întrebă pe sora lui.

— Desigur, răspunse fata. Pisoiul lui a murit. Şi se simte singur de atunci, nu-i aşa?

John încuviință din cap.

— Aşa e. Şi părea tare bun la suflet. Sunt sigur că i-ar plăcea să aibă alt pisoi.

Dybbuk aprobă şi el din cap.

— Foarte bine. Cred că e un plan bun.

— În acest caz, mai rămâne doar mărunta problemă a biletelor, a hainelor şi a banilor de drum. John ridică o piatră şi o aruncă între cărbunii încinşi. Cred c-o să trebuiască să mai petrecem ceva timp în saună.

Capitolul 6
Dervișul Verde

Ajunşi din Londra la Calcutta, pe urmele Cultului celor Nouă Cobre, Nimrod şi domnul

Rakshasas ieşiră din aeroportul răcorit de aerul condiționat şi zâmbiră de plăcere când arşița ca de cuptor a Indiei, cu vântul ei uscat şi fierbinte, îi izbi în față. Nu era încă amiază, dar temperatura ajunsese deja la 116 grade Fahrenhei[45], ideală pentru un djinn, dar aproape de nesuportat pentru oameni. Nici măcar muştele nu-i deranjau, pentru simplul motiv că insectelor nu le place gustul foarte sulfuros al sângelui djinnilor. Totuşi, cu cerşetorii din Calcutta era o altă poveste, aşa că, de fiecare dată când maşina care-i ducea pe Nimrod şi pe domnul Rakshasas la hotel se oprea la semafor, fie puradeii se înghesuiau şi le băteau în geamuri cerându-le câțiva bănuți, fie vreun adept fervent al unui cult hindus sau *ashram* încerca să le înmâneze fluturaşi, în care erau lăudate efectele obținute prin meditație, yoga şi medicina ayurvedică.

Cei doi djinni rămaseră peste noapte în cel mai mare apartament din Grand Hotel şi plecară de acolo cu vârtejul, a doua zi de dimineață, când nimeni nu se trezise încă. (Vârtejul este modul tradițional de călătorie al djinnilor, nicidecum covorul fermecat. Orice djinn care se respectă ar prefera să moară decât să fie văzut călătorind cu ceva atât de demodat precum covorul fermecat.) Se îndreptară spre insula Sagar, din apropiere, care se află la gura de vărsare a fluviului sfânt

---

[45] Aproximativ 46 de grade Celsius.

Gange şi lângă Templul celor Nouăzeci şi Cinci de Cupole.

— Mereu m-am întrebat de ce se numeşte aşa, spuse Nimrod, în timp ce-şi dirija vârtejul către malurile unui lac mare, din spatele templului. Am numărat de multe ori cupolele şi sunt, de fapt, o sută unsprezece la număr.

— Pământenii care au construit templul sunt foarte modeşti, îi răspunse domnul Rakshasas. Sunt sigur că n-au vrut să se creadă că sunt îngâmfați. Să spui că ai nouăzeci şi cinci de cupole, când în realitate sunt o sută unsprezece, este doar un semn de modestie. Pe lângă asta, aritmetica nici n-a fost considerată foarte importantă în această parte a lumii. O rupie[46] câştigată cinstit valorează mai mult decât o mie câştigate pe nedrept.

De cum aterizară, Nimrod şi domnul Rakshasas strânseră câteva frunze mari de nuferi, pe care aşezară lumânări aprinse şi câțiva pumni din jeleurile pe care domnul Rakshasas le cumpărase, special, dintr-un magazin de dulciuri din Londra. Împinseră mica flotilă de frunze pe apele liniştite ale lacului şi aşteptară.

În timp ce aşteptau, Nimrod molfăia la jeleuri.

— Uitasem cât de bune sunt, îi zise el domnului Rakshasas.

— Dintotdeauna ai avut o slăbiciune pentru

---

[46] Moneda națională a Indiei.

dulciuri, Nimrod, ce-i drept, dar nu le mânca pe toate, altfel nu voi mai avea ce să-i ofer şi *lui,* dacă le-a mâncat deja pe cele pe care i le-am trimis.

— Şi Dervişului Verde îi plac jeleurile astea?

— Da. Mai ales cele verzi. Cred că simplitatea lor îl atrage atât de mult.

În cele din urmă, la orizont se zări o siluetă. Stătea cu picioarele încrucişate pe spinarea unui delfin – nu este chiar cel mai uşor mod de a călări un delfin – şi venea spre ei, mânând mamiferul cu un baston lung şi negru. Purtând doar o bucată de pânză portocalie în jurul şoldurilor şi o ghirlandă asortată de flori portocalii la gât, Dervişul Verde îşi merita numele, deoarece pielea lui era închisă la culoare, cu o tentă verzuie. Bine făcut, proaspăt bărbierit, chipeş şi cu părul negru, spectaculos de lung, strâns în poală, Dervişul Verde, care era de fapt un înger, aducea mai degrabă cu un campion de lupte greco-romane. Ajunse lângă ţărmul unde îl aşteptau cei doi djinni, dar nu coborî de pe delfin.

Domnul Rakshasas îşi împreună mâinile în dreptul inimii şi se înclină.

— *Namaste,* rosti el, folosind tradiţionalul salut hindus.

Nimrod făcu şi el la fel.

— *Namaste,* le răspunse Dervişul Verde.

Cu degetul mic, atinse smaraldul verde pe care-l avea prins în frunte, apoi întoarse degetul către cei doi djinni. O lumină verde şi caldă îi învălui pe

cei doi preț de câteva clipe, hrănindu-le măduva din oase şi focul secret care le ardea în suflete.

— Mulțumesc, îi spuse domnul Rakshasas. A fost o senzație minunată.

— Şi eu îți mulțumesc pentru jeleuri. Mai ai?

Domnul Rakshasas îi întinse ultima pungă, apoi făcu o plecăciune.

— El e bunul meu prieten, Nimrod, făcu el prezentările.

Nimrod se înclină din nou.

— Fii bine venit, îi spuse Dervişul Verde, aruncându-şi un alt jeleu în gură.

— Avem nevoie de informații, începu domnul Rakshasas.

— Despre Cultul Naga al celor Nouă Cobre? întrebă Dervişul, pentru că, spre deosebire de djinni, îngerii pot citi gândurile. Da, văd. Şi ai avut dreptate. Cultul celor Nouă Cobre este, de fapt, continuarea Cultului celor Opt Cobre, care a existat cu foarte mulți ani în urmă.

— Ca de obicei, înțelegi totul. Domnul Rakshasas îi zâmbi cald Dervişului.

El însă nu căuta numai părerea Dervişului Verde. Acum avea loc, de fapt, o întâlnire diplomatică supranaturală. India este o țară străveche, plină de tradiții şi obiceiuri locale, pe care chiar şi djinnii trebuie să le respecte. Pe lângă sfatul Dervişului Verde, Nimrod şi domnul Rakshasas încercau, într-un mod subtil, să obțină şi permisiunea acestuia pentru a-şi folosi puterile

de djinni pe subcontinentul indian.

— Nici mie nu-mi plac aceste culte diavoleşti, aşa cum nu-ți plac nici ție, bătrânul meu prieten. Dar stârpirea lor este ceva diferit. Chiar şi un djinn atât de bătrân şi experimentat ca tine trebuie să fie foarte atent. Oamenii acestei țări consideră că şerpii sunt animale sfinte, deoarece cred că ei aduc ploaia şi că toți cei care mor muşcați de şerpi vor reînvia. Astfel de culte îi atrag pe cei slabi de minte şi pe cei naivi care, din păcate, se găsesc în număr mare în această țară minunată.

Domnul Rakshasas încuviință din cap.

— Nu poți omorî un şarpe cu o armă pe care n-o ai în mână, aşa se zice. În plus, nu şerpii mă interesează pe mine, ci diavolii care se folosesc de ei.

— Vă voi ajuta cât pot de mult, îi răspunse Dervişul Verde. Dar, înainte de asta, am eu nevoie de ajutorul vostru, djinnilor, deoarece, deşi mulți mi-au cerut-o, jurămintele pe care le-am depus nu-mi permit să părăsesc acest loc. Aş vrea să mă scăpați de doi *bagho bhuths,* pentru că au omorât foarte mulți oameni prin locurile acestea. Câteva sute, se spune. Mult prea mulți, asta-i sigur. Se pare că sunt foarte agresivi şi le place să omoare oamenii mai mult decât le place să-i mănânce.

— *Bagho*? întrebă Nimrod. Acesta este cuvântul bengali[47] pentru tigru, nu-i aşa? Nu cumva aveți

---

[47] Limba vorbită în regiunea indiană Bengal.

nevoie de un vânător de tigri, domnule?

— Nu sunt tigri obişnuiți, insistă Dervişul Verde. Vânează în pereche. Am vorbit cu Bonobibi, îngerul pădurii, iar ea mi-a spus că sunt de fapt djinni, la fel ca voi, care au ales să trăiască în pielea acestor mâncători de oameni. Tocmai de aceea, localnicii îi numesc *bhuths,* adică fantome. Îngerul ridică din umeri şi mai înfulecă un jeleu.

— O pereche de tigri, spui, rămase pe gânduri domnul Rakshasas. Mai demult am auzit despre o pereche de crocodili, posedați de doi djinni răi cărora le plăcea gustul cărnii de om. Erau într-un sat, nu departe de aici. Crocodilii aceia n-au fost niciodată prinşi, din câte ştiu eu. Probabil că sunt aceiaşi doi djinni care şi-au schimbat pielea, dar năravurile ba.

— Deja îmi dau seama că sunteți mai mult decât potriviți pentru această sarcină, spuse Dervişul Verde. E nevoie de un djinn ca să prinzi un alt djinn.

— Vom vedea ce putem face, încuviință domnul Rakshasas.

— Întoarceți-vă după ce vor dispărea tigrii, şi mai vorbim atunci. Însă aduceți-vă aminte că, pentru oamenii de-aici, tigrii sunt la fel de importanți precum şerpii.

Dervişul Verde bătu din palme, chemând trei preoți de la Templul celor Nouăzeci şi Cinci de Cupole.

— Aceşti preoți vă vor arăta unde să mergeți.

Dervişul îl atinse uşor pe delfin peste creştet cu bastonul şi se îndepărtă plutind pe apă, încă mâncând jeleuri.

Nimrod ridică din sprâncene:

— Să înțeleg că trebuie să vânăm tigri fără să-i omorâm şi fără să fim noi înşine omorâți?

— Există mai multe feluri de a jupui o pisică, răspunse domnul Rakshasas, apoi se aşeză pe iarbă şi începu să mediteze la cum putea jupui pisica fără s-o omoare.

Cei trei preoți de la Templul celor Nouăzeci şi Cinci de Cupole se numeau domnul Chatterjee, domnul Mukherjee şi domnul Bannerjee [48] iar fiecare dintre ei purta roba albă de *sadhu,* ceea ce în India înseamnă om sfânt. Cei trei se aşezară răbdători în junii domnului Rakshasas şi aşteptară ca el să termine de gândit.

— Aceşti tigri fantomă, *bagho bhuths,* îi întrebă el, în cele din urmă, pe cei trei preoți, unde şi când au atacat ultima oară?

— Chiar în dimineața aceasta, îi răspunse domnul Chatterjee.

— La ora şapte dimineața, îl secondă domnul Mukherjee.

— Pe un sătean care aduna miere, cam la cinci

---

[48] În limba engleză, *chatter* înseamnă pălăvrăgeală, sporovăială, *mockery* (pronunțat asemănător cu *mukherjee)* are semnificația de batjocură, iar *banner* desemnează ceva evident, bătător la ochi. Sufixul *jee* este foarte frecvent întâlnit în onomastica indiană.

kilometri depărtare de aici, se auzi şi domnul Bannerjee.

— Atunci, înseamnă că nu va trebui să mergem prea departe, declară domnul Rakshasas. E un semn bun, deoarece numai un prost ar călători până departe ca să dea de un tigru flămând. Ce fel de loc este acela, unde a fost ucis săteanul care strângea mierea?

— Un sat de pescari, răspunse domnul Chatterjee.

— Într-o pădure de mangrove[49] zise şi domnul Mukherjee, care nu vorbea niciodată înaintea domnului Chatterjee.

— Un loc foarte rău pentru oameni, interveni şi domnul Bannerjee, care vorbea mereu ultimul. Dar unul foarte prielnic pentru tigri.

— Vom avea nevoie de o barcă, le spuse domnul Rakshasas.

— Avem una.

— Lungă de cincisprezece metri.

— Cu motor de douăzeci de cai putere.

— Excelent, zise domnul Rakshasas, ridicându-se, cam înțepenit, în picioare. Vom mai avea nevoie de două căzi mari de metal, zece litri de lapte de capră, şase sticle de rom nerafinat, şase de coniac şi câteva kilograme de zahăr.

Cei trei preoți se priviră între ei, apoi îl priviră pe

---

[49] Copaci care cresc numai în locuri mlăştinoase sau lagune, formând adevărate păduri plutitoare.

domnul Rakshasas, fiecare ridicând, pe rând, din umeri.

— Dacă-ți aduci aminte, îi spuse Nimrod, am adus câteva provizii cu noi, de la hotelul nostru din QWERTYUIOP! Cred că avem tot ceea ce ne trebuie. Doar n-ai uitat, domnule Rakshasas?

— Ba da, uitasem. Domnul Rakshasas îi zâmbi lui Nimrod. Am adus cu noi ceva provizii, nu-i aşa? Reaminteşte-mi unde le-am lăsat.

— Mi-am permis să le las chiar în barca Templului. Nimrod le zâmbi preoților. Sper că nu e o problemă.

Cei trei preoți făcură câte o plecăciune spre Nimrod, pentru a-i arăta că n-aveau nimic împotrivă.

— Atunci, ar fi mai bine să ne grăbim, le propuse domnul Rakshasas, înainte ca laptele să se strice în arşița asta.

Domnul Chatterjee era la cârma bărcii. Domnul Mukherjee era cu ochii pe harta regiunii Sunderbans – aşa se numea întinsa mlaştină cu mangrove spre care se îndreptau. Domnul Bannerjee, aşezat la pupa, se uita în jur după tigri, despre care se ştia că adesea înoată în spatele bărcilor şi-i înhață pe pescarii neatenți.

Sunderbans este cea mai întinsă pădure de mangrove de pe suprafața pământului şi adăposteşte peste o mie de tigri, ceea ce pare mult, la prima vedere, dar trebuie să precizăm faptul că

odinioară trăiau aici de douăzeci de ori mai mulți. Mulți dintre tigrii din Sunderbans mănâncă oameni mai degrabă de nevoie, decât de plăcere. Un bărbat – sau o femeie, dar cel mai adesea câte un copil – pierdut în pădurea de mangrove constituie o pradă uşoară şi o masă delicioasă pentru un tigru flămând, iar printre localnici, acest eveniment, când se întâmplă, nu este considerat ca fiind ceva remarcabil. Cu adevărat remarcabil este faptul că nu se întâmplă mai des.

Locul în care, ceva mai devreme, fusese mâncat săteanul care aduna miere – încă se mai vedeau urmele – era însemnat pe malul noroios de un vas pentru miere, aşezat cu fundul în sus, în capătul unei prăjini. Văzând semnul, domnul Chatterjee opri motorul şi îndreptă barca lungă şi zveltă către malul pe care săteanul îşi găsise moartea. Deja se întuneca, iar celor doi djinni le era foarte clar că preoții deveneau din ce în ce mai neliniştiți. Asta, deoarece amurgul este foarte periculos în pădurea de mangrove, căci este momentul în care ies tigrii la vânătoare. De îndată ce descărcară proviziile, Nimrod le spuse să plece.

— Întoarceți-vă în zori, le ceru el.

— Nu vă putem lăsa aici, îi răspunse domnul Chatterjee.

— Este foarte periculos, spuse şi domnul Mukherjee.

— Veți fi amândoi omorâți şi mâncați, îi avertiză domnul Bannerjee.

— Nu vă faceți griji pentru noi, le spuse Nimrod.

— Dar n-aveți puşti.

— N-aveți niciun fel de arme.

— Cum îi veți ucide pe tigri cu o cadă plină cu lapte?

— Asta mă întreb şi eu, murmură Nimrod, observând cum domnul Rakshasas îi făcea cu ochiul.

Bătrânul râse încetişor.

— Multe găini bune au ieşit din ouă mici, zise el. Voi trei mai bine plecați, înainte să ne schimbăm planul şi să vă cerem să înnoptați aici, cu noi.

Auzind aceste cuvinte, cei trei preoți plecară iute, foarte speriați la gândul c-ar putea petrece noaptea în mlaştini.

— Vom avea nevoie de un fel de turn de observație, îi spuse domnul Rakshasas lui Nimrod, atunci când zgomotul bărcii cu motor nu se mai auzi. Trebuie să-i vedem şi să-i auzim pe tigri la timp. Ar trebui să aibă cel puțin cincisprezece metri înălțime şi să fie camuflat. Am mai avea nevoie de o lanternă mare. Şi de două fotolii confortabile. Şi de câteva înlesniri, să ne putem face un ceai, de pildă; apoi, de nişte ochelari cu infraroşu sau de un binoclu.

Nimrod se apucă să creeze turnul imaginat de domnul Rakshasas, pentru că djinnul celălalt nu-şi folosea puterea decât rareori, din cauza vârstei înaintate.

— QWERTYUIOP! rosti Nimrod, în clipa în care

se asigură că-şi imaginase cel mai ferit, mai ascuns şi mai confortabil turn de observație din lume.

Cât ai clipi, acolo unde mai înainte nu fuseseră decât copaci, tufişuri, noroi şi apă, apăru construcția djinnului, înălțându-se deasupra capetelor lor precum o rachetă. Odată terminat adăpostul pentru noapte, Nimrod începu să-l urmărească atent pe domnul Rakshasas, în timp ce acesta turna laptele, coniacul şi apoi romul în cele două căzi.

— Laptele tigrului, îi explică domnul Rakshasas, în timp ce mai adăuga în compoziție un kilogram de zahăr.

Amestecă totul cu grijă, apoi luă o ceaşcă şi-l invită pe Nimrod să guste.

— E chiar bun, constată acesta. Seamănă cu Brandy Alexander.

— Sper că şi tigrii vor fi de acord cu tine. Nu mi-am imaginat alt mod de a-i convinge să stea liniştiți suficient de mult timp încât să ne putem ocupa genial de ei. În sensul djinn al cuvântului. Până la urmă, şi ei sunt tot djinni. Mă gândeam că, dacă merge capcana, şi sunt sigur că aşa va fi, ai putea să încerci o transmutație asupra lor.

Îi arătă lui Nimrod un termos gol din oțel, pe care-l adusese din barcă.

— Poți să-i vâri în ăsta.

Întunericul acoperise pădurea de mangrove,

precum o mănuşă neagră, groasă şi lipicioasă, storcând tot felul de zgomote din copacii, brațele de apă şi tufişurile de dedesubt. Sus, în turnul de veghe, avându-se doar unul pe celălalt şi câțiva lilieci pentru a-şi ține de urât, domnul Rakshasas şi Nimrod şedeau pe două fotolii, privind stelele şi luna şi bucurându-se de căldura copleşitoare. Niciunul nu scotea decât câte o şoaptă, uneori, iar când în pădurea din jur se lăsă tăcerea, Nimrod îşi dădu seama de faptul că se întâmpla ceva, aşa că privi spre celălalt djinn şi-l văzu încuviințând din cap, cu un deget la buze.

Nimrod se străduia să stea nemişcat, dar nu-şi putea stăpâni ciudata înfiorare a pielii şi părul care i se ridica pe cap. Un miros puternic de moarte, carne şi sânge se ridica dinspre peticul de pământ de sub punctul lor de observație. După aceea, ceva se mişcă acolo, atât de mare, încât înconjură baza turnului. Mai trecură câteva minute şi, în întunericul greu, se rostogoli un mârâit puternic, precum motorul unei motociclete. Era chiar un tigru. Să fi fost însă unul dintre tigrii djinni? În întuneric, nu puteai să-ți dai seama.

Din altă parte, se auzi un al doilea mârâit, iar domnul Rakshasas ridică două degete. Erau doi tigri. Tigrii sunt animale solitare şi nu vânează în pereche. Sigur erau cei doi tigri djinni.

Mai aşteptară alte câteva minute, până când sunetul unei limbi mari care lipăia le ajunse la urechi. Urmă imediat şi cel de-al doilea. De-acum,

nu mai aveau nicio îndoială. Animalele începuseră să bea din laptele tigrului! Domnul Rakshasas zâmbi. Planul lui mergea de minune.

— Nu mai e mult, îi şopti el lui Nimrod.

Lipăitul se auzi şi mai tare, însoțit de respirația şi mârâitul de mulțumire al celor doi tigri, toate amplificate de căzile în care animalele se vârâseră până la urechi, iar la un moment dat, pădurea de mangrove începu să răsune de zgomotele scoase de tigrii beți. Cu toate acestea, cei doi Continuară să bea laptele, pentru că erau într-adevăr foarte lacomi, şi nu se opriră până ce nu linseră şi ultimul strop. După aceea, fiind cu adevărat beți, se luară la harță şi se luptară cu sălbăticie, până când oboseala puse stăpânire pe ei şi, căscând de le trosneau fălcile, adormiră.

Auzind sforăiturile tigrilor, domnul Rakshasas aprinse lanterna şi îndreptă raza de lumină spre baza turnului. Întinşi pe jos, zăceau doi tigri enormi, fiecare de cel puțin trei-patru metri lungime şi cântărind între două sute cincizeci şi trei sute de kilograme. Dar cu adevărat uimitoare nu era mărimea tigrilor, ci culoarea lor, pentru că erau tigri melanici [50] iar blănile lor nu erau tărcate, ci aproape negre.

— Ca să vezi, făcu Nimrod, coborând din turn.

---

[50] Care conține melanină. Melanină este un pigment organic de culoare neagră, care conține fier şi sulf şi se găseşte în coroidă, în păr şi în piele, închizându-le la culoare.

Tigri negri, da? Aşa se explică de ce se crede că sunt fantome. În timpul nopții sunt aproape invizibili.

Pe pământ, cei doi djinni cu înfățişare de om îi cercetară mai îndeaproape pe djinnii tigri amețiți.

— Sunt beți de-a binelea, constată Nimrod. Atunci când se vor trezi, vor avea o mahmureală cumplită. N-aş vrea să fiu pe lângă ei când se va întâmpla.

— Nici eu, încuviință domnul Rakshasas, care îngenunchease lângă unul dintre tigri şi se uita la colții acestuia.

Clătină din cap şi se uită încă şi mai atent la celălalt tigru.

— Sunt sigur că ăştia doi sunt gemeni, zise el, în cele din urmă.

— Atunci, înseamnă că şi djinnii sunt gemeni.

Domnul Rakshasas încuviință din cap.

— Ştii că i-am povestit Dervişului Verde despre doi crocodili. Din câte-mi aduc aminte, erau posedați de doi djinni gemeni din tribul Ghul. De aceea cred că sunt aceiaşi djinni şi de data asta, doar că au renunțat să mai fie crocodili şi au devenit tigri, probabil căutând alt fel de plăceri. Bătrânul scutură din cap. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, acum aproape cincizeci de ani, aşa că nu-mi mai amintesc numele lor.

— N-are importanță, declară Nimrod.

După ce termină transmutația celor doi djinni în termosul din oțel, lipi pe acesta un abțibild pe care

scria „DJINNI GEMENI. A SE MANEVRA CU GRIJĂ”.

— Să sperăm că putem ține sub tăcere afacerea asta, spuse domnul Rakshasas. Şi nu mă refer la termosul de colo, Nimrod. Mai mult ca sigur că locuitorii mlaştinilor vor dansa de bucurie când se va răspândi vestea că ambii *bagho bhuths* au dispărut din Sunderbans. Să sperăm, prin urmare, că preoții nu vor descoperi ce suntem şi nu vor povesti mai departe. Nu ne-ar fi deloc bine dacă adepții cultului celor Nouă Cobre ar afla că ne găsim chiar în grădina lor.

Capitolul *7*
Unora le place fierbinte[51]

Ningea atunci când John, Philippa şi Dybbuk ajunseră de la New York la Londra, în încercarea lor de a-l găsi pe domnul Rakshasas. De la aeroportul Heathrow, luară un taxi negru până la locuința bine amenajată a lui Nimrod, de lângă Grădinile Kensington. Philippa sună la uşă, în timp ce John îi plăti şoferului de taxi, iar Dybbuk aduse micul lor bagaj până în fața scărilor.

Văzând că nu le răspunde nimeni, John apucă mânerul în formă de pumn, bătu cu el tare, de câteva ori, apoi se lăsă pe vine şi aruncă o privire

---

[51] În original, *Some Like It Hot,* titlul unei celebre comedii (tradusă la noi *Unora le place jazzul),* cu Jack Lemmon, Tony Curtis şi Marilyn Monroe.

prin fanta pentru scrisori. Mai trecu un minut, fără să primească vreun răspuns, moment în care Dybbuk se aşeză pe geamantan şi începu să se vaite.

— Grozav, zisei el. Acum, ce ne facem?

Philippa se încheie mai bine la haină şi-şi trase pălăria peste urechi.

— Aşteptăm, zise ea, hotărâtă. Probabil că Groanin a ieşit să cumpere vreun ziar. E ca un urs pe care-l doare capul, dacă nu-şi citeşte ziarul în fiecare zi. Cred că nu mai întârzie mult.

— Dar dacă a plecat şi el în vacanță? se gândi Dybbuk. Ar putea trece câteva zile până se întoarce. El, sau altcineva de-al casei. Or să ne găsească înghețați aici, pe scări.

— Putea fi şi mai rău, îl consolă John.

— Cum să fie mai rău? întrebă Dybbuk, care, în ciuda aparențelor, nu era la fel de optimist precum John şi Philippa. Nu mai avem bani. E prea frig ca să fim în stare să ne folosim puterile şi n-avem unde să rămânem peste noapte. Prin urmare, cum putea să fie mai rău?

— Puteai sfârşi la fel ca prietenul tău, Brad, şi ca tatăl lui, îi aminti John. Ca să nu mai pomenesc despre Max, majordomul, şi despre domnul Strasberg, bijutierul din New York. Sunt cu toții morți, nu-i aşa?

Dybbuk rămase pe gânduri preț de câteva clipe şi, dându-şi seama de faptul că John avea

dreptate, încuviință dând din cap.

— Pe lângă asta, continuă John, sunt sigur că Phil are dreptate. În câteva minute, Groanin va apărea la capătul străzii, ne va vedea aici şi va spune…

— Ce Dumnezeu căutați aici? Am zis, copii, ce naiba faceți voi aici?

Dybbuk îşi ridică privirile şi văzu un bărbat înalt şi îndesat, chel şi doar cu un braț. Purta melon, pantaloni cu dungi, o haină lungă şi neagră şi ducea cu el un număr din *Daily Telegraph.* Era Groanin.

Gemenii săriră şi-l îmbrățişară cu drag.

— Ce căutați aici? repetă Groanin. Cred că v-am spus că stăpânul şi domnul Rakshasas au plecat.

— Păi, speram că, până când vom ajunge noi aici, domnul Rakshasas se va întoarce, zise Philippa.

— Ei bine, nu s-a întors, răspunse Groanin, înțepat. Nici Nimrod. Şi n-am primit nici cel mai mic semn, de la niciunul dintre ei, de când au plecat. Arătă spre Dybbuk. El cine e?

— El e Dybbuk, îl prezentă John.

Dybbuk îşi dădu ochii peste cap şi scoase un zgomot ca de fagot.

— Buck. Doar Buck, bine?

— Are probleme, continuă Philippa. A spart o bază militară americană, a furat un Leonardo da Vinci şi nişte indivizi vor să-l omoare cu şerpi veninoşi.

— Asta-i tot? replică Groanin. Atunci, ar fi bine să intrați în casă, înainte să muriți de frig. Într-o zi de aprilie atât de rece, mori mai degrabă de frig, decât din cauza şerpilor veninoşi.

Îi dădu Philippei ziarul.

— Ține-l un pic.

Vârî cheia în broască, răsuci, apoi deschise uşa larg.

— Nu c-aş şti prea multe despre şerpi, nici vorbă. Despre tigri, însă! Asta e cu totul altă poveste.

Groanin îi zori să între, apoi îi conduse până la bucătărie şi, în timp ce le pregătea ceva fierbinte de băut, le povesti cum un tigru îi smulsese brațul în biblioteca de la British Museum. Gemenii mai auziseră povestea, dar chiar şi a doua oară li se păru la fel de fascinant de macabră.

— Pentru că veni vorba despre biblioteci, zise Philippa, am o idee. Dacă domnul Rakshasas nu s-a întors, poate folosim biblioteca lui. Cea din lampă. Din câte-mi aduc aminte, ai spus că şi-a lăsat lampa aici, înainte să plece împreună cu Nimrod.

— Aşa a făcut, răspunse Groanin. Şi nu-i stă în fire. Biblioteca aia e sufletul lui. Eu, unul, n-am văzut-o. Dar Nimrod mi-a spus că are mai mult de zece mii de cărți.

— Nu cumva ați uitat ceva? interveni Dybbuk. Fără puterile de djinni, n-avem cum să ne *transsubstantizăm* şi să intrăm în lampă. În Anglia

nu e mai cald decât la New York. Iar despre casa asta, ce să mai vorbim, continuă el, scuturat de fiori.

— Mie-mi place aşa, îi zise Groanin.

— Nu văd cum ne-am putea *transsubstantiza,* doar dac-ar fi în casă o baie cu aburi sau o saună.

— Băiete, ce crezi că e aici? Stațiune balneo-climaterică? se supără Groanin.

— Atunci, o să construim un alt cort pentru transpirat, se gândi John, cu voce tare. În grădina din spate. Bineînțeles că va trebui să tăiem copacii mai mici şi să acoperim scheletul cu covoarele astea vechi…

— Ba nu, nu veți face nimic din toate astea, interveni Groanin. Să vă iasă din cap! Vreți să-i stricați pomii stăpânului? Să folosiți neprețuitele lui covoare persane, pentru… cum i-ai spus? Cort pentru transpirat? În niciun caz! Ca majordom al lui Nimrod, e de datoria mea să am grijă de casa şi de grădina lui, nu să asist cum le distrug nişte copii de-a dreptul neastâmpărați.

— Ți-a spus cumva Nimrod când se va întoarce acasă? îl întrebă Philippa, considerând că era mai bine să schimbe subiectul.

Aşteptă o clipă, dar, văzând că Groanin nu răspunde în niciun fel, continuă:

— Ai primit vreo veste de la el?

Chipul majordomului se întunecă şi se încruntă şi mai mult, în timp ce-şi masa ciotul brațului, care-l durea de fiecare dată atunci când era

îngrijorat.

— Niciun cuvânt, domnişoară. Clătină din cap. Şi nu mi-a spus nici când se vor întoarce acasă. Ceea ce nu îi stă deloc în fire.

— Şi n-ai nici cea mai mică bănuială despre locul unde au plecat? îl întrebă John.

— Nu ştiu decât că Nimrod s-a întors de la cabinetul dentistului părând foarte preocupat şi, la scurt timp după aceea, m-a anunțat că el şi domnul Rakshasas vor pleca, adăugând că-i pare rău că nu-mi poate spune unde, dar e pentru binele meu şi al altora care ar fi suficient de proşti încât să-i urmeze. Şi bănuiesc că se referea la tine, domnişoară, şi la John.

— Mulțumesc, bombăni John.

— Pentru puțin.

— Nu-ți mai aminteşti nimic altceva? insistă Philippa. Încearcă să ți-l imaginezi în timp ce vorbea cu dumneata.

Zărind o umbră de neplăcere aşternându-se pe chipul colțuros al lui Groanin, adăugă:

— Domnule Groanin, ar putea să aibă probleme, aşa că e foarte important.

— Atunci, prea bine, domnişoară, dacă spui că asta ar fi de vreun folos. Groanin îşi închise ochii pentru o clipă.

— Îl vezi? îl întrebă fata. Cu ochiul minții?

— Trebuie să recunosc, la mine ochiul minții are bătaia cam scurtă, spuse Groanin. Stai! Am găsit ceva. Ținea ceva între degete, atunci când mi-a

spus că va pleca. Un fel de piatră. Cu nu ştiu ce desenat sau pictat pe ea.

— Arăta cam aşa? John apucă în grabă un creion şi o bucată de hârtie şi schiță medalionul de piatră pe care-l înghiţise mama lui.

Groanin deschise ochii, îşi puse ochelarii şi se uită la desen.

— Ăsta e, spuse el. Chiar aşa arăta. Ce înseamnă asta?

John îi povesti despre cei care intraseră în casa lor şi despre cum îi trimisese doamna Gaunt lui Nimrod medalionul prin poşta djinnternă.

— Sunt aproape sigur, încheie el, că, oriunde ar fi plecat Nimrod şi domnul Rakshasas, trebuie să fie în legătură cu medalionul ăla.

— Ceea ce face să fie şi mai important, adăugă Philippa, să intrăm în lampa domnului Rakshasas şi să-i folosim biblioteca. Dacă aflăm ceva despre medalion, poate vom afla şi unde au plecat. Atunci vom putea porni şi noi pe urmele lor.

Groanin se încruntă.

— Nu cred c-ar fi foarte înțelept, zise el. La urma urmelor, stăpânul nu mi-a spus unde pleacă tocmai spre binele meu. Şi spre binele vostru, implicit.

— Da, dar el nu ştia nimic despre cei care-au încercat să-l omoare pe Dybbuk, explică John. Şi nici nu ştia toate detaliile despre încercarea de spargere din casa noastră. N-avem altă alegere decât să mergem după el. Până când nu-i ajungem

din urmă pe Nimrod şi pe domnul Rakshasas, viaţa lui Dybbuk este în pericol. Poate că şi vieţile noastre.

Dybbuk se cutremură, nu de frig, ci de groază. Aproape că se obişnuise cu ideea de a fi în pericol; totuşi, când altcineva pomenea de asta, i se făcea din nou frică. În plus, era bântuit de unele dintre scenele cumplite pe care le văzuse în California. Gândul c-ar putea sfârşi la fel ca Max sau Brad nu-i surâdea deloc. Deja avusese mai multe coşmaruri cu Brad şi domnul Blennerhassit.

Groanin începuse să-şi dea seama că John şi Philippa aveau dreptate. Pur şi simplu era necesar ca ei să între în lampa domnului Rakshasas. Dar cum ar fi putut el să-i ajute?

— Staţi să văd, bombăni el. Vă trebuie un loc suficient de fierbinte pentru ca voi trei să vă recăpătaţi puterile şi să vă *transsubstantizaţi,* nu-i aşa? Dacă mă gândesc bine, cred că ştiu locul potrivit.

Groanin îi luă pe cei trei copii djinni în Rolls-Royce-ul lui Nimrod şi-i duse la Grădina Kew care, deşi nu este cea mai mare dintre grădinile botanice din lume, este cu siguranţă cea mai veche şi o atracţie pentru turiştii din Londra, mai ales în timpul verii. Aproape de centrul Grădinii se află Casa Palmierilor, o seră în stil victorian, mare cât trei avioane laolaltă, în care este recreată atmosfera pădurilor tropicale. Deoarece

temperatura este întotdeauna peste 80 de grade[52] şi umiditatea întreținută artificial cu jeturi de apă fierbinte, Casa Palmierilor adăposteşte o mulțime de bambuşi sălbatici, arbori de cafea, copaci de cauciuc, soiuri de bananieri şi pomi de mango, iar în aer pluteşte mereu parfumul de frangipani[53] şi de liliac alb. Fireşte că nu este la fel de fierbinte ca într-o saună sau într-un cort pentru transpirat de-al indienilor, cu atât mai puțin ca într-un deşert, aşa că Groanin şi copiii trebuiră să petreacă acolo mai bine de o oră, înainte ca tinerii djinni să-şi simtă puterea întorcându-se în măduva oaselor.

— Cred că suntem gata să intrăm, domnule Groanin, îi spuse Dybbuk majordomului.

Groanin dădu din cap şi aşează lampa domnului Rakshasas între un palmier african de ulei şi un nuc de Betel, apoi urcă scara albă, spiralată, postându-se de pază.

Din fericire, afară era o zi foarte rece, cu vânt puternic, aşa că prea puțini vizitatori se aflau în Grădina Kew, iar cei trei copii djinni se *transsubstantizară* înăuntrul lămpii mai repede decât ai spune:

— FABULONGOSHOOMARVELISHLYWONDER PIPICAL! (Philippa).

— ABECEDARIAN! (John).

---

[52] Aproximativ 26 de grade Celsius.

[53] Nume generic purtat de şapte sau opt specii de plante originare din America tropicală şi subtropicală, cu flori galbene sau roz, puternic mirositoare.

— ZYGOBRANCHIATE! (Dybbuk).

Deoarece interiorul unei lămpi de djinn se află în afara timpului şi a spațiului, regulile spațiului normal, tridimensional, nu se aplică şi acolo. Unii djinni, care preferă să petreacă mai mult timp în lampă – cum ar fi domnul Rakshasas – îşi creează un habitat mare cât o casă, astfel că, dacă n-ar lipsi ferestrele, nici nu ți-ai da seama că nu eşti, de fapt, într-o casă adevărată. Aceasta fu şi prima impresie a gemenilor şi a lui Dybbuk, atunci când ajunseră în interiorul lămpii domnului Rakshasas. Pe dinăuntru, era uriaşă.

— Nu ştiu de ce, mărturisi John, dar mereu mi-a părut rău pentru bietul bătrân, fiindcă stătea atât de mult în lampa sa. Credeam că nu e decât o cameră prăfuită şi înghesuită, dar uitați-vă la locul ăsta! E enorm.

Dybbuk mormăi şi clătină din cap.

— După mine, nu e chiar atât de confortabil. E doar o bibliotecă uriaşă.

— Da, o bibliotecă, zise Philippa, încă uimită de dimensiunile interiorului lămpii.

Privi în sus, apoi în jos şi în ambele părți; oriunde se uita, vedea numai rafturi pline cu cărți. O scară mobilă din fier forjat făcea legătura între etajele rafturilor de cărți.

— Dar ce bibliotecă! Trebuie să fie mii de cărți aici.

— Bine, şi ce fel de carte căutăm noi? întrebă Dybbuk, înghițind o pastilă de cărbune ca să-i

treacă senzația de claustrofobie care deja începea să-l apese – o afecțiune obişnuită a djinnilor.

Vederea atâtor cărți nu-i făcea bine, deoarece, pe bună dreptate, le asocia cu şcoala, care nu-i prea plăcea.

— Orice despre şerpi, cred eu, răspunse Philippa. Şi despre cultele care venerează şerpii.

Aducându-şi aminte de desenul pe care-l găsise Dybbuk în bastonul de mareşal al lui Goering, adăugă:

— Şi despre companii indiene şi coduri, probabil.

— Nu va fi uşor, constată John, răsfoind primele două-trei volume care-i picară în mână. Cărțile nici măcar nu sunt aranjate într-o anumită ordine.

— E imposibil, îl contrazise Philippa, întorcându-se către cel mai apropiat raft, unde găsi o carte de astronomie lângă una de grădinărit, urmată de o a treia carte despre Salt Lake City[54].

Urcând pe scări, la nivelul următor, se uită pe alt raft, care adăpostea aproape orice, de la romanele lui Charles Dickens, până la cărți despre sculpturile lui Rodin.

— E ridicol, se plânse ea, coborând scara. Cum poate să suporte o bibliotecă în care nu domneşte ordinea? Cum găseşte ceva aici?

Dybbuk începu să râdă.

— Până la urmă, *cum* vom găsi noi ceea ce

---

[54] Oraş american, capitala statului Utah.

căutăm?

— Poate că există o ordine, pe care n-am înțeles-o noi, zise Philippa. Oricum, va trebui să ne despărțim. O să căutăm în secțiuni diferite. John, tu începi de jos. Buck, tu du-te sus. Eu voi începe chiar de la etajul ăsta.

Dybbuk îşi dădu ochii peste cap şi mormăi tare.

— Urăsc bibliotecile, declară el, îndreptându-se supărat către scări. Ah, mi-am adus aminte! Cred c-ar trebui să ştii ceva atunci când cauți o carte despre şerpi. Cuvântul corect referitor la studiul reptilelor este herpetologie.

— O să țin minte, zise John, coborând scările.

Philippa merse încet de-a lungul unui coridor întunecat şi îngust, mărginit de nenumărate rafturi pline cu cărți, privind de la un capăt la celălalt titlurile care n-aveau nicio legătură unul cu celălalt, prefăcându-se că nu simte fiorii care o străbăteau, dar convinsă, în adâncul sufletului, că biblioteca era de vină.

În primul rând, becurile se aprindeau în mod automat, aşa că, în orice secțiune a coridorului s-ar fi aflat, ea era în lumină, în timp ce înaintea şi în urma ei domnea întunericul. Din cauza aceasta, se simțea izolată şi singură, chiar dacă-l auzea pe John vorbind singur şi pe Dybbuk fluierând tare. În al doilea rând, auzea ticăitul unui ceas mare cu pendulă, deşi nu vedea nici urmă de ceas. Şi totul scârțâia, de parcă s-ar fi aflat pe o corabie veche.

Dar cel mai neplăcut era sentimentul că o

urmărea cineva, deşi ştia foarte bine că domnul Rakshasas locuia singur în lampă. Acest sentiment se transformă în certitudine în clipa în care, trăgând o carte de pe raft, văzu ceva, sau pe cineva, dispărând rapid în întuneric, de partea cealaltă a raftului.

— Cine-i acolo? întrebă ea şi, văzând că nu primeşte niciun răspuns, adăugă supărată: Buck, dacă tu eşti şi pui iar la cale vreo farsă, o să regreți amarnic.

Fata simți un fior pe şira spinării când, în altă parte îndepărtată a bibliotecii, Buck începu să fluiere din nou aceeaşi melodie monotonă pe care o fluierase şi până atunci.

Ceva se mişcă din nou prin întuneric.

— John? zise ea, aproape şoptind, de această dată. Tu eşti?

Dar, chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, îşi dădu seama de faptul că nu putea să fie fratele ei. Poate şi fiindcă-i era geamăn, John nu era genul de frate care s-ar fi apucat să-şi sperie sora. Ar fi fost, într-un fel, ca şi cum s-ar fi speriat pe el însuşi.

Încă un zgomot. De data aceasta, pagini de cărți foşneau în întunericul adânc, undeva în spatele ei, şi atunci pricepu faptul că nu mai avea cum să ajungă la Buck sau la John fără să înfrunte creatura necunoscută. Aproape în acelaşi timp, Philippei îi trecu prin cap că putea fi chiar domnul Rakshasas şi că poate nu plecase în călătorie cu

Nimrod. Îl strigă pe nume, dar nu primi niciun răspuns. Frica din ea începu să se transforme în furie.

— Uite ce e, începu ea, nu ştiu cine eşti, dar eu sunt o prietenă a domnului Rakshasas. Chiar foarte bună prietenă. Şi nu cred că i-ar plăcea să mă sperii aşa. Absolut deloc! Mă auzi?

— Nesăbuită mică, sâsâi o voce ca de şarpe, nu ştii că nu trebuie să intri în lampa sau în sticla altui djinn, cât timp e în viață, fără permisiunea lui? Ați fi putut să fiți omorâți. Cu toții.

Lumina din următoarea porțiune a holului se aprinse, iar Philippa se trezi față în față cu o şopârlă hidoasă, dar cu o siluetă vag umană. Dacă arătarea n-ar fi vorbit şi n-ar fi purtat un costum gri, curat, fetei nu i-ar fi venit să-i adreseze vreun cuvânt.

— Ce… vreau să spun, cine eşti? se bâlbâi ea.

— Sunt spiriduşul lămpii, sâsâi creatura.

Luă o carte de pe raft, o deschise şi începu să dea paginile cu iuțeală, folosindu-şi gheara lungă şi ascuțită, după care o trânti în brațele Philippei.

— Uite, şuieră el, citeşte aici!

Philippa trase aer în piept, aruncă o privire la titlu – cartea se numea *Manualul Oxford despre spiriduşi* – apoi se uită la pagina la care era deschisă.

— Partea asta, zise şopârla şi bătu, nerăbdătoare, cu gheara sa cea lungă, pe un anumit paragraf. Aici. Citeşte cu voce tare, te rog.

— „Există mai multe feluri de spiriduşi”, începu Philippa să citească, ridicând vocea, în speranța că Dybbuk şi John o vor auzi şi vor veni în sprijinul ei. „Există odrasle ale iadului. Creaturi ale lui Belzebut. Există drăcuşori puşi pe şotii şi diavoli neînsemnați. Există spiriduşi nebunatici şi spiriduşi care au fost odinioară copii. Există demoni şi spirite rele. Şi mai există şi spiriduşii lămpilor, pe care djinnii îi folosesc să le păzească interioarele lămpilor sau ale sticlelor în care aleg să trăiască.” Philippa se opri şi îşi ridică ochii din carte.

— Continuă, o îndemnă spiriduşul.

— „Spiriduşii, dintre care unii au fost vrăjitori sau ucenici vrăjitori într-o viață anterioară, sunt deseori priviți ca veninoşi, dar nu este aşa, nu în adevăratul sens al cuvântului. Din cauza neplăcutei atracții a spiriduşilor pentru carnea putrezită, bacteriile din gura lor sunt extrem de periculoase şi de multe ori au provocat moartea oamenilor şi chiar a djinnilor care au fost suficient de ghinionişti sau de proşti pentru a fi răniți de ghearele sau dinții acestor creaturi străvechi. Chiar şi o muşcătură superficială sau o zgârietură provocată de un spiriduş poate fi fatală, dacă nu se primesc imediat îngrijiri medicale.”

— Numele meu a fost Liskeard Karswell du Crowleigh, spuse spiriduşul lămpii. Cu mult timp în urmă, am fost un vrăjitor renumit, aşa că eşti foarte norocoasă pentru că nu te-am atacat, aşa

cum ar fi trebuit s-o fac.

— Îmi pare foarte rău, îi spuse Philippa, dar domnul Rakshasas nu mi-a spus niciodată că are un spiriduş în lampă.

— Bineînțeles că nu, replică, batjocoritor, spiriduşul. Nu e genul de lucru despre care să le vorbeşti tuturor. Tatăl tău spune la toată lumea că aveți alarmă antifurt?

— Nu, răspunse Philippa, dar ce-am zis mai devreme este adevărat. Prietenii mei şi cu mine n-am fi intrat aici, dac-am fi bănuit că domnul Rakshasas s-ar supăra. Nici nu ne-a trecut prin cap. Numai că, vezi tu, el a dispărut. Sau, cel puțin, nimeni nu ştie unde e. Iar noi căutam nişte indicii, ca să ne dăm seama unde a plecat sau ce i s-a întâmplat.

— Ce fel de indicii?

— Păi, nu ştiu, ridică Philippa din umeri. Poate o carte.

— O carte anume? Ştii, eu sunt şi bibliotecarul.

Philippa rezistă cu greu tentației de a-i spune verde-n față lui Liskeard Karswell du Crowleigh că nu era foarte priceput pentru această funcție, căci biblioteca era mai răvăşită decât dac-ar fi fost în epicentrul unui cutremur.

— Nu ştiu prea bine, răspunse ea.

Între timp, sunetul conversației Philippei cu spiriduşul lămpii îi adusese la fața locului pe John şi pe Dybbuk, care, zărindu-l pe spiriduş, se înarmară, unul cu o țepuşă din fier şi celălalt cu o

foarfecă, deşi niciuna, nici cealaltă n-ar fi putut să facă față ghearelor şi dinților ascuțiți ai creaturii. Zărind privirea sceptică a surorii lui, John ridică din umeri:

— Astea sunt singurele arme pe care le-am găsit. Se pare că puterile noastre nu funcționează aici.

— Pentru că domnului Rakshasas îi place mai mult aşa, răspunse spiriduşul. Ca nu cumva, folosindu-vă puterile, să distrugeți sau să rătăciți ceva.

Dybbuk râse disprețuitor.

— Nu-mi dau seama cum ar fi posibil, zise el. Am văzut conserve aruncate la gunoi în mai mare ordine decât cărțile din biblioteca asta.

— Asta pentru că tu nu înțelegi sistemul, îl contrazise spiriduşul. Chiar şi domnul Rakshasas se plângea, uneori, că nu găseşte nimic aici. Asta până când Nimrod i-a aranjat un catalog al dorințelor, ca dar de ziua lui. Este de ajuns să-ți doreşti să găseşti o anumită carte şi ea îți va fi adusă în camera de lectură.

— Şi asta unde-i?

— Lângă dormitor.

Spiriduşul îi conduse de-a lungul unui alt coridor lung, apoi în sus, pe o scară cu trepte de metal, care răsunau ca nişte clopote sub picioarele lor.

Camera de lectură era de mărimea unei arene de tenis, mobilată cu un birou, o masă cu hărți, un suport pentru ziare, mai multe rafturi şi câteva

scaune de bibliotecă foarte frumoase, din piele roşie.

— Grozav, se entuziasmă Dybbuk, arată ca un club de gentleman.

— Staţi jos, îi îndemnă spiriduşul. Puneţi-vă o dorinţă. Cărţile vă vor fi aduse. Dar încercaţi să fiţi cât mai precişi. Dacă nu cunoaşteţi autorul, atunci gândiţi-vă cât mai clar la subiectul cărţii şi la o frază care să descrie ceea ce vreţi să citiţi.

— Subiect: herpetologia, începu Dybbuk.

— Cultele şerpilor de pe subcontinentul indian, adăugă Philippa. Conducere şi venerare.

— Şi artă, zise John. Picturi. Desene de companie. Tot de pe subcontinentul indian.

— Coduri şi cifruri, spuse iar Philippa, cât putea de precis, având în vedere subiectul.

— Nu uitaţi de Hermann Goering, interveni Dybbuk. Colecţionar de artă şi nazist.

Copiii se opriră, încercând să mai găsească alt subiect relevant pentru cercetările lor, dar cum nu le mai venea nimic în minte, se aşezară mai comod în scaune şi începură să bată din degete pe braţele acestora, nerăbdători.

Cam după un minut, prima carte apăru plutind în cameră şi se aşeză pe masă. Philippa o ridică, se uită la titlu – părea promiţător – şi începu s-o citească. De îndată, alte cărţi o urmară pe prima şi, curând, toţi cei trei copii erau absorbiţi de lectură.

Scrisă de un anume colonel Mountstuart Wavell Killiecrankie, M.C. [55], cartea pe care Philippa începuse s-o citească trata originea şi istoria cultului Aasth Naga, un cult al şerpilor, fondat în anul 1855, în Katmandu, capitala de astăzi a Nepalului. Spre marea uimire a fetei, colonelul Killiecrankie povestea cum conducătorul cultului, un bărbat numit Aasth Naga, pusese mâna pe patru măsele de minte furate de la un băiat djinn numit Rakshasas. Aasth Naga le folosise la confecționarea unui talisman, un şarpe de aur cu un smarald imens, numit Koh-E-Qaf [56] faimos pentru faptul că era şlefuit în forma capului unei cobre regale.

Folosind acest talisman, Aasth Naga îl înrobise pe băiatul Rakshasas şi alesese să-şi demonstreze puterile în fața tematicilor lui acoliți, punându-l să-i îndeplinească dorința de a fi imun la muşcătura oricărui şarpe veninos. Colonelul descria cum oamenii aduseseră cobre şi vipere din tot Nepalul şi din Nagapur, o provincie nordică a Indiei, să-l muşte pe Aasth Naga. Într-o zi memorabilă, Aasth Naga se lăsase muşcat de nu mai puțin de opt cobre regale, fără să pățească nimic, iar această ispravă fusese celebrată în numele cultului care, de atunci, a început să

---

[55] Abreviere pentru *Military Cross* (persoană distinsă cu ordinul Crucea Militară).

[56] Abreviere pentru *Military Cross* (persoană distinsă cu ordinul Crucea Militară).

capete din ce în ce mai mulți adepți.

La doi ani după înființarea cultului, indienii se ridicaseră la luptă, cu gândul să-şi câştige independența de sub colonialismul britanic. Bineînțeles că în cartea colonelului Killiecrankie se descriau pe larg cruzimile indienilor şi mai puțin barbariile comise de propria nație la înăbuşirea aşa-numitei „răscoale". Între britanici şi regele Nepalului s-a semnat un tratat – Rana –, prin care Nepalul se angaja să-i ajute pe englezi. Însă, Aasth Naga s-a împotrivit tratatului; de aceea, aflând că avea de gând să-şi conducă fanaticii şi numeroşii discipoli într-o altă răscoală împotriva Imperiului britanic, colonelul Killiecrankie, în fruntea unui regiment de ghurkas [57] nepalezi, a acționat hotărât, omorându-l pe Aasth Naga şi însuşindu-şi faimosul talisman, Cobra Regală de Aur.

Chiar acolo, povestirea despre cultul cobrei din Katmandu, în care colonelul îşi lăuda propriile merite, se sfârşea abrupt, ca şi cum, i se păru Philippei, colonelul n-ar fi mai avut timp s-o termine.

— Crezi că este vorba despre acelaşi Rakshasas? o întrebă Dybbuk pe Philippa, de îndată ce aceasta

---

[57] Soldați nepalezi. Numele lor vine de la oraşul-stat Ghorka, situat în ceea ce astăzi este vestul Nepalului. Regele acestui oraş a purtat un război sângeros cu britanicii între 1814–1816, încheiat cu victoria celor din urmă. Impresionați de curajul acestor soldați, britanicii le-au permis să se înroleze ca voluntari în armata Companiei Indiilor de Est.

termină de povestit cartea – din fericire, scurtă – a colonelului. Ştiu că noi, djinnii, trăim mai mult timp, dar chiar şi-aşa, ar însemna să aibă peste o sută şaizeci de ani, nu?

Philippa ridică din umeri:

— Dar mătuşa mamei tale câți ani are?

— O sută treizeci.

— Ei bine, bunica noastră are două sute, spuse John. Aşa că trebuie să fie acelaşi Rakshasas despre care scria colonelul. Altminteri, de ce s-ar fi îngrozit atât de tare Nimrod şi Rakshasas de medalionul cu şarpele?

Băiatul pocni cu pumnul în palmă, luminându-se deodată.

— Desigur! izbucni el. Cred că le e teamă ca nu cumva cultul să fi fost reînființat. Pentru că oricine va pune mâna pe talismanul Cobra Regală de Aur, va obține puterea asupra domnului Rakshasas.

— Ai dreptate, încuviință Philippa. Trebuie să fie acelaşi Rakshasas. Mai mult, uită-te la desenul ăsta din carte. Este asemănător cu cel de pe medalionul din piatră. Doar că semnul de lângă şarpe este diferit.

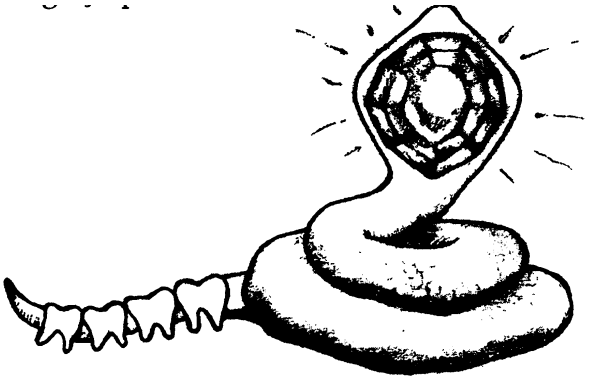

— Ce spuneam eu se potriveşte cu ceea ce scrie în carte, continuă John, entuziasmat. E vorba despre picturi. O pictură de companie e o pictură care a fost comandată de Compania Indiilor de Est, care pe vremea aceea, mai exact până la răscoala din 1857, participa la stăpânirea asupra Indiei. La fel cum turiştii din zilele noastre folosesc aparatele foto să facă fotografii, angajaţii companiei plăteau câte un artist local să imortalizeze anumite scene, apoi trimiteau desenele acasă, în Anglia.

— Pun pariu că desenul ăla are legătură cu Regele Cobră, spuse Dybbuk. Dacă talismanul e făcut din aur şi cobra are capul dintr-un singur smarald uriaş, ăsta-i motivul pentru care Hermann Goering a considerat desenul la fel de valoros ca unul de Leonardo da Vinci. Bătrânul şmecher trebuie să fi ştiut că desenul ăsta e un indiciu pentru a pune mâna pe un obiect cu adevărat neprețuit.

Scutură din cap şi flutură cartea din care citise.

— Nu scrie nimic despre asta în carte. De fapt, e cea mai plictisitoare carte pe care am citit-o.

Dybbuk o aruncă disprețuitor, ceea ce-i atrase o privire plină de reproş din partea lui Liskeard Karswell du Crowleigh şi un țipăt din partea lui John, pe care cartea, alunecând peste masă, îl lovise în cap.

— Hei, vrei să ai mai multă grijă, te rog! strigă John.

Frecându-şi fruntea, ridică de pe jos cartea şi o puse înapoi pe masă.

— Uite ce ai făcut, îl mustră el pe Dybbuk, văzând că una dintre pagini ieşise din cotor. Ai stricat cartea.

John deschise cartea despre Goering, vrând să prindă bine la loc pagina ruptă, dar descoperi că, de fapt, aceasta nu era deloc desprinsă, ci era în realitate o foaie de hârtie bine împăturită, acoperită cu un scris de mână, albastru, frumos şi mărunt, de parc-ar fi ieşit din mâna unui elf[58]. John îl recunoscu imediat şi simți cum îi tresare inima.

— E scrisul domnului Rakshasas, anunță el, citind iute primul paragraf. E o notă către sine, despre posibila soartă a desenului Companiei Indiilor de Est, aparținând colonelului Mountstuart Wavell Killiecrankie!

---

[58] Divinitate a apei, a vântului şi a focului, din mitologia nordică.

După ce copiii se *transsubstantizaseră* în lampa domnului Rakshasas, în Casa Palmierilor din Kew, Groanin nu mai avea niciun motiv să întârzie pe-acolo. Să țină lampa suficient de caldă, astfel încât cei trei să poată ieşi din ea, era mult mai uşor decât să-i încălzească pe toți trei. De aceea, luă lampa de sub nucul de Betel, o vârî în rucsacul mic pe care-l purta cu el şi se îndreptă spre ieşire.

Apucând-o spre est, către intrarea principală şi către Sera Kew, unde lăsase Rollsul, majordomul ciung îşi dădu repede seama de faptul că era urmărit de doi bărbați, în timp ce alți doi se apropiau din lateral. Era evident că voiau să-l încolțească, cel mai sigur ca să fure lampa în care se aflau copiii. Groanin iuți pasul, dar era clar că trebuia să se apere, dacă nu voia să-i piardă pe copii.

Toată lumea a auzit despre lupta corp la corp. Dar foarte puțini au auzit despre lupta cu un singur braț, iar întâmplarea făcea ca Groanin să aibă mănuşa neagră la *Sharawaggi,* una dintre artele marțiale japoneze bazată pe lipsa de simetrie şi pe anormalități ale corpului şi în care orice fel de handicap sau orice lipsă devine o capcană pentru adversarul neatent.

Se descurcă fără probleme cu primii doi adversari, lăsându-i întinşi pe jos, fără suflare. Cel de-al treilea îl prinse pe Groanin de încheietură, dar se pomeni că propriul braț începe să se rotească, precum cheia în broască, şi n-avu de

ales decât să facă un salt în aer, ca să nu se aleagă cu brațul rupt. Bărbatul aterizează ca un sac într-un strat de lalele, iar şocul izbiturii fu atât de puternic, încât azvârli o cobră regală uriaşă de pe cracul pantalonului. Zărindu-l pe Groanin, cobra se ridică pe coadă şi începu să şuiere amenințător spre el, scuipând un jet de venin care trecu milimetric pe lângă urechea majordomului.

— La naiba! urlă Groanin, luând-o la fugă spre poarta principală şi spre adăpostul oferit de Rollsul lui Nimrod, urmărit îndeaproape de cobră şi de alți ucigaşi care apăruseră dintre copaci.

Dar, cum fu lângă Rolls-Royce, o altă cobră regală uriaşă ieşi de sub maşină, împiedicându-l să ajungă la mânerul portierei.

Dându-şi seama de faptul că de-acum era în mare pericol, Groanin apăsă un buton de pe telecomanda ataşată la breloc, declanşând *discrimenul,* o dorință pentru cazuri de urgență cu care Nimrod, prevăzător, dotase Rollsul, pentru folosul şi apărarea şoferului său cu un singur braț. Cum primi semnalul de la telecomandă, geamul dinspre locul şoferului alunecă în jos, sistemul audio porni şi un singur cuvânt bubui în boxele maşinii – codul *discrimenului,* pe care Nimrod îl înregistrase pe un CD – TEOMORFOLOGIE!

Aproape toate maşinile Rolls-Royce au radiatoarele împodobite cu o mascotă argintie, numită Spiritul Extazului sau Doamna

Zburătoare. Dar doamna de argint de pe Rollsul lui Nimrod nu era doar o podoabă la modă, ci era modelată după chipul gorgonei Medusa[59], a cărei privire era suficientă să împietrească pe oricine ar fi îndrăznit să se uite la ea.

De îndată ce codul *discrimenului* răsună în boxele maşinii, figurina sări de pe radiator, începând să crească rapid până ce ajunse de mărimea unei femei în carne şi oase şi, înfruntându-i pe atacatori, îi transformă întâi pe cea mai apropiată cobră în stană de piatră, apoi într-o statuie pe omul care adusese şarpele acolo.

Ferindu-şi ochii de privirea teribilă a Medusei, Groanin deschise portiera, sări pe locul şoferului şi plecă în trombă, oftând uşurat:

— Le mulțumesc zeilor pentru teomorfologie[60]! Orice-o fi însemnând asta...

Cu toate acestea, era încă nelinişţit, deoarece un Rolls-Royce fără figurină este ca New Yorkul fără Empire State Building[61] sau ca finala Cupei Angliei la fotbal fără cupă. Groanin deja se întreba cum putea înlocui o doamnă zburătoare de pe un automobil construit în 1955. N-ar fi trebuit să-şi

---

[59] Personaj din mitologia greacă, înfățişat ca un monstru cu şerpi în loc de păr, care împietrea orice muritor ce se uita la ea; a fost ucisă de eroul Perseu, care i-a tăiat capul şi l-a prins de scutul său.

[60] Disciplină care se ocupă de înfățişarea divinităților mitologice.

[61] Turn zgârie-nori, simbol al New Yorkului. A fost construit în numai doi ani, 1930-1931, având 102 etaje şi o înălțime de aproximativ 449 m. A fost şi este cea mai înaltă clădire din SUA, fiind depăşită doar de World Trade Center, între anii 1972-2001.

facă griji. Undeva între Kensington şi Kew, mascota, revenită la dimensiunile normale, ajunse maşina din urmă şi se aşează la locul ei, pe radiator, aşa că Groanin îşi termină drumul cu tot fastul cu care se obişnuise, pentru că, se ştie, mulți majordomi sunt chiar mai snobi decât stăpânii lor.

Total neştiutori de aventura care se desfăşura în afara lămpii – deoarece domnul Rakshasas avusese înțelepciunea de a-şi dota biblioteca din lampă cu stabilizatoare de navă pentru pasageri – Philippa şi Dybbuk ascultau atenți cum John le citea biletul pe care domnul Rakshasas şi-l scrisese sieşi şi pe care-l găsiseră într-o carte despre Hermann Goering.

— „Britanicii au făcut lucruri abominabile în India, şi înainte, şi după răscoală.” John citea încet, pentru că scrisul domnului Rakshasas era foarte mic, iar lumina din cameră foarte slabă, ceea ce-l nedumeri un pic, având în vedere faptul că sala de lectură era situată într-o lampă. „Mai mult, nimeni nu s-a purtat mai crud decât colonelul Mountstuart Wavell Killiecrankie, MC. După ce a furat talismanul Regele Cobră din Katmandu, colonelul a trecut la exterminarea cultului care îl venera şi a cărui primă victimă fusesem eu. El nu ştia nimic, în afară de valoarea materială a talismanului: capul cobrei, confecționat dintr-un smarald fără cusur, avea

mai mult de 1.300 de carate şi prețuia destul de mult. Dar, repet, niciun alt ofițer britanic n-a avut un comportament mai condamnabil decât colonelul Killiecrankie, astfel încât, deşi îi datorez eliberarea mea din sclavia în care fusesem ținut de cultul Aasth Naga, nu-i pot ierta cruzimea de care a dat dovadă față de bieții indieni şi nepalezi, membri ai cultului. De aceea, n-a fost o surpriză atunci când, înainte de a-i trece prin minte să vândă talismanul, a trebuit să se ascundă, temându-se pentru viața sa. Acest lucru nu i-a fost de folos. În 1859, următorul an după cel în care i se publicase cartea, colonelul a fost muşcat şi omorât de o cobră regală, în împrejurări neelucidate până astăzi.

Cu toate acestea, cobra regală de aur n-a mai fost găsită – colonelul a reuşit s-o ascundă, când şi-a dat seama că duşmanii îl încolțesc. S-a aflat însă că, înainte de a muri, a reuşit să între în legătură cu membrii familiei sale şi le-a transmis instrucțiuni despre cum pot găsi talismanul. Nimeni nu ştia sub ce formă transmisese aceste instrucțiuni dar, în anii următori morții sale, mi-a devenit foarte clar că familia nu profitase în mod direct de aceste informații, aşa că am tras concluzia că Regele Cobră a fost pierdut pentru totdeauna.

Dar, în anul 1895, fata colonelului, Millicent, s-a măritat cu un bancher german bogat, numit Otto Kringelein. Cei doi au avut o fiică foarte frumoasă,

Fania, care a moştenit bogata colecție de artă a tatălui ei, la moartea acestuia. Colecția a fost confiscată de naziști, în 1936. Printre picturile care au căzut în mâinile mareşalului celui de-al III-lea Reich, Hermann Goering, se afla şi o acuarelă simplă a Companiei Indiilor de Est, care înfățişa o scenă din colonia britanică. Goering prețuia această pictură mai mult decât pe celelalte şi se pare că el descoperise faptul că acuarela reprezenta cheia către o comoară deosebită. Pictura a dispărut în 1945 şi cred că a fost distrusă în ultimele zile de război. Dar toată viața m-am temut că, într-o bună zi, pictura sau chiar Regele Cobră vor reapărea, iar eu mă voi trezi din nou în robia cultului tanatofidian, Aasth Naga."

Dybbuk scoase un fornăit ca de fagot şi-şi dădu ochii peste cap:

— Tanatofidian! Ce mai înseamnă şi asta?

Îşi dori să aibă un dicționar şi, cum unul începu să plutească prin bibliotecă spre el, căută cuvântul şi descoperi că însemna studiul şerpilor veninoşi.

— Nu înțeleg ceva, spuse Philippa. Să presupunem că membrii cultului chiar *caută* Regele Cobră. Fata ridică din umeri. Şi ce-i cu asta? Aproape toți ştiu că domnul Rakshasas e atât de bătrân, încât aproape că a rămas fără puteri. Eu țin foarte mult la el, dar ce sens are să înrobeşti un djinn care nu mai are puterea de a îndeplini trei dorințe? Se opri o clipă, apoi îi trecu

alt gând prin cap. Doar dacă…

— Dacă…? insistă Dybbuk, atunci când Philippa tăcu.

— Doar dacă, spuse ea cu grijă, membrii cultului nu caută doar Regele Cobră din Katmandu, ci şi alte măsele de minte, cu care să facă un nou talisman. Astfel încât să pună stăpânire pe nişte djinni mai tineri şi mai puternici. Philippa îl privi pe John. Aşa ca noi!

John încuviință din cap. Fiind geamănul Philippei, se gândise şi el cam la acelaşi lucru.

— Asta ar explica povestea cu hoții din casa noastră, zise el.

— Şi acum, ce facem? întrebă Dybbuk. Dacă rămânem în Londra, fără puterile de djinni, avem toate şansele să fim răpiți sau chiar mai rău. Trebuie să mergem undeva unde e cald. Unde să ne putem apăra.

— Dybbuk are dreptate, încuviință John. Dar unde să plecăm?

— Până când găsim un mod prin care să descifrăm şerpii care dansează în pictura Companiei Indiilor de Est, interveni Philippa, nu există decât un singur loc în care am *putea* merge. La Katmandu, în Nepal.

— Pun pariu că tot acolo s-au dus şi Nimrod şi domnul Rakshasas, spuse Dybbuk.

— Atunci, o să mergem pe urmele lor, răspunse John. Cred că lui Groanin n-o să-i placă foarte mult acolo, continuă el, zâmbind.

— De ce crezi c-o să vrea să vină şi el? întrebă Dybbuk.

— Groanin n-o să *vrea* să vină, îi explică Philippa, dar o să considere că *trebuie* să vină. Ca să poată avea grijă de noi.

— Un tip cu un singur braţ? Dybbuk începu să râdă, încă neştiind ce întâmplări dramatice tocmai aveau loc în afara lămpii şi ce rol curajos juca Groanin în ele. Ca să vezi!

Capitolul 8
Rece ca gheaţa în Calcutta

Maidanul, o suprafaţă întinsă şi pătrată, acoperită cu iarbă scorojită, în faţa Grădinii Memoriale Victoria, este unul dintre cele mai populare locuri publice din Calcutta, mai ales seara, atunci când mii de indieni vin aici să se plimbe, să meargă cu trăsura, să ia câte-o gustare pe marginea drumului, să se bucure de aer sau să privească fântânile muzicale din apropiere. Vacile pasc, oamenii discută, iar fachirii îşi demonstrează extraordinara putere de rezistenţă la durere şi flexibilitatea. Maidanul este inima Calcuttei, care bate cu putere.

Nimrod şi domnul Rakshasas rătăceau în jurul Maidanului, căutând orice semn despre cultul Aasth Naga, pentru că de aici îi sfătuise Dervişul Verde să-şi înceapă cercetările, din recunoştinţă pentru faptul că scăpaseră Sunderbansul de cei

doi tigri djinni.

— Nu trebuie să mergeți prea departe ca să-i găsiți pe membrii acestui cult teribil, le spusese el. Îi veți găsi adepții la marginea Calcuttei. Pe Maidan. Acolo veți afla iluminarea pe care-o căutați, prieteni. Chiar sub nasurile voastre. Dar, dacă veți călători doar un pic mai spre vest, şi veți avea noroc, s-ar putea să vină ei la voi. Trebuie însă să vă avertizez, stimați djinni. Fiți foarte atenți la frig, cât rămâneți în Calcutta. Îmbrăcați-vă bine, mai ales noaptea. Cred c-ar fi bine să vă țineți ferestrele închise şi uşile încuiate, altfel s-ar putea să răciți îngrozitor.

De vreme ce temperatura în timpul serii era de 99 de grade Fahrenheit [62] probabilitatea ca noaptea să fie frig părea foarte mică, iar Nimrod îi spuse acest lucru domnului Rakshasas.

— Asta-i problema cu îngerii, începu el, deja exasperat din cauza Dervişului Verde. Uneori, profețiile lor sunt imposibil de înțeles.

Domnul Rakshasas îşi scutură capul nins, înfăşurat în turban.

— Păi, n-ar mai fi îngeri, zise el, dacă ți-ar spune câştigătorul celei de-a treizeci şi treia curse de la Leopardstown. Îngerii sunt foarte subtili. E adevărat, sunt ca o ghicitoare înfăşurată bine într-un mister şi pusă într-o enigmă. Dacă vrei un răspuns direct, atunci ai nevoie de un cântar, nu

---

[62] Aproximativ 37 de grade Celsius.

de un înger.

— Poate, răspunse Nimrod. Doar că uneori te încurcă foarte rău, asta vreau să spun. Gândeşte-te, numai, ne-a zis că aici ne-ar putea fi frig noaptea. Şi nici nu ştim ce căutăm.

— Nu le stă în fire îngerilor să fie foarte precişi, stărui domnul Rakshasas. Vom înțelege ce a vrut să spună atunci când va veni timpul, nicio clipă mai devreme.

Nimrod însă nu era foarte convins.

— Pe lampa mea, încep să cred că am pornit după cai verzi pe pereți, spuse el. Suntem deja de o oră aici şi n-am descoperit nimic.

— Exagerezi un pic, îi răspunse domnul Rakshasas. Dar nici nu pot să-ți contrazic punctul de vedere. Şi nu c-aş fi de părere că nu-i aici ce căutăm, tu şi cu mine. Doar că nu reuşim să vedem asta. Cel puțin, nu astă-seară. Poate ne va fi mai uşor dacă ne întoarcem mâine-seară. În plus, de când ne aflăm aici, tot am o mâncărime la baza gâtului, care-mi spune că suntem urmăriți. Şi n-are rost să întinzi o capcană pentru vulpe, dacă vulpea te priveşte peste marginea ziarului.

— Stai un pic, tresări Nimrod. Priveşte acolo! Arătă către un tânăr care şedea pe pământ, la câțiva metri mai departe, şi care încânta mulțimea cu un număr de dans al şerpilor.

O cobră regală uriaşă, cea mai mare pe care o văzuse vreodată Nimrod, se ridica încet dintr-un coş, legănându-se în ritmul fluierului

cântărețului. Cu adevărat remarcabil era faptul că, din când în când, omul întindea mâna şi atingea şarpele pe cap.

În cele din urmă, cobra fu încurajată să şerpuiască în sus pe brațul tânărului şi să i se încolăcească în jurul gâtului, de unde continuă să şuiere amenințător către mulțime.

— Mă întreb, începu Nimrod, dacă n-ar putea să fie exact ceea ce căutăm! mai mult ca sigur, doar un adevărat membru al cultului Aasth Naga ar risca să fie muşcat de un şarpe atât de mare. Nimrod făcu o pauză. Sau ar putea să fie un djinn, bineînțeles.

— Ca să ne convingem, răspunse domnul Rakshasas, ar trebui să examinăm şarpele, să vedem dacă nu cumva i-au fost scoşi colții. Şi nu prea văd cum am putea, chiar şi noi doi, în fața atâtor oameni.

— Într-adevăr, n-avem cum, încuviință Nimrod. Şi-aşa am atras destul atenția asupra noastră, de când am venit aici.

Nimrod se referea la faptul că domnii Chatterjee, Mukherjee şi Bannerjee – cei trei preoți de la Templul celor Nouăzeci şi Cinci de Cupole – ghiciseră ce erau cu adevărat vizitatorii Dervişului Verde, iar ştirile despre djinnii care-i învinseseră pe tigrii fantomatici se răspândiseră prin tot Bengalul de Vest.

— Va trebui să fim mult mai atenți, pe viitor. Am uitat cu totul că am ridicat turnul de veghe. Ar fi

trebuit să-mi amintesc să scap de el, înainte ca preoții să se întoarcă dimineața, cu barca.

— Într-adevăr, e greu să faci o minune fără ca oamenii să se uite la tine ciudat.

Domnul Rakshasas îl mai privi pe îmblânzitorul de şerpi câteva clipe, apoi clătină din cap:

— Nu, nu cred că face parte din cult. Uită-te mai bine. Nu poartă o piatră Naga, de genul acelui medalion pe care ți l-a trimis sora ta. Mă îndoiesc c-ar avea curajul să atingă şarpele fără un medalion la gât.

— Ai dreptate, răspunse Nimrod, lăsând să cadă câteva rupii în coşul îmblânzitorului de şerpi. Hai să mergem la cină, continuă el. Am o foame de lup.

Cei doi djinni plecară de pe Maidan, îndreptându-se spre hotel. Pe drum, mai mulți localnici încercară să le vândă tot felul de lucruri: un covor, o pereche de elefanți sculptați în lemn, nişte flori, o pungă de *pani puri*[63]. Ceva mai încolo, discipolul unui guru numit Masamjhasara, din *ashramul* Jayaar Sho din Lucknow, le oferi CD-ul în care guru descria mijloacele pentru obținerea iluminării spirituale, în timp ce un alt bărbat îşi oferi serviciile ca ghid turistic. Un al treilea bărbat le făcu o fotografie. India este chiar esența înghesuielii şi a forfotei, iar cu atâția oameni care

---

[63] Gustare tradițională indiană, constând din două lipii prăjite în ulei vegetal şi umplute cu piure de cartofi, năut, ceapă tocată mărunt, sare, piper, boia iute şi boia dulce.

încercau să le vândă câte ceva, cei doi djinni nu observară că fuseseră fotografiați cu o cameră cu infraroşu. Pentru cei mai mulți dintre noi, acest amănunt n-ar fi contat, dar pentru djinni, care sunt făcuți din foc şi al căror corp emite un semnal distinct, de un roşu-închis, era foarte important, aşa cum Nimrod şi domnul Rakshasas aveau să descopere curând. Într-un fel, Dervişul Verde îi avertizase. Dar, aşa cum ar fi spus domnul Rakshasas, tocmai asta este problema cu o profeție: câteodată trebuie să se împlinească, pentru a fi înțeleasă pe deplin.

India este patria curry-ului[64] iar cel mai iute curry se numeşte *phal.* Curry este picant datorită ardeilor iuți folosiți la rețetă. Cu cât sunt folosiți mai mulți ardei, cu atât mai iute este curry-ul. Djinnilor, fiind făcuți din foc, le place curry-ul foarte iute, mai ales *phalul,* şi pot suporta mult mai mulți ardei iuți în *phal* decât pământenii.

De mulți ani de zile, domnul Rakshasas era clientul unui mic restaurant de familie de lângă Oficiul Poştal din Calcutta, numit Casa Curry-ului Siraj-ud-Daula. Proprietarul, un anumit domn Hinduja, îl cunoştea pe domnul Rakshasas foarte bine şi, ştiind cât de mult îi plăcea acestuia *phalul* foarte iute, îi servea unul special, cu douăzeci şi unu de ardei, pe care-l numise *vasuki.*

Vasuki era atât de iute, încât se ştia că doar un

---

[64] Condiment asemănător cu boiaua.

singur pământean, chelnerul-şef al restaurantului, domnul Mittal, putea lua mai mult de o înghiţitură din el. Dar abilitatea aceasta îi servea de minune unui djinn ca domnul Rakshasas, din moment ce, în felul acesta, domnul Mittal putea verifica dacă *vasuki* era suficient de iute. De data aceasta, însă, cei doi djinni aflară că domnul Mittal era acasă, bolnav, aşa că nu putea veni să guste *vasuki*-ul preparat în bucătăria de la Siraj-ud-Daula.

— Domnul Mittal s-a îmbolnăvit în această după-amiază, le explică domnul Hinduja. Pe neaşteptate. Da, cu mare părere de rău, trebuie să vă spun că, momentan, nu este disponibil. Nu este suferind de-o boală anume, nici căzut la pat, doar că nu se simte bine deloc.

— Sper că nu este de la ce a mâncat, spuse Nimrod.

— Onorate oaspete, nu, stărui domnul Hinduja. Nu în acest restaurant!

— Poate c-ar trebui să venim altă dată, îi spuse Nimrod domnului Rakshasas. Atunci când vom putea beneficia de serviciile domnului Mittal ca degustător. Nu-mi place să risc şi să gust un curry care să nu fie suficient de iute. N-aş putea suporta dezamăgirea.

Dar, chiar în timp ce vorbea, Nimrod adulmecă înfometat aerul ca un câine într-o măcelărie, şi se văzu imediat că nu prea mai voia să părăsească restaurantul.

— Poate că ai dreptate, răspunse domnul Rakshasas. Uneori, însă, dacă nu-ți asumi niciun risc, poți să rămâi flămând.

Nimrod zâmbi.

— Bine spus, domnule Rakshasas.

Cu acestea, cei doi djinni se aşezară la masa pe care le-o puse la dispoziție domnul Hinduja, cea mai bună din restaurant, apoi mâncară cel mai iute *vasuki* gătit în toată istoria curry-ului, nu cu douăzeci şi unu de ardei, ci cu douăzeci şi cinci. Într-adevăr, *vasuki* era atât de iute, încât bucătarul şi tot restul personalului ieşiră din bucătărie, curioşi să-i vadă pe cei doi djinni cum mănâncă – deşi numai proprietarul, domnul Hinduja, ştia că ei sunt în realitate djinni – şi se minunară că putea cineva să mănânce un curry atât de iute.

Curry-ul foarte iute are totuşi un dezavantaj: aroma sa foarte puternică poate ascunde gustul amar al unui drog cu efect de somnifer. Aceasta era ocazia pe care o aşteptau cei din Aasth Naga, ale căror iscoade îi supravegheaseră pe Nimrod şi pe domnul Rakshasas încă de când părăsiseră mlaştinile Sunderbans. Şi fusese relativ uşor pentru unul dintre membrii cultului să între pe una dintre uşile deschise din spatele restaurantului şi să toane în *vasuki* un drog pentru adormit, foarte puternic, dar cu acțiune lentă, astfel încât atunci Nimrod şi domnul Rakshasas mai cerură o porție, cum făceau

întotdeauna, înghiţiră mai mult decât credeau.

— Ăsta da *phal,* cel mai bun *phal* pe care l-am mâncat în viaţa mea! îi spuse Nimrod domnului Hinduja, atunci când termină de mâncat.

Răspunzând aplauzelor angajaţilor cu o fluturare uşoară a mâinii, Nimrod lăsă mai multe bancnote pe masă, apoi se ridică.

— A avut o incandescenţă de-a dreptul vezuviană [65] domnule Hinduja. Un adevărat incendiu al gustului şi delicios de focos.

— Doriţi şi desert? întrebă domnul Hinduja, oferindu-le celor doi djinni un meniu.

Domnul Rakshasas clătină din cap.

— N-aş putea să mai înghit absolut nimic, zise el. Nici dacă viaţa mea ar depinde de asta. În plus, a fost o zi lungă şi sunt obosit. Mâine-dimineaţă cred c-ar trebui să mă cauţi în şemineu, Nimrod, pentru că la noapte voi dormi buştean.

Amândoi căscau încă mai înainte de a ajunge la hotel. Nici nu apucară să se schimbe în pijamale, că şi adormiră.

Nici măcar nu reuşiră să încuie uşa apartamentului sau să închidă ferestrele balconului, aşa cum îi sfătuise Dervişul Verde. De aceea, le fu uşor asasinilor angajaţi de Aasth Naga să între în cameră şi să-i vâre pe cei doi djinni fără

---

[65] Referinţă la Vezuviu (Italia), singurul vulcan de pe continentul european care a erupt în secolul al XX-lea. Celebritatea i se datorează însă erupţiei din anul 79 d.Hr., care a distrus complet oraşele romane Pompei şi Herculanum.

simțire într-un coş de rufe.

Nimrod şi domnul Rakshasas fură scoşi din cameră şi coborâți în holul hotelului, de unde, la adăpostul întunericului, fură încărcați în lada frigorifică a unui camion pentru gheață, o precauție necesară pentru eventualitatea în care vreunul dintre djinni s-ar fi trezit în timpul lungii călătorii care-i aştepta. Djinnii înghețați bocnă n-au niciun fel de putere.

După ce porniră la drum, şeful asasinilor îi telefonă conducătorului cultului şi-i dădu vestea cea bună. După mai mult de o sută cincizeci de ani, Aasth Naga avea din nou în puterea lui nu unul, ci doi djinni.

Atunci când ieşise la iveală toată isprava cu tigrii fantome din Sunderbans, nu doar cei din cultul Aasth Naga începuseră să-i spioneze pe Nimrod şi pe domnul Rakshasas. Şi Iblis, Ifritul, avea un spion în Calcutta. Numele acestuia era Upendra Downmidhary[66] şi, de îndată ce află de sosirea celor doi djinni în zonă, puse mai multe întrebări despre Nimrod şi despre domnul Rakshasas, la hotelul unde se cazaseră. După aceea, îi dădu telefon lui Oleaginus, care sosi în Calcutta cu primul avion din Las Vegas.

Cu toate acestea, niciunul dintre cei doi nu era

---

[66] Joc de cuvinte, bazat pe pronunția asemănătoare a numelui cu *up and domn mid-air,* adică de sus până jos.

foarte bun la spionaj, aşa că reuşiră performanța de a ține sub observație Grand Hotel timp de douăzeci şi patru de ore, fără să observe că djinnii pe care-i urmăreau fuseseră răpiți.

Totuşi, a doua zi dimineață, atunci când văzu că djinnii nu ies la micul dejun, Oleaginus îşi dădu seama că era ceva în neregulă.

— I-am văzut intrând în hotel, aseară, zise el, gândind cu voce tare. Înseamnă că fie sunt în camera lor, fie s-au *transsubstantizat* şi au şters-o în altă parte, fără ca noi să ştim.

— Doar sunt djinni, ridică din umeri Upendra. Asta fac djinnii, nu-i aşa? Dispar şi apar în mijlocul unui norişor de fum.

— Nu şi dacă au de ales, răspunse Oleaginus. De fapt, chiar preferă să nu-şi folosească puterile de djinni, decât dacă este absolut necesar. Astfel îşi conservă energia. Oricum, cred că i-am pierdut.

— Dacă au plecat, sugeră Upendra, am putea să le cercetăm camera. Am o cheie pe care am furat-o de la una dintre menajerele hotelului.

Lui Oleaginus nu-i surâdea ideea de a face un lucru atât de incriminant. Necunoscând deloc India şi legile ei, credea, în mod greşit, că se afla într-o țară în care hoțul era pedepsit prin tăierea unei mâini. Pe de altă parte, părea foarte bună ideea de a cerceta camera. În felul acesta, ar fi putut obține vreun fir de păr dintr-o perie sau poate chiar o unghie, care i-ar fi permis să arunce un farmec de legare asupra celor doi djinni adulți

şi să-i vâre într-o sticlă, după cum poruncise stăpânul lui. Iblis ar fi atât de mulțumit! Ar fi fost chiar şi mai bine dacă i-ar fi prins pe gemeni, dar şi-aşa era de-ajuns.

Sună în cameră din holul hotelului, ca o ultimă încercare de a verifica dacă era cineva acolo şi, în timp ce aştepta un răspuns, îşi lăsă mintea lacomă să zburde pe străzile din Monte Carlo, unde plănuia să trăiască după ce i se vor fi îndeplinit cele trei dorințe, ca un modern conte de Monte-Cristo[67].

— Nu răspunde nimeni, zise el, după un timp. Închise şi-şi frecă mâinile. Haide, să mergem şi să facem ceva rău.

Folosind cheia furată, cei doi pătrunseră în camera uriaşă, în care tronau două paturi regeşti, cu baldachine şi picioare aurite, şi trei balcoane. După cum se şi aşteptau, aceasta era goală. Dulapurile însă erau pline de haine, în principal ale lui Nimrod, şi era clar că, de fapt, cei doi djinni nu părăsiseră definitiv hotelul.

— Djinnii ăştia trăiesc pe picior mare, nu-i aşa? observă Upendra.

— Bineînțeles, prostule. Ai auzit vreodată de un djinn sărac? Nu? Desigur că nu! Numai un idiot ar crede că un djinn poate trăi şi altfel decât ca un

---

[67] Referire la celebrul roman *Contele de Monte-Cristo,* al scriitorului francez Alexandre Dumas, în care personajul principal intră în posesia unei comori fabuloase.

rege.

— Da, domnule, răspunse Upendra, intrând într-una dintre cele două băi, la fel de luxoase ca şi camera.

— Ce cauți acolo?

— Vreau să văd dacă găsesc o perie de păr sau vreo unghie de la picior, cum mi-ai spus tu.

— Prostule! Văd că nu ştii prea multe despre djinni. Ei nu-şi lasă niciodată periile de păr aruncate la întâmplare. Totdeauna le încuie în seif. La fel şi cu unghiile de la picioare.

Ca pentru a-şi întări afirmația, Oleaginus arătă spre un teanc mare de rupii, care zăcea pe noptiera patului.

— Banii? Sunt cu totul altceva. Djinnii n-au niciun pic de respect pentru bani şi nici nu le trece prin cap să-i încuie într-un seif. Ei pot avea bani oricând vor. Peria de păr, în schimb? Ei bine, asta-i cu adevărat valoroasă.

Oleaginus deschise dulapul şi, folosind o şurubelniță mare din trusa de scule pe care o adusese cu el, avu nevoie doar de câteva clipe până să spargă seiful camerei. Înăuntru, după cum se aşteptase, găsi două perii de păr, o batistă folosită – pe care o persoană ca el o putea întrebuința pentru motive evidente, chiar dacă dezgustătoare –, un săculeț cu resturi de unghii şi – deoarece Nimrod şi domnul Rakshasas erau deosebit de atenți în această privință – chiar o pereche de periuțe de dinți.

Toate aceste lucruri ar fi fost suficient de mulțumitoare pentru servitorul lui Iblis. Dar mai era un obiect în seif, pe care-l privi ca pe Sfântul Graal[68]: termosul pe care domnul Rakshasas îl adusese din Sunderbans.

— Nu-mi vine să cred, spuse Oleaginus, cu răsuflarea tăiată, arătând spre eticheta de pe termos. Uite! Scrie „GEMENI”.

Începu să râdă tare.

— O, pare să fie deja mai mult decât am sperat. Ultima dată când am auzit de ei, gemenii Gaunt, John şi Philippa, erau în New York. Oamenii noştri îi supraveghează permanent.

Clătină din cap, ca şi când ar fi vrut să scape de un surplus de gânduri care-i apăsa creierul şi-aşa prea încărcat.

— Dar, dacă *aşa* stă treaba, de ce-ar ține Nimrod termosul în seif? câți gemeni cunoaşte, pentru numele lui Dumnezeu? Hei, unde-i detectorul termic pe care l-am adus din Statele Unite?

Upendra îi întinse colegului său american trusa de scule. Oleaginus o deschise, scoase detectorul, îl aprinse şi, cu mare atenție, aşează termosul sub lentila acestuia. Înăuntrul termosului, două forme de un roşu-închis se plimbau în sus şi-n jos prin cuşca lor de sticlă, precum două mase de

---

[68] Obiect sacru, despre care majoritatea legendelor susțin c-ar fi pocalul din care ar fi băut Iisus Hristos la Cina cea de taină; niciodată găsit, a devenit simbolul idealurilor nobile, aproape imposibil de atins.

protoplasmă fierbinte observate la un microscop electronic. Nu era nicio greşeală. În termos erau chiar doi djinni.

— Bingo! exclamă Oleaginus.

— Dar dacă ăştia *sunt* gemenii, John şi Philippa, interveni Upendra, care era mult mai inteligent decât americanul, atunci ăia de sunt supravegheați în New York cine mai sunt? Ori oamenii tăi nu şi-au făcut treaba cum trebuie, ori…

— Ori ce? se enervă Oleaginus.

Upendra ridică din umeri.

— Nu, nu mă pot gândi la o alternativă, recunoscu el.

— Tu nu, dar eu pot. Se pare că ăia din New York supraveghează o pereche de Altundeva. Ai auzit despre aşa ceva? Sunt nişte dubluri care-ți pot oferi o acoperire sau o diversiune. Dar ai nevoie de un înger ca să-ți facă un Altundeva. Din câte am auzit, copiii ăştia pot fi foarte convingători.

Dădu din cap, plăcându-i teoria.

— Da, aşa totul capătă sens. Aşa se explică de ce sunt în două locuri în acelaşi timp. Acolo, în New York şi aici, în termos.

Oleaginus vârî la loc detectorul termic şi-l închise în trusă, împreună cu termosul.

— Haide, zise el, s-o ştergem de aici!

— Dar ce facem cu periile de păr? Şi cu unghiile?

— Nu mai contează! Avem deja vrabia în mână, ca să zic aşa. Oricum, Iblis a spus foarte clar că pe

gemeni vrea el cel mai mult să pună mâna.

Deja zâmbetul de pe fața lui Oleaginus se întinsese până la urechi. Cele trei dorințe erau ca şi îndeplinite! Trebuiau să fie! Clătină din cap, de parcă nici lui nu-i venea să creadă ceea ce reuşise să facă.

— Iblis o să fie foarte plăcut surprins, când i-i voi da pe gemeni pe mână, spuse el. Abia aştept să-i văd fața.

Capitolul 9
Nunc fortunatus sum[69]

Sosiți din Londra în Katmandu, după un zbor de zece ore şi jumătate cu un avion al companiei Gulf Air, în căutarea fortului roz din desenul Companiei, Groanin şi cei trei copii se pomeniră într-o metropolă tipic asiatică şi clocotitoare, care nu era nici pe departe cum şi-o imaginaseră ei. În loc de montaniarzi cu priviri de oțel, exploratori cu chipuri de granit şi preoți enigmatici, se treziră înconjurați de hipioți, vânzători de covoare şi camioane pline de turişti, polițişti şi studenți îmbrăcați în robe galbene ca şofranul, veniți din locuri precum Buffalo (New York) şi Detroit

---

[69] *Acum sunt norocos,* în limba latină. Sunt cuvintele atribuite generalului Sir Colin Campbell sau unuia dintre aghiotanții săi, după victoria de la Lucknow, împotriva răsculaților din India, în anul 1857. Tradusă în engleză, propoziția ar fi: *I'm in luck, now* (sunt norocos, acum), ceea ce sună apropiat de *I'm in Lucknow* (sunt în Lucknow).

(Michigan) şi vânzând secretul iluminării pe care-l găsiseră la vreun *ashram* sau altul.

— Ce-i ăla un *ashram*? întrebă Dybbuk, Uitându-se la fluturaşul care-i fusese îndesat în mână, la doar câteva secunde după ce ieşiseră din aeroport, şi suindu-se într-un hârb de taxi, care-i ducea spre hotel.

— E un fel de refugiu religios, îi explică Groanin. Pentru cei care caută liniştea, meditația şi alte nimicuri. O prostie, dacă mă întrebi pe mine.

Îl îndepărtă cu un gest de portiera maşinii pe unul dintre preoții studenți.

— Dacă vor iluminare, ar trebui să citească o enciclopedie sau un ziar ca lumea. N-or s-o găsească dacă stau cu ochii închişi şi îngână vreo mantra[70] prostească.

Gemenii se priviră unul pe celălalt şi zâmbiră. Era mereu distractiv să călătorească peste hotare cu domnul Groanin.

— Ce-i aia o mantra? întrebă John.

— Un cuvânt pe care-l repetă la nesfârşit, ca să-i ajute să-şi alunge şi ce brumă de gânduri mai aveau prin cap.

— De ce? întrebă şi Dybbuk.

— Bună întrebare, spuse Groanin. Ca să descopere sensul vieții, cred, sau alte asemenea bazaconii.

Se cazară la hotel, apoi se plimbară prin oraş,

---

[70] Formulă sacră a brahmanilor.

unde-i aşteptau alte descoperiri. Pe cât de mulți dresori de şerpi văzură în Piața Durbar, tot atât de multe temple ale oraşului aveau pereții exteriori decorați cu sculpturi înfățişând cobre, în palatul Deotalli Durbar, statuia de aur a unui fost rege al Nepalului îl înfățişa stând pe tron, la adăpostul glugii unei uriaşe cobre regale. Cel puțin, în privința cobrelor, se aflau în locul potrivit.

În ciuda acestor dovezi, Philippa bănuia că nu ajunseseră totuşi acolo unde trebuia. Asta deoarece niciuna dintre clădirile din Katmandu nu semăna cu fortul roz din desenul Companiei Indiilor de Est, pe care-l aduseseră cu ei. Această părere fu împărtăşită şi de un tânăr numit Padma Trungpa[71] care lucra la recepția hotelului lor.

— Vă pot spune că fortul din pictura voastră nu este o clădire nepaleză, le zise Padma, privind desenul. Mi se pare mai degrabă c-ar fi unul dintre forturile din statul nord-indian Uttar Pradesh. Dar, chiar dacă vă duceți acolo, să căutați un asemenea fort în acest fel este ca şi cum ați căuta acul în carul cu fân. India are mai multe palate şi forturi decât v-ați putea imagina vreodată. Mi-e teamă că v-ați asumat o sarcină imposibilă.

Cei patru urcară în camerele lor, simțind că singurul lucru încurajator, care le mai ținea cât de cât moralul, era reîntoarcerea puterilor de djinn

---

[71] Nume a cărui pronunție, în limba engleză, seamănă cu *bad ma, drunk pa,* adică „mamă rea, tată bețiv”.

ale celor trei copii, deoarece în Katmandu era sufocant de cald. Prea cald pentru Groanin, care, în scurt timp, începu să se plângă înciudat tocmai celor pe care chiar el insistase să-i însoțească.

— Nu ştiu de ce m-am lăsat convins să vin aici, bombăni el. Nu cred că mi-a fost vreodată atât de cald. Chiar nu cred.

De aceea, folosindu-şi puterea de djinn, John îi dărui lui Groanin un ventilator electric, care păru să-l facă să se simtă mai bine – suficient ca să nu se mai vaite, cel puțin –, apoi se concentră asupra acuarelei Companiei, pe care Philippa o întinsese pe masa din camera lui, şi mai ales asupra şiragurilor de şerpi încolăciți, care închipuiau un fel de scris codificat în josul picturii.

— Ai vreo idee despre ce-ar putea să însemne? o întrebă el pe Philippa.

Fata aruncă o privire asupra desenului şi clătină din cap. Nu înțelesese mare lucru din cartea despre coduri şi cifruri pe care o împrumutase din biblioteca domnului Rakshasas. De fapt, o făcuse să se simtă chiar mai nedumerită.

— Până acum, nu, murmură ea, gânditoare. Dar nu poate fi un cod foarte dificil. Altfel, de ce l-ar fi scris Killiecrankie cu cerneală invizibilă?

— Bine gândit, aprecie Groanin.

— Îmi aminteşte de ceva, interveni John, privind concentrat şirul de şerpi încolăciți. Dar nu ştiu de ce anume.

Dintr-odată se lumină.

— Ce tot spun eu?! Bineînțeles că ştiu de ce-mi aminteşte! De ce nu m-am gândit la asta înainte, când eram în bibliotecă? Şi mai sunt şi fan al lui Sherlock Holmes! E exact ca în *Aventura dansatorilor.* E una dintre cele mai cunoscute povestiri pe care le-a scris Conan Doyle. Doar că, în loc de bărbați care dansează, noi avem şerpi care dansează.

Dybbuk mormăi şi-şi dădu ochii peste cap.

— Ne spui şi nouă despre ce este vorba? protestă el, agitând o roată pentru rugăciuni tibetană, pe care o luase de pe măsuța pentru cafea. Sau trebuie să te pocnesc mai întâi cu asta?

— Nu, lasă prostiile şi vino mai bine aici, ca să înveți ceva, îi spuse Groanin lui Dybbuk. John are dreptate, să ştii. Şerpii ăştia sunt chiar ca dansatorii din povestea aia cu Sherlock Holmes. Privi nerăbdător spre Dybbuk. Măcar dacă ne-am fi gândit să aducem un exemplar de la Londra, ne-am fi reamintit cum rezolva domnia sa codurile.

— ABECEDARIAN! rosti John, şi patru exemplare din *Întoarcerea lui Sherlock Holmes,* colecția de povestiri din care făcea parte şi *Aventura dansatorilor,* apărură pe masă, în fața lor. Era aceeaşi ediție pe care o avea şi John pe raft, acasă, în New York.

— Aşa da! exclamă Groanin.

— Elementar, dragul meu Groanin[72], spuse John.

— Acum, eu propun ca fiecare dintre noi să citească povestea. După ce citim, ne punem mintea la contribuție ca să rezolvăm misterul ăsta. Întocmai cum ar fi făcut şi domnul Holmes.

Dybbuk pufni din nou.

— Cum? Iar citim? Mi se pare că numai asta am făcut, de când m-am alăturat vouă, am citit o mulțime de cărți idioate. Scutură exasperat din cap: ZYGOBRANCHIATE! Îmi doresc să ştiu ce înseamnă codul ăsta şi cum pot să-l descifrez!

John începu să râdă:

— Nu aşa funcționează dorințele. Mai bine-ai verifica din nou *Legile Bagdadului,* îi spuse el lui Dybbuk. Secțiunea patru, subsecțiunea trei, paragraful întâi. Nu-ți poți dori ceea ce nu ştii. Poți să-ți doreşti *doar ceea ce cunoşti.*

Era o diferență subtilă, pe care puțini ar fi sesizat-o.

Dybbuk o ştia şi el, fireşte, din moment ce nu era chiar atât de neştiutor şi nici nu disprețuia cărțile (inclusiv *Legile Bagdadului*) atât de mult pe cât îi plăcea, uneori, să pretindă.

— Spuneam şi eu aşa, se apără el. Nu încercam să-mi îndeplinesc dorința.

---

[72] Aluzie la celebra replică a lui Sherlock Holmes, adresată prietenului acestuia, doctorul Watson, atunci când îşi explica raționamentele: „Elementar, dragul meu Watson”.

— Atunci, de ce-ai rostit cuvântul pentru concentrare, îl întrebă Philippa, dacă nu încercai să-ți îndeplineşti dorința?

— Obişnuința, răspunse Dybbuk. Asta-i tot. Pură obişnuință.

— Haideți, copii, îi întrerupse Groanin.

Ridică unul dintre exemplarele cărții cu povestiri despre Sherlock Holmes şi îl deschise, îndoind coperta într-un mod care o făcu pe Philippa să tresară.

— Avem de citit o povestire. Asta, dacă vrem să-i îndeplinim vreodată dorința lui Dybbuk.

Dybbuk îşi muşcă buzele.

— Buck, îl corectă el. Doar Buck, bine?

Philippa desenase pe o coală de hârtie un tabel cu douăzeci şi patru de pătrate. În unele pătrate desenase câte un şarpe din cod sau lăsase spațiu liber.

— Potrivit lui Sherlock Holmes, spuse ea, litera *e* este cel mai des întâlnită din alfabet şi, chiar şi într-o propoziție scurtă, e folosită mai mult decât oricare altă literă. Dacă ne uităm la codul nostru, şarpele îndreptat spre stânga, care are cinci dungi pe corp, apare de douăzeci şi opt de ori. Mai mult decât oricare dintre ceilalți. Dacă e adevărat ce spune Sherlock Holmes, atunci e foarte probabil să reprezinte un *e.*

Philippa înscrise un *e* lângă şarpe, în tabel.

— Încă un lucru, o întrerupse Groanin. Ați

observat că la unii dintre şerpi limba e vizibilă, iar la alții nu? Potrivit celor spuse de Holmes, în povestea despre dansatori, mi se pare corect să trag concluzia că prezența unei limbi bifurcate marchează întreruperea şirului de şerpi în două cuvinte separate.

Groanin trasă pe mesaj câte o bară după fiecare şarpe care avea limba scoasă.

— De aici, deducem că unele dintre cuvinte au doar trei litere. Acum, cel mai des întâlnite cuvinte alcătuite din trei litere, în limba engleză, sunt: *the, and, for, but, not, all* şi *too*[73]. Dacă adăugăm la asta ceea ce a spus Philippa despre litera *e,* atunci putem ghici şase cuvinte aproape imediat. Dacă facem aşa, vom afla şi cum sunt reprezentate literele *t* şi *h.*

Groanin desenă câte un *t* şi un *h* în tabelul fetei, apoi sub şerpii din mesaj, zâmbind.

— Parc-am rezolva cuvinte încrucişate, spuse el.

— Sau scrabble, zise Philippa.

— Urăsc jocul de scrabble, declară Dybbuk.

John hotărî că era rândul lui şi arătă spre toate cuvintele care nu puteau fi alcătuite decât din două litere:

— Astea sunt cuvinte formate din două litere, spuse el, şi începu să scrie toate cuvintele care-i veneau în minte. Sunt cuvinte precum: *of, to, in,*

---

[73] Însemnând: articol hotărât, şi, pentru, dar, nu, toți, asemenea.

is, be, he, by, or, at, it, if, on[74]… ăă…

— *Ăă* nu e un cuvânt, sări Dybbuk.

— Ştiu, doar că nu mă mai pot gândi şi la altele, răspunse John.

— *As, an, so*[75] îi completă Dybbuk lista repede, ceea ce-l făcu pe John să creadă că poate Dybbuk ar fi fost un jucător de scrabble mai bun decât îşi închipuia.

— Ei bine, zise Philippa, recitind ceea ce scriseseră până atunci. Având în vedere că ştim şi literele *t* şi *h*, putem afla toate cuvintele din două litere. Şi, prin urmare, aşa aflăm şi care sunt literele *o, i, f, a* şi *n*.

Completă şi aceste litere în tabel, după care zâmbi.

— Ne apropiem de rezultat, spuse ea. Mai avem puțin.

Fata avea dreptate. Treptat, cu ajutorul lui Sherlock Holmes şi prin simpla metodă a eliminării, îşi dădură seama de faptul că, în realitate, cifrul nu era deloc complicat. Şerpii ale căror capete arătau spre colțul din stânga sus al pătratului imaginar indicau primele şase litere ale alfabetului; iar şerpii ale căror capete erau îndreptate spre colțul din stânga jos reprezentau următoarele şase litere, *i* şi *j* contând ca una şi aceeaşi literă. Şerpii cu capetele îndreptate spre

---

74 Însemnând: de, spre, în, este, fi, el, cu, sau, la, el/ea, dacă, pe.

75 Însemnând: ca, un, aşa.

colțul din dreapta sus echivalau cu literele *n, o, p, q, r* şi s, în timp ce şerpii ale căror capete arătau spre colțul din dreapta jos indicau literele de la *t* până la *z.* În scurt timp, Philippa şi Groanin putură scrie mesajul colonelului Mountstuart Wavell Killiecrankie pe de-a-ntregul:

Am scos din luptă şarpele, nu l-am omorât. Am fugit în acest loc cumplit, unde probabil că voi fi omorât de duşmanii mei. Dar acum sunt norocos. Şi voi ați face bine să veniți aici şi să descoperiți o comoară regească în ochii verzi ai Cobrei, regele din Katmandu. Căutați cel de-al treilea şarpe. Dar aveți grijă la cel de-al optulea. M.W.K.

Dar, dacă de acum cuvintele le erau cunoscute lui Groanin şi copiilor, sensul li se părea încă de neînțeles. Dybbuk pufni din nou.

— Atâta muncă, şi tot nu ştim ce înseamnă mesajul colonelului! Apoi, clătină din cap. Nu voia să rişte, nu-i aşa? Nu-i de mirare că ăia din familia lui n-au găsit nimic.

— Ce înseamnă să scoți din luptă? îl întrebă John pe Groanin.

— Să răneşti pe cineva periculos, răspunse Groanin. Dar nu mă pune să-ți explic de ce. N-am nici cea mai mică idee. Nu ştiu nimic despre

Scoția[76].

Dybbuk scutură din cap.

— Cred c-am făcut o greşeală, pe undeva.

— Nu e nicio greşeală, insistă Groanin. Îți spune cineva care rezolvă mereu cuvinte încrucişate.

— Dar n-are niciun sens, zise John. Cum poți să spui c-o să fii omorât de duşmanii tăi? După care să adaugi că eşti norocos?

— Aşa-i, încuviință Dybbuk. Rakshasas scria despre colonelul Killiecrankie c-a fost omorât de o cobră regală. Nu văd niciun noroc în asta.

Înciudat, băiatul lovi tabloul Companiei cu dosul palmei, apoi se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, oprindu-se în dreptul unei hărți înrămate care reprezenta Nepalul şi India de Nord.

— M.W.K, spuse John. Sunt, într-adevăr, inițialele colonelului. Şi nu poate exista niciun dubiu în legătură cu „ochii verzi ai Cobrei, regele din Katmandu". Au amândouă un înțeles foarte clar. Poate că ne *aflăm* totuşi în oraşul în care trebuie.

— Nu şi dacă-l ascultăm pe tipul de la recepția hotelului, zise Dybbuk. Puse degetul pe hartă şi-l plimbă din Katmandu spre Uttar Pradesh. Dacă ne luăm după el, ar trebui să ne axăm căutarea pe undeva pe-aici.

— Mi-e teamă că flăcăul are dreptate, le spuse

---

[76] Joc de cuvinte: *scotch* înseamnă scoțian sau limba scoțiană, dar şi a răni grav, a scoate din luptă.

Groanin gemenilor. Din punct de vedere arhitectural, suntem în afara planului.

Groanin deschise un borcan cu mâncare pentru bebeluşi, singurul gen de mâncare pe care-l accepta vreodată atunci când se afla departe de Anglia, şi începu să înfulece.

Dybbuk se strâmbă.

— Nu ştiu cum poți să mănânci chestia aia, zise el.

— Nu e mare lucru, răspunse Groanin. Deschizi gura şi vâri linguriţa înăuntru.

Dybbuk începu să râdă.

— Dar e scârboasă.

— Tinere, eu mănânc scârboşenia aceasta, cum îi spui tu, pentru că stomacul meu nu suportă niciuna dintre porcăriile străine. Curry şi mai ştiu eu ce. Asta-i sterilizată. Mâncare pe care poți să i-o dai liniştit unui bebeluş. Şi nu există mâncare mai sigură decât asta.

— Bebeluş? Dybbuk râdea în hohote. Eu nu i-aş da mâncarea asta nici măcar unui câine.

Groanin se încruntă.

— Poate că dac-ai avea şi tu un stomac sensibil, nu ți s-ar mai părea la fel de amuzant, tinere. De fapt, chiar mi-aş dori să ți se întâmple, doar ca să-ți şterg rânjetul ăla prostesc de pe față.

Trecuseră de mult timpurile în care Groanin, având încă o dorință de îndeplinit, era mai atent când folosea cuvântul *dorință* în compania unor djinni.

— Atunci, cu puțin noroc, ai înțelege cum e să fii în pielea mea.

— Vrei să repeți? spuse Dybbuk.

— Cu puțin noroc…

— *Noroc!* Dybbuk înşfăcă traducerea mesajului lui Killiecrankie. Da… noroc.

Sublinie cuvintele cu degetul şi începu să citească tare:

— *„…am fugit în acest loc cumplit, unde probabil că voi fi omorât de duşmanii mei. Dar acum sunt norocos.”*

Dybbuk se duse înapoi la hartă şi lăsă să-i scape un chiot, lovind triumfător cu pumnul în aer. Se simțea deodată mult mai bine. Reuşise să-şi dea seama de ceva important de unul singur! Era o schimbare foarte plăcută, având în vedere că, de obicei, Philippa rezolva problemele de gândire. Şi, mai rar, John. Cel puțin, se putea privi în ochi din nou.

— Asta e! strigă el. E atât de simplu! Nici nu ştiu cum de nu v-ați dat seama până acum!

John se uită nedumerit la hartă câteva clipe, apoi clătină din cap. După aceea, luă roata de rugăciuni tibetană şi o agită amenințător:

— Ne spui şi nouă despre ce este vorba? porunci el. Sau trebuie să te pocnesc întâi cu asta?

— Iată răspunsul! Dybbuk împunse cu degetul harta de pe perete. Colonelul Killiecrankie a făcut doar un joc de cuvinte. E un calambur. N-a vrut

să spună *acum sunt norocos,* ci *sunt în Lucknow*[77]. Aici, în Uttar Pradesh. În India. La numai trei sute de mile de noi, spre sud-vest.

John, Philippa şi Groanin se apropiară să privească harta, în timp ce Dybbuk țopăia bucuros prin cameră.

— Nu-mi place să recunosc, dar are dreptate, spuse Philippa, în cele din urmă, întinzându-se după ghidul turistic.

— Capitala statului nord-indian Uttar Pradesh, citi Philippa din ghid, este, poate, mai bine cunoscută din pricina asediului de cinci luni la care au fost supuşi locuitorii săi britanici în 1857, în timpul Primului Război pentru Independență sau, cum mai este numit, Marea Răscoală.

— Se potriveşte cu datele pe care le avem până acum, spuse John.

— Bineînțeles, sări Dybbuk, care n-avea de gând să permită vreo contrazicere a soluției sale în ceea ce privea locul unde trebuiau să caute fortul roz şi Regele Cobră pierdut.

Philippa frunzărea ghidul.

— Mă tem că aici nu scrie nimic despre vreun fort roz aflat în Lucknow, constată ea.

— Îl vom găsi când vom ajunge acolo, insistă Dybbuk.

— Un loc nepotrivit să ajungi la el cu avionul,

---

[77] În limba engleză, *luck* înseamnă noroc şi *now,* acum.

spuse Groanin, privind harta. Cred că va trebui să luăm un avion via Calcutta.

— În niciun caz, îl contrazise Dybbuk. Calcutta e în direcția opusă. Oricum, cine a spus că ar trebui să ajungem acolo cu avionul?

— Sper că nu ne propui să călătorim cu vârtejul, interveni Groanin.

— Ne-am recăpătat puterile pe de-a-ntregul, zise Dybbuk, ridicând din umeri. De ce nu?

— Eu n-am format niciodată un vârtej, recunoscu Philippa.

— Nici eu, se auzi vocea lui John.

— Eu da, le spuse Dybbuk. Am zburat aşa de la Palm Springs, din California, până la casa mătuşii mamei mele Felicia, pe râul Hudson.

— Dar era cât pe-aci să nu mai ajungi, îi aminti Philippa. Aşa ne-ai spus.

— Doar pentru că mersesem prea mult spre nord. Ar fi trebuit să rămân mai la sud, unde este cald. Să merg în Florida, apoi s-o iau în sus, pe Coasta de Est. În plus, acum suntem în India şi, în cazul în care n-ați observat, e foarte cald aici. În mod sigur, puterile de djinn nu mă vor părăsi în țara asta.

Dar, a doua zi – ziua în care aleseseră să pornească spre Lucknow – nu puterile de djinn îi făcură probleme lui Dybbuk, ci stomacul. În clipa în care se trezi, descoperi că se simte foarte rău.

— Parcă-mi strânge cineva măruntaiele în pumn, spuse el, neliniştit.

— N-ar fi trebuit să mănânci atâta curry aseară, observă Groanin, nespus de încântat pentru faptul că se dovedea că avusese dreptate în privința „mâncărurilor străine”. Ți-am spus să nu mănânci prostiile alea indiene. Îndrăznesc să cred că nu ți se mai pare atât de amuzant acum, tinere, faptul că eu mă hrănesc din borcane cu mâncare pentru bebeluşi sterilizată, în loc să-mi încarc stomacul cu mizeria aia pe care ai înfulecat-o tu aseară.

— Nu cred că de la curry se simte rău, îl contrazise Philippa. Toți trei am mâncat, şi eu, şi John, şi Dybbuk. Eu n-am nimic.

John rămase tăcut, simțindu-se vinovat şi sperând că nimeni nu-şi va aduce aminte de dorința pe care-o exprimase Groanin cu o zi în urmă: ca Dybbuk să aibă un stomac dat peste cap. Nu fusese deloc intenția lui să-i îndeplinească această dorință, dar, fiind în deplinătatea puterilor sale de djinn pentru prima dată, după un timp foarte îndelungat, şi încă obosit după zborul lung de la Londra, pur şi simplu făcuse ca dorința să se îndeplinească. Nimrod numea fenomenul „îndeplinirea subliminală a dorințelor”, şi se întâmpla atunci când un djinn neexperimentat îndeplinea o dorință fără să vrea.

Abia acum îşi dădu seama, şocat, de faptul că Groanin îşi dorise cu adevărat ca dorința lui să se împlinească.

— Nu-ți poți dori să te simți mai bine? îl întrebă el pe Dybbuk. Să-ți foloseşti puterea de djinn?

— Nu crezi că am încercat deja?

John încuviință, cu un semn din cap. Adevărul e că şi el încercase să-şi folosească puterea ca să-i vindece stomacul deranjat lui Dybbuk dar, neştiind prea bine ce face, se gândise ca nu cumva să înrăutățească lucrurile. Era greu să fii sigur.

— Va trebui să formați vârtejuri singuri, şopti Dybbuk. Mie mi-e prea rău pentru asta. Zărind privirea plină de nesiguranță pe care o schimbară gemenii, adăugă: Liniştiți-vă, o să vă descurcați. Nu e mare lucru. Oricum, trebuia să începeți cândva, iar acum e un moment la fel de potrivit ca oricare altul.

Groanin scutură din cap.

— Dacă nu te superi, zise el, eu aş prefera avionul, la urma urmei.

— Nu-ți fie teamă, domnule Groanin, gemu Dybbuk, ținându-se cu mâinile de burtă. O să le spun eu ce trebuie să facă. Băiatul zâmbi slab. Gândeşte-te, numai, dacă te prăbuşeşti cu avionul, eşti înconjurat de o grămadă de fier vechi. Dar, dacă te prăbuşeşti cu un vârtej, eşti înconjurat de o pernă de aer. Nu există nimic mai sigur decât o pernă de aer, crede-mă.

Groanin închise ochii şi încuviință din cap.

— Ştiu sigur c-o să regret, declară el. Vă zic eu, ştiu sigur c-o să regret.

Urcară pe un deal abrupt, în partea de vest a oraşului. Dealul oferea o privelişte cuprinzătoare a

Văii Katmandu care, potrivit ghidului Philippei, fusese cândva un lac infestat de şerpi. În vârful dealului, se înălța Templul Swayambhu, sufocat de maimuțe, de pelerini şi de turişti. Ceva mai departe de templu, în parcare, găsiră un loc liniştit, iar acolo John începu să formeze un vârtej. La prima încercare, reuşi să răstoarne o maşină, iar a doua oară vârtejul scăpă de sub control, fugărind câteva maimuțe tocmai până la Muzeul de Istorie Naturală, în partea de sud a poalelor dealului.

— Ce mama naibii? se plânse Groanin. O să ne bagi pe toți la închisoare, John. Pentru numele lui Dumnezeu, fă-l cum trebuie, până când nu ne vede cineva.

— Cineva ne-a văzut deja! zise Philippa şi arătă spre capătul celălalt al parcării, unde un călugăr în robă roşie făcea de zor plecăciuni spre ei, cu mâinile împreunate în față şi rostind o rugăciune. Continuă, John, îl îndemnă ea, e prea târziu acum ca să ne mai facem griji în privința lui.

— Se pare că i-ai înseninat ziua, observă Groanin, în clipa în care John reuşi, din cea de-a treia încercare, să-i ridice pe toți de la pământ cu un vârtej puternic. Cred că i-ai redat credința, în orice-ar crede el.

— Ei bine, sunt total de acord, spuse Philippa, făcându-i veselă cu mâna călugărului care, spre încântarea ei, îi răspunse la fel.

— Să mai vorbeşti despre carele zeilor! exclamă

Groanin, încercând din răsputeri să se țină de ceva, dar descoperind că aerul nu era tocmai potrivit pentru asta. Ce mama naibii!

Dybbuk gemu cu putere în timp ce vârtejul se clătina sub ei, pentru ca apoi să pornească la drum cu viteză, de parc-ar fi fost tras de nişte armăsari nevăzuți. Un moment mai târziu, băiatul se înclină într-o parte şi vomită drept peste capetele unor turişti, spre marele dezgust al Philippei.

— Te simți mai bine? îl întrebă ea, înțepată.

Dybbuk zâmbi forțat.

— Da, un pic.

— Vai de bieții turişti, îi compătimi fata.

Dar haosul creat de vârtejul lui John şi de stomacul lui Dybbuk nu se sfârşise încă. În timp ce masa de aer se mişca repede în sus şi tot mai departe de deal, John încercă s-o facă să se rotească în jurul axei sale, ceea ce avu ca rezultat faptul că vârtejul se înclină întâi uşor, apoi tot mai mult, încât până la urmă se pomeniră aproape aruncați din vârful lui.

— Mai cu grijă! țipă Groanin. O să ne azvârli pe toți pe pământ.

— Scuze, îngăimă John, în timp ce Dybbuk vomita din nou, de data aceasta peste acelaşi grup de maimuțe pe care al doilea vârtej le alungase de pe deal.

— Îndreaptă-l, spuse Dybbuk, ştergându-se la gură cu mâneca. Împinge-ți călcâiele împotriva

vântului. Asta o să te-ajute să-ți concentrezi gândurile la ceea ce ai de făcut.

John făcu precum i se spusese şi-şi înfipse călcâiele cu putere în aerul învolburat. Imediat, vârtejul îşi corectă înclinația.

— Nu prea mult, îl avertiză Dybbuk.

— Cred că încep să-l controlez, strigă John, deoarece de-acum zgomotul vântului crescuse simțitor.

— Vai de mine, sper că aşa e, gemu Groanin. O să-mi las şi eu micul dejun în urmă, dac-ai s-o ții tot aşa.

Vârtejul se răsuci în josul văii, trecând direct peste un popas turistic de la marginea drumului, unde coada lui smulse acoperişul de tablă ondulată de deasupra băilor şi a toaletelor, spre marea supărare şi stingherealã ale tuturor celor de dedesubt, care nu trecură neobservate de cei patru de deasupra. În ciuda stomacului răvăşit, Dybbuk izbuti să râdă.

— Ar trebui să te las să zbori cu vârtejul mai des, John, declară el.

— Suntem prea jos, îi atenționă Philippa. O să ne vadă toată lumea.

Avea dreptate. Toți cei de pe pământ îi puteau vedea pe copiii şi pe bărbatul cu un singur braț aşezați chiar confortabil în mijlocul vârtejului.

Un polițist de la circulație încercă, în zadar, să-i dirijeze departe de aglomerata Piață Durbar, dar se văzu obligat să se aplece în timp ce discul unei

antene parabolice, smuls de vârtej de pe acoperişul barului Bonnington Burger, zbura direct spre el. Constructorii care aşezau cărămizi şi amestecau mortarul cu lopata, pe şantierul în lucru al hotelului Tabăra de Bază Hillary şi Tenzing[78], se împrăştiară care încotro din calea vântului rătăcitor. În oricare alt oraş decât Katmandu, în urma lor ar fi domnit haosul. Dar capitala Nepalului este renumită pentru toleranța şi pentru felul ei uşuratic de a privi lucrurile. Într-adevăr, doar câțiva oameni reacționară negativ la vederea occidentalilor noştri zburând, cu picioarele încrucişate, prin aer. Pentru mulți dintre privitori, acesta era exact genul de lucru pentru care veniseră în Katmandu de la bun început, şi erau de părere că se uitau la patru maeştri ai artei secrete a zborului yoghin, care e unul dintre rezultatele meditației transcendentale. Pentru aceşti oameni, evenimentul la care asistau era dovada însăşi a iluminării pe care veniseră s-o caute la *ashram* sau în temple. De aceea, preoții se înclinau, oamenii sfinți îşi ridicau mâinile spre cer, aplaudau, yoghinii se aşezau în poziția lotus şi începeau să țopăie peste pajişti ca şi cum ar fi vrut ei înşişi să decoleze, femeile aruncau flori, iar tinerii hippy făceau semnul păcii şi zâmbeau, pierduți.

---

78 Referire la alpinistul Sir Edmund Hillary şi la şerpaşul său, Tenzing Norkay, primii oameni care au escaladat Vârful Everest, în anul 1953.

— Super! se bucură Dybbuk, răspunzându-le şi el cu semnul păcii.

— În ce parte e Lucknow? îl întrebă John.

— În partea aia, îi răspunse Dybbuk.

John îl privi pe Dybbuk, încă teribil de palid, în timp ce arăta nelămurit spre vest.

— Eşti sigur? îl întrebă el.

— Bineînțeles că sunt sigur, răspunse Dybbuk, înghițind cu greu. Un pic spre vest, un pic spre sud, apoi drept înainte, până la amiază.

Nepalul este ținutul celor mai înalți munți din lume, printre care se numără Everestul, K2, Lhotse, Makalu şi, poate cel mai greu de urcat, la urma urmei, Annapurna. Drumul ales de John pentru zbor îi purta peste partea de sud a Rezervației Naturale Annapurna, unde dădură peste un muson timpuriu care, în ciuda eforturilor susținute ale lui John, îi împinse spre nord, la poalele Munților Himalaya.

— Ne abatem de la curs! strigă Philippa.

— Ştiu, răspunse John, dar nu pot face nimic.

Philippa şi Dybbuk n-aveau cum să-i vină în ajutor, pentru că numai djinnul care a creat vârtejul îl poate stăpâni.

— Trebuie să ieşim din curentul ăsta de aer, zise Dybbuk.

— Nu îndrăznesc să urc şi mai sus, răspunse John. N-ai observat? Se face tot mai rece.

Apoi privi în jos.

— Nici aterizarea n-ar fi o alegere bună. E

zăpadă acolo, jos.

Dar, cu cât alunecau mai aproape de pantele pline de zăpadă ale Annapurnei, cu atât lui John îi era mai frig, până când descoperi că nu mai era în stare să mențină vârtejul. Prin urmare, aterizară forțat în mijlocul unui câmp de gheață, pe fața nordică şi neprimitoare a muntelui, cam la trei mii de metri mai jos de pisc.

Un vânt aspru bătea dinspre înălțimi, înțepându-le fețele cu particule de zăpadă şi înghețându-le oasele până la măduva atât de importantă pentru djinni. Fără vreun mijloc de a face focul, nici n-aveau cum să-şi crească temperatura corpului suficient încât să-şi folosească puterile de djinni. În imensa vale înzăpezită de sub ei nu se vedea nici picior de ființă omenească – drumeți sau alpinişstii – care i-ar fi putut ajuta cu ceva atât de obişnuit precum o băutură fierbinte. În câteva minute, cei patru îşi dădură limpede seama de faptul că aveau să moară de frig, dacă nu le venea repede cineva în ajutor.

— Nu-i aşa că-i minunat? spuse Groanin.

Se aşează la umbra unui bloc uriaş de gheață, îşi îndesă mâna la subsuoară şi-şi opri dinții din clănțănit numai pentru câteva clipe, cât să adauge, vizându-l pe Dybbuk:

— Nimic mai sigur, ai spus. Şi când mă gândesc că am fost atât de prost încât să te cred!

— Nu e vina mea că el nu poate să zboare cum

trebuie, se apără Dybbuk. Ar fi trebuit să meargă spre sud, apoi spre vest. Aşa am fi evitat frontul ăsta atmosferic.

— Îmi amintesc foarte clar că mi-ai spus să merg mai întâi spre vest, apoi spre sud, țipă John în contra vântului.

— Nu da vina acum pe mine, se împotrivi Dybbuk.

— Nimeni n-o să învinovățească pe nimeni, interveni Philippa. N-are niciun rost. Dacă nu ne gândim la o soluție, cât mai repede, o să murim aici de frig.

Fata se aşeză lângă Groanin şi se cuibări cât mai aproape de el, încercând în zadar să se încălzească.

Nori mari şi pufoşi începuseră deja să ascundă soarele, făcând ca temperatura să scadă vertiginos. Cu toții aveau promoroacă în păr.

În clipa în care Groanin rosti următoarele cuvinte, aburul emanat de respirația lui caldă în aerul înghețat îl făcu să semene cu un djinn care se *transsubstantizează.*

— Dacă are cineva la îndemână o dorință de urgență, ar fi timpul s-o folosească, zise el.

Niciunul dintre cei trei copii djinni nu spuse nimic.

— Ar fi trebuit să-mi închipui, bombăni Groanin, posac. După care adăugă: *nunc fortunatus sum.*

— Ce-ai spus? întrebă Philippa.

— Mă gândeam şi eu. Groanin îi înconjură

umerii cu brațul. Mă gândeam şi eu la ceea ce a scris colonelul Killiecrankie. Trebuie să mărturisesc că-mi doresc şi eu *să fiu* în Lucknow.

— De fapt, şi eu la fel, înghiți fata, arătând apoi în josul muntelui. Uite!

Cu paşi lungi şi puternici, o siluetă extraordinar de înaltă suia pe pantă. Aducea vag cu o maimuță mare şi era acoperită cu o blană roşie, lungă şi încâlcită. Capul îi era mare şi țuguiat, în timp ce fața părea acoperită cu piele şi turtită.

— O fi cumva un urs? întrebă, neliniştit, Dybbuk.

— Nici pe departe, răspunse John. E Yeti, îngrozitorul Om al Zăpezilor.

Groanin închise ochii şi se pregăti să se roage.

— La naiba, zise el, un monstru! E tot ce ne lipsea!

Capitolul 10
Mai mult ca perfect

La mii de mile depărtare, în New York, cei doi Altundeva – copiile fidele ale gemenilor care fuseseră create de îngerul Afriel – se purtau cam prea bine. Unul dintre lucrurile care-i fac pe îngeri să fie atât de *angelici* este faptul că ei n-au niciun fel de înclinație către rău, către lucrurile făcute de mântuială, nepotrivite şi imperfecte. Ceea ce însemna că John 2 şi Philippa 2 n-aveau niciunul dintre defectele obişnuite pe care le aveau gemenii

adevărați – sau oricare alți copii, de altfel. Să nu înțelegeți cumva că John şi Philippa ar fi fost copii răi. Pentru că nu erau. Dar, ca toți ceilalți puşti – fie ei pământeni, fie djinni – existau momente în care-i potopea lenea, erau necugetați, neascultători sau, pur şi simplu, ştrengari. Niciunul dintre aceste cusururi copilăreşti nu se manifesta la John 2 şi Philippa 2. De aceea, la numai o zi sau două de la sosirea lor în casa de pe strada 77 Est, începu să se observe că gemenii gemenilor se purtau mai degrabă ca nişte îngeri, decât ca nişte djinni tineri. Menajera, doamna Trump, fu prima care remarcă acest lucru, atunci când o găsi pe Philippa 2 făcând curățenie în baie, iar pe John 2 ducând gunoiul. Asta, pe lângă faptul că mai devreme descoperise că cineva – acum era clar cine – dăduse cu aspiratorul şi ştersese praful în locul ei.

— Nu ştiu ce puneți voi doi la cale, zise ea, în timp ce-şi răsucea nervoasă pe degete şiragul de perle, pentru că era o femeie foarte bogată şi purta de multe ori bijuterii scumpe pe sub halatul de lucru. Dar, orice ar fi, sunt foarte bucuroasă că m-ați ajutat. Casa asta cere multă muncă. Sunt momente în care cred c-aş avea nevoie de puteri magice să fac totul aşa cum trebuie.

— Nu punem la cale nimic, aşa cum crezi tu, îi răspunse Philippa 2. Încercam doar să-ți facem ziua mai uşoară. Asta-i tot!

— Chiar aşa, zise şi John 2. De ce nu te duci să

te odihneşti vreo cinci minute, până îți fac eu un ceai de plante? Arăți ca şi cum ai avea nevoie de unul.

— Şi ce-ar spune mama voastră? întrebă doamna Trump. Ce-ar crede dac-ar intra şi v-ar găsi pe voi doi servindu-mă pe mine? Aş fi concediată, asta s-ar întâmpla. Nu mă plăteşte ca să stau degeaba şi să beau ceai.

Cu toate acestea, femeia se aşează şi-i lăsă s-o răsfețe un timp. Cum ar fi putut refuza? Philippa 2 făcuse chiar o prăjitură pentru ea. O prăjitură *îngerească!*

— Nimeni n-a mai făcut vreodată o prăjitură pentru mine, spuse doamna Trump, cu lacrimi în ochi. Cel puțin, nu de când eram copil.

Pe lângă asta, era cea mai bună prăjitură pe care-o mâncase vreodată. Şi ceaiul îi merse la inimă, deopotrivă.

— M-aş putea obişnui cu aşa ceva, râse femeia, dar după o vreme îi uşui pe amândoi din bucătărie şi începu să pregătească mâncarea pentru cină, aşa că în scurt timp uită de amabilitatea copiilor stăpânei sale.

Nu dură însă decât până după cină, când, intrând în sufragerie cu gândul să curețe masa, descoperi că gemenii făcuseră asta înaintea ei. Mai mult, strânseseră vasele şi le aşezaseră frumos în maşina de spălat vase.

— Nu-mi vine să cred! exclamă ea.

Şi domnul Gaunt observase schimbarea

gemenilor. Cum să nu observe, când Philippa 2 îi adusese de dimineață ziarul chiar la pat, lângă o cană de cafea – cea mai bună cafea pe care o băuse vreodată –, iar John 2 îi pregătise baia? Gemenii reuşeau chiar să stângă lumina şi orice aparat electric atunci când ieşeau dintr-o cameră, unul dintre lucrurile în legătură cu care tatăl lor făcea mereu caz. Domnul Gaunt era foarte mulțumit de ceea ce făceau pentru el, chiar dacă ajunse curând la concluzia că gemenii încercau să-l linguşească pentru cine ştie ce şotie pe care aveau s-o facă în viitor. El însă se hotărî să se relaxeze şi să se bucure de prezent, până atunci.

Gemenii gemenilor erau la fel de perfecți şi în ochii doamnei Gaunt, dar, spre deosebire de soțul ei, ea ajunse la concluzia că făcuseră deja ceva rău, de aceea se hotărî să-i supravegheze. Însă mare-i fu mirarea atunci când, în loc să descopere cine ştie ce poznă ascunsă, constată că John 2 se juca mai puțin pe calculator, se uita mai puțin la televizor, dar citea mai mult. Pe deasupra, îşi dădu seama de faptul că Philippa 2 îşi peria părul atunci când trebuia, se spăla pe dinți după masă, făcea curățenie în cameră şi mânca frumos. Amândoi gemenii făceau baie sau duş cel puțin o dată pe zi, fără să fie nevoie să li se spună. Una peste alta, părea că s-a întâmplat un miracol.

Doar Monty, pisica, ştia adevărul despre gemenii gemenilor. Pisicile ştiu, pur şi simplu, lucruri pe care oamenii, nici măcar djinnii, nu le află. Mai

ales pisicile care au fost cândva femei în toată regula, precum Monty. Nu că Monty n-ar fi avut şi nişte indicii: John 2 nu arunca tot felul de obiecte spre ea atunci când îşi ascuțea ghearele pe fotoliul lui preferat, iar Philippa 2 – în general, foarte permisivă în astfel de probleme – nu-i mai dădea de mâncare pe ascuns, pe sub masă. Dar, în primul rând, mirosul pe care-l simțea o convinsese de faptul că nu erau aceiaşi gemeni. Aceştia doi nu miroseau deloc, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere noua lor dragoste față de curățenia corporală.

În clipa în care doamna Gaunt află că John făcea două duşuri pe zi, ajunse la concluzia că lucrurile nu-s tocmai în regulă şi o chemă pe doctorița pentru djinni, pe Jenny Sachertorte, mama lui Dybbuk.

— Se întâmplă ceva cu gemenii, îi spuse ea doctoriței Sachertorte. Nu ştiu ce anume, dar nu se poartă ca de obicei.

— Fii mai explicită, Layla.

— În general, nu sunt chiar atât de cuminți. Atât de ascultători. Atât de ordonați. Atât de harnici. Şi, mai presus de toate, atât de curați. Cred că sunt bolnavi, stresați sau ceva de soiul ăsta.

Doctorița Sachertorte clătină din cap.

— Layla, draga mea, nu te supăra că-ți spun, dar cred că exagerezi. Cei mai mulți părinți ar fi chiar încântați să aibă copii cu astfel de „defecte”. Pe de altă parte, tu cel puțin ştii unde-ți sunt

copiii. Cel puțin ştii că sunt vii. Doctorița înghiți cu greu, încercând să-şi stăpânească emoțiile.

— Încă nicio veste de la Dybbuk? Doamna Gaunt luă mâna prietenei sale şi o strânse uşor.

— Nu. Eu şi mătuşa Felicia l-am căutat peste tot, oftă ea. E vina mea. Am fost prea severă cu el. Ar fi trebuit să-l las mai liber. Dar după ce s-a întâmplat cu sora lui, Faustina... Doctorița Sachertorte îşi şterse o lacrimă.

— Nu e vina ta, insistă doamna Gaunt.

— Ba da, Layla, este. Ce obişnuia să spună naşul lui Nimrod? Să pierzi un copil e un nenoroc. Să pierzi doi, e de-a dreptul neglijență. Femeia îşi suflă nasul. Are legătură cu moartea prietenului lui, Brad, şi a tatălui acestuia. Sunt sigură. Dar nu ştiu în ce fel. Poliția din Palm Springs n-are nicio informație.

Doamna Gaunt o îmbrățişă pe Jenny Sachertorte.

— Ai dreptate, zise ea. Poate că exagerez eu.

— Ştii de ce?

Doamna Gaunt nu răspunse.

— Să-ți spun eu de ce? continuă doctorița Sachertorte. Nu e evident? Te simți vinovată pentru că, în curând, îi vei părăsi, pentru a deveni următorul Djinn Albastru. N-am dreptate?

— Ai aflat?

— Bineînțeles. Mătuşa Felicia mi-a spus. Ea ştie de la Edwiges Rătăcitoarea. Sunt prietene vechi.

— Înțeleg.

Djinnul Albastru din Babilon – prin tradiție, era întotdeauna o femeie şi cea mai puternică dintre djinni – era obligată să trăiască într-o stare de indiferență morală, astfel încât să poată arbitra în mod echitabil între Bine şi Rău. În secret, doamna Gaunt fusese de acord să-i preia funcția Ayeshei, actualul Djinn Albastru, care se întâmpla să fie chiar mama ei, atunci când aceasta avea să moară, încercând astfel s-o împiedice pe bătrână s-o numească pe Philippa următorul Djinn Albastru. Asta, deoarece pentru a fi Djinn Albastru trebuia plătit un preț teribil, cea numită în această funcție fiind obligată să trăiască departe de familia ei şi fără dragoste, potrivit legilor reci ale Logicii.

— Crezi că ți-ar fi mai uşor să-i părăseşti pe gemeni dac-ar fi neascultători şi obraznici? Doamna Sachertorte clătină din cap. Dar nu ei au o problemă, Layla dragă, ci tu. Ştii bine cât de mult le vei duce dorul, atunci când vei pleca de acasă.

Făcu o pauză.

— Din două una: am dreptate sau am dreptate?

— Da, ai dreptate. Doamna Gaunt lăsă să-i scape un oftat adânc. Dar ce pot să fac? Am promis, Jenny. A trebuit s-o fac. I-am dat Ayeshei cuvântul că voi deveni următorul Djinn Albastru, după ce ea va muri. De acum, nu mai este mult. Au mai rămas doar câteva zile, de fapt.

Doamna Gaunt îşi muşcă buzele.

— Ce-o să le spun, Jenny? Ce-o să le spun, lui John şi Philippei?

— Vrei sfatul meu?

— Bineînțeles.

— Spune-le ce v-a spus şi vouă Ayesha, ție şi lui Nimrod, atunci când ea a devenit Djinn Albastru. Tu ai trecut peste asta, Layla. La fel vor face şi ei. Spune-le şi tu ce v-a spus ea. Şi, dacă sunt măcar pe jumătate atât de grijulii şi de înțelegători cum spui tu că sunt, atunci vor înțelege. Sunt sigură.

În ziua în care Ayesha muri, în casa ei din Berlin, doamna Gaunt îi găsi pe cei doi Altundeva citind, liniştiți, în camerele lor. Acest lucru era mai ciudat din partea lui John, decât a Philippei, de aceea doamna Gaunt îi puse mâna pe frunte băiatului, ca să vadă dacă nu cumva îi scăzuse temperatura[79]. Dar, pielea îi era suficient de caldă. Cu toate acestea, comportamentul lui John era atât de neobişnuit, încât doamna Gaunt îi puse un termometru. Temperatura băiatului era exact de 101,6 grade Fahrenheit[80] – cu două grade mai mare decât a oamenilor, pentru un djinn era numai bine.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă John 2 pe doamna Gaunt.

— Se pare că nu, răspunse ea. Cel puțin, nu cu tine.

— Cu mine? se miră el. Mă simt foarte bine.

---

[79] Temperatura unui djinn bolnav scade, nu creşte (n. a.).

[80] Aproximativ 38,7 grade Celsius.

— Chiar aşa, dragul meu? Doamna Gaunt ridică din umeri. Mi se pare că eşti prea liniştit, atâta tot.

Philippa 2 se strecură în camera lui John 2, aşa cum făcea şi Philippa cea adevărată uneori, pentru eventualitatea în care mama ei ar fi vrut să-i spună ceva. Zâmbi dulce către doamna Gaunt şi se aşeză cu grijă: cu genunchii apropiați, cu mâinile în poală şi cu spatele drept, aşa cum o sfătuia mereu mama ei să stea. Purta chiar una dintre rochiile care-i plăceau mult doamnei Gaunt, în loc să fie îmbrăcată-n jeanşi, cum prefera Philippa.

— Amândoi ați pățit ceva, continuă doamna Gaunt. Sunteți prea… îmblânziți. Uită-te doar cât de frumos stai pe scaun, Philippa. De obicei, te prăbuşeşti pur şi simplu pe el. Şi porți o rochie. Tu nu purtai niciodată o rochie, decât dacă te rugam eu. Iar John citeşte o carte, în loc să se uite la televizor, ca de obicei. Nu este normal.

— Dar, mamă, mereu îmi spui să nu mă trântesc când m-aşez, protestă Philippa 2.

— Iar mie-mi spui c-ar trebui să citesc mai mult şi să mă uit mai puțin la televizor, adăugă John 2. Tocmai asta fac.

— Da, dragilor, aveți dreptate.

Doamna Gaunt se aşeză pe marginea patului şi-i privi pe cei doi Altundeva, fără să ştie că, de fapt, erau copiile perfecte ale veritabililor John şi Philippa.

— N-ar trebui să mă plâng pentru că faceți exact

ce vă spun eu, nu-i aşa? Doar că sunt obişnuită cu mici abateri din partea amândurora.

— Lasă-mă să înțeleg, zise Philippa 2. Vrei să spui că ai prefera să facem prostii?

— Nu! Doamna Gaunt zâmbi, nesigură. Nu asta am vrut să spun. Doar că nu vreau ca voi doi să deveniți mai cuminți decât este normal. Nu vreau să vă pierdeți spiritul.

Fără să ştie, doamna Gaunt nimerise problema celor doi Altundeva: un Altundeva n-are spirit, din simplul motiv că n-are suflet. Într-un singur fel ar fi putut descoperi doamna Gaunt acest lucru despre gemenii gemenilor: dacă i-ar fi dus în pod să se privească în oglinzile sufletelor. Dar nu-i trecu prin minte aşa ceva. În plus, bineînțeles că avea altceva pe suflet, şi anume cum să le spună gemenilor că bunica lor murise, dar, mai ales, că ea însăşi fusese de acord să-i succeadă, devenind următorul Djinn Albastru din Babilon, ceea ce însemna că trebuia să plece de acasă imediat. Dându-şi seama de faptul că Jenny Sachertorte avusese dreptate şi că n-avea sens să mai ascundă lucrurile, doamna Gaunt le spuse veştile de-a dreptul, aşa cum făcuse şi mama ei, cu mult timp în urmă.

— Din păcate, asta înseamnă că va trebui să plec de acasă pentru totdeauna, continuă ea. Va trebui să vă părăsesc, pe voi şi pe tatăl vostru, şi să trăiesc în Berlin. Şi în Babilon, desigur. Imediat.

— Cred că înțeleg, spuse Philippa 2, ştergându-şi o lacrimă perfectă de pe obraz. Ai făcut asta pentru mine, nu-i aşa?

— Nu, Philippa, răspunse doamna Gaunt. Ayesha a vrut dintotdeauna ca eu să-i urmez, nu tu. Nu există niciun motiv pentru care să te simți vinovată.

— Mi s-a părut ciudat, la vremea respectivă, adăugă liniştit John 2, pentru că putea să-şi amintească foarte bine tot ce-şi amintea şi John cel adevărat, felul în care lucrurile păreau deja hotărâte, în secret, în Iravotum. Băiatul ridică din umeri. Acum înțeleg.

Djinnul Albastru îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în Berlin. Dar Iravotum era locul acela straniu din Babilon unde, o dată pe an, Djinnul Albastru se ducea să locuiască pentru a-şi împietri inima.

Gemenii gemenilor rămaseră tăcuți o vreme, fiecare dintre ei gândindu-se care ar fi cea mai potrivită reacție şi-şi dădură repede seama de faptul că pe doamna Gaunt n-ar fi ajutat-o deloc dacă ei ar fi arătat emoții prea puternice. De aceea, hotărâră că, până la urmă, cel mai frumos, cel mai bun şi mai puțin egoist lucru pe care puteau să-l facă era să se gândească la sentimentele ei şi nu la ale lor, şi s-o ajute să ducă la îndeplinire ceea ce trebuia.

— Tata ştie? o întrebă John 2.

— Nu, nu încă, zise doamna Gaunt, clătinând

din cap. Mi-e groază să-i spun, se înțelege. Nu este la fel de puternic ca voi.

De fapt, bineînțeles, fuseseră chiar mai puternici decât se aşteptase ea. Cu siguranță e consecința faptului că sunt gemeni, se gândi. Împreună, gemenii au o putere interioară pe care persoanele obişnuite n-o pot avea niciodată, nici măcar n-o pot înțelege. Doamna Gaunt realiză că n-ar fi trebuit să se teamă să le dea această veste. Dar cu Edward Gaunt era o cu totul altă poveste. De ce nu se gândise oare la asta până acum? Trebuia să-şi facă griji în privința soțului ei, nu a copiilor. Ce se va întâmpla cu el? Cum va putea să-şi ducă viața fără ea?

Crezând în continuare că vorbea cu propriii copii, doamna Gaunt îi strânse pe cei doi Altundeva în brațe, le sărută capetele care miroseau puternic şi neobişnuit a şampon şi, poate un pic dezamăgită de reacția lor – pentru că, deşi le admira stăpânirea, ar fi alinat-o câteva lacrimi –, încercă să înfrunte cu mult curaj plecarea de acasă.

Atunci îşi dădu seama de ceea ce se întâmpla. Dar *greşit!*

— Bineînțeles, zise ea, plângând de-a binelea. Bineînțeles. De aceea v-ați purtat atât de frumos. De aceea ați fost atât de cuminți, nu-i aşa? De aceea reacționați aşa, acum. Încercați să-mi faceți plecarea mai uşoară. Ați ghicit. Ați ghicit că trebuie să plec. V-ați dat seama şi ați vrut să-mi

fie mai uşor, nu? îi mai sărută pe gemenii gemenilor de câteva ori. Ce copii minunați am! Nişte îngeri! Asta sunteți, nişte îngeri mici!

Ceea ce, desigur, era foarte aproape de adevăr.

Abia acum pricepu John 2 că el şi cu Philippa 2 greşiseră un pic. Doamna Gaunt sperase că adevărații ei copii ar fi *încercat* măcar s-o oprească să plece. De aceea, spuse ceea ce credea el c-ar fi spus John cel adevărat:

— Te rog, nu pleca, mamă! Nu te vom lăsa să pleci. Dacă pleci, venim după tine şi te aducem înapoi.

— Chiar aşa, spuse şi Philippa 2, înțelegând ce ar fi trebuit să spună de la început, astfel încât s-o facă pe doamna Gaunt să se simtă mai bine. Nu te vom lăsa să pleci!

— Mi-e teamă că trebuie, răspunse mama lor. Mi-am dat cuvântul. Aşa cum vi-l veți da şi voi, acum. Vreau ca amândoi să-mi promiteți că veți rămâne aici şi veți avea grijă de tatăl vostru. Îl veți apăra, indiferent de ceea ce ar trebui să faceți pentru asta.

Şi, atunci când văzu că gemenii rămăseseră tăcuți, aşa cum credeau ei că se cuvenea într-o asemenea împrejurare, doamna Gaunt chibzui o clipă, apoi zâmbi curajoasă şi le spuse:

— Ei bine, nu vă pot învinovăți. Nu cred că ați fi copiii pe care-i ştiu şi pe care-i iubesc, dac-ați promite aşa ceva. De aceea, vă rog să ascultați cu atenție. Iată ce se va întâmpla, dacă vă hotărâți să

plecați şi să veniți după mine. Nu vouă, ci tatălui vostru. Fiți atenți, amândoi. Ați auzit vreodată despre un om numit Matusalem?

Capitolul 11
Șoapte necugetate

Stând chiar în fața celor patru, aparent fără să-i pese de viscol, Yeti arăta ca un zid mare de blană. John aprecie că, de fapt, creatura pe care-o vedeau avea cam trei metri înălțime. Cu toate acestea, Omul Zăpezilor nu părea atât de îngrozitor. Nici măcar respingător. În loc să-şi arate colții, să se bată cu pumnii în piept şi să ragă din răsputeri, aşa cum se aşteptau toți cei înghesuiți pe platoul de gheață de pe Annapurna, Yeti oftă şi le făcu semn să-l urmeze înapoi, pe pantă în jos. Niciunul nu se mişcă. Văzând cât le era de frică, Yeti vorbi:

— *Komm,* spuse el, *Komm, komm, wir müssen uns beeilen!*

— Vrea să venim cu el, traduse John, care vorbea limba germană perfect, ca urmare a unei dorințe pe care şi-o pusese odinioară. Spune c-ar trebui să ne grăbim.

— Tipic pentru nemți, gemu Groanin, ridicându-se, rebegit de frig, pe picioarele pe jumătate înghețate. Mereu se grăbesc.

— În mod sigur, nu arată ca un neamț tipic, observă Philippa, cu o doză considerabilă de ironie.

— Nu-mi pasă de unde-o fi, spuse Dybbuk, care deja se luase după Yeti, atâta timp cât ne duce undeva unde e cald.

Îl urmară pe Yeti în jos, pe versantul Annapurnei, până când ajunseră în pragul unei uşi cam de trei metri şi jumătate înălțime, cioplită drept într-un bloc mare de gheață. Uşa era blocată cu un sloi de gheață pe care Yeti se pregăti să-l tragă la loc, după ce vor fi ajuns cu toții înăuntru, la adăpost.

— Repede, înăuntru, vorbi el, în engleză de data aceasta. Iute. Înainte să muriți cu toții înghețați.

Înăuntru, se pomeniră într-un hol lung de gheață, care părea să ducă în inima muntelui. Totuşi, holul era foarte bine luminat, cu lumini electrice şi, după două-trei minute de mers, ajunseră în fața unei uşi de sticlă groasă, închisă la culoare, care ar fi părut mai potrivită într-o bancă din New York, decât în Munții Himalaya. Simțindu-le prezența, uşa se deschise uşor ca o şoaptă şi un val de aer cald le învălui oasele recunoscătoare.

— Vă rog, îi îndemnă Yeti, intrați!

Interiorul locuinței lui Yeti era cel puțin la fel de modern ca şi uşa. Pereții erau făcuți din sticlă şi rigips alb, iar podeaua neagră, lustruită, părea o apă întinsă peste tot. În căminul lung şi scund, un foc temperat făcea ca interiorul, cam prea asemănător cu al unui spital, să pară mai primitor.

— Bine ați venit în sălaşul meu din Himalaya, spuse Yeti, în timp ce uşa se închidea fără zgomot în spatele lui. Vă rog, simțiți-vă ca acasă.

Uşor de zis, greu de făcut, pentru că nu prea era mobilă în apartamentul acesta subteran. De aceea, se aşezară direct pe podea, ghemuiți în jurul focului, aşteptând ca îmblănita lor gazdă să devină şi mai primitoare.

— Ați vrea să beți ceva fierbinte, nu-i aşa? întrebă Yeti.

— Dacă nu este un deranj prea mare, încuviință Groanin.

— Deloc, răspunse Yeti.

Următorul cuvânt pe care-l rosti fu TOHUWABOHU, care părea să fie un cuvânt pentru concentrare, pentru că nici nu-l rosti bine, că o tavă mare cu ceai, cafea şi ciocolată fierbinte, sendvişuri, biscuiți şi gogoşi apăru lângă micul cvartet.

— Sunteți djinn, remarcă Philippa, ca şi noi. Cel puțin, noi trei. Domnul Groanin e om.

— Încântat de cunoştință, vă asigur, spuse Groanin, servindu-se cu o ceaşcă de ceai. Am crezut că sunteți îngrozitorul Om al Zăpezilor.

Yeti zâmbi.

— Chiar *sunt* îngrozitorul Om al Zăpezilor, răspunse el. De câteva zeci de ani încoace, vin în Munții Himalaya să-mi petrec vacanța, ca să scap de toate. Un fel de refugiu, departe de lumea modernă. Îmi place să mă plimb şi să mă cațăr pe

munți, să mă bucur de aerul proaspăt. Ca să nu mai vorbesc despre singurătate. Singurătatea este foarte importantă, când sunt în vacanță.

Chicoti în barbă şi spuse:

— Cred că sunt ceea ce voi, englezii, numiți pustnic, nu-i aşa?

— Nu mă surprinde, vorbi Dybbuk, cu gura plină de sendvişuri. Îmi închipui că n-aveți prea mulți vizitatori, cu înfățişarea asta.

Philippa se uită la tânărul djinn cu o privire plină de reproş.

— Dybbuk, nu fi atât de prost-crescut!

— Nu, nu, o opri Yeti. Prietenul tău are dreptate. Unul dintre motivele pentru care prefer înfățişarea aceasta este acela că vreau să-i țin pe oameni departe. Cu toate acestea, nu este şi singurul motiv. Mai sunt şi altele, de ordin practic. Chiar eu am conceput creatura aceasta.

Le arătă picioarele desculțe, acoperite de o piele groasă, de o mărime impresionantă.

— Tălpile astea sunt deosebit de folositoare la cățărat. Ca şi picioarele, de altfel. Iar blana deasă îmi ține de cald pe orice vreme. Bineînțeles că aşa umblu numai pe afară. În casă, am cu totul altă înfățişare.

Spunând acestea, Yeti se transformă într-un bărbat care le făcu degajat o reverență.

— Dați-mi voie să mă prezint. Sunt baronul Reinhold von Reinnerassig. Din tribul de djinni Jann.

Baronul era înalt şi blond, cu o faţă deschisă, aproape ştrengărească. Ochii săi albaştri parcă întreceau în sclipire chiar şi micul cercel cu diamant pe care-l purta în ureche.

— Aşadar, începu John, după ce se prezentară şi ei, toate acele legende şi mituri despre îngrozitorul Om al Zăpezilor se referă la dumneavoastră?

— Mi-e teamă că da. Baronul ridică din umeri. La început, am avut chiar succes. Localnicii se ţineau departe şi mă lăsau în pace. Dar, mai târziu, au început să vină străini, care organizau expediţii pentru capturarea mea. Bineînţeles că stau aici doar câteva săptămâni în timpul iernii, aşa că nu e prea uşor nici să mă vadă cineva. Restul anului îl petrec în casa familiei mele, la Hohenschwangau, în Bavaria.

— Dar de ce veniţi tocmai aici? îl întrebă Groanin. Aş fi crezut că preferaţi un ţinut mai cald, fiind djinn şi aşa mai departe. Şi având sânge fierbinte şi chestii de-astea.

— Problema cu ţările calde şi cu locurile cele mai frumoase este că sunt pline de turişti. Acum cincizeci de ani, preferam să mă duc în Mallorca, Maldive, Hawaii, Jamaica sau Insulele Virgine.

Baronul clătină din cap şi se strâmbă.

— Acum, însă, toate aceste locuri au devenit prea comerciale. Au fost stricate. De aceea, prefer să vin aici. Mai sunt şi aici localnicii, desigur. Şi alpinişţii aceia ciudaţi. Dar Annapurna nu este

atât de uşor de cucerit. Mai ales pe vremea aceasta.

Le zâmbi călduros.

— Aceasta este povestea mea. A voastră care este? V-am văzut vârtejul şi îmi imaginez ce s-a întâmplat.

— Zburam de la Katmandu către Lucknow, răspunse Philippa, când un puternic curent de aer ne-a abătut de la rută.

— Aerul rece mi-a luat puterea, adăugă John. Şi a trebuit să fac o aterizare forțată.

Baronul încuviință din cap.

— Este o problemă obişnuită, atunci când zbori pentru prima dată. Este un risc al meseriei pentru un djinn, să-i scadă brusc temperatura corpului.

— Cum se face că dumneavoastră nu vi se întâmplă asta? îl întrebă Dybbuk. Pe muntele ăsta e un frig cumplit.

— Ei bine, în primul rând că, aici, înăuntru este foarte cald, răspunse baronul.

— Asta-i adevărat, întări Groanin, scoțându-şi vesta şi desfăcându-şi cravata. E cald ca într-un cuptor.

— În al doilea rând, îmi este foarte cald atunci când sunt în pielea lui Yeti. Stratul de grăsime şi blana deasă îmi mențin temperatura măduvei la fel de ridicată ca şi atunci când sunt aici.

Baronul apucă tricoul subțire al lui John şi pipăi materialul.

— Data viitoare când vei zbura, te sfătuiesc să

porți ceva mai călduros. Poate un costum pentru zbor din blană de oaie.

— Eu mereu îi spun să poarte haină, adăugă Philippa, dar nu mă ascultă niciodată.

John ridică din umeri.

— Pur şi simplu, nu-mi plac hainele.

— Nici mie, i se alătură Dybbuk.

— Cu toate acestea, insistă baronul, atunci când zburați folosindu-vă puterea de djinni, vă sfătuiesc să vă îmbrăcați mai gros. Dacă vreți să ajungeți de aici la Lucknow, este chiar o necesitate. Baronul clătină din cap. Eu, unul, nu țin neapărat să merg acolo. Şi în nicio altă parte din India, fiindcă veni vorba. Vedeți voi, mai există un motiv pentru care ocolesc țările calde. Pur şi simplu, nu suport şerpii. Iar India este plină de ei. Bineînțeles că se găsesc şi în Nepal, dar nu aici, în munți. Nu iarna.

Baronul zâmbi, ruşinat.

— Oh, ştiu că este caraghios ca unui djinn să-i fie frică de şerpi, din moment ce noi, djinnii, suntem imuni la veninul lor. Pe deasupra, nu mă tem deloc de arahnide – scorpioni şi păianjeni – cu toate că veninul *lor* ne dăunează. Ridicol, dar asta este.

— Suntem imuni la veninul şerpilor, dar nu şi la cel al scorpionilor şi păianjenilor? se miră Philippa. Nu ştiam asta.

— Ei bine, eu ştiam, replică Dybbuk. Sunt surprins că ți-a scăpat.

— Atunci, de ce-ai fugit de oamenii ăia din Palm

Springs? îl întrebă John. Cei care i-au omorât pe Brad şi pe tatăl lui?

— Pentru că mi-am imaginat că, pe lângă şerpi, au şi arme, îi răspunse Dybbuk. Iar eu nu ştiu pe nimeni imun la gloanțe.

— Faceți-mă să înțeleg, insistă John. Toți djinnii sunt imuni la veninul de şarpe?

Baronul încuviință din cap.

— Da. Ştii cultele acelea care venerează şerpii? De la noi au împrumutat ideea. Mă refer la mânuirea şerpilor veninoşi ca un semn al sfințeniei personale şi al biruinței asupra morții. Genul acesta de lucruri. Bineînțeles că este o prostie. Niciun pământean n-a supraviețuit vreodată muşcăturii unei cobre mari, fără tratament medical. Numai djinnii pot face acest lucru.

— Dar nu poate fi adevărat, protestă John. Vara trecută am fost în Egipt cu unchiul meu. Un Ifrit mi-a pus o cobră în bagaje. Unchiul meu mi-a spus c-aş fi putut muri.

— Ah, făcu baronul. Dacă Ifritul a pus cobra acolo, este o altă poveste. Ifriții se poartă foarte bine cu şerpii. Şarpele este vietatea lor aleasă[81]. Ifriții se transformă mereu în şerpi. Este foarte probabil ca înăuntrul cobrei să fi fost un Ifrit. O

---

[81] Concept potrivit căruia fiecare om (sau trib) are un simbol care-l reprezintă spiritual şi-l protejează. Acesta poate fi un animal sau o plantă, un arbore.

cobră-djinn este foarte diferită de una obişnuită. O cobră-djinn te-ar omorî cu siguranță.

— Dar cum poți face diferența dintre un şarpe obişnuit şi unul posedat de un djinn? întrebă John.

— Ăăă... nu prea poți. Cel puțin, până nu te muşcă. Dar cei mai mulți şerpi sunt absolut obişnuiți. De aceea nu trebuie să-ți faci griji, în cea mai mare parte a timpului.

— Domnule baron, ați adus vorba despre cultele şerpilor, interveni Philippa. Ați auzit despre Aasth Naga?

— Cele Opt Cobre? Desigur! Era un cult local al djinnilor din Katmandu, dacă-mi aduc bine aminte. Dar s-a desființat după Marea Răscoală din 1857.

— Credem că a fost reorganizat, spuse Dybbuk. De fapt, suntem siguri.

— Atunci, ar trebui să fiți foarte atenți. Cu toții ar trebui să fim. Nici nu se poate imagina ce s-ar întâmpla cu lumea, dac-ar reuşi să pună din nou stăpânire pe un djinn. Oamenii sunt uşor de păcălit şi ar putea fi convinşi să facă lucruri rele de către cineva care şi-ar dovedi nemurirea în fața lor, supraviețuind muşcăturii unei cobre.

— Exact asta cred şi *eu!* întări Philippa.

— Vă voi ajuta! le promise baronul. Vă voi ajuta să vă ridicați din nou în aer şi chiar îi voi promite domnului Groanin îndeplinirea a trei dorințe, ca să vă protejeze atunci când voi singuri nu vă veți

mai putea apăra.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră, domnule, spuse Groanin.

Date fiind împrejurările, nu prea putea refuza propunerea baronului şi nu se îndoia de faptul că avea să le prindă bine în călătoria care-i aştepta. Pe de altă parte, însă, era îngrijorat la gândul de a avea iarăşi la dispoziție trei dorințe de îndeplinit şi, pe deasupra, din partea unui djinn foarte puternic.

Mai avusese parte de trei dorințe înainte şi ştia prea bine în ce măsură puteau să împovăreze o persoană responsabilitatea şi greutatea alegerii dorințelor. Fusese inimaginabil de uşurat atunci când, după aproape zece ani de nehotărâre, folosise şi cea de-a treia dorință. Mai rău era faptul că niciodată nu puteai şti ce avea să urmeze după îndeplinirea dorinței. Aşa cum îi plăcea domnului Rakshasas să spună: „Să-ți pui o dorință este ca şi când ai aprinde un foc. Se înțelege că trebuie să te gândeşti că fumul va face pe cineva să tuşească”.

Cu generosul ajutor (care includea şi vreo câteva haine călduroase) al baronului, îşi reluară călătoria către Lucknow, unde ajunseră în siguranță, dar după lăsarea întunericului, aşa că nu putură zări din văzduh fortul roz.

Dybbuk – care de data asta se simțea suficient de bine încât să zboare – opri vârtejul puțin în

afara oraşului, pe malul sudic al lui Gomti, un râu leneş şi plin de mătasea-broaştei.

Prezența lor în oraş nu atrase mai multă atenție decât sosirea lor, pentru că Dybbuk nu doar că alesese un loc liniştit pentru aterizare, dar, urmând sfatul baronului, deveniseră cu toții indieni. Nu se mulțumiseră doar cu *sari*-ul pe care-l purta Philippa, rochia tradițională a femeilor indience, nici cu acele cămăşi lungi până la genunchi, purtate de bărbații şi băieții indieni, numite *kurta,* în care erau îmbrăcați Groanin şi cei doi băieți. Nu se mulțumiseră cu o simplă schimbare a hainelor. Folosindu-şi puterile de djinni, îşi făcuseră părul negru şi pielea mai închisă la culoare. De asemenea, aranjaseră să înțeleagă şi să vorbească *hindi,* limba oficială a Indiei.

Domnul Groanin devenise domnul Gupta, pe John îl chema acum Janesh, Philippa se numea Panchali, iar Dybbuk era Deepak. Personalitatea lor rămăsese în principiu aceeaşi, deşi existau unele diferențe de amănunt.

Să fie în pielea unor indieni li se păru ciudat, la început, dar se obişnuiră destul de repede şi, până să ajungă la hotelul lor, Chuna Laga Diya, se simțeau la fel de indieni precum o plăcintă cu carne de pui şi curry. Curând, chiar le plăcu să fie indieni. Mai ales atunci când descoperiră, aşa cum le promisese baronul, că localnicii nu mai încercau să le vândă tot felul de nimicuri, crezându-i nişte

turişti bogaţi, ci îi lăsau în pace.

— Chiar îmi place culoarea asta a părului meu, constată Philippa, cercetându-şi noua înfăţişare în oglinda din baia camerei de hotel, pe care o împărţea cu John. Şi n-aş căpăta niciodată un bronz ca ăsta. Nici într-un milion de ani. Eu mă fac mereu roşie ca sfecla, ori de câte ori stau la plajă.

Fata aruncă o privire critică spre fratele ei.

— Şi ţie-ţi prinde bine un pic de culoare, John. Eşti mult mai arătos.

— Crezi?

John veni şi el în baie şi se studie în oglindă.

— Poate. Habar n-am. Atâta timp cât oamenii nu ne dau atenţie, nu-mi pasă de cum arătăm.

Bineînţeles că nu era adevărat, lui John îi plăcea să fie indian la fel de mult ca şi surorii lui.

Dar entuziasmul tinerilor djinni nu putea rivaliza cu cel al domnului Groanin care, pentru prima oară în viaţă, putea savura mâncărurile locale. Nu numai exteriorul lui devenise indian, dar şi interiorul, şi mai ales stomacul lui încăpător. Reuşi chiar să mănânce cu poftă un chebap, cumpărat de la un vânzător ambulant, pe care, fiind gătit la foc de bălegar, nu l-ar fi mâncat în ruptul capului dac-ar fi rămas acelaşi majordom tipic englez.

— Nu ştiu de ce-mi era atât de teamă de mâncarea străină, mărturisi el. Doar e atât de bună! Când mă gândesc la ceea ce-am pierdut, în

toți aceşti ani…

— Eşti sigur că nu pot să-ți fac poftă cu un borcan de mâncare pentru bebeluşi? îl întrebă Dybbuk.

— Mâncare pentru bebeluşi? Groanin se strâmbă, în timp ce comanda un al doilea porumb copt. Nu vreau să mai văd în viața mea prostia aia pentru bebeluşi!

Omul de la care-şi cumpărară această gustare la marginea drumului le mai fu de folos cu ceva, deoarece putu identifica poziția şi le oferi amănunte despre situația actuală a fortului roz din desenul Companiei Indiilor de Est, pe care-l luase Dybbuk.

— Acesta este faimosul *ashram* Jayaar Sho, le spuse el. A fost ridicat de Sadhguru Masamjhasara. Este unul dintre cele mai renumite altare de meditație şi centre yoga din întreaga Indie. Îl găsiți chiar în afara oraşului, la sud de gara Charbagh, pe drumul către Kanpur. N-aveți cum să nu-l găsiți. Şi nu numai pentru că este roz. Nu, trebuie doar să-i urmați pe toți englezii şi americanii care se duc acolo în căutarea unor răspunsuri.

Omul chicoti şi începu să coacă un alt porumb pe grămada de bălegar.

— Şi ca să fie uşurați de bani, desigur. Guru e foarte bogat.

— Răspunsuri? întrebă Dybbuk. Ce fel de răspunsuri?

Omul ridică din umeri.

— Bună întrebare. Poate, dacă tot urci până acolo, o să afli întrebându-i tu însuți.

A doua zi, de dimineață, Groanin şi cei trei copii djinni se urcară într-un autobuz care mergea spre sud, către aeroport şi mai departe. În aceeaşi direcție mergeau şi câțiva occidentali care, în ciuda robelor de călugăr de culoarea şofranului pe care le purtau, precum şi a sandalelor de sfinți, se distingeau foarte uşor datorită pielii deschise la culoare şi a zâmbetelor inexpresive.

John intră în vorbă cu unul dintre tinerii călugări:

— Vă duceți la Jayaar Sho? întrebă el.

— Eu acolo trăiesc. Sunt un *sannyasin,* un discipol al lui Guru Masamjhasara.

— Dar eşti din Statele Unite, nu-i aşa?

— Aşa-i. Din Cleveland, Ohio.

— Atunci, de ce-ai venit tocmai aici? îl întrebă John pe *sannyasin.* Dacă nu te superi că te-ntreb. Ceva din vocea tânărului i se părea foarte cunoscut lui John.

— Nu mă supăr. Yoga, meditația, iluminarea. Întregul *ashram* este un rezervor de energie, emanat de toți cei care meditează aici. Chiar şi cei care n-au meditat niciodată sunt cuprinşi de o stare meditativă, atunci când se află acolo.

Tânărul afişă un zâmbet fericit, dar cam vag.

— Tu de unde eşti, puştiule? Vorbeşti engleza

foarte bine.

John ridică din umeri.

— Suntem de pe-aici, interveni Dybbuk. Am învățat engleza la şcoală. Iar eu mă uit la o mulțime de filme americane la televizor. De-aia, tatăl meu – Dybbuk făcu un semn din cap în direcția lui Groanin –, domnul Gupta, ne duce să vedem *ashramul.* Vrea să ne mutăm cu toții aici, ca să ne canalizăm energia în moduri mai spirituale.

Aceasta era povestea de acoperire pe care se înțeleseseră s-o spună, înainte de a pleca de la hotel, în acea dimineață. Credeau că aşa vor avea mai multe şanse de a afla ceva la *ashram.* Iar Dybbuk ştia ce să spună mai bine decât oricine. La stațiunea termală pe care o avea mama lui în Palm Springs veneau mereu oameni bogați, de la Hollywood, ca să-şi petreacă weekendul. El ştia pe de rost povestirile lor despre tot felul de guru sau despre profesorii lor de yoga.

— Tata vrea ca noi să ne încălzim într-un mediu cu adevărat spiritual.

— Mi-ar plăcea să vă arăt locurile, spuse *sannyasinul.* Numele meu american este Joey Ryder[82].

— Joey ai spus? se miră John.

---

[82] În limba engleză, *joyrider* este numit cineva care se plimbă cu o maşină furată. Termenul mai este folosit, în argou, ca desemnând un petrecăreț sau pe cineva aflat într-o stare de euforie provocată de consumul drogurilor, în special de marijuana.

— Da, dar numele meu în *ashram* este Jagannatha. Înseamnă *juggernaut*[83].

— Spune-mi… ăăă… Jagannatha, lucrezi cumva la un centru de asistență pentru computere, în *ashram*? Le dai oamenilor sfaturi la telefon despre cum să-şi configureze calculatoare şi alte lucruri din astea?

— Da, chiar aşa, răspunse Jagannatha. Centrul de asistență este unul din mijloacele prin care *ashramul* strânge fonduri.

John clătină din cap. Joey era chiar persoana care-i dăduse sfaturi total greşite despre cum să instaleze programele pe laptopul primit în dar de ziua lui. Băiatul zâmbi subțire.

— Mă bucur să te cunosc, Jagannatha. Numele meu e Janesh. E sunt fratele meu, Deepak, şi sora mea, Panchali.

— Şi eu mă bucur să vă cunosc.

— Ne-ar plăcea să ne arăți împrejurimile, spuse Dybbuk. Ce făceai înainte să vii aici? Atunci când locuiai în Cleveland?

— Eram asistent medical într-un spital.

Autobuzul opri chiar atunci foarte aproape de versantul abrupt al unei stânci din gresie, înaltă cam de o sută de picioare.

Philippa coborî din autobuz şi, punându-şi

---

[83] Cuvânt folosit de obicei pentru desemnarea unei forțe de neoprit, capabilă să zdrobească totul în calea ei. Derivă din cuvântul sanscrit *Jagannath,* cu semnificația de stăpân al Universului, a opta încarnare a zeului Vishnu.

mâna streaşină la ochi, împotriva soarelui, privi spre vârful stâncii, acolo unde se înălțau meterezele crenelate ale unui fort impresionant.

— Ăsta trebuie să fie, zise ea.

— Nu încape îndoială, încuviință John.

— Grozav, li se alătură Dybbuk. Pur şi simplu, grozav.

Ridicate la sfârşitul secolului al XVI-lea, zidurile roz ale fortului păreau să inspire groază, mai ales că erau inexpugnabile. Vulturii se roteau deasupra celui mai înalt dintre turnuri, din care tocmai cobora un lift străvechi, acționat cu frânghii. În el se urcară toți ceilalți *sannyasini,* cu excepția lui Jagannatha, iar liftul îşi începu urcarea lentă şi abruptă, pe lângă peretele stâncii.

Jagannatha se întoarse şi le spuse că va aştepta următoarea ridicare, alături de copii şi de tatăl lor, domnul Gupta.

Groanin privi îngrijorat liftul – un simplu coş, de tipul celor care se folosesc la baloanele pentru zbor – în timp ce urca spre vârf. În ochii majordomului cu un singur braț, călătoria pe lângă versantul abrupt părea foarte neliniştitoare. Chiar periculoasă. Îşi aruncă nervos privirea spre tânărul *sannyasin* cu care se împrietenise Dybbuk.

— Cine-i arătarea asta hippy? îl întrebă el pe Dybbuk, în hindi.

— Spune că numele lui în *ashram* e Jagannatha, răspunse băiatul. Dar în realitate îl cheamă Joey

Ryder şi s-a oferit să ne arate *ashramul.* Eu şi cu John i-am spus că ne gândim să ne convertim. Aşa cum am stabilit.

Privi spre Jagannatha, apoi clătină din cap.

— Nu-ți face griji în privința lui, nu vorbeşte hindi.

Când liftul reveni din vârful stâncii, Jagannatha se urcă în coş şi le făcu semn copiilor şi lui Groanin să i se alăture.

— E singurul mod de ajuns sus? îl întrebă Groanin, în engleză.

— Din păcate, da. Oricum, cred că e destul de sigur. Te vei obişnui cu el. Încearcă să stai liniştit şi să nu priveşti în jos.

În clipa în care erau cu toții în coş, Jagannatha trase de un clopoțel legat de o frânghie şi-şi începură urcarea lentă de-a lungul peretelui stâncos.

Groanin ascultă scârțâitul coşului şi privi funiile şi scripeții tensionați plin de nelinişte. Se hotărî să nu se mai plângă niciodată în privința călătoriei cu vârtejul, se uită în jos la pietrele de dedesubt, apoi închise ochii, căci simți cum îl apucă dintr-odată ameteala.

— Câte nu fac eu pentru voi, copii, murmură el. Îmi doresc…

— Nu! exclamă Philippa. Nu spune asta!

Dar era prea târziu, dorința lui Groanin se şi exprimase:

— … să ajung odată în vârf!

Bineînțeles că Groanin uitase faptul că baronul von Reinnerassig îi garantase îndeplinirea a trei dorințe pentru cazuri de urgență. Nici nu termină de spus aceste cuvinte, că şi dispăru de lângă ei. Din fericire, atenția lui Jagannatha era concentrată asupra orizontului, nu asupra celorlalți patru pasageri, dintre care mai rămăseseră doar trei. Dar nu trecu mult şi observă şi el lipsa domnului Groanin.

— Hei, ce s-a întâmplat cu tatăl vostru? îl întrebă el pe Dybbuk, cu atâta panică pe cât era în stare să arate, adică nu prea multă.

Îngrozit, privi peste marginile coşului, aşteptându-se să-i vadă trupul zdrobit de stânci.

Un timp, niciunul dintre cei trei copii djinni nu zise nimic. Lor le era foarte uşor să înțeleagă ceea ce se întâmplase. Dar ca să-i explice unui pământean, chiar şi unuia atât de credul precum Jagannatha, le-ar fi trebuit imaginația şi ingeniozitatea unui scriitor.

— Unde este domnul Gupta? se văită *sannyasinul.* A dispărut!

— Exact asta a făcut! îşi reveni Dybbuk, din nou plin de inventivitate.

Să spună poveşti, ca să folosim un termen mai politicos decât minciuni, era punctul lui forte.

— Ori de câte ori are o frânghie deasupra capului, pur şi simplu nu poate rezista tentației. Tatăl nostru e magician. Ştii tu, fachir. Specialitatea lui e trucul indian cu frânghia.

Numai să vadă vreo frânghie care urcă spre cer, deasupra lui, că şi începe să se urce pe ea şi dispare. Dybbuk pocni din degete: Uite-aşa!

John şi Philippa erau crispați de ruşine. Pe măsură ce continua, explicația lui Dybbuk li se părea tot mai puțin credibilă. Nu c-ar fi putut găsi ei una mai plauzibilă pentru dispariția lui Groanin din coş.

Jagannatha privi în sus, de-a lungul frânghiei, până la scripetele care-i legăna pe suprafața stâncii.

— E cam mult de urcat pentru un bărbat cu un singur braț, Deepak, constată el, plin de îndoială.

— Bineînțeles, continuă Dybbuk, netulburat. Tocmai de-aia o şi face. Ca să-şi dovedească lui însuşi, şi mai ales nouă, că încă mai poate să facă trucul cu frânghia. Ştii, el a avut un accident.

Treptat, Dybbuk începea să fie luat de val cu povestea lui fantastică.

— Mai demult, când urca până la capătul frânghiei, obişnuia să-şi ciopârțească diferite părți ale corpului, cu un topor, apoi le arunca într-un coş, la baza frânghiei. Ăsta-i tradiționalul truc al frânghiei, nu-i aşa? Atunci, unul dintre noi, copiii, arunca o pelerină peste coş, iar tata apărea ca prin minune din el, cu toate părțile corpului la locul lor. Doar că, ultima dată când a făcut asta, un câine a fugit cu brațul lui, aşa că nu i-a mai rămas decât să urce frânghia şi să dispară.

John privi chipul plin de uimire al lui

Jagannatha, care rămăsese cu gura căscată, şi abia reuşi să-şi înăbuşe hohotele de râs.

— Bineînțeles c-am auzit despre trucul indian cu frânghia, afirmă tânărul. Cred c-am văzut cum se face când eram copil, în Las Vegas. Şi eu obişnuiam să fac trucuri cu vocea. Adică, eram ventriloc. Doar că niciodată n-am făcut un truc fără să anunț înainte.

Privi încă o dată peste marginea coşului, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă totuşi trupul zdrobit al lui Groanin, la treizeci de metri sub ei.

— Întreabă-l despre ceea ce ți-am povestit sus, când o s-ajungem, îl îndemnă Dybbuk. Asta, dacă nu cumva crezi c-a sărit. Sau că l-am împins noi.

— Nu, nu, nu, bineînțeles că nu, spuse grăbit Jagannatha, gândindu-se la eventualitatea ca ei să-l fi aruncat cu adevărat pe Groanin din coş, iar acum să fi vrut să scape şi de martor. Nici nu mi-a trecut prin minte, Deepak, pe cuvânt.

— Dacă stai să te gândeşti, îi veni John în ajutor lui Dybbuk, cu o explicație pe care o mai folosise o dată, în împrejurări asemănătoare, e întocmai cum spune Sherlock Holmes. Atunci când ai eliminat motivele imposibile, ceea ce rămâne, oricât de puțin probabil pare, e adevărul. Îți aduci aminte că s-a urcat în coş, nu-i aşa?

— Aşa e, încuviință Jagannatha.

John arătă în jos.

— Aici nu e, şi nici acolo, indică el spre pământ. Prin urmare, nu poate fi decât sus, corect?

— Cred că da.

În cele din urmă, liftul ajunse la marginea stâncii, unde un alt *sannyasin* legă coşul de o platformă din lemn destul de nesigură şi deschise uşița, lăsându-i pe cei patru pasageri să păşească în turn.

Fu rândul lui Groanin să apară din spatele mai multor butelii goale în care fusese azot lichid, unde alesese să se ascundă în clipa în care dorința lui „să ajungă odată în vârf" se îndeplinise. Din fericire, bătrânul călugăr care se îngrijea de mecanismul liftului, pus în mişcare de un măgar la fel de bătrân, care învârtea un cabestan, nu se uitase la platformă în clipa în care Groanin îşi făcuse apariția în turn şi nu-şi dăduse seama de faptul că, dintre cei cinci nou-sosiți în turn, doar patru ajunseseră acolo pe calea obişnuită. Nu era însă şi cazul lui Jagannatha, care-l privea pe Groanin cu nespusă uimire.

— E uimitor, domnule Gupta, spuse el, felul în care-ați urcat pe frânghie. Uimitor!

Groanin zâmbi nesigur, neştiind cam ce poveste fusese inventată de copii ca să-i explice dispariția.

— Aşa este, într-adevăr, răspunse el.

— E-n regulă, *tată,* interveni Dybbuk, i-am povestit despre trucul tău indian cu frânghia.

— Chiar aşa?

— Trebuie să mi-l arătați din nou, cândva, domnule Gupta, spuse Jagannatha. Dar asigurați-vă mai înainte că sunt atent, nu vreau să pierd

nimic.

— Nu, n-o să pierzi, replică Groanin, uimit de faptul că tânărul călugăr american se mulțumise cu o asemenea explicație, câtuşi de puțin plauzibilă, şi aruncând priviri fioroase către Dybbuk, pentru că inventase o poveste atât de absurdă.

Ăăă… merită să vezi aşa ceva, chiar dacă trebuie să spun eu asta. Dar aş vrea să-ți cer o favoare. Te rog, nu mai spune nimănui. N-aş vrea ca oamenii să creadă că încerc să atrag atenția asupra mea.

— Desigur, zâmbi Jagannatha, nicio problemă. Haideți, acum, să vă arăt *ashramul.*

Ziua era oricum prea caldă pentru vreo plimbare, dar în vârful stâncii se aflau direct în bătaia soarelui. Acesta dogorea peste fortul roz cu atâta intensitate, încât nici Groanin cel indian, oricât de diferit era de cel englez, aproape că nu-l putea suporta. Chiar şi îmbrăcat în *kurta* şi purtând papuci moi, majordomul abia mai respira, în timp ce Jagannatha le arăta chiliile unde dormeau ceilalți *sannyasini,* biblioteca, precum şi domul, de unde Guru Masamjhasara le vorbea discipolilor săi.

Până când ajunseră la Centrul de Asistență pentru computere, unde lucrau duzini de *sannyasini*, răspunzând telefoanelor primite de la oamenii care cumpăraseră un calculator Bungle din Marea Britanie sau din Statele Unite, Groanin gâfâia îngrozitor.

— Te simți bine, domnule Groanin? îl întrebă, încet, Philippa.

Majordomul tocmai îşi făcea vânt cu un exemplar din ziarul *ashramului* şi respira greu.

— Eu? Cred că da, domnişoară. Dar îmi doresc să nu fie chiar atât de cald.

Imediat cum rosti aceste cuvinte, un nor negru şi singuratic apăru din senin şi pluti deasupra fortului roz, ascunzând în acest fel *ashramul* de dogoarea nemiloasă a soarelui, ca un paravan uriaş.

Temperatura scăzu imediat cu câteva grade.

— Ce ciudat, spuse Jagannatha, privind norul. N-am mai văzut aşa ceva până acum.

Groanin se strâmbă.

— Vai de mine, spuse el, în hindi. Am făcut-o din nou, nu-i aşa? Mi-am dorit ceva nefolositor. Scutură din cap, supărat pe sine. Ce irosire îngrozitoare a două dorințe!

— Nu te mai gândi, încercă John să-l liniştească. I se putea întâmpla oricui.

— Da, dar mi s-a întâmplat mie. Şi nici măcar nu e pentru prima dată. Exact aşa am făcut şi când l-am cunoscut pe Nimrod şi mi-a promis îndeplinirea a trei dorințe, pentru că-l salvasem din sticla în care fusese închis.

— John are dreptate, îl consolă Philippa. Nu te învinovăți pentru asta.

— S-a întâmplat ceva? se auzi vocea lui Jagannatha.

Nu înțelegea nimic din ceea ce-şi vorbeau cei patru indieni, dar era clar din purtările lui Groanin că-l supărase ceva.

— Janesh! Panchali! Tatăl vostru se simte bine?

— E din cauza căldurii, îi explică John, în engleză. Dar, de când a apărut norul ăla, şi-a revenit.

— Îmi doresc să fi fost adevărat, murmură, nefericit, Groanin, dar nefericirea lui dură doar o clipă, deoarece imediat i se îndeplini şi cea de-a treia dorință şi se simți, dintr-odată, mult mai bine.

Nimic nu-l mai deranja. Trase euforic aer în piept, îşi jucă pectoralii şi muşchii umerilor şi dădu din cap.

— La naiba, ştii ceva? Ai dreptate, John, chiar mă simt mai bine. De parc-aş fi luat o pastilă sau ceva de genul ăsta.

Clipi fericit din ochi şi afişă un zâmbet larg.

— Nu m-am mai simțit atât de bine de când i-a bătut măr Manchester City pe cei de la United cu 5 la 1, în 1989. Am crezut atunci că n-o să mă mai simt niciodată la fel de bine.

— Bucură-te cât mai poți, îi spuse Dybbuk. Dar presimt c-o să regretăm amarnic irosirea celor trei dorințe, ascultați la mine. Ceea ce s-a întâmplat aici ne va duce la dezastru.

— Îmi pare rău, replică Groanin, dar fără să-i pară câtuşi de puțin rău şi zâmbind fericit tot timpul.

— De ce să nu-i promitem *noi* îndeplinirea unei dorințe pentru cazuri de urgență? propuse Philippa. Un *discrimen.* Doar pentru eventualitatea în care se-ntâmplă ceva neaşteptat.

— Nu putem, se împotrivi John. Cel puțin, nu potrivit *Legilor Bagdadului.* Nu putem, timp de un an şi o zi. O a patra dorință le-ar anula doar pe cele trei anterioare. O a cincea ar aduce ceva chiar mai rău. Aruncă un fel de blestem – numit *enantodromia* –, aşa că orice-ți doreşti se va îndeplini exact pe dos. John clătină din cap. Nu vreți să ştiți ce se întâmplă în cazul celei de-a şasea dorințe.

— Nu, nu cred c-aş vrea, încuviință Groanin. Oricum, să nu mai aud de nicio dorință. Cu-atât mai puțin de trei. N-aş vrea să mi se întâmple ceva acum, când mă simt atât de bine. Pentru nimic în lume.

Capitolul 12
Sectanții[84]

Pe măsură ce-şi continuau turul *ashramului* de la fortul roz, Groanin şi copiii îşi dădură seama de faptul că, deşi se aflau în locul potrivit, tot nu ştiau precis unde să caute Regele Cobră din Katmandu. Fortul era uriaş. Foarte curând, înțeleseră că

---

[84] În original, *Holy Rollers,* sintagmă din engleza americană, având rol peiorativ şi desemnându-i pe credincioşii de cult penticostal.

trebuiau să se alăture cu adevărat *ashramului,* dacă voiau să mai găsească vreodată talismanul pierdut.

— E singurul mod prin care nu vom trezi bănuieli în legătură cu ceea ce urmărim, explică Philippa. Pe lângă asta, nu putem să urcăm şi să coborâm tot timpul cu liftul ăla tras de frânghii.

— Slavă Domnului! comentă Groanin.

— Dacă devenim membri ai *ashramului* – *sadhaki,* cum sunt numiți –, vom putea sta aici, cu ochii în patru, şi nimeni nu ne va da atenție. În acelaşi timp, ne vom putea da seama mai bine unde să căutăm.

— Cred că eu propusesem planul ăsta, mai devreme, interveni Dybbuk.

— De fapt, replică Philippa, ideea ta era să ne dăm drept oameni care doar *se gândesc* să se alăture *ashramului.* Dar, oricum, tot o idee bună e.

Groanin îi spuse lui Jagannatha că hotărâseră să rămână acolo şi, după ce-i felicită pe toți pentru această alegere, pe care era sigur că n-o vor regreta, tânărul îi conduse la Guru Masamjhasara.

Pe Guru îl găsiră aşezat într-un scaun de dentist, pe altarul sfânt, înconjurat de câteva duzini de adepți şi de sute de lumânări aprinse. Guru era un om îndesat, cu o barbă stufoasă şi cenuşie de Moş Crăciun. Purta o robă albă, la

mână un ceas Rolex din aur, ochelari de soare şi, în jurul capului, un fel de turban portocaliu.

În fața lui atârna un clopoțel de aur din care suna uneori, înainte de a le împărtăşi câteva cuvinte pline de înțelepciune adepților săi. Chiar lângă scaunul lui, aşezat pe un şevalet, era un tablou înfățişând un bărbat viu, care purta doar o bucată de pânză în jurul şalelor, cocoțat pe un stâlp înalt, nu cu unul, ci cu opt pumnale înfipte în spate.

— Au, făcu John, privind tabloul cu o groază amestecată cu fascinație. Nu arată prea plăcut.

— Acela este fachirul Murugan, îi lămuri Jagannatha. A fost tatăl lui Guru. A fost un om foarte sfânt. Pe vremuri, oamenii sfinți făceau adeseori astfel de lucruri. Îşi înfigeau cuțite în piept, stăteau în vârful unor stâlpi. Aşa arătau cât erau de sfinți.

— Sper că nu mai fac aşa ceva acum, spuse Philippa, pe care o îngrozea gândul de a avea corpul străpuns de obiecte ascuțite. Nu vă mai înfigeți cuțite în corp, nu folosiți şerpi veninoşi şi nu vă culcați pe paturi de cuie, nu-i aşa?

— Eu? zâmbi Jagannatha. Glumeşti? Nu suport cuțitele. Şi nici n-am văzut vreun şarpe aici sus, pe stâncă. Aşa numim noi locul acesta, stâncă.

După aceea, cu mâinile împreunate în față, plin de respect, Jagannatha se apropie de Guru, se înclină de mai multe ori şi îi prezentă pe cei patru noi discipoli, folosindu-le numele de indieni:

domnul Gupta, Janesh, Panchali şi Deepak.

Guru îi privi cu o indiferență amuzată, ca şi cum s-ar fi gândit de fapt la altceva. După aceea, sună din clopoțel şi toată lumea amuți, în timp ce el începu să vorbească:

— Bine-ai venit, domnule Gupta. Şi copiii tăi sunt bine veniți. Vă voi învăța cum, în mod conştient, să nu faceți nimic.

Accentul său părea să dezvăluie o educație costisitoare prin internate englezeşti.

— Şi arta de a trăi fără să mişcați un deget.

— Cred că mi s-ar potrivi, murmură Dybbuk.

— Şi mie, mărturisi Groanin.

Guru se aplecă şi-i privi scrutător pe cei patru noi prozeliți. După aceea, sună iarăşi din clopoțel.

— Vă cunosc! spuse el şi, pentru o clipă, ei îşi ținură respirația, întrebându-se dacă Guru chiar era atât de sfânt încât să-şi dea seama ce erau cu adevărat cei trei copii.

În clipa următoare, însă, cu un chicotit ca de fetiță, se lăsă înapoi pe spate în scaun, adăugând:

— Şi voi mă cunoaşteți. Ceea ce pot să vă spun este că trebuie să vă eliberați. De aceea, vă veți aduna şi veți face yoga timp de trei ore pe zi. Vă veți aduna şi veți medita. Vă veți aduna şi vă veți purifica mințile şi corpurile. Veți veni şi îi veți ajuta pe cei care lucrează la Centrul de Asistență pentru computere. Veți sfătui o mulțime de englezi şi de americani despre cum să-şi asambleze şi să-şi seteze calculatoarele, laptopurile şi PDA-urile...

ce-o mai fi însemnând şi asta.

— Dar noi nu ştim cum se asamblează un calculator, protestă Philippa, aruncându-i pe furiş o privire fratelui ei, care se pricepea un pic la calculatoare, dar nu suficient încât să le dea sfaturi profesioniste altora.

Spre marea ei uşurare, John, Groanin şi Dybbuk dădură cu toții din cap, în semn de încuviințare.

— Nu ştim nimic despre PDA-uri. Niciunul dintre noi nu ştie.

— Cu atât mai bine, chicoti Guru din nou.

Îşi ridică unul dintre picioarele murdare, îl privi pentru o clipă, apoi îndepărtă mizeria dintre degetele de la picioare cu un deget de la mâna ca de maimuță. Philippa era îngrozită.

— Uite ce e, Janesh, continuă Guru.

— Eu sunt Panchali, spuse fata. Arătă spre fratele ei: El e Janesh.

— Copila mea, eu predau metoda de a nu face nimic. Traiul simplu. E necesar să trăim simplu, pentru a elibera lumea de represiunea occidentală a calculatoarelor şi a calculelor. De aceea, le dăm *sfaturi proaste* oamenilor care continuă să trăiască sub această tiranie. *Sfaturi groaznice. Sfaturi greşite.* Pentru că acestea sunt *cele mai bune sfaturi.* Cu alte cuvinte, le spunem că unu plus unu plus unu fac patru, în speranța că vor ajunge să-şi deteste calculatoarele şi le vor distruge sau le vor arunca, întorcându-se la o lume fără computere. O lume nelimitată a dragostei şi a

bucuriei, şi numai a hârtiei şi a creioanelor.

Chicoti din nou.

— Puteți să faceți asta, copii? Puteți să le spuneți unor occidentali proşti şi bogați cum să-şi instaleze programe în mod greşit, pentru a le salva sufletele nemuritoare?

— Nimic mai uşor! Dybbuk râse cu poftă, doar la gândul că urma să le dea oamenilor sfaturi greşite.

— Eu numesc acest proces „yoga mentală", explică Guru. Le sucim minţile atât de rău încât, provocându-le stres şi hipertensiune, îi conducem de partea cealaltă, într-o lume a liniştii şi a relaxării. O lume a traiului fără efort. O lume a nonactivității.

— Eu, unul, te cred, spuse Dybbuk. Bineînțeles.

Chicotind în continuare, Guru îşi şterse murdăria dintre degetele de la picioare de barbă, apoi sună de trei ori din clopoțel. Audiența se încheiase.

— Cred că i-a plăcut de voi, observă Jagannatha. Ceva din voi i s-a părut extraordinar.

— Sper să nu fie aşa, replică Philippa, căreia Guru i se păruse revoltător.

Jagannatha îi condusese din altar până la camera lor din aripa dormitoarelor, o clădire triunghiulară, cu acoperiş de paie, situată într-o curte din afara zidurilor fortului, chiar lângă o fântână veche, abandonată.

Înăuntru, erau patru paturi, un lavoar, o masă simplă, câteva covoraşe pentru rugăciune şi, pe un perete, o fotografie mare a lui Guru Masamjhasara, plutind în aer, zâmbitor, cu picioarele încrucişate. Aproape ca un djinn, după cum i se păru Philippei.

— Profesoara voastră de yoga va sosi în curând, îi anunță Jagannatha. Este cam severă, aşa c-ar trebui să vă odihniți un pic.

Făcu o plecăciune în fața lor, apoi încă una spre fotografia în care plutea Guru şi ieşi.

— Ce hippy! pufni Dybbuk, aruncându-se pe patul lui, dar chircindu-se imediat: salteaua era mult mai tare decât cea cu care era obişnuit acasă, în Palm Springs. Bine c-a plecat!

— Mie mi se pare chiar drăguț, îl contrazise Philippa, iar Groanin, care se simțea încă foarte bine, fu de acord cu ea.

— Şi mie-mi place aici, declară el şi, zâmbind fericit, se aşează pe pat. Cu toții sunt foarte drăguți.

Între timp, norul care acoperise fortul dispăruse, iar stânca era din nou învăluită de dogoare. Groanin însă se simțea mai bine ca oricând.

John se încruntă, pentru că nu-i plăcea foarte mult noul Groanin, ci îl prefera pe cel care mormăia şi bodogănea, tot timpul nemulțumit, dar cu care se obişnuise. Aproape că spera să se întâmple ceva care să-i strice starea de bine şi nou descoperitul optimism al majordomului, amândouă fiind, bineînțeles, urmarea îndeplinirii

celei de-a treia dintre dorințele de urgență acordate de baronul von Reinnerassig.

Întâmplător, John nu trebui să aştepte prea mult, pentru că la uşă se auzi un ciocănit, iar în micuța lor cameră intră o femeie înaltă, slabă şi cu păr blond. Purta un costum de gimnastică, iar sub braț ținea un covoraş din cauciuc, rulat.

Se înclină către fotografie, apoi către Groanin şi copii.

— Bună! îi salută ea, entuziasmată. Mă numesc Prudence Crabbe[85] şi vă voi preda yoga. Va fi o lecție particulară. Doar noi cinci. Aşa vom vedea ce puteți face. Vă rog să mă urmați la centrul de yoga. Vom începe acolo.

— Eu am doar un braț, protestă Groanin, nu cred că pot să practic yoga.

— Prostii, i-o reteză domnişoara Crabbe, care era canadiancă. Oricine poate practica yoga. Chiar şi dumneavoastră, domnule. Adăugă, pe un ton tăios: Nu vă faceți griji! Yoga nu înseamnă să-ți răsuceşti şi să-ți înnozi corpul în tot felul de poziții chinuite.

Dar exact asta însemna yoga şi, după mai puțin de o oră petrecută cu domnişoara Crabbe, şi cu mai mult de două ore până la sfârşit, Groanin şi copiii erau extenuați.

---

[85] *Prudence,* în limba engleză, înseamnă, pe lângă prudență, şi bun-simț, în timp ce *crab* (în afara cazului în care e vorba despre crustaceu) desemnează o persoană ursuză, arțăgoasă, dar şi pe cineva care se exprimă confuz, neclar.

— Efectul terapeutic şi valoarea exerciţiilor yoga în toate aspectele vieţii, ţipă domnişoara Crabbe, în timp ce-i ajuta să menţină o poziţie deosebit de chinuitoare, sunt foarte bine cunoscute.

Groanin încercă să-şi tragă răsuflarea, în vreme ce se căznea să se chircească în poziţia pe care tocmai le-o arătase domnişoara Crabbe.

— Yoga îi ajută pe oameni să-şi simtă şi să-şi exprime divinitatea, continuă ea.

— Vezi să nu! răbufni Groanin. Nu m-aş simţi mai departe de divinitate, nici dac-aş avea coadă şi-o pereche de coarne şi un card de membru al Clubului Focul Iadului.

Spunând acestea, se prăbuşi greoi pe salteaua lui, scoţând un geamăt prelung şi zgomotos, care, în urechile lui John, îl făcea să semene mai mult cu acel Groanin pe care-l ştia şi-l îndrăgea el.

— Nu mai pot continua. Pur şi simplu, nu mai pot.

— Trei ore de yoga pe zi sunt obligatorii pentru cei care doresc să stea aici, la *ashram,* declară domnişoara Crabbe, fără pic de înţelegere. Nu se fac excepţii. Acestea sunt ordinele lui Guru Masamjhasara. Se întoarse şi se înclină către o altă fotografie care atârna pe peretele centrului de yoga. Aţi înţeles? Fără excepţii! Acum, următoarea poziţie se numeşte „crabul”.

Prin urmare, nedorind să părăsească *ashramul* fără să aibă mai întâi o şansă de a căuta aşa cum se cuvine Regele Cobră, Groanin se adună de pe

jos şi încercă să continue. Curând, însă, deveni foarte clar pentru gemeni, dacă nu şi pentru domnişoara Crabbe, că Groanin trebuia să se oprească, dacă nu dorea să leşine. Pe de altă parte – având în vedere faptul că domnişoara Crabbe era imună la raţiune, milă sau umor –, John şi Philippa îşi dădură seama că trebuie să-şi folosească puterile de djinni împotriva ei, dar într-un mod foarte subtil.

Chiar ar fi făcut ceva subtil, dacă Dybbuk nu le-ar fi luat-o înainte. Iar Dybbuk n-ar fi fost el însuşi, dacă nu şi-ar fi folosit puterea de djinn fără niciun fel de subtilitate.

— ZYGOBRANCHIATE!

Dac-ar mai fi avut câteva minute, poate că gemenii ar fi făcut ca domnişoara Crabbe să-şi piardă vocea sau să i se pună un cârcel la gât, care s-o împiedice să mai facă yoga în ziua respectivă, dar Dybbuk o transformă, pur şi simplu, în crab. Având în vedere faptul că numele ei era Crabbe, nu dădu dovadă de o prea mare imaginaţie, dar avu, fără îndoială, efect.

— Slavă Domnului! oftă Groanin, întinzându-se extenuat pe podea.

Era prea obosit şi să se dea mai la o parte, atunci când crabul înaintă târându-se, în direcţia lui.

— Chiar credeam c-o să mor!

— Nu puteai s-o transformi în altceva, decât într-un crab? îl luă Philippa la rost pe Dybbuk.

Sunt nu ştiu câte mile până la mare, 110 grade[86] la umbră, vulturii dau târcoale – crabii n-o duc bine deloc în partea asta a lumii, Buck. Dacă n-o transformi la loc, repede, domnişoara Crabbe o să moară. Într-o pisică, într-un şoarece, chiar şi într-un păianjen, aş fi putut înțelege. Clătină din cap. Dar într-un crab?! Pe bune, Buck, eşti cam tâmpit!

— Ba nu, o contrazise Buck. Crabbe după nume, crab după înfățişare. Poziția de yoga pe care ne-o arătase se numea crabul. Mi s-a părut cel mai la îndemână.

Începu să râdă în clipa în care crabul îşi agită unul dintre cleşti în direcția lui, de parc-ar fi încercat să-i atragă atenția.

— Prea evident, fu de părere John.

— Ei bine, eu, unul, îți sunt recunoscător, Buck, băiete, interveni Groanin. Cred că nici dacă apuc să trăiesc o sută de ani n-o să fiu la fel de extenuat ca acum. Femeia aia nu e umană.

— Nu mai e, râse Buck. Ai nimerit-o!

Crabul, care nici măcar nu era unul prea mare, continuă să-şi agite cleştii preț de câteva clipe, apoi se retrase într-un colț, aşteptându-şi soarta.

— Transform-o înapoi, insistă Philippa. Până nu se deshidratează.

— Bine, bine, cedă Dybbuk. Dar, dacă începe din nou cu yoga, nu mai răspund pentru ceea ce-o să i se-ntâmple.

---

[86] Aproximativ 43 de grade Celsius.

Se opri un pic, să se concentreze, apoi rosti:

— ZYGOBRANCHIATE!

Revenind la înfățișarea umană, subțire şi aproape frântă de mijloc, Prudence Crabbe rămase ghemuită şi tăcută în colțul centrului yoga timp de aproape un minut.

— Te simți bine, dragă? o întrebă Groanin, cu nevinovăție.

— Ce s-a întâmplat cu mine?

— Ai făcut o mică figură nostimă, asta-i tot.

— Într-o clipă, vă arătam o poziție de yoga, iar în clipa următoare, am avut strania senzație că m-am transformat într-un crab. Femeia adulmecă aerul, bănuitoare. Mai mult, chiar miros a peşte.

Dybbuk râse, plin de cruzime.

— Îndrăznesc să spun că ai făcut prea multă yoga, insistă Groanin. Ori asta, ori soarele o fi prea puternic. Dac-aş fi în locul tău, m-aş duce înapoi în cameră şi m-aş odihni puțin. O să vezi cum o să te simți mâine-dimineață.

O ajută pe uimita domnişoară Crabbe să se ridice şi-i zâmbi cu bunătate.

— Da, încuviință ea, încet, poate că ai dreptate. Chiar am exagerat. Soarele e puternic. N-am băut suficientă apă. M-am deshidratat. Nu există altă explicație. E imposibil să mă fi transformat în…

Se împletici către uşă, mergând într-o parte – ca un crab, trebuie să recunoaştem – şi, spre vizibila încântare a lui Dybbuk şi a lui Groanin, părăsi centrul yoga fără să mai spună vreun cuvânt.

— Ei bine, concluzionă Groanin, am scăpat de ea.

Ajunşi înapoi în camera lor, Dybbuk desfăşură desenul Companiei Indiilor de Est, îl întinse pe masă şi-l studie cu atenție.

— Ăsta-i fortul roz, observă el. Nu încape îndoială. Am venit în locul potrivit. Pare că nu s-a schimbat deloc de când a fost pictat tabloul. Dar unde anume să căutăm?

Ridică din umeri şi privi la fotografia lui Guru Masamjhasara.

— Dacă se poate descoperi cu adevărat iluminarea în locul ăsta, aş vrea să se grăbească şi să ne-o ofere.

— Răspunsul se află în şirul ăla de şerpi încolăciți din mesajul colonelului Killiecrankie, zise Philippa. Sunt sigură de asta. Citi din nou mesajul cu voce tare:

Am scos din luptă şarpele, nu l-am omorât. Am fugit în acest loc cumplit, unde probabil că voi fi omorât de duşmanii mei. Dar sunt în Lucknow. Iar voi ați face bine să veniți aici şi să descoperiți o comoară regească în ochii verzi ai Cobrei, regele din Katmandu. Căutați cel de-al treilea şarpe. Dar aveți grijă la cel de-al optulea. M.W.K.

— Parc-ar fi un indiciu dintr-un joc de cuvinte încrucişate, observă Groanin.

— Ai mai spus asta, zise Dybbuk.

— Poate pentru că e adevărat.

— Cuvintele încrucişate sunt pentru copii, se încăpăţână Dybbuk.

— N-ai mai spune asta, dac-ai fi încercat să le rezolvi pe cele din *Daily Telegraph,* insistă Groanin. Cuvintele încrucişate nu sunt deloc pentru copii. Sunt pentru oamenii care doresc să-şi testeze puterea minții. Puterea *minții,* nu puterea de djinn, va rezolva ghicitoarea noastră. Ai face bine să ții minte asta, Dybbuk.

— Buck! Doar Buck, bine? Şi dumneata ai face bine să ții minte *asta.*

În timp ce Dybbuk şi Groanin continuau să se certe, John se îndreptă spre uşa încăperii şi privi afară, în curte. Aceasta era împrejmuită de zidul mai înalt, interior, al fortului şi părăsită, cu excepția câtorva vrăbii adunate la umbra oferită de acoperişul vechii fântâni.

Dintr-odată, John se răsuci în prag şi se întoarse în cameră, lovind masa din fața lui Dybbuk cu latul palmei atât de tare, încât toți ceilalți tresăriră.

— M-am prins! îi anunță el. E un calambur, un joc de cuvinte. Colonelul n-a vrut să spună „bine”, ca un adverb alăturat verbului „a face”. A folosit cuvântul ca substantiv[87].

Dybbuk, neştiind sigur ce era un adverb, îl privi

---

[87] În engleză, *well* poate fi folosit ca adverb, cu sensul de bun, bine, dar şi ca substantiv, însemnând izvor, fântână.

pentru o clipă, nelămurit.

— Nu înțelegeți? John arătă, agitat, către pragul uşii. Colonelul vorbea despre fântâna aia de-afară. O fântână din care poți scoate apă, dar, la fel de bine, în care poți să cobori, dacă vrei să pui mâna pe o comoară regească!

Se ridicară cu toții şi ieşiră în prag, de unde priviră fântâna.

— Desigur! exclamă Philippa. Unde să ascunzi mai bine o comoară, decât într-o fântână veche?

— Te scuteşte de osteneală, să mai sapi o groapă şi apoi s-o astupi, bănuiesc, observă şi Groanin.

— Nu poate fi decât fântâna aia, trase John concluzia.

— Doar dacă n-o mai fi vreo fântână veche în fort, remarcă Dybbuk. Ați mai văzut vreuna?

Niciunul nu văzuse. Ieşiră să se uite mai bine la fântână.

Era la fel de veche ca şi castelul şi era adăpostită de soare cu ajutorul unui foişor cu stâlpi din piatră, care sprijineau un acoperiş boltit şi împodobit. Avea o căldare mare şi o frânghie groasă. Priviră peste ghizdul ei, în adâncurile reci şi întunecate. Un curent de aer urcă din puț, de parcă însuşi pământul ar fi respirat prin el, ceea ce nu avu darul de a le micşora frica de a coborî în fântână.

— Cineva trebuie să coboare, spuse în cele din urmă Dybbuk, deşi era evident acest lucru. Să caute Regele Cobră.

— Nici să nu vă gândiți la mine, îi avertiză Groanin. Nu-mi place deloc ideea să cobor într-o fântână veche. Mai ales noaptea.

— Cine-a spus că trebuie să coborâm noaptea? zise Dybbuk, nefiind nici el mai nerăbdător decât Groanin să exploreze fântâna.

De fapt, niciunul dintre copii nu era foarte entuziasmat. La urma urmelor, djinnii suferă de claustrofobie, din cauza numeroaselor situații în care oamenii i-au închis în aşa-zisele lămpi fermecate. Nu că nu le-ar plăcea să stea în lămpi sau în sticle. Unii dintre ei – precum domnul Rakshasas – chiar adoră acest mod de viață. Dar djinnii, ca oricare ființă vie, preferă să fie stăpâni pe propria soartă şi să între sau să iasă din lampă când vor ei.

— Nu, băiete, zise Groanin, nu prea avem cum să intrăm în fântână în miezul zilei. Cu siguranță ne va vedea careva şi se va întreba ce vrem să facem. Nu, va trebui să aşteptăm până diseară. După cină. Asta, dacă se mai serveşte şi cina în locul ăsta.

Parcă pentru a-i întări spusele lui Groanin, Jagannatha îşi făcu apariția pe o uşă din partea cealaltă a curții şi înaintă către ei.

— Q.E.D. [88], spuse Groanin, aşa cum făcea mereu când avea dreptate, deşi niciunul dintre

---

[88] Abreviere de la *quod erat demonstrandum* (latină) — ceea ce trebuia demonstrat.

copii nu ştia ce înseamnă.

— Bună, îi salută Jagannatha. Ce mai faceți?

— Cred că am obosit-o pe sărmana domnişoară Crabbe, zise Groanin.

— Aşa am auzit şi eu, zâmbi tânărul. Acum meditează. Cred c-o să facă asta tot restul zilei. De-aia am şi venit, ca să vă invit la cină mai devreme. M-am gândit că, după atâta exercițiu, trebuie să fiți înfometați.

— Nu atât înfometați, cât însetați, spuse Philippa, foarte inspirată, arătând spre fântână. Ne întrebam dacă o mai fi apă în fântâna asta.

— Acolo, jos? Jagannatha privi bănuitor în puț. Cred c-o mai fi apă, dar eu n-aş bea din ea, dac-aş fi în locul vostru. De fapt, n-aş bea nimic de pe-aici, decât dacă ar proveni din sticle sau din cutii sterilizate.

— Chiar aşa? se miră Groanin.

— Oricum, după cină, continuă Jagannatha, veți fi cu toții de serviciu la Centrul de Asistență telefonică. Veți lucra la linia de informații pentru calculatoarele Bungle. Ridică din umeri. Îmi pare rău, dar asta-i situația, având în vedere că sunteți nou-veniți şi chestii de genul ăsta.

Zărindu-le chipurile neliniştite, clătină din cap:

— Nu vă bateți capul, nu e mare lucru. Citiți doar ce apare pe ecran sau inventați din mers. Nu e mare diferență. Aveți însă grijă să pară că ştiți despre ce vorbiți. Eu, ori de câte ori nu ştiu ce să mai spun, îl întreb pe amărâtul de la celălalt capăt

al firului dacă are un cablu UHT[89].

— Ce-i ăla un cablu UHT? întrebă John. Eu n-am auzit despre aşa ceva până acum.

— Tocmai asta este şi ideea, răspunse Jagannatha. Nici nu există. Dar ceilalți înnebunesc atunci când află că n-au un astfel de cablu. Ar trebui să-i auzi cum înjură. Unii trântesc telefoanele. Alții chiar dau de pământ cu calculatoarele, ceea ce este exact rezultatul urmărit de noi.

— Nu crezi că, dacă le dai oamenilor sfaturi greşite, cu bună ştiință, începu Philippa cu grijă, te faci vinovat de cruzime?

— Bine, dar noi suntem cruzi pentru binele lor, zâmbi Jagannatha. Ca să-i eliberăm pe oameni de tirania tehnologiei. Să rupem lanțurile dictaturii moderne a siliconului şi a microcipului. Acestea sunt cuvintele lui Guru, nu ale mele. Dar are dreptate, să ştii. E timpul ca oamenii să descopere simplitatea vieții. Trebuie să uite de viteza procesoarelor, de adrese de mail, de site-uri pe Internet şi de altele asemenea. V-ați întrebat vreodată de ce unii oameni au calculatoare, când alții n-au ce să mănânce?

— Nu cred că e chiar atât de simplu, replică Philippa. Şi nici nu cred că pot sau că vreau să

---

[89] În realitate, UHT este o abreviere de la *ultra heat treated,* adică *tratat la temperaturi foarte înalte,* tehnologie folosită pentru conservarea alimentelor.

conving pe cineva că ştiu ce vorbesc, atunci când dau sfaturi despre calculatoare.

— Hei, dar nu-i mare scofală, o linişti Jagannatha. Pe cinstite! Eu o să fiu supraveghetorul vostru diseară, aşa că, dac-o să aveți ceva probleme, cum ar fi să puneți în funcțiune calculatorul cuiva din greşeală, îmi spuneți mie, iar eu o să încurc lucrurile din nou, în locul vostru, bine?

Groanin, John şi Philippa păreau în continuare reticenți. Dybbuk însă râdea cu gura până la urechi.

— O să ne distrăm pe cinste, declară el.

În sala de mese găsiră sute de *sannyasini.* Unii dintre ei erau suedezi, alții canadieni, indieni şi câțiva din Marea Britanie. Dar cei mai mulți erau din Statele Unite. Cu toții erau îmbrăcați la fel şi păreau să fie foarte prietenoşi. Se zâmbea foarte mult în *ashram.* Unii cântau din armoniu.

Câțiva dintre *sannyasini* chiar dansau în jurul sălii, cu ghirlande de flori la gât şi pictați pe fețe, cântând, lovind în tobe sau în nişte talgere micuțe, ținând ritmul. Ceilalți mâncau, vegheați de uriaşa fotografie a lui Guru Masamjhasara, care pe Philippa o cam deranja, pentru că nu-i plăcea să fie privită în timp ce mânca. Şi ceva de pe chipul păros a lui Guru nu-i plăcea deloc. Şi, mai ales, îi displăcea faptul că era atât de murdar. Dacă el era atât de murdar, ce fel de exemplu le dădea

discipolilor săi care lucrau la bucătării, pregătind mâncarea?

După cină, care fu surprinzător de bună, se prezentară la Centrul de Asistență telefonică. Era o încăpere mare, cu zeci de telefoane şi monitoare. Nu existau însă calculatoare, ci doar cea mai mare dintre toate fotografiile lui Guru pe care le văzuseră, de parc-ar fi vrut să le reamintească tuturor de faptul că-i supraveghea.

La primul apel preluat de Philippa, fata vorbi cu o doamnă în vârstă, din Massachusetts, pe nume Hester Cardigan, care nu ştia decât să pornească şi să oprească un calculator de la buton, şi nimic altceva. Voia să afle cum să-şi conecteze imprimanta la calculator. Philippei îi părea rău pentru biata femeie şi îi venea să-i spună că era mai bine să găsească nişte vecini amabili, care să se priceapă la calculatoare, şi pe care să-i roage să-i instaleze imprimanta. Dar cum Jagannatha şi câțiva dintre ceilalți *sannyasini* trăgeau cu urechea la ceea ce spunea, n-avu de ales şi trebui să citească prostiile care apăreau pe prompter:

— Nu este de mirare că imprimanta şi computerul dumneavoastră nu comunică, îi spuse Philippa doamnei Cardigan, fără tragere de inimă. Aveți un model vechi de imprimantă. Trebuie să opriți calculatorul, să-i dați drumul din nou în modul de siguranță, astfel încât noi să vă putem reconfigură imprimanta, folosind instrumentele din meniul de diagnostic. Atunci, vom descărca un

program îmbunătățit, vom restarta calculatorul, vom verifica noile drivere, vom vedea ce porturi folosiți, vom rula un nou protocol de transmisie folosind ASCII, apoi vom printa o pagină test. Dar, în cazul în care calculatorul dumneavoastră este 76a, în loc de 76b, va trebui să salvăm toate setările şi apoi să descărcăm un nou set de drivere care să fie compatibile cu portul pe care îl folosiți. Nu este mare lucru. Sunteți gata?

Urmă o tăcere prelungită, timp în care Jagannatha îşi ridică entuziasmat degetele mari spre Philippa, dorind să-i arate că se descurca de minune, apoi plecă mai departe, să-l asculte pe Dybbuk cum dădea sfaturi la telefon.

Aceasta era chiar ocazia pe care o aştepta Philippa, aşa că-şi coborî vocea şi încercă să rezolve problema doamnei Cardigan cât de bine putea.

— Doamnă Cardigan? Sunteți acolo?

— Da, şopti femeia, cu lacrimi în glas.

— Uitați tot ceea ce v-am spus mai devreme. Era ceva menit să vă încurce. Nu mă întrebați de ce, e o explicație prea lungă. Iată ce trebuie să faceți. Apăsați pe butonul pentru meniul de start. Acum, selectați Panoul de Control, apoi Imprimante şi Faxuri. Selectați butonul „Adăugați Imprimantă”. Apăsați „mai departe”. Aşteptați acum ca imprimanta să fie recunoscută de calculator. Asta-i tot!

Urmă o pauză mai lungă, la capătul căreia

Philippa auzi sunetul unei imprimante intrate în funcțiune.

— Merge! strigă doamna Cardigan, plângând de bucurie.

— Foarte bine, răsuflă uşurată Philippa. Vă mai dau încă un sfat, cu adevărat folositor: să nu mai sunați la numărul acesta. Niciodată!

Apăsă pe buton ca să întrerupă convorbirea şi se întoarse cu scaunul, zâmbind larg către Jagannatha:

— Se întoarce cu imprimanta la magazin.

Jagannatha îşi flutură pumnul prin aer, triumfător.

— Bravo, bună treabă, Panchali! Sfatul greşit este cel mai potrivit.

Spre deosebire de Philippa, Dybbuk n-avea niciun fel de scrupule cu privire la ceea ce făcea şi râse încântat, în timp ce prelua cea de-a patra convorbire din acea seară.

Fu şi mai încântat în clipa în care află că interlocutorul lui preda matematica la o şcoală elementară din sudul Californiei. Dacă exista vreo făptură pe lume pe care Dybbuk s-o urască mai mult, aceea era un profesor de matematică. Cel de la telefon se numea Norman Blackhead[90] şi avea o mică problemă cu modemul.

---

[90] *Blackhead* înseamnă, în limba engleză, atât cap negru, cât şi punct negru, comedon, iar *Norman* înseamnă normand sau de origine normandă.

— Ce viteză are modernul dumitale? îl întrebă Dybbuk, nepăsător.

— Viteză?

— Mda, viteză. 56, 128, 256, 512. Care dintre ele?

— Ăăă… 128.

— Kilobiți sau megabiți?

— Megabiți.

Dybbuk râse.

— Sunt kilobiți, tataie. Cel mai rapid modem din lume nu merge decât cu patru megabiți pe secundă. Foarte bine. Ai vreo apărătoare pe calculator?

— Da, cred că da.

Băiatul râse din nou.

— Se numeşte sistem de protecție, tataie, nu apărătoare. Cred că următorul lucru pe care mi-l vei spune este că nu vrei să instalezi un program antibiotic.

— Ba da, vreau!

— Eşti sigur?

— Foarte sigur.

— Atunci, du-te la doctor, tataie, pentru că eu nu pot să te ajut.

Dybbuk făcu o pauză de câteva clipe.

— Ce-ai zice de un program antivirus? Vrei să instalezi unul?

Hotărât să nu mai fie păcălit încă o dată, profesorul spuse nu, ceea ce declanşă alte hohote de râs din partea lui Dybbuk.

— Atunci, vei avea probleme mari, tataie. Calculatorul tău va fi infestat de tot felul de viruşi când vei naviga pe Internet. Bine, uite ce aş vrea să faci acum. Rulează programul de asistență pentru conexiuni şi testează configurația TCP/IP, folosind comanda Ping. Ping, precum în ping-pong, tataie. Ştii să scrii?

Philippa îl ascultă pe Dybbuk mai mult decât îngrozită, văzând uşurința cu care-i păcălea pe clienții neajutorați ai liniei telefonice de asistență.

Câteodată îi venea greu să creadă că Dybbuk aparținea unui trib de djinni buni. Reuşi să găsească o scuză pentru purtarea grosolană a băiatului doar reamintindu-şi de faptul că părinții lui divorțaseră şi că prietenul lui cel mai bun, Brad, fusese ucis.

Între timp, John îşi dăduse perfect seama din ce cauză toate eforturile lui de a-şi configura propriul calculator, primit în dar de ziua lui, eşuaseră atunci când dăduse telefon la linia pentru asistență. În ciuda dorinței afirmate a lui Guru Masamjhasara de a-i elibera pe oameni de tirania tehnologiei, pentru binele sufletelor lor, John era total de acord cu părerea surorii lui despre întreaga afacere: era un lucru foarte urât, mai ales că descoperise pe propria piele ce însemna să le dea oamenilor sfaturi greşite, cu bună ştiință.

Gemenii se gândiră că, din fericire, şederea lor în *ashramul* Jayaar Sho din fortul roz de lângă Lucknow avea să fie scurtă, altfel ar fi fost foarte

tentați să-i spună lui Guru în față ce părere aveau ei despre cineva care-şi încuraja adepții să fie atât de cruzi cu oamenii obişnuiți.

Capitolul 13
Fântâna dorințelor[91]

Noaptea era numai bună pentru aventura secretă şi subterană care-i aştepta. Luna plină, colorată aproape în violet, lumina curtea neregulat pavată în care se afla fântâna. Liliecii săgetau aerul în jurul orificiilor din zidul interior crenelat, dar în afară de chițăitul lor subțire şi aproape insesizabil, noaptea era foarte tăcută.

Cei trei copii şi domnul Groanin trebuiau să exploreze fântâna cu mare băgare de seamă, deoarece orice sunet ar fi fost propagat de ecou şi i-ar fi putut atrage atenția cuiva din spatele ferestrelor puternic luminate, de pe fața zidului interior. Potrivit spuselor lui Jagannatha, în spatele unora dintre aceste ferestre înalte, într-un apartament luxos, locuia însuşi Guru.

Cercetând fântâna mai bine, lăsară să cadă o piatră în ea, apoi numărară până la cincisprezece, înainte de a auzi un lipăit slab în adâncurile întunecate de sub ei.

---

[91] Joc de cuvinte, titlul original fiind *The Wett-Wishers,* ceea ce poate însemna şi cei care doresc binele, dar şi fântâna dorințelor sau, în cazul de față, fântâna celor care îndeplinesc dorințele.

— Trebuie să aibă o sută de picioare adâncime, socoti John.

— Mai degrabă o sută cincizeci, şopti Groanin. Clătină din cap, morocănos. La naiba, pun pariu că fântâna asta are multe de povestit!

— Ce vrei să spui? întrebă Dybbuk, nervos, pentru că el se oferise să coboare în fântână, cu găleata mare din metal care stătea pe ghizdul de piatră al acesteia.

— Am citit despre fortul ăsta roz în biblioteca *ashramului,* răspunse Groanin. Se pare că, după răscoală, armata britanică a aruncat vreo trei duzini de sărmani nevinovați în puțul ăsta. Făcu o pauză, pentru efectul dramatic. De *vii!*

Dybbuk înghiți în sec şi sunetul răsună în curtea cu ecou precum cloncănitul unui curcan.

— Se pare că unii dintre ei s-au aruncat singuri în fântână, de teamă să nu sfârşească şi mai rău, continuă Groanin, fără să ia în seamă reacția lui Dybbuk. Atenție, cred că asta s-a întâmplat la mult timp după ce colonelul Killiecrankie a ascuns talismanul. Mă îndoiesc sincer c-ar mai fi avut curajul să coboare în fântână, dac-ar fi fost îndesată cu toate cadavrele nefericiților acelora.

— Ce s-o fi întâmplat cu ele? se întrebă Dybbuk, privind în adâncul rece şi negru, imaginându-şi foarte uşor cum putea fi aruncat acolo un om, în brațele morții. Nu-şi putea închipui un destin mai cumplit. Cu toate cadavrele alea? Or fi tot acolo?

— Au fost scoase atunci când britanicii au

hotărât să ocupe din nou fortul transformat în garnizoană, spuse Groanin, aruncând încă o piatră în puț.

De data aceasta, zgomotul pietrei semăna cu un geamăt scos de unul dintre bieții *sepoy* indieni care-şi aflaseră moartea acolo.

— Au fost scoase din fântână şi îngropate, pentru ca soldații britanici să poată folosi apa. Aşa scria în carte, cel puțin.

Groanin trase găleata într-o parte şi-şi puse piciorul pe pârghia care putea s-o coboare mai repede sau mai încet, ori s-o oprească de tot.

— Ei bine, zise el, *Dybbuk* trebuie să coboare, nu-i aşa?

Chiar şi în umbra foişorului sub care stăteau, lui John şi Philippei le era clar că Dybbuk îşi pierduse cu totul curajul pentru aventură. Nu că gemenii l-ar fi putut învinovăți. Mai ales după povestirea lipsită de tact a lui Groanin. Fântâna era la fel de umedă, rece şi înspăimântătoare ca o criptă sau ca un mormânt şi era foarte uşor să-şi închipuie că în adâncurile ei îi aştepta o creatură scheletică, îngrozitoare. Oricine ar fi urmat să coboare în găleată ar fi avut nevoie de curaj şi de nervi tari.

Găleata însăşi era mare ca un tomberon de gunoi, prinsă cu o frânghie groasă, legată de un ax solid care trecea pe deasupra fântânii şi era fixat pe o osie străveche. De osie era prins un mecanism, cu un mâner greoi din lemn, astfel încât tamburul putea fi învârtit, ridicând găleata.

Deşi încercaseră din răsputeri, nici John, nici Philippa şi nici Dybbuk nu-şi dăduseră seama cum i-ar fi ajutat puterea lor de djinni să coboare în alt mod, astfel încât să poată lua în seamă ultima parte a mesajului colonelului: *„Căutați cel de-al treilea şarpe. Dar aveți grijă la cel de-al optulea”.* Dacă s-ar fi transformat în păsări, sau chiar în lilieci, ar fi fost mai uşor să zboare în şi afară din fântână. Dar niciuna dintre aceste viețuitoare n-ar fi putut mişca o cărămidă din fântână – aşa cum se părea că trebuie să facă – sau să scoată un talisman din aur. Nu izbutiseră să-şi folosească puterile de djinni decât ca să-şi facă rost de o daltă, de un ciocan, de câteva lanterne puternice şi de un set de aparate de emisie-recepție.

Ca de obicei, tot John găsi o soluție.

— Crezi că poți să te descurci cu greutatea a trei copii în găleată? îl întrebă el pe Groanin. Nu numai cu cea a lui Dybbuk?

— Nu, băiete, nici măcar cu doi dintre voi. Nu, din moment ce am un singur braț. Să vă cobor nu-i mare problemă. Pot să fac aşa ceva doar cu ajutorul pârghiei ăsteia de picior, vezi? Dar să vă ridic e mult mai greu. Pentru asta, aş avea nevoie de două brațe. După cum vezi, n-am decât unul.

— Dar dac-ai avea două brațe? îl întrebă John. Şi dacă noul tău braț ar fi cu adevărat puternic?

Groanin se încruntă, cântărind propunerea.

— Ei bine, asta e o idee, răspunse el, aşezându-

se pe ghizdul fântânii. Nu te supăra că stau să mă gândesc un pic, John, dar m-am obişnuit să am doar un singur braț, atât de tare, încât uneori nu ştiu ce-aş putea face cu două brațe. Cu excepția exercițiilor de yoga, bineînțeles. Îmi dau seama că un braț în plus mi-ar prinde bine pentru aşa ceva.

Oftă din nou.

— După cum ştii, Nimrod s-a oferit de multe ori să-mi dea un braț nou şi l-am refuzat mereu. Nu pentru că-mi place să am doar o mână, ci pentru c-ar trebui să mă obişnuiesc iarăşi cu două. Acum, însă, dacă mă gândesc bine, n-am niciun motiv să refuz. Numai că mă întreb dacă eşti în stare de asta. N-aş vrea să sfârşesc precum monstrul lui Frankenstein [92], cârpit cu ceva groaznic şi străin.

Până la urmă, Groanin făcu un semn de încuviințare din cap.

— De acord, spuse el, închizând ochii. Dar ar fi mai bine să vă grăbiți, înainte să mă răzgândesc.

Din instinct, John îi apucă mâna Philippei. Fata îl prinse, la rândul ei, de mână pe Dybbuk, pentru a-şi concentra puterea cât mai bine, deoarece, având în vedere cele treizeci şi două de oase ale mâinii – două la umăr, trei la braț, opt la

---

92 Referire la cunoscutul roman al scriitoarei britanice Mary Wollstonecraft Shelley, *Frankenstein sau Prometeul modem,* în care un savant, numit Victor Frankenstein, încearcă să-i dea viață unui om pe care-l alcătuieşte din bucăți provenite de la diferite cadavre. Atunci când prinde viață, creatura se transformă într-un monstru.

încheietură, nouăsprezece în palmă şi în degete – ca să nu mai vorbim despre vasele de sânge şi despre muşchi, crearea oricărei părți a corpului uman din nimic l-ar fi lăsat fără putere pe oricare djinn, chiar şi pe unul adult.

— FABULONGOSHOO…

— ABECEDARIAN!

— … MARVELISHLY…

— ZYGOBRANCHIATE!

— … WONDERPIPICAL!

Întunericul care-l învăluia pe Groanin străluci un pic, precum un val de căldură, şi un puternic miros de sulf se ridică în aer: folosirea puterii de djinn într-o concentrație atât de mare lasă adesea un miros puternic, distinct.

Majordomul deschise ochii încet.

— Gata? întrebă el precaut.

— Da, răspunse John, e gata.

Se adunară cu toții ca să admire ceea ce făcuseră, în timp ce Groanin, pentru prima dată, după atâția ani, îşi întinse amândouă mâinile în față, apoi îşi muşcă buzele, încercând să-şi ascundă furia şi supărarea.

— Nu se poate! Mi-ați făcut două mâini drepte, proştilor! Uite! Degetul mare este pe partea greşită a mâinii.

— Ups! făcu John.

— Nu te poți descurca şi aşa? întrebă Dybbuk. Până la urmă, nimeni n-o să observe, nu?

— Doar n-o să mă lăsați aşa! Groanin amenință

să-l pocnească pe Dybbuk cu mâna lui normală. Nu sunt un cobai dintr-un spital pentru păpuşi, băiete!

Aşa că o luară de la capăt, iar de data aceasta nimeriră calea cea dreaptă… sau, mai degrabă, pe cea stângă. Reuşiră chiar să adauge un ceas foarte frumos pe încheietura mâinii stângi a lui Groanin, ca să-l consoleze. Acesta păru atât de încântat de ceas, încât le era greu să-şi dea seama ce-i plăcea mai mult: ceasul sau mâna cea nouă pe care era prins.

— Haide, spuse John, urcându-se în găleată. Să mergem. Pierdem întunericul atât de preţios.

Aerul deveni din ce în ce mai umed şi mai rece, pe măsură ce găleata cobora în puţ, purtându-i pe tinerii djinni spre înfricoşătoarele adâncimi ale stâncii de sub fort. Cea mai mare parte a zidului fântânii fusese cioplită direct în gresie, dar erau şi porţiuni făcute din cărămidă, ca şi cum stânca fusese întărită sau, poate, ceva fusese zidit în ea.

În găleată, John privea într-o parte, Philippa în cealaltă şi Dybbuk în cea de-a treia, astfel încât să poată cerceta puţul în întregime, în timp ce pârghia controlată de piciorul lui Groanin îi cobora uşor în adânc. Încet, încet, lumina lunii deveni tot mai slabă, apoi dispăru complet, aşa că nu le mai rămaseră decât lanternele care să le lumineze drumul. O dată sau de două ori priviră înapoi, în sus, dar după vreo douăzeci de metri gura puţului

nu se mai zărea şi doar frânghia care pârâia deasupra lor mai făcea legătura cu lumea vie de la suprafață.

Din când în când, fiecare dintre djinni atingea peretele, sperând să descopere vreun semn ascuns sau vreo cărămidă desprinsă, care l-ar fi putut dezvălui pe Regele Cobră din Katmandu. În ciuda aerului umed, pereții erau uscați şi curați, spre surprinderea lor, până când îşi aduseră aminte de căldura Indiei şi de distanța până la apa de jos. De aceea, abia dacă îndrăzneau să privească în jos, de frică să nu vadă ceva îngrozitor urcând pe zid către ei.

— Staţi un pic, spuse Dybbuk, vocea lui răsunând în fântână. Cred că am găsit ceva.

John îşi duse la gură aparatul de emisie-recepție.

— Domnule Groanin, opreşte coborârea o clipă, zise el.

Găleata se opri din coborâre, dar continuă să se mişte în cerc, precum capătul unui pendul.

John şi Philippa urmăriră degetul lui Dybbuk până la un semn crestat în zid. Apropiind o lanternă de semn, văzură că reprezenta o cobră săpată fidel în cărămidă.

— Din moment ce noi căutăm cea de-a treia cobră, aş putea spune că asta e prima, nu credeți? întrebă Dybbuk.

Gemenii fură de acord, iar John îi strigă lui Groanin să-i coboare din nou, dar mai încet, ca să

nu le scape cea de-a doua cobră. Nici nu trebuie să mai spunem că erau mult mai speriați de coborârea într-o fântână adâncă, vârâți în găleată, decât de escaladarea stâncii într-un coş tras de funii, şi nu trecu mult până când fiecare dintre ei se văzu nevoit să înghită câte o pastilă de cărbune, modalitatea obişnuită prin care djinnii îşi liniştesc stomacul şi depăşesc atacurile de panică.

Cam la şaizeci de picioare adâncime, Philippa descoperi cea de-a doua cobră, scrijelită grosolan pe suprafața altei cărămizi. Nu se opriră însă s-o mai cerceteze, deoarece, apropiindu-se de fundul fântânii, plin de apă, se făcuse mult mai frig. Philippa observă că tremura şi nu putu să-şi dea seama dacă era din cauza frigului sau din cauza faptului că acum se uitau la o porțiune a peretelui care se prăbuşise. Părea că fusese ascuns ceva în spatele acestor cărămizi. Dar niciuna dintre ele nu era marcată cu emblemele în formă de cobră ale lui Killiecrankie, aşa că hotărâră să coboare mai departe. Nu trecu mult şi fundul găleții în care stăteau atinse suprafața apei.

John apăsă iute butonul aparatului de emisie-recepție.

— Opreşte imediat!

Găleata mai coborî cu un picior sau două înainte să se oprească, rămânând cu marginea la doar câțiva inchi deasupra apei. Neliniştiți, copiii plimbară lanternele în jur, căutând cel de-al treilea semn cu o cobră, dar nu văzură nimic.

— Cred c-am trecut de el, spuse Philippa. Poate că era acolo, în porțiunea aceea prăbuşită. Poate că bucata de cărămidă cu semnul cobrei a căzut în apă.

— Sau poate c-a ajuns cineva aici înaintea noastră, fu de părere Dybbuk.

— Întotdeauna optimist, îl ironiză Philippa.

John îşi lăsă lanterna pe un mic pervaz al zidului de cărămidă şi încercă apa cu mâna.

— Rece ca gheața, constată el.

Philippa şi Dybbuk îl imitară. John avea dreptate. Apa din fântână era rece ca gheața.

— Poate că e apă de izvor, presupuse Philippa. Vine direct din munte.

— Mai bine urcăm înapoi, zise Dybbuk. Probabil că n-am văzut semnul.

Dar, înainte să primească vreun răspuns, se auzi un plescăit puternic, în timp ce un obiect lovi apa cu putere lângă ei.

— Ce-a fost asta? întrebă John şi, privind repede peste marginea găleții, zări un aparat de emisie-recepție scufundându-se în apă.

Pentru o clipă, crezu că-l scăpase pe al lui. După aceea, văzu că îl avea încă în mână. Dar tocmai când îşi dădu seama de faptul că aparatul scufundat era al lui Groanin, găleata de sub el căzu dintr-odată şi, înainte ca vreunul dintre ei să-şi revină şi să-şi folosească puterea de djinn, se pomeniră scufundați în apa înghețată.

— Ce s-a întâmplat? strigă Dybbuk, de îndată ce

reuşi să iasă la suprafață.

— Nu ştiu, strigă la rândul lui John, care abia avusese timp să apuce dalta din găleată.

Se uită la aparatul lui de emisie-recepție, devenit acum nefolositor, şi-l aruncă, după care-şi puse dalta la brâu, ca să-şi poată folosi ambele mâini şi să plutească. Din fericire, fusese bine că-şi lăsase lanterna pe marginea din cărămidă, pentru că Dybbuk şi Philippa şi le pierduseră pe ale lor în apă.

Abia respirând din cauza temperaturii scăzute a apei, fiecare dintre ei încerca să găsească suficientă putere de djinn încât să ajungă la gura fântânii, dar prea târziu, deoarece erau deja înghețați până în măduva oaselor şi rămăseseră fără puteri.

— Idiotul ăla! izbucni Dybbuk. Ce-şi închipuie că face?

Şi începu să strige după ajutor.

— Taci, îi porunci John. Taci o clipă şi lasă-mă să mă gândesc. Groanin n-ar fi făcut asta dinadins. Cu* siguranță i s-a întâmplat ceva.

Şi le povesti cum văzuse aparatul lui Groanin dispărând sub apă, cu doar câteva clipe înainte să cadă găleata.

— În cazul ăsta, n-ar fi o idee prea bună să strigăm după ajutor. Cel puțin, nu imediat.

— Dar ce ne facem? întrebă Dybbuk. Niciunul dintre noi nu mai are putere de djinn. Şi nici n-avem cum să ne cățărăm înapoi pe frânghie. Pe de

altă parte, dacă rămânem aici, ne înecăm.

— Întotdeauna optimist, repetă Philippa.

— Poate că nu pricep eu bine ce se întâmplă, spuse Dybbuk, plesnind apa cu mâna, înciudat. Dar nu văd niciun motiv pentru care să fiu optimist.

— Nu te ajută cu nimic dacă te înfurii, îi atrase atenția Philippa.

— Nu vă mai certați! interveni John.

— Cine se ceartă!? protestă Philippa.

— Ştii ce, putea să fie mai rău, observă John. Puteam fi într-o beznă adâncă. Dar, mi se pare mie, atâta timp cât avem lumină, avem o cale de scăpare.

— Cum ar fi? întrebă Dybbuk, nefiind convins de argumentele lui John.

— Va trebui să ne cățărăm până la locul ăla din zid de unde s-au prăbuşit cărămizile. Poate c-o să izbutim să mai scoatem câteva dintre ele, ca să formăm o bordură, apoi vom sta acolo până când ne uscăm. După ce ne uscăm şi ne încălzim suficient, o să fim în stare să ne folosim puterile de djinni.

Philippa privi în susul fântânii. Porțiunea scobită a zidului era cam la zece metri deasupra lor. Nu era deloc sigură că putea face cum spusese John, dar Dybbuk încerca deja.

— Bună idee, zise ea, cu voce tare, sperând că aveau să reuşească.

Capitolul 14
Ochiul fermecat

Încă de dimineață, de la audiența cu discipolii săi, din altar, pe Guru Masamjhasara îl tot sâcâise sentimentul că-l mai întâlnise cândva pe bărbatul cu un singur braț. Bineînțeles că trecuseră zece ani de atunci, iar bărbatul pe care-l ştia, majordomul lui Nimrod, era englez, în timp ce omul acesta – omul pe care-l văzuse de dimineață şi care-şi spunea Gupta – era indian. Cu toate acestea, ceva în legătură cu noul lui adept îi reamintea puternic de majordomul lui Nimrod. Dar ce anume?

Guru era doctor pe atunci, cu un cabinet înfloritor în Londra, printre pacienții lui numărându-se chiar soția prim-ministrului. Tocmai de aceea fusese chemat, într-o dimineață de aprilie, pe strada Downing, într-unul dintre ultimii ani ai secolului douăzeci, fiind rugat să-i îngrijească pe prim-ministru.

Puțini doctori ar fi putut recunoaşte simptomele ciudate ale pacientului deoarece, la prima vedere, acesta părea să sufere de iluzia că este o fetiță în vârstă de doisprezece ani. Guru se gândise că majoritatea doctorilor ar fi ajuns la concluzia că prim-ministrul este nebun şi ar fi dispus să fie internat într-un ospiciu. Dar doctorul Wamakulasuriya, cum îşi spunea pe atunci Guru Masamjhasara, înțelesese, pe bună dreptate, că

prim-ministrul era posedat de un djinn pus pe rele. Permițându-şi să profite de pe urma relației cu Nimrod a tatălui său decedat, doctorul Wamakulasuriya se dusese direct la locuința djinnului, să-i ceară de urgență ajutorul. Atunci îl întâlnise pe majordomul cu un singur braț al lui Nimrod. Asta era, cu siguranță! Şi omul acesta – acest domn Gupta – avea doar un braț!

La vremea respectivă, i se păruse ciudat că o ființă precum Nimrod angajase un servitor cu un singur braț. Dar acest lucru nu era nici pe jumătate la fel de ciudat precum cele care urmaseră şi care-l convinseseră pe doctorul Wamakulasuriya că era mai bine să abandoneze medicina şi să devină un om sfânt, la fel ca tatăl lui. Curând după exorcizarea din strada Downing, se întorsese în India şi, folosind fondurile obținute prin vânzarea cabinetului medical din Londra, cumpărase fortul roz din Lucknow, inițiase acolo *ashramul* Jayaar Sho şi se învestise pe sine Guru.

Ashramul era acum centrul unei rețele internaționale de aşezări spirituale, peste cincizeci la număr, iar Guru avea mii de discipoli. Astfel, întreprinderea lui devenise extrem de profitabilă, iar acum, că planurile sale se apropiau de împlinire, ultimul lucru pe care-l dorea Guru era un grup de curioşi care să strice totul. Mai ales dacă aveau vreo legătură cu Nimrod. De aceea, chiar după miezul nopții, Guru îi trimise pe câțiva dintre cei mai voinici *sadhaki* din *Bahutbarhiya*

Jan Bachane – „garda lui minunată” – cu misiunea să-l aducă la el pe acest domn Gupta, astfel încât să-l poată lua la întrebări, ca să afle ce căutau, el şi copiii lui, în *ashram.*

Sadhaki tocmai se îndreptau către dormitoare, când îl găsiră pe Groanin zăbovind pe lângă fântâna din curtea interioară a fortului roz.

Văzându-se încolțit de o forță considerabilă, Groanin intrase în panică. Mai întâi, aruncase aparatul de emisie-recepție, sperând din tot sufletul să nu-l nimerească pe vreunul dintre copii. După aceea, gândindu-se că, fiind djinni, puteau să aibă grijă singuri de ei, luase piciorul de pe pârghia care cobora găleata şi, vârându-şi noul braț în faldurile largii cămăşi indiene pe care o purta, încercă să pară nevinovat.

Domnul Bhuttote, cel mai voinic dintre *sadhaki, se* apropie încruntat de Groanin.

— Ce faci aici? îl întrebă el, în hindi. Nu ştii că e interzis să ieşi din camera ta după miezul nopții?

— Tocmai mi-am terminat treaba la Centrul de Asistență telefonică, răspunse Groanin. Am stat pe scaun ore în şir şi simțeam nevoia să-mi dezmorțesc un pic picioarele şi să iau o gură de aer.

— Guru vrea să te vadă, îl informă domnul Bhuttote. Trebuie să vii cu noi.

— Eu? Pentru ce?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Bine, dar la ora asta? Groanin se prefăcu că-

şi înăbuşă un căscat. Nu poate aştepta până mâine-dimineață? Am făcut yoga toată după-amiaza, iar seara am lucrat la Centrul de Asistență telefonică. Sunt frânt de oboseală.

— Nu poate aştepta, insistă domnul Bhuttote. Am primit ordin. Dacă Guru spune să vii acum, atunci vii acum. Oricum, Guru Masamjhasara nu doarme niciodată. De fapt, n-a mai dormit de doisprezece ani.

— Îmi pare rău să aflu asta, zise Groanin. Suferă de insomnie, nu-i aşa?

— Nu, răspunse un alt *sadhak.* Doar că se petrec prea multe lucruri în capul lui ca să-şi mai irosească timpul dormind.

— Bietul om, comentă Groanin, urmându-i pe *sadhaki* către altarul în care-l aştepta Guru, după cum i se spusese. Trebuie să fie cumplit pentru el!

— Nu este deloc cumplit, îl contrazise domnul Bhuttote. Guru îşi dedică nopțile gândurilor mărețe. Împarte aceste gânduri cu noi şi, mulțumită lui, dobândim iluminarea.

— Da, răspunse Groanin, nu prea convins. Sunt sigur că tuturor ne-ar lipsi gândurile mărețe ale lui Guru.

John apucă frânghia şi mâna surorii lui şi trase de amândouă până când le aduse una lângă cealaltă.

— Poți s-o faci, Phil, o îndemnă el.

Dybbuk urcase deja pe frânghie vreo treizeci de

picioare şi era aproape de porțiunea scobită a zidului fântânii.

Philippa era amorțită de frig. Dinții îi clănțăneau cu putere, precum copitele unui căluț la trap. Nu fusese niciodată prea bună la educație fizică şi, acasă în New York, dacă i s-ar fi cerut să urce pe frânghie treizeci de picioare, ar fi spus probabil că nu este în stare. Oricum, nu fără sprijinul discret al puterii de djinn. Dar sunt situații în care, din cauza pericolului şi disperării, se săvârşesc fapte care dovedesc o mare putere şi rezistență, iar copiii se aflau tocmai într-una dintre aceste situații. De aceea, Philippa n-avea nevoie de îndemnul lui John. Apucând frânghia, se trase în sus suficient încât să poată sta pe marginea găleții scufundate, apoi începu să urce.

Între timp, aşteptându-şi rândul, John îşi vârî o clipă capul sub apă, să arunce o privire. Ieşind din nou la suprafață, îşi scutură capul şi trase aer în piept.

— Cred că mai sunt cel puțin o sută de picioare până la fund. Cu toate astea, apa este destul de limpede.

— Te rog, spuse Philippa, nu cred că vreau să ştiu.

Ceva greu lovi din nou apa. Ea şi John priviră în sus şi-l văzură pe Dybbuk ținându-se de frânghie şi lovind cu picioarele în partea dărâmată a zidului. O altă cărămidă desprinsă căzu în apă, apoi următoarea.

— Ai grijă, strigă John la el, de jos. Asta aproape că m-a lovit.

— Scuze, răspunse Dybbuk, care mai aruncă vreo câteva cărămizi în apă, înainte de a se muta în cavitatea largă pe care o săpase. Veniți sus, strigă el peste umăr. Cred că e destul loc. Vezi dacă poți să iei şi lanterna cu tine, când urci.

Philippei îi trebui un întreg sfert de oră ca să ajungă lângă Dybbuk. Cu toate acestea, eforturile ei extenuante nu rămaseră fără rezultat. Luptându-se să pună piciorul în deschizătura pe care Dybbuk o făcuse în perete, ea desprinse din greşeală o altă cărămidă. Dar, în loc să cadă în apă fără să lovească pe cineva, la fel cum se-ntâmplase cu celelalte, aceasta se ciocni de lanterna pe care John o lăsase pe pervazul de cărămidă şi o împinse în apă, exact în clipa în care băiatul se întindea după ea.

Dybbuk țipă de groază, iar John, care deja era pe la jumătatea frânghiei, n-avu de ales decât să sară înapoi în apă după lanterna care acum reprezenta singura lor sursă de lumină.

Din fericire, lanterna, care era rezistentă la apă, rămase aprinsă, ceea ce o făcu să fie uşor de urmărit în adâncimile apei înghețate de munte. John dădea tare din picioare şi se repezea către lumină când cu un braț, când cu celălalt, încercând s-o prindă. De două ori o atinse cu vârful degetelor, dar nu reuşi s-o apuce. Doar a treia oară, tocmai când simțea că plămânii aveau

să-i explodeze, reuşi în sfârşit s-o prindă bine.

Atunci îl văzu: un şarpe încolăcit, gravat pe cărămidă. A treia cobră! N-avea timp să iasă la suprafață pentru aer. Nu credea că mai putea reuşi o asemenea scufundare şi a doua oară şi să-i rămână putere cât să mai şi urce pe frânghie. Acum ori niciodată! Înotă către cel de-al treilea semn şi, având destulă lumină să vadă ce face, înfipse dalta în mortarul cărămizii pe care, după toate aparențele, colonelul Killiecrankie o marcase cu mai multă atenție decât pe celelalte două. Îşi luase chiar măsura de precauție să scrie numărul trei lângă şarpe, ca să nu încapă vreo îndoială. John simți cărămida mişcându-se şi înfipse mai adânc dalta, ca s-o scoată din zid.

Stând pe polița scobită, în întuneric, Philippa aştepta ca fratele ei să se întoarcă, simțind un amestec de mândrie şi nelinişte, pentru că-i era teamă să nu-l răpună apa rece ca gheața. Ea şi cu Dybbuk nu puteau zări decât lumina tremurândă a lanternei sub apă.

— De ce nu mai iese odată? murmură Dybbuk.

Philippa nu răspunse. Apoi, tocmai când fata era gata să sară în apă după el, lumina ieşi la suprafață şi, spre marea ei uşurare, John făcu la fel. Strigă ceva spre ei şi ridică un obiect. Părea să fie un săculeț din piele.

— L-am luat, spuse John fără suflare, ridicând săculețul, triumfător. Am talismanul!

— Fantastic, John, spuse Philippa, fericită doar

să-şi vadă fratele nevătămat.

— Grozav, strigă Dybbuk. Bună treabă, John!

— Cel puțin, cred că l-am luat. Am văzut cărămida cu cea de-a treia cobră în timp ce mă scufundam după lanternă. Am prins şi lanterna.

— Se vede, observă Dybbuk.

— Foarte bine, îl lăudă Philippa. Fără lumină am fi fost terminați.

— Era cam la zece picioare adâncime. A trebuit să-mi vâr tot brațul în deschizătură şi am rămas înțepenit. Pentru o clipă, am crezut c-o să mă înec.

Lumina lanternei tremură şi, pentru o secundă sau două, se stinse de tot, lăsându-i pe cei trei într-un întuneric atât de dens, încât aproape că îi sufocă.

— Să sperăm că nu se stinge de tot, spuse John, îndesând lanterna şi săculețul din piele sub centură, apoi înotând către frânghie şi începând să se cațere.

— Ce-o fi fost în mintea colonelului? se plânse Dybbuk, aruncând alte cărămizi în apă. Să ascundă talismanul tocmai acolo, sub apă?

— Ştii ceva, pun pariu că apa nu urcase atât de sus atunci când a săpat colonelul semnul ăla, spuse Philippa. După ce armata britanică a reparat fântâna, cred că nivelul apei a crescut.

John era obosit după efortul depus în apă. Era obosit şi foarte, foarte înghețat, aşa că se cățăra pe frânghie cu o încetineală agonizantă. O dată sau de două ori, chiar alunecă în jos vreo câteva

picioare, zdrelindu-şi mâinile pe frânghia aspră, ceea ce-l ajută totuşi să nu mai simtă durerea care-i cuprinsese muşchii obosiți ai umerilor. În cele din urmă, reuşi să pună picioarele pe marginea scobiturii, unde Dybbuk îl prinse de cămaşă şi, cu mare sforțare, reuşi să-l împingă pe John la loc sigur, deasupra lui, declanşând o avalanşă de cărămizi şi praf.

Pentru o clipă, lanterna pâlpâi din nou. John se rostogoli de pe Dybbuk, tuşi un pic, scoase lanterna de la curea şi se uită la ea, moment în care aceasta se stinse de tot, aruncându-i în întuneric. John lovi uşor geamul lanternei de palma sa jupuită de frânghie, sperând că se va aprinde. De data aceasta, însă, nu-şi mai reveni.

— Grozav, comentă Dybbuk. Numai bine! Ce ne facem acum fără lanternă?

— Poate că, dac-o desfac, reuşesc s-o usuc, spuse John. După aceea, n-ar avea niciun motiv să nu funcționeze.

Dybbuk respira agitat şi era evident că întunericul îi agrava senzația de claustrofobie. Se căută orbeşte prin buzunare şi găsi o altă pastilă de cărbune. Aceasta însă i se sfărâmă între degete, aşa că se văzu nevoit să ciugulească fărâmele.

— Cel mai important lucru e să nu intrăm în panică, îi sfătui John. Şi să nu facem mişcări bruşte, ca nu cumva vreunul dintre noi să alunece şi să cadă în apă. Cine ştie, poate noi o să ne uscăm şi-o să ne încălzim înaintea lanternei şi, în

cazul ăsta, toate problemele noastre vor dispărea.

Dybbuk reuşi să se liniştească. (Pastilele de cărbune acționează repede.).

— Foarte bine, răspunse el, te cred.

— Între timp, continuă John, vezi dacă… vreau să spun, încearcă să faci mai mult loc şi pentru noi.

Scoase bateriile lanternei, apoi o întoarse şi-o scuturã, ca să îndepărteze picăturile de apă.

— Eu pot să fac ceva să vă ajut? întrebă Philippa.

— Desigur, răspunse Dybbuk. O să-ncep să sap în spatele nostru. Îți dau câte-o cărămidă sau o bucată de piatră, iar tu o arunci în apă, pentru că eşti mai aproape de margine decât mine.

Se împinse cât putea de mult în scobitură şi, scoțând un bulgăre de bucăți de cărămidă şi pietre, i-l dădu Philippei.

— Uite, îi arătă el, peretele e destul de măcinat şi ar trebui să ne fie uşor. Acum ştiu cum e să fii în pielea unei cârtițe.

Philippa aruncă bulgărele de moloz pe care i-l dăduse Dybbuk în hăul întunecat de sub ea. În clipa următoare, îl auzi cum cădea în apă.

John suflă în corpul lanternei, lăsă bateriile şi capacul cu grijă pe jos, apoi îşi încolăci corpul în jurul lor, ca nu cumva să le piardă. Nu încăpea îndoială, îşi spuse el în gând, posomorât. Fără lanternă era de rău. Dar, chiar dac-ar fi avut lumină, ce-ar fi putut face? În sinea lui, nu era nici

pe jumătate la fel de încrezător în şansele pe care le aveau, precum lăsase să se înțeleagă din cuvintele pe care le spusese lui Dybbuk şi Philippei. În puț era frig, mult prea frig ca să întrezărească vreo şansă de creştere a temperaturii corporale, care să le redea puterile de djinni. Era frig şi întuneric. Atât de întuneric, încât nu-şi vedea mâinile în fața ochilor. Deşi se mai aflaseră la strâmtoare, de data aceasta erau chiar înghesuiți. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama de faptul că singura lor cale de a mai ieşi din puț era să se întoarcă Groanin şi să-i salveze. Singura lor speranță era aceea ca, orice i s-ar fi întâmplat lui Groanin, să fie doar ceva temporar.

Guru Masamjhasara-in hindi, *ma samjha sara* înseamnă „vă înțeleg pe toți" – coborî de pe scaunul său de dentist şi se apropie încet de Groanin, fixându-l cu cea mai teribilă privire de care era în stare.

Groanin, pironit între doi dintre cei mai voinici *sadhaki,* îndură fără niciun protest cercetarea omului sfânt şi nu se plânse nici măcar atunci când Guru îşi puse mâinile urât mirositoare pe capul lui şi închise ochii, de parc-ar fi vrut să-i citească mintea.

— Ne-am mai întâlnit cândva? îl întrebă Guru, perfect nemişcat.

— Nu, până astăzi, răspunse Groanin. Vreau să

spun, până ieri. Sunt sigur că mi-aş aduce aminte de cineva atât de distins, Sfinția Ta.

Sub pleoapele lăsate ale lui Guru, ochii i se roteau încet, de parc-ar fi urmărit cum se învârteşte lumea. După aceea, repetă întrebarea, ca şi cum n-ar fi auzit ceea ce spusese Groanin sau pur şi simplu nu l-ar fi crezut; era imposibil de ghicit.

— Nu, îi răspunse Groanin.

Şi totuşi... Şi totuşi, de aproape, Groanin îşi dădu seama de faptul că Guru i se părea o figură foarte familiară. Ca şi cum l-ar fi întâlnit cândva, cu mulți ani în urmă. Mai ales respirația lui urât mirositoare i se părea cunoscută. Parcă era un peşte mort într-o pungă din plastic, într-o zi foarte caldă, cu o cutie de iaurt lângă el. De asemenea, în spatele bărbii stufoase, stil Karl Marx, se ascundea un chip pe care Groanin avu impresia că-l mai văzuse înainte. Barba însă îl deruta. Sau, mai degrabă, chestiile pe care le putea vedea în barbă, deoarece acum, că Guru Masamjhasara se apropiase, Groanin distingea toate resturile de mâncare din ea, care căzuseră din gura sau din furculița lui Guru în timpul meselor, timp de câteva săptămâni. O bucată de porumb. Câteva boabe de pilaf. O macaroană. Un sâmbure de portocală. Resturi de spaghete. Ca să nu mai vorbim despre o bucățică veche de gumă de mestecat, un chiştoc de țigară şi ceva muci.

— Ştii, eu sunt dotat cu un sistem de alarmă

intern, pentru oameni, declară Guru cu vocea joasă, cu un vag accent englezesc, întinzându-şi degetele unsuroase pe capul lui Groanin ca tentaculele unei caracatițe. Şi tu, prietene, mă îngrijorezi.

— Nu-mi dau seama de ce, răspunse Groanin. Sunt un nimeni.

— A, nu, chicoti Guru. Eu îi spun oricui vine la *ashram:* „eşti unic". Tuturor. Şi chiar sunt. Oricine este cineva.

Guru vorbea ca şi cum abia ar fi picat din nori.

— Mai ales oamenii care susțin că nu sunt cineva.

Îşi deschise ochii încet.

— Poate că mă confundați cu altcineva, domnule. Cineva cu care semăn mult, poate.

— Nu cred, răspunse Guru. Eşti un om deosebit, domnule Gupta. În viața mea am întâlnit foarte puțini oameni cu un singur braț. Ca să fiu sincer, nu-mi amintesc decât un singur om fără un braț.

Groanin zâmbi.

— A, dacă numai despre asta e vorba, atunci înțeleg de ce vi se pare că mă cunoaşteți, spuse el, liniştit. Da, cred că aveți dreptate. Să ai un singur braț nu este ceva obişnuit. Nici eu n-am întâlnit prea mulți oameni cu un singur braț.

Groanin hotărâse că era spre binele lui să-l convingă pe Guru că făcuse o greşeală, de aceea alese tocmai acest moment ca să-şi scoată brațul cel nou din faldurile cămăşii sale largi.

— Dar, după cum puteți vedea, domnule, am două brațe.

— Foarte ciudat. Guru se încruntă. Într-adevăr, foarte ciudat. Aş fi jurat că n-ai decât un braț, spuse el. Oricum, de ce-ți ții una dintre mâini ascunsă?

Apucă ambele mâini ale lui Groanin şi le strânse, de parc-ar fi vrut să vadă că nu sunt false.

— Şi doamna Crabbe, profesoara de yoga, a crezut acelaşi lucru.

— Domnule, mărturisesc că am sperat că voi scăpa de exercițiile de yoga, dacă pretind că am doar un braț. De aceea mi-am ascuns mâna. Am greşit. Îmi cer iertare.

— Ai ascuns acest lucru foarte bine.

— De fapt, domnule, eu am fost magician, spuse Groanin, crezând că era mai bine ca povestea lui să semene cu cea spusă lui Jagannatha de copii. De multe ori pretindeam că sunt ciung, deoarece acest lucru mă ajuta să-mi fac scamatoriile, domnule.

Groanin strânse, la rândul lui, mâinile lui Guru.

— Îmi cer iertare pentru faptul că m-am ascuns, domnule. Dar, după cum puteți vedea, m-ați confundat cu altcineva. Cu siguranță.

Groanin zâmbi şi-şi îngădui o mică glumă.

— Până la urmă, n-ar fi putut să-mi crească o mână de ieri până azi, nu-i aşa?

Guru Masamjhasara dădu drumul mâinilor lui Groanin şi, apucându-se de barbă, începu s-o

răsucească, de parc-ar fi încercat să stoarcă o idee din desimea ei cenuşie. În loc de asta, nu făcu decât să-şi scuture bucata de porumb în cârlionții cărunți care-i acopereau pieptul ca nişte arcuri vechi de pat.

— Într-adevăr, nu s-ar fi putut, domnule Gupta. Dacă acesta este adevăratul tău nume. Sunt de acord. Nu ți-ar fi putut creşte o mână. Dar ți-ar fi putut fi dată una. De către un djinn.

— Un *djinn*?! Groanin se prefăcu că-şi ascunde un zâmbet. Păi, da, domnule, dacă dumneavoastră credeți că ființele alea există, atunci presupun că un djinn ar fi putut s-o facă.

— Dar djinnii *chiar* există, spuse Guru Masamjhasara. Ştiu eu, am întâlnit unul. Ca şi tine, poate.

— Eu, domnule? Groanin zâmbi. Nu, domnule, eu sunt un om obişnuit şi n-am cunoştință despre astfel de lucruri. Mama m-a învățat că numai marii brahmani şi sfinții îi pot vedea pe djinni.

— Doar dacă – Guru nu-l mai asculta pe Groanin – doar dacă nu eşti tu însuți un djinn, desigur. Asta ar explica mica ta şmecherie pe frânghia liftului, din după-amiaza asta. Chicoti. Bineînțeles, am auzit despre ea. Discipolii mei îmi povestesc totul.

— Aia a fost o prostie din partea mea, domnule, spuse Groanin. Îmi place să fac trucul indian cu frânghia ori de câte ori am ocazia. Ca să-mi păstrez îndemânarea. Vedeți, domnule, nu sunt

djinn. Sunt doar un om obişnuit.

— Atunci, nu vei avea nimic împotrivă să te aşezi în scaunul meu de dentist, ca să mă uit în gura ta, spuse Guru, făcându-le semn celor doi *sadhaki* să-l aducă pe Groanin lângă scaunul din mijlocul altarului.

Lui Groanin nu-i plăceau dentiştii deloc. Nu-i plăcea nimic la ei: degetele curioase, vorbăria prostească, zâmbetele plictisitor de perfecte şi îngrozitoarele lor instrumente de tortură. Dar cel mai mult îi displăcea mirosul unui dinte polizat care îi stârnea tot felul de amintiri neplăcute despre copilăria petrecută în Manchester.

— Ce vrei să faci? strigă el, pomenindu-se întins pe scaun.

Guru se scobi în nas fără să-l bage în seamă, înghiți rezultatul scârbos şi verde, apoi luă o scobitoare dintr-o tăviță de instrumente şi veni lângă majordom.

— Linişteşte-te, nu vreau decât să văd dacă ai toți dinții.

— Dinții? repetă Groanin. Ce-au a face dinții mei cu toată afacerea?

Bineînțeles că ştia exact ceea ce spera Guru Masamjhasara să găsească, dar crezu că era mai bine să pară neştiutor în tot ceea ce-i privea pe djinni, mai ales în privința faptului că aceştia n-au măsele de minte. Chiar şi aşa, nu era deloc fericit la gândul că Guru avea să-şi vâre degetele murdare în gura lui, mai ales degetul care ieşise,

puțin mai înainte, verde şi lipicios din nasul său.

— Cei mai mulți oameni cred că am acest scaun doar pentru propriul confort, murmură Guru, Uitându-se în gura lui Groanin. Dar bineînțeles că are două scopuri, aşa cum vei descoperi şi tu.

Pentru că nu credea că Guru chiar voia să-l tortureze – ceea ce era foarte bine, căci nu se îndoia că i-ar fi spus tot ce voia să afle – Groanin deschise gura cu silă.

— Vai de mine! se strâmbă Guru, dezgustat. Ce-ai mâncat la cină?

Groanin încercă să răspundă. Încercă să spună: „Mirosul vine de la tine, domnule Respirație-ca-fundul-de-sconcs”, dar îi fu imposibil să rostească măcar o silabă, cu gura ocupată de scobitoare şi de degetele mizerabile ale lui Guru.

În clipa în care examinarea dinților luă sfârşit, Guru se dădu un pas înapoi, îşi şterse mâinile pe barbă şi lăsă să-i scape un oftat de dezamăgire.

— Nu, zise el, nu eşti djinn. Bineînțeles, nu se ştie ce ai fi încercat să-mi faci dac-ai fi fost djinn. Spun „ai fi încercat”, deoarece, fireşte, eu sunt pregătit pentru orice eventualitate.

Îi arătă lui Groanin un medalion pe care-l purta în jurul gâtului, foarte asemănător cu cel pe care-l primise Nimrod prin poşta djinnternă.

— Asta-i amuleta mea. A fost făcută de tatăl meu, fachirul, ca să-l protejeze împotriva puterii djinnilor. A fost un om măreț. Şi un mare fachir.

Guru chicoti.

— N-aş fi încercat să-ți examinez dinții, fără amuleta asta a mea. Dac-ai fi fost djinn, ai fi putut…

Ochii lui Guru Masamjhasara se îngustară şi privirea îi deveni iar vrăjitorească.

— Stai un pic! exclamă Guru, privind către *sadhaki.* N-a venit aici însoțit de trei copii?

— Ba da, Sfinția Ta, răspunse unul dintre *sadhaki.*

— Mă întreb… continuă Guru. Nu, nu pot fi. Ar fi un noroc chior.

— Să-i laşi pe copii în pace, spuse Groanin, încercând să sune cât mai patern cu putință.

— Copiii… Mă întreb…

Guru îşi mângâie barba lungă, aruncă o bucățică de pilaf pe jos şi-şi înclină capul ca un om care aude o voce.

— Unu plus unu plus unu fac trei, spuse el, încetişor.

Continuă apoi cu voce tare, către *sadhaki:*

— Găsiți-i. Găsiți-i pe copii.

Capitolul 15
Cea de-a noua cobră

În întunericul puțului, copiii îşi continuau săpăturile orbeşti.

— Pietrele astea par foarte ciudate, observă Philippa, în timp ce arunca altă piatră în întuneric şi o asculta căzând în apa din fundul fântânii.

Sunt ceva mai uşoare decât cele pe care le-am dat la o parte, la început.

— Şi mie mi se pare la fel, recunoscu Dybbuk. Poate că sunt roci vulcanice. Cum sunt pietrele alea pentru picioare.

— Piatră ponce? Da, ar putea fi.

Săpau deja de o oră şi scobitura în care s-ar fi putut sta lejer devenise un tunel lung de zece sau chiar douăsprezece picioare, care le oferea speranța unei ieşiri din fântână. Hainele le erau încă ude şi le era încă prea frig ca să-şi recapete puterile de djinn, dar era clar, chiar şi pe întuneric, că situația lor se îmbunătățise un pic. Cu cât săpau mai mult în zidul fântânii, cu atât mai optimişti deveneau. Plină de praf şi de moloz, Philippa muncea în continuare orbeşte, fluierând ca să-i înveselească.

— Cum e cu lanterna? îl întrebă Dybbuk pe John.

— Componentele par să fie destul de uscate acum. Cred c-aş putea s-o montez la loc.

Puse cele două baterii în tubul metalic.

— Țineți-mi pumnii, zise el, şi înşurubă capacul. Trase aer în piept şi apăsă întrerupătorul.

Lanterna se aprinse, scăldând în lumină micul tunel pe care-l săpaseră. Dar niciunul dintre ei nu respiră uşurat. Nici pe departe. În loc de asta, toți cei trei copii țipară de groază când, dintr-odată, îşi dădură seama unde se aflau. În jurul lor zăceau zeci de schelete de om, pentru că nimeriseră într-

un fel de criptă sau într-un mormânt. Piatra pe care Philippa o avea în poală nu era deloc piatră, ci un craniu. Copleşită de scârbă, fata se dădu înapoi, până pe marginea puțului. Ca şi ea, Dybbuk descoperi că bățul cu care săpase grota în peretele din spatele său nu era deloc un băț, ci un femur. Odată cu această descoperire extrem de neplăcută, îşi dădură seama ce se întâmplase cu toți acei bieți indieni răzvrătiți, ale căror trupuri fuseseră recuperate de britanici după ce-i aruncaseră în fântână. Fuseseră îngropați din nou aici, unul peste celălalt, ca o grămadă de trabucuri, într-o criptă săpată în peretele fântânii, unde rămăseseră netulburați timp de mai bine de o sută cincizeci de ani.

Erau atât de multe schelete, încât nu puteau fugi de lângă ele. Philippa îşi întoarse dezgustată privirea de la rânjetul unui craniu, doar ca să dea nas în nas cu un altul. Urcând mai mult de-a lungul criptei, Dybbuk reuşi să dărâme şi mai multe schelete peste ei. Praful morții şi al descompunerii umane nu le întuneca doar vederea, ci le pătrunse şi în gură şi în plămâni.

John îşi reveni primul, luminând cu lanterna în spatele lui Dybbuk, în timp ce scutura scheletele căzute peste el, târându-se apoi până în colțul cel mai adânc al criptei subterane. Peretele din fundul acesteia era făcut din cărămidă. Cimentul însă era măcinat, şi Dybbuk reuşise deja să facă o bortă suficient de mare cât să se poată strecura prin ea.

Târându-se pe burtă, John se înghesui pe lângă Dybbuk, încercând să vadă mai de-aproape, vârându-şi capul şi umerii prin deschizătură. Gestul lui îi făcu pe ceilalți doi să-l urmeze, pentru că John avea lanterna şi nici Philippa, nici Dybbuk nu simțeau vreo dorință cât de mică să rămână singuri, în întuneric, printre morți.

Văzând în fața lui o deschidere largă, fără resturi de schelete, John se strecură prin ea şi, târându-se câțiva metri mai în față, reuşi în scurt timp să se ridice. Răsuflând de uşurare, fără a mai fi nevoit să inhaleze praf de oase, se întoarse către însoțitorii lui, care-l urmaseră. John zâmbea.

— Se pare că am găsit, până la urmă, calea de ieşire din fântână, spuse el, îndreptând lanterna către o scară veche de piatră care începea în fața lor.

— Slavă Domnului, răsuflă Philippa.

— Astea sunt veştile bune.

— Dar care sunt veştile rele? întrebă Dybbuk.

— N-ați observat? E şi mai frig aici, uite! John suflă în conul de lumină al lanternei. Poți să-ți vezi răsuflarea.

— Tot e mai bine decât în apă, murmură Dybbuk.

— Da, insistă John, dar nu-ți dai seama? Atâta timp cât e frig, n-avem cum să ne folosim puterile de djinni.

Dybbuk ridică din umeri.

— Probabil că treptele conduc afară. Acolo e

cald. De-aia, eu sunt de părere să le urcăm. Cu cât simt mai curând nişte raze pe mine, cu atât mai bine. Acum parcă aş fi un şarpe într-o cutie cu gheață.

— Hei! exclamă John. Cu toate scheletele alea, cu lanterna care nu funcționa şi cu atâtea belele, aproape c-am uitat!

Scoase săculețul din piele de la curea şi, înmânându-i lanterna lui Dybbuk, îl deschise cu grijă. Înăuntru se afla un obiect de vreo şase sau şapte inchi lungime, înfăşurat în mai multe straturi de hârtie rezistentă la apă. John înlătură hârtia şi rămase fără suflare, în timp ce Dybbuk concentra toată lumina lanternei pe obiectul aflat în palma lui. Era o statuetă reprezentând o cobră regală, care-şi înălța capul din colacul corpului. Corpul şarpelui era făcut din aur plin, dar capul şi gluga fuseseră modelate într-un smarald enorm. Coada – după părerea lui Dybbuk, nu prea reuşită, semănând mai curând cu a unui şarpe cu clopoței – era făcută din patru măsele de minte galbene, montate în aur. Acest detaliu, precum şi numeroasele morți pe care le provocase talismanul – mai degrabă decât mărimea smaraldului Koh-E-Qaf care împodobea Regele Cobră – îi amuțiră pe toți pentru mult timp.

— Greu de crezut, nu-i aşa? rupse John tăcerea, în cele din urmă. Cele patru măsele i-au aparținut cândva bătrânului Rakshasas.

— Te face să realizezi cât de bătrân e cu

adevărat, spuse Dybbuk. După aceea, ridică din umeri. Totuşi, îți dai seama uşor de ce şi-a dorit Hermann Goering talismanul. Smaraldul ăla e mai mare decât un ou de găină. Şi trebuie să valoreze o avere.

— Da, dar valoarea în bani nu înseamnă nimic, în comparație cu puterea pe care ar fi putut s-o aibă cineva asupra lui Rakshasas, răspunse John. Imaginează-ți, un djinn aflat în puterea ta! Mă întreb dacă Goering ştia despre asta. Şi dacă ştia cât de puternic şi bogat *ar fi putut* să devină, dac-ar fi avut talismanul.

— Dacă mă întrebi pe mine, zise Philippa, e de rău. E de rău şi cred c-ar trebui să-l distrugem. Să-l facem bucăți, pe care să le aruncăm în fântână, laolaltă cu toate craniile şi oasele, unde să nu le mai găsească nimeni. Inclusiv smaraldul.

— Glumeşti? se împotrivi Dybbuk. După toate necazurile prin care-am trecut ca să-l găsim? Scutură din cap. Nici gând. De altfel, în caz că ai uitat, eu am sacrificat mai multe decât voi până s-ajung aici. Doi prieteni de-ai mei sunt morți.

— Cu atât mai mult ar trebui să fii de acord cu mine, stărui Philippa. Te gândeşti ce risc ne asumăm doar avându-l asupra noastră? Tu ce spui, John?

John oftă din greu. Răsuflarea lui se transformă într-un norişor. Era greu de crezut că încă se aflau într-o țară caldă, ca India. Nu-i plăcea să-i dea dreptate lui Dybbuk, şi nu surorii lui gemene, dar

talismanul părea mult prea valoros ca să-l distrugă şi să-l arunce, aşa cum propusese Philippa.

— Spun că, înainte să hotărâm ceva în privința talismanului, trebuie să-l găsim pe domnul Rakshasas şi să vedem ce părere are. El trebuie să decidă ce va face cu Regele Cobră. Până la urmă, astea sunt măselele lui de minte şi talismanul pe el îl înrobeşte.

— Dacă merită, mârâi Dybbuk. Nu-mi dau seama la ce foloseşte să ai un talisman care-i dă purtătorului putere asupra unui djinn gata de călătoria către Marea Lampă din Ceruri.

— Dybbuk, zău aşa! îl certă Philippa. Câteodată spui cele mai îngrozitoare lucruri! Domnul Rakshasas e prietenul nostru.

— Dar ce-am spus? protestă Dybbuk. Nu poți să negi faptul că e foarte bătrân. Aproape că nu mai are puteri. În ultimul timp, abia dacă mai poate să iasă din lampă sau să intre. Scutură din cap. Tot nu-mi dau seama de ce cultul ăsta al cobrei vrea să pună mâna pe el.

— Nu e vorba că n-are putere, îi explică John. Doar că, fiind atât de bătrân, preferă să şi-o păstreze. Nu-şi foloseşte puterea decât dacă n-are de ales. Oricum, dacă distrugem Regele Cobră şi-l aruncăm în fântână, n-avem nicio garanție că vom descuraja astfel pe cineva hotărât să-l găsească. De exemplu, ar putea face rost de un scafandru pe care să-l coboare în fântână. Sau de un submarin

în miniatură.

John arătă către deschizătura din perete.

— În plus, nu mă încântă prea mult ideea să trec din nou printre schelete. Aproape că m-au speriat de moarte prima oară când am dat de ele. Îmi pare rău, Phil, dar sunt de acord cu Dybbuk. Păstrăm talismanul, deocamdată.

Dybbuk încuviință din cap, ca şi când nu mai încăpea loc de alte discuții.

— Foarte bine, acceptă Philippa. Dacă asta credeți voi doi că trebuie să facem, atunci aşa vom face. Dar să nu spuneți că nu v-am prevenit. Privi, îngrijorată, către Regele Cobră. Nimic bun nu va ieşi din asta, credeți-mă.

Dybbuk ridică mâna, cu gândul s-o facă pe Philippa să tacă, iar fata tocmai dădea să se enerveze, când îşi dădu seama că el asculta ceva.

— Ce e? îl întrebă.

— N-auzi? Un fel de murmur.

— Am urechile pline de apă, zise ea, bătându-se cu muchia palmei într-o parte a capului. Cu apă înghețată.

— Zgomotul vine din susul scărilor, anunță Dybbuk şi, încă ținând lanterna, porni înainte.

Înfăşurând Regele Cobră în hârtia rezistentă la apă, John îl puse la loc în săculețul din piele, îl vârî sub centură şi-l urmă pe Dybbuk. Acum auzea şi el sunetul.

— Poate c-ar fi mai bine să stângi lanterna, îl sfătui Philippa. Sau, măcar, să-i faci lumina mai

mică. Până când vedem ce se întâmplă. Pentru eventualitatea în care dăm peste cineva căruia nu i-ar conveni că ne aflăm aici.

— Şi ce dacă? se împotrivi Dybbuk. Suntem membri ai *ashramului,* nu-i aşa? Ne-am alăturat lor tocmai ca să putem merge unde vrem, fără să fim luați la ochi.

— Ai uitat de Groanin? insistă Philippa. Nu cred că ne-ar fi abandonat în fântâna aia îngrozitoare, decât dacă i s-ar fi întâmplat ceva grav.

— Phil are dreptate, interveni John. Ar trebui să fim atenți, până când aflăm ce-o fi pățit.

— Foarte bine, încuviință Dybbuk, urcând scările. Dar tot avem nevoie de puțină lumină, ca să nu ne rupem gâtul pe scări. Ştiu că pare o nebunie, dar sunt acoperite de gheață.

John pipăi scara cu degetul, în fața lui.

— Are dreptate, constată el. Cum Dumnezeu se poate să fie gheață aici, jos?

— Nu ştiu, răspunse Dybbuk. Dar cred c-o să aflăm.

Mască lanterna cu mâna, care se coloră în roşu, lăsând să treacă doar atâta lumină cât să vadă pe unde mergeau.

Murmurul deveni mai puternic şi recunoscură acum o psalmodiere.

— Poate că e lecția de meditație transcendentală, îşi dădu cu părerea John.

Dybbuk îşi privi ecranul luminos al ceasului.

— La ora trei dimineața? Se opri şi ascultă din

nou. În plus, când au cântat aşa ceva la meditație? Ia ascultați!

— NA-GA, NA-GA, NA-GA…

— Naga, şopti Dybbuk. Asta scandează: Naga!

Cei trei copii se cutremurară, nu din cauza frigului, ci din cauză că frica îi cuprinse treptat, când îşi dădură seama că, de fapt, acel cuvânt repetat obsesiv era termenul sanscrit[93] pentru *şarpe.*

Recunoaşterea cuvântului sanscrit pentru şarpe îi amuți pe copii.

— Am o presimțire rea în legătură cu toată treaba asta, spuse Philippa.

— Ai mai zis, sări Dybbuk.

— De fapt, n-am mai zis. Am zis că nu va ieşi nimic bun, dacă păstrăm talismanul. Sper că n-are legătură cu presimțirea de acum. Pentru că, de data asta, chiar n-aş vrea să am dreptate.

— Mda, sunt convins, răspunse Dybbuk.

Mai sus, pe scări, se putea distinge o lumină slabă, iar Dybbuk stinse lanterna. La capătul scărilor abrupte din piatră, dădură peste un tunel îngust, terminat cu o scară de metal, care urca mai departe, cale de cincisprezece sau douăzeci de picioare, printr-un cilindru din bronz. Cilindrul era larg cam de patru sau cinci picioare, iar în

---

93 Limba veche vorbită în India.

partea de sus avea o deschidere prin care pâlpâia o lumină strălucitoare şi prin care se auzea sunetul monoton al psalmodierii:

— NA-GA, NA-GA, NA-GA, NA-GA, NA-GA.

Copiii urcară scara în tăcere, degetele lipindu-li-se de metalul înghețat, şi aruncară cu grijă o privire peste marginea cilindrului. O priveliște uimitoare se desfăşură în fața ochilor lor, plini de praf şi obosiți.

Erau într-un templu, construit într-o peşteră, cu tavanul înalt de cincizeci-şaizeci de picioare şi luminat, oarecum nepotrivit, de câteva becuri electrice. O ceață stranie plutea peste pardoseală, ca într-un spectacol de magie, învăluind picioarele încălțate în cizme de cauciuc ale celor câtorva sute de bărbați şi femei, care priveau fix într-un loc aflat sub punctul de observație al copiilor, cu brațele ridicate ca pentru rugăciune. Purtau hanorace şi haine de lână peste robele portocalii, iar fețele le erau mânjite cu galben. Ca hipnotizați, continuau să scandeze:

— NA-GA, NA-GA, NA-GA…

— E cultul cobrei, şopti Philippa. Cultul Aasth Naga.

Sensul mesajului colonelului Killiecrankie – *caută cel de-al treilea şarpe, dar fereşte-te de al optulea* – îi era acum clar.

— Cred că folosesc *ashramul* ca acoperire pentru activitatea lor.

Cei trei tineri djinni tăcură, gândindu-se la

ironia celor ce li se întâmplau: cultul de care speraseră să ascundă talismanul era peste tot în jurul lor. Cumva, reuşiseră să nimerească drept în mijlocul celor pe care încercaseră din răsputeri să-i ocolească.

De acum, adevăratul scop al tubului de bronz în care se ascunseseră era clar. La câțiva metri în fața scării pe care stăteau copiii, o limbă bifurcată se întindea printre doi colți: se aflau în gura unei statui imense – statuia unei cobre regale cu capul ridicat. Totuşi, nu aceasta făcea obiectul adorării şi devoțiunii. Litaniile erau îndreptate către bărbatul aşezat chiar sub punctul lor de observație. Era Guru Masamjhasara, dar îmbrăcat total diferit față de cum fusese mai devreme. În loc de roba albă, purta o haină groasă de blană, care-l apăra împotriva frigului neaşteptat de puternic ce invadase peştera. Picioarele, mai înainte desculțe, erau acum încălțate în cizme elegante, de piele.

John, cu privirea lui ageră, descoperi sursa inexplicabilei temperaturi scăzute: într-un colț al templului, doi *sadhaki,* care purtau mănuşi groase din piele, mânuiau blocuri mari de gheață şi mutau butelii cu azot lichid.

— Pentru ce naiba au nevoie de aşa ceva? se miră el.

— Nu ştiu, răspunse Dybbuk. În loc de aer condiționat, poate. E foarte cald sus. Cine ştie cât de cald ar fi fost aici, fără atâta gheață?

— Nu cred aşa ceva, se împotrivi John. După ce am stat pe patul ăla din cameră, ştiu că Guru nu dă nici doi bani pe confortul discipolilor săi. E vorba despre altceva. Cu totul altceva. Dar despre ce oare?

Guru îşi dădu la o parte haina de blană, dezvelindu-şi pieptul gol, acoperit de aceeaşi vopsea galbenă ca şi obrajii şi fruntea. După aceea, îşi ridică mâinile în aer ca un predicator baptist, iar discipolii săi tăcură.

— Vă prezint esența lucrurilor pe care le-ați sperat, rosti el, cu o voce puternică şi înfiorătoare. Vă prezint dovada lucrurilor nevăzute. Orice bărbat sau femeie care mă urmează şi care mi se supune va primi darul miracolelor şi putere asupra vieții şi a morții. În seara aceasta, prieteni, în seara aceasta veți vedea dovedit adevărul despre această putere. O putere mai mare decât rațiunea. O putere mai mare decât gândirea. Da, copiii mei, o putere la care veți fi martori.

Guru bătu din palme şi doi dintre discipoli aduseră în față un acvariu din sticlă, plin cu şerpi care se zvârcoleau. Era evident că Guru voia să pună mâna pe ei.

— Cred că de-aia țin încăperea înghețată, şopti Dybbuk. Şerpii sunt ectotermici. Temperatura corpului lor depinde de cea a mediului. Atunci când corpul unui şarpe se răceşte, şarpele amorțeşte şi devine letargic. Sunt mai uşor de manevrat aşa, cred.

— Dar nu şi şerpii ăia, observă John. Ia uite! E un încălzitor cu infraroşu în acvariu. Şerpii ăia sunt calzi.

Chiar în timp ce vorbea, unul dintre *sadhaki* luă un băț lung şi-i împunse cu el de mai multe ori pe şerpii din acvariu, ca şi când ar fi vrut să-i înfurie, şi chiar reuşi asta. Unul dintre şerpi, o cobră regală uriaşă, muşcă din băț, iar celor trei copii djinni ascunşi în statuie le fu clar că pe Guru Masamjhasara nu-l interesau şerpii reci, adormiți şi cuminți. Voia să pună mâna pe şerpi furioşi şi agresivi.

Foarte ceremonios, se apropie de acvariu şi ridică fără ezitare cobra regală, iar şarpele îl muşcă imediat de mână, făcând să curgă sângele, care i se prelinse pe braț – spulberând astfel următorul argument al lui Dybbuk, acela că şerpii aveau colții scoşi.

Văzându-se muşcat, Guru zâmbi încântat şi luă o altă cobră, care-l muşcă nu o dată, ci de mai multe ori. O a treia cobră îşi înfipse colții atât de adânc în brațul lui Guru, încât nu-i mai putu scoate şi şarpele rămase atârnat acolo, până când greutatea corpului său care se zvârcolea făcu să i se rupă colții, căzând pe jos. Guru îl ridică şi îl înfăşură în jurul gâtului ca pe o eşarfă din mătase. Atunci când luă cel de-al şaptelea şarpe, era deja muşcat de două ori mai mult, dar niciuna dintre răni nu părea să-l deranjeze câtuşi de puțin.

— Nu înțeleg, spuse Dybbuk. Ar fi trebuit să fie

mort până acum sau, cel puțin, să zacă în comă.

John o privi pe Philippa.

— Te gândeşti şi tu la ce mă gândesc eu? o întrebă el, amintindu-şi de ceea ce le spusese Yeti – baronul von Reinnerassig – când erau pe Annapurna: că djinnii erau imuni la veninul de şarpe.

— Ar putea fi unul dintre noi?

— Un djinn? Philippa clătină din cap. Nu, sigur nu. Dac-ar fi fost djinn, n-ar fi scăzut atât de nebuneşte temperatura templului ăstuia. N-ar fi riscat să-şi piardă puterile în fața discipolilor. Nu ştiu. Poate că şi-a injectat până la refuz antivenin.

Acest lucru însă era greu de imaginat. Şerpii erau nişte cobre mari, puternice, fiecare dintre ele fiind capabilă să producă mari cantități de venin.

— Dar ar trebui să fie foarte mult antivenin.

— Vedeți semnele? spuse Guru, acum împodobit cu atâția şerpi, încât părea un brad de Crăciun. Credeți în puterea mea, care este măreață, pentru că, vă spun, va veni vremea când noi vom conduce lumea.

Guru înşfăcă alți doi şerpi şi, muşcat în continuare, îi ridică deasupra capului ca să-i vadă toți.

— Predecesorul meu, Aasth Naga, a îngăduit să fie muşcat de opt şerpi odată. Dar eu sunt mai puternic, pentru că pot rezista veninului a nouă cobre. Vă prezint cele nouă cobre!

Spectatorii începură din nou să scandeze.

— NA-GA, NA-GA, NA-GA…

— Chestia asta mă îngrozeşte, şopti Dybbuk. Oamenii ăştia sunt nebuni.

— E puțin spus, îl completă Philippa. Sunt nişte ucigaşi!

— Dar aşteptați, prieteni, strigă Guru, reducându-şi din nou credincioşii la tăcere. Uneori, dacă vrem să demonstrăm puterea asupra morții, trebuie să vedem chiar moartea. Nu trebuie să-i mai admirăm puterea. Pentru că semnele mele nu sunt urmate de necredincioşi. Şi nu orice om poate face tot ceea ce fac eu. Aşa cum veți vedea acum! Veți vedea o încercare căreia i-am supraviețuit de multe ori. Veți vedea moartea. Aduceți-l pe prizonier!

Spectatorii se dădură la o parte, în timp ce, din spatele templului, *sadhaki* îl aduceau pe un bărbat, cu mâinile legate la spate, palid de frică.

Copiii rămaseră fără suflare, pentru că omul desemnat pentru moarte de Guru Masamjhasara nu era altcineva decât domnul Groanin.

Capitolul 16
Cu sânge rece

— Trebuie să facem ceva, spuse John. Nu-l putem lăsa pe Groanin să fie muşcat nici măcar de o cobră, darămite de nouă! Cu sau fără braț nou, o să moară sigur.

— În cazul în care-ai uitat, se împotrivi Dybbuk,

n-avem puteri.

— Nu în întregime, zise John.

— Nu cred că înțeleg. Ce vrei să spui?

— Să-i luăm locul lui Groanin, bineînțeles, răspunse John. Până la urmă, noi suntem imuni la veninul de cobră. Aşa a spus baronul.

— Bună idee, interveni Philippa, de acord cu fratele ei geamăn.

— Bună idee? se îndoi Dybbuk. Ştiți ceva, poate că există o diferență între ceea ce înseamnă să fii imun la veninul unei singure cobre şi să fii imun la veninul a nouă cobre. V-ați gândit la asta? Să presupunem că una dintre cobre e posedată de un djinn. V-a trecut prin cap? Să presupunem că baronul a greşit. Sau poate c-a mințit.

— Credeam că tu ştii bine despre ce e vorba, îl întrerupse John. Când baronul ne-a spus că suntem imuni, păreai să ştii totul despre subiect.

— Foarte bine, am mințit. Nu ştiu mai multe decât voi.

— De ce ne-ar minți baronul? întrebă Philippa. Mie mi se părea foarte drăguț.

— Era nebun, continuă Dybbuk. Numai un nebun şi-ar petrece jumătate din viață în pielea Omului Zăpezilor. Dar, chiar dacă n-a mințit, nu ne-a spus şi cum funcționează imunitatea. De exemplu, am putea fi imuni numai dacă dispunem de întreaga putere. Poate că nu suntem imuni dacă e frig. Şi aici chiar e. Sunt şanse mari să murim.

— E mai bine decât să n-ai nicio şansă, răspunse John. Şi exact asta se va întâmpla cu Groanin, dacă nu-i sărim în ajutor.

— John are dreptate, şuieră Philippa.

— Şi ce se va întâmpla atunci? continuă Dybbuk. Să presupunem că vom fi muşcaţi cu toţii şi n-o să murim. Cum va fi privită de ei treaba asta?

John scutură nerăbdător din cap.

— N-avem deocamdată toate răspunsurile, într-adevăr, Buck. Dar n-avem nici timp să ne certăm. În plus, nu e nevoie să mergem cu toţii. Ţine!

Luă lanterna de la Dybbuk şi i-o întinse Philippei, împreună cu săculeţul în care se afla Regele Cobră.

— Ascunde Regele Cobră. Şi caută o altă cale să ieşi de-aici.

Philippa ezită pentru o clipă, apoi făcu aşa cum îi spusese fratele ei. N-avea rost să fie prinşi amândoi. Mai ales dacă aveau la ei talismanul.

— Ai grijă, John, îl rugă ea, alunecând înapoi pe scară şi îndreptându-se către tunel. Dybbuk o urmă.

John se urcă pe treapta cea mai de sus a scării şi, ţinându-se de limba bifurcată a şarpelui, se lăsă jos, în peşteră.

— Aşteaptă! strigă către Guru, care stătea chiar sub el. Opreşte-te! Lasă-l în pace!

Se auzi un murmur şi câteva mâini puternice îl prinseră pe John, în timp ce încă atârna agăţat de

limba cobrei, deasupra lui Guru.

— Am mai auzit despre şerpi care regurgitează mâncarea, declară Guru, dar asta-i de-a dreptul ridicol.

Puse înapoi în acvariu şerpii pe care-i ținea şi se întoarse către John, chicotind ca de obicei.

— Ştii ceva, începu el, apucându-l pe John de braț, habar n-aveam că statuia e goală pe dinăuntru. Dețin locul acesta de aproape zece ani şi n-am ştiut. Îți vine să crezi? Oricum, ce făceai acolo?

— Te spionam, răspunse John, privindu-l pe Groanin şi făcându-i semn din cap.

— Dar unde sunt ceilalți doi prieteni ai tăi? îl întrebă Guru.

— Ultima dată când i-am văzut, erau în cameră, dormind, răspunse băiatul.

Guru zâmbi răbdător.

— Nu-i adevărat. V-am căutat deja acolo, atunci când l-am arestat pe tatăl vostru.

Privi în sus, către statuie, cu ochii îngustați de curiozitate.

— Ştii, eu cred că sunt tot acolo.

Le spuse ceva oamenilor lui, iar doi dintre aceştia se dezbrăcară până la brâu. După aceea, unul se ridică pe umerii celuilalt, intrând în gura statuii. Dispăru timp de câteva minute.

— Totuşi, începu Guru Masamjhasara, de ce-ați venit, tu şi tatăl tău, aici, la *ashram*?

— Ți-am mai spus, insistă John, ca să te

spionăm.

— Cu un scop? Sau a fost o întâmplare? Guru se uită mai întâi la John, apoi la Groanin şi, neprimind niciun răspuns, îi răsuci dureros brațul băiatului.

Auzindu-l pe John țipând de durere, Groanin se zbătu să scape din mâinile paznicilor lui. Dar mai avea de învățat cum să-şi folosească puterea din brațul lui cel nou.

— Lasă băiatul în pace, strigă el.

— Am vrut să dovedim că *eşti un mincinos,* continuă John, pentru că tocmai îi venise o idee.

Putea încerca să-i submineze reputația lui Guru în fața discipolilor. Se smulse din mâinile însângerate ale lui Guru şi fugi către acvariul cu şerpi. Erau cam patruzeci sau cincizeci de şerpi înăuntru, cu toții mortali. Dar John nici nu clipi. Îşi scufundă amândouă mâinile în grămada sâsâitoare de şerpi, ridică o cobră mare şi neagră şi o ținu în sus. Spectatorii din templu începură să vocifereze puternic în fața aparentei nebunii a lui John.

— Vedeți? zise John. N-aveți de ce să vă temeți. Şerpii aceştia sunt inofensivi. Ați fost păcăliți cu toții.

Guru nu încercă să-l oprească pe John. Dimpotrivă, laolaltă cu toți cei din templu, privi fascinat, aşteptând urmările faptei lui John. Pentru o clipă, şi uriaşa cobră din mâinile băiatului păru la fel de fascinată. Aproape blândă,

îl fixa pe John cu ochii negri ca două mărgele, cu limba încercând uşor aerul din faţă. În următoarea clipă, şarpele şuieră cu putere, scoţând un sunet ca de ceainic pe jumătate gol dând în clocot. O fracţiune de secundă mai târziu, cobra lovi, muşcându-i pe John mai întâi de încheietură – atât de adânc, încât trebui să-şi scuture capul ca să-şi elibereze colţii –, apoi de piept, chiar deasupra inimii. Audienţa inspiră zgomotos pentru că, mai ales la un copil, muşcătura unei cobre uriaşe, aproape de inimă, este întotdeauna fatală.

John nu era foarte surprins de faptul că fusese muşcat de cobră, ci doar că-l durea atât de tare. Parcă i se făcuseră două injecţii în acelaşi timp, de către un doctor neîndemânatic. Îşi atinse pieptul, iar degetele i se mânjiră de sânge. Şarpele îl mai muşcă o dată, de mâna care-i ţinea încă trupul gros. John ţipă şi lăsă cobra să cadă înapoi în acvariu.

Din instinct, John îşi duse mâna la gură şi supse muşcătura. De acum, nu mai avea nicio îndoială că toţi şerpii erau veninoşi. Simţea chiar gustul veninului pe buze, care deja îi amorţeau. Făcuse, oare, o greşeală îngrozitoare? Avusese Dybbuk dreptate? Imunitatea la veninul de şarpe depindea şi ea de căldură, precum puterea de djinn? John se cutremură. Dintr-odată, i se făcu frig cu adevărat. Frig şi greaţă.

— Doare, nu-i aşa? chicoti Guru Masamjhasara.

Chiar fără venin, poți să-ți dai seama clar că ai fost muşcat, nu?

John îşi simți pielea, pe rând, rece şi fierbinte, în timp ce se întreba dacă avea să vomite.

— Mi s-a spus că şarpele boa constrictor are cea mai dureroasă muşcătură dintre toți şerpii. Dar, deşi este mortal, şarpele boa nu este veninos. Veninul este diferența. Mai ales la un şarpe precum cobra regală. Picătură cu picătură, este, de fapt, mai puțin periculos decât veninul unei cobre obişnuite. Totuşi, cobra regală injectează de obicei cam şapte mililitri de venin la o muşcătură. O cantitate imensă. De ajuns încât să ucidă un elefant. Sau patruzeci de băieți de doisprezece ani.

Zâmbi subțire şi clătină din cap, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva.

— Ți-am ghicit vârsta, băiete. Dar adevărul este că, de acum, sistemul tău respirator ar trebui să se oprească.

Guru se apropie de John şi, apucându-i încheietura mâinii, îi luă pulsul. Dar era mai degrabă curiozitate decât grijă.

— Bineînțeles că în clinica noastră de aici avem antivenin şi un aparat pentru respirație artificială. Totuşi, îți pot spune deja că nu vei mai avea nevoie de ele.

Privi în sus, deasupra capetelor lor, unde cei doi *sadhaki* care se suiseră în statuie ieşeau de acolo, în spatele Philippei şi al lui Dybbuk, silindu-i să coboare. Mai mulți dintre adepții lui Guru îi

dădură jos.

— Doar tu eşti imun sau şi micii tăi prieteni? Dacă da, de ce? De ce sunteți imuni?

— Nu sunt imun! strigă John către discipolii lui Guru. Şerpii sunt inofensivi. Şi el e un mincinos. Ați auzit? Guru al vostru e un mincinos.

Guru zâmbi cu răbdare.

— Dac-ar fi adevărat, spuse el, atunci nu te-ai mai fi grăbit să dai buzna aici, ca să-ți salvezi tatăl, nu-i aşa? Ceea ce mă face să cred că el este foarte diferit de voi. Sau poate că voi trei sunteți foarte diferiți de restul lumii. Asta este?

Eliberă încheietura lui John. Se uită la muşcătura de pe pieptul lui, parcă vrând să se asigure că fusese cu adevărat muşcat şi, zărind cele două puncte însângerate, clătină din cap.

— Remarcabil. De-a dreptul remarcabil. Ar fi trebuit să mori până acum, tinere.

Cei doi *sadhaki* care-i aduseseră pe Philippa şi pe Dybbuk din statuie îi dădură lui Guru săculețul de piele în care se afla Regele Cobră. John îi aruncă o privire Philippei, care clătină din cap, neliniştită.

Guru Masamjhasara ținea săculețul ca şi cum nici n-ar fi îndrăznit să afle ce putea conține.

— Nu, spuse el, nu se poate. Ar fi un noroc prea mare, chiar şi pentru cineva atât de norocos ca mine. Totuşi, asta ar explica *totul.*

Deschise săculețul de piele, scoase obiectul din el, smulse hârtiile şi apoi se holbă uimit la

talismanul neprețuit pe care-l ținea în mână. Un icnet puternic se auzi ieşind din gura amorțită a lui Guru.

— După zece ani lungi de căutări, reuşi el să respire, în sfârşit, e al meu!

Abia acum îşi dădu seama de ceva. Înțelesese. Se lumină pe de-a-ntregul.

— A fost aici tot timpul, nu-i aşa? Zece ani am crezut că s-a pierdut şi, în tot acest timp, a fost chiar sub nasul meu.

Cei trei copii nu spuseră nimic aşa că, înhățându-l pe John de ureche, Guru i-o răsuci dureros.

— Era aici, nu?

— Auuu! Da! Dă-mi drumul!

— Unde era? întrebă el, răsucind şi mai mult urechea lui John.

— Lasă băiatul în pace, strigă Groanin, sau te pocnesc.

— În fântână. *L-am găsit în fântână!*

John nu vedea de ce nu i-ar spune lui Guru. Mai ales când urechea lui era încă între degetele ca de maimuță ale acestuia.

— Colonelul Killiecrankie a lăsat un mesaj secret pe un tablou al Companiei Indiilor de Est, spuse el. Pictura a ajuns la mareşalul Hermann Goering. Am găsit-o, am descifrat mesajul şi am venit aici să căutăm talismanul.

— Ştiam eu c-ar fi trebuit să-l distrugem, zise Philippa.

— Să-l distrugeți? De ce-ai fi făcut asta, draga mea?

— Pentru că ți-l doreai atât de mult, încât erai gata să omori pentru el. Nu pot să-mi închipui un motiv mai bun.

— Ba cred că poți, spuse Guru Masamjhasara. Ai impresia că m-am născut ieri? Că sunt prost? Eu voiam Regele Cobră ca să pun stăpânire pe un djinn. Un djinn foarte bătrân, numit Rakshasas.

Guru rânji neplăcut.

— Dar acum, că am pus mâna pe voi, el nu mai este important.

— Nu ştim despre ce vorbeşti, îl înfruntă Dybbuk.

— Nu?

Guru flutură un deget în fața lui Dybbuk, iar băiatul djinn nu se putu opri să nu-i observe murdăria de sub unghie.

— Ți-aş putea face oricând o examinare a dinților. Dar ar fi mai rapid dacă mi-ai spune tu singur.

Se aplecă peste acvariu şi, apucând o cobră, o apropie de chipul lui Groanin. Şarpele se năpusti către acesta, dar, în ultima clipă, Guru îl azvârli înapoi, aşa că dinții şarpelui trecură la doar câțiva centimetri de nasul majordomului englez.

Philippa țipă.

— Data viitoare, s-ar putea să nu mai fie atât de norocos, continuă Guru Masamjhasara, ignorând o muşcătură de pe propria mână. Sunteți djinni,

nu-i aşa? îl întrebă el pe John. Numai un djinn ar putea fi muşcat aşa, ca tine, şi ar supraviețui.

— Foarte bine, suntem djinni, admise Dybbuk.

— Toți trei?

— Da, toți trei. Acum, lasă-l în pace. El e om. Dacă va fi muşcat, va muri.

Guru chicoti şi aruncă şarpele în acvariu.

— Djinni, da? Atunci, dați-i drumul, transformați-mă în şobolan.

— Aş vrea să putem face asta, ripostă Dybbuk. Atunci, l-aş hrăni cu tine pe unul dintre şerpi. Dar cred c-ar muri, pentru că eşti atât de murdar.

— Îndepliniți-mi trei dorințe şi vă las să plecați. Începu să râdă. Nu, cred că nu. N-aveți puteri, nu-i aşa? Nu aici, unde e prea rece pentru sângele vostru fierbinte de djinni.

— Atunci când va ajunge aici, spuse Philippa, domnul Rakshasas te va transforma într-un sconcs, ceea ce eşti deja.

Guru Masamjhasara bătu din palme.

— Predica s-a terminat, le spuse discipolilor săi. Apoi, Uitându-se către domnul Bhuttote, adăugă: Dă-i afară. Vreau să le arăt ceva oaspeților noştri.

Părăsiră templul subteran, trecură printr-o serie de uşi glisante, până când ajunseră în ceea ce păreau a fi nişte laboratoare ştiințifice. Pereții albi semănau cu tavanul, iar acesta semăna cu podeaua; se simțea un miros puternic de chimicale. Aici era chiar mai frig decât în peştera

templului şi, chiar în interiorul uşii glisante, era o bară pentru haine, de care atârnau câteva mantouri scumpe de blană. Guru îl purta deja pe-al său, din nou, iar celelalte care se găseau acolo fură îmbrăcate de gorilele din garda personală a lui Guru.

Dybbuk se întinse şi el după o haină, dar fu oprit de Guru.

— Nu, îi spuse acesta, cred că-mi place de tine mai mult aşa cum eşti acum. Adică, pe jumătate îngheţat.

Arătă către Groanin şi chicoti.

— Dar el poate să poarte o haină. Nu trebuie să ne temem dacă i s-o face cald pe sub guler.

Recunoscător, Groanin îmbrăcă una dintre hainele de blană, în timp ce Guru flutura o mână către holul modern care se întindea în faţa lor.

— Totul, aici, este păstrat chiar sub punctul de îngheţare. Temperatura acestei unităţi medicale este cea mai importantă din *ashram.* Veţi vedea imediat de ce.

Îi conduse printre alte uşi glisante, folosind un cod numeric ca să le deschidă.

— Măsurile de securitate sunt foarte stricte, le explică el. Aşa şi trebuie să fie, având în vedere comoara pe care o am aici.

Încă ţinea în mână Regele Cobră din Katmandu, pe care începu să-l agite prin aer, victorios.

— O comoară aproape la fel de mare ca şi asta. Poate chiar mai mare.

Păşiră în ceea ce părea a fi un mic salon dintr-un spital scump. Erau acolo câteva paturi şi multe echipamente medicale. Un îngrijitor, care purta un costum de protecție termică, stătea la un birou supraveghind mai multe monitoare, în timp ce un altul muta o butelie de azot lichid pe un cărucior.

— E foarte bine că discipolii mei sunt generoşi cu banii, râse Guru. Facturile noastre pentru azot lichid şi gheață sunt imense. Le aducem cu elicopterul, o dată pe săptămână. Bineînțeles că aici, pe stâncă, nu e cel mai accesibil loc pentru livrare. E prețul pe care-l plătim pentru intimitate, aş zice. E nevoie de milioane de rupii ca să fac locul acesta să funcționeze. Aşa că nu se poate spune că n-avem grijă de distinşii noştri oaspeți.

Guru se duse lângă o draperie albă, dezvăluind vederii încă două paturi pe care stăteau întinşi doi bărbați, îmbrăcați în pijamale portocalii. Tot felul de sârme şi tuburi erau legate de piepturile şi capetele lor, monitorizându-le funcțiile vitale, iar cei doi păreau să fie inconştienți, adormiți sau în comă; copiilor le era greu să ghicească.

Philippa trase aer în piept. John îşi încleştă pumnii şi scrâşni din dinți. Dybbuk mârâi.

— Bineînțeles că i-ați recunoscut, spuse Guru Masamjhasara. Zâmbi către Groanin. Cred că tu eşti servitorul omului ăstuia.

Se uită apoi la copii.

— Şi cred că doi dintre voi, deşi nu sunt foarte sigur care anume, sunt nepoții lui, John şi

Philippa. Acela dintre voi care nu este rudă cu ceilalți doi, este, cred eu, copilul care a scăpat de oamenii mei în Palm Springs şi pe Insula Bannermann.

Nimrod şi domnul Rakshasas zăceau netulburați în paturile lor, fără să ştie ce se întâmpla în jur. Amândoi păreau mai mici decât ultima dată când îi văzuseră Groanin şi gemenii. Păreau intrați la apă. Micşorați, mai slabi şi cumva chiar mai bătrâni. Mai ales Nimrod.

Adâncit în somnul său înghețat, unchiul djinn al gemenilor înghiți din reflex. Numai vederea acestui gest o făcu pe Philippa să înghită şi ea.

— Sunt bine? întrebă ea, ştergându-şi o lacrimă de la colțul ochiului.

— Animalule, izbucni John. Ce le-ai făcut?

— Nu-ți face griji, răspunse Guru, sunt foarte bine, te asigur. Sunt mult prea valoroşi ca să îngădui să li se întâmple ceva. Dintre ei doi, Nimrod are nevoie de mai puțină supraveghere şi îngrijire. E mai tânăr şi mai puternic decât domnul Rakshasas, căruia îi trebuie o îngrijire specială. Era de aşteptat, având în vedere vârsta lui înaintată.

Guru îşi plimbă privirea de la domnul Rakshasas la Regele Cobră şi înapoi.

— Greu de crezut că poate să fie atât de bătrân. Că întregul nostru cult a început cu el.

— Porcule! exclamă Groanin.

— Cât de britanic din partea ta, domnule

Groanin. Acesta este numele tău, cred. Oh, nu m-am lăsat prostit de culoarea pielii tale. A fost isteț din partea voastră, copii, să vă gândiți la aşa ceva. Să deveniți indieni.

Guru clătină din cap.

— Dar un om cu un singur braț e greu de ascuns. Atunci când ai venit aici aveai un singur braț. Cum Nimrod era deja oaspetele nostru, apariția unui bărbat cu un singur braț – chiar şi a unuia care părea să fie indian – era o coincidență prea mare.

— Porcule! repetă Groanin.

Guru începu să chicotească.

— Ştii ceva? Mereu mi-am dorit ca un englez să-mi spună asta. Să-mi spună porc. De când eram copil. Mă face să mă simt încântător de patriot, ca un adevărat indian. Într-adevăr, se pare că astăzi mi se împlinesc toate dorințele. Până la urmă, am pus mâna pe domnul Rakshasas şi pe talismanul care-mi dă putere asupra lui. La o adică, pot risca să-l dezgheț. Dar nu voi face acest lucru. Cel puțin, nu acum. Nu, când lucrurile s-au schimbat atât de radical.

— Nu înțeleg, spuse Philippa. Ne-ai zis că ai petrecut zece ani căutând talismanul. Chiar ai ucis ca să pui mâna pe el. Şi toate astea, doar ca să ai putere asupra domnului Rakshasas. Iar acum spui că nu te mai interesează?

— E bătrân, ridică Guru din umeri. Şi nu mai e la fel de puternic ca pe vremuri. Bineînțeles c-aş fi

fost foarte fericit să-l pot folosi pentru scopul meu. Dar acum am ceva mult mai bun. Acum vă am pe voi trei. Un avantaj nesperat. Ce ironie, nu-i aşa? Am irosit ani întregi, ca să nu mai vorbim despre milioanele de dolari, încercând să prind un djinn viu. Şi, acum, ce să vezi? Am pus mâna pe cinci dintr-odată. Ca şi cum aş fi aşteptat un autobuz.

— Tu ai încercat să furi măselele noastre de minte, nu-i aşa? întrebă Philippa.

— Da, erau oamenii mei. De câțiva ani încoace, am angajat spioni ca să fure fişe stomatologice, încercând să găsesc copii care şi-au pierdut foarte devreme măselele de minte. Speram să-i pot răpi. Vedeți voi, îmi pierdusem orice speranță să mai găsesc talismanul. De aceea, am început să-mi dau seama că mi-aş cheltui mai bine timpul şi banii dac-aş găsi măselele unui djinn, cu care să fac un talisman nou. Fiindcă veni vorba, ce s-a întâmplat cu oamenii mei?

Copiii nu răspunseră, aşa că Guru arătă către Groanin şi le spuse:

— Vă sfătuiesc să cooperați, copii. Dacă nu vreți să găsesc un animal de casă pentru prietenul vostru. O cobră de casă.

— Mama i-a transformat în două sticle de vin, mărturisi John.

— Serios? Ce deosebit! Cred că sunt de acord cu ea.

— Măselele noastre de minte sunt acasă, în New York, spuse Philippa. Apărate de puterea djinnilor.

— Exact, interveni John. Nimeni nu poate pune mâna pe ele. Prin urmare, ce vrei de la noi?

— Nu vreau măselele voastre, băiatule djinn, răspunse Guru. Nu acum, când vă am pe voi. Nu. Vreau altceva, *vreau sângele vostru.*

— Datorită faptului că sunt mult mai puternici, djinnii adulți trebuie ținuți înghețați, altfel şi-ar putea folosi puterile, le explică Guru Masamjhasara. Ce s-ar întâmpla cu mine atunci? Amuleta nu mă apără decât pe mine personal. Nu l-ar opri pe un djinn să evadeze de-aici. De aceea am avut o problemă. E imposibil să iei sânge din corpul unui djinn înghețat. Pur şi simplu, nu se poate. Sângele se mişcă prea încet. Sau nu se mişcă deloc. E ca melasa întărită. De aceea aveam nevoie de Regele Cobră. Sau, cel puțin, aşa credeam.

Se pare că djinnii juniori, aşa ca voi, îşi pierd puterile la temperaturi mai ridicate decât un djinn matur, ca Nimrod sau ca domnul Rakshasas. Asta înseamnă că vi se poate lua sânge cât timp sunteți treji. Guru zâmbi. A, nu mai fiți atât de îngrijorați. Nu-l vreau pe tot. Doar un litru sau doi, din când în când.

— Ce vrei să faci cu el? îl întrebă Philippa, politicoasă.

— Bună întrebare, observă Guru. Poate ar trebui s-o iau de la capăt şi să vă povestesc cum a început totul.

Îi zori către trei paturi goale.

— Vă rog, aşezați-vă confortabil, voi începe după aceea.

Văzându-i pe copii că rămân în picioare, Guru adăugă:

— Vă rog, insist!

Iar gorilele sale îi legară pe fiecare de câte un pat.

Vederea unor astfel de brutalități la care erau supuşi copiii însemna prea mult pentru Groanin, care încercă să intervină, stăruind până când unul dintre *sadhaki* îndreptă o armă către stomacul lui.

— Închide-l! porunci Guru, iar Groanin fu scos afară.

Guru privi o clipă spre copiii care se zbăteau în paturi, apoi se aşează între John şi Philippa, cu un zâmbet îngâmfat.

— N-are rost să încercați să scăpați, îi avertiză el, scobindu-se în ureche cu unghia degetului mic, apoi ştergându-se pe părul de pe piept. Vă veți simți mult mai bine, dacă stați cuminți. Unde rămăsesem?

— Acolo unde erai îngâmfat, spuse Dybbuk. Îngâmfat şi vrednic de dispreț. Ştii ceva, nu pricep de ce i s-ar alătura cineva unui cult care te are pe tine în frunte.

— Taci, Dybbuk, îi ceru Philippa. Vreau să ascult povestea. Voia să ne spună cum a început toată afacerea asta.

— Buck, şuieră Dybbuk, printre dinții încleştați. Doar Buck, bine?

— Prin urmare, este adevărat, observă Guru. Femeile djinn sunt mult mai deştepte decât jumătăţile lor. Mereu m-am întrebat dacă e adevărat. Ei bine, să vedem. Acum doisprezece ani, eram un tânăr doctor, cu un cabinet medical care mergea foarte bine, pe strada Harley. Pe lângă medicina convenţională, ofeream şi alte terapii alternative şi complementare. Spre exemplu, homeopatia, terapia cu minerale, terapia cu unde psihice sau prin vortex. Eram foarte cunoscut şi câştigam mult. Una dintre aceste terapii alternative i-a atras atenţia nevestei prim-ministrului, care a devenit pacienta mea, iar eu am devenit sfetnicul ei de încredere. Într-o dimineaţă de aprilie, mi-a dat telefon, cuprinsă de panică, şi m-a rugat să vin urgent să-l consult pe soţul ei, pe strada Downing, la numărul zece. În clipa în care-am sosit acolo, l-am găsit pe prim-ministru purtându-se foarte ciudat şi vorbind cu vocea unei fetiţe. Doctorii săi credeau că prim-ministrul trecea printr-o cădere nervoasă, după ce muncise atât de mult ca să fie reales. Cu toţii voiau să-l trimită la un spital de nebuni, până când şi-ar fi revenit. Dar, când l-am examinat, eu mi-am dat repede seama că bietul om era posedat. Posedat nu de un demon sau un spirit rău, ci de un djinn. Un djinn tânăr şi pus pe rele, aşa ca voi, probabil.

Guru ridică din umeri.

— Nici până în ziua de azi n-am aflat cine era.

Doar că părea să fie americancă şi să fi avut doisprezece sau treisprezece ani. Cred că unchiul vostru Nimrod ştie mai multe, deoarece pe el l-am chemat în ajutor. Nu ne cunoscuserăm până atunci. Dar Nimrod fusese prieten cu tatăl meu, răposatul fachir Murugan.

Acum, că Guru începuse să le spună povestea, lui Dybbuk i se părea ciudat de fascinantă. Chiar cuceritoare. Îi plăcea chiar mai mult decât lui John.

— E tipul din tablou? întrebă John. Cel cocoțat pe stâlp, cu toate cuțitele alea înfipte în spate?

— Da. Indienii cred că acesta este un semn de mare credință şi că demonstrează puterea exercitată de yoga asupra corpului.

— Vrei să spui că şi-a înfipt el singur cuțitele în spate? se miră John.

Când Guru încuviință din cap, băiatul continuă:

— Şi eu, care credeam că i le-au înfipt prietenii şi cei din familie…

Guru zâmbi subțire şi ignoră insulta lui John.

— Oricum, Nimrod a confirmat diagnosticul meu şi a fost de acord să facă o exorcizare. Ca să fiu sincer, mă îndoiam că unchiul vostru ar fi putut să fie de ajutor. Dar chiar a rezolvat problema. Nimrod a fost un adevărat maestru. Atotputernic. Uimitor. Trebuie să vă aduceți aminte că, pe vremea aceea, nu ştiam ce înseamnă puterea unui djinn. Nu ştiam decât ceea ce-mi povestise tatăl meu, fachirul. Eu nu văzusem încă nimic din ceea

ce văzuse el. Lucruri cu adevărat remarcabile. Materia apărea ca din cer. Un pat s-a ridicat la câteva picioare deasupra podelei. Capul prim-ministrului s-a învârtit trei sute şaizeci de grade pe umeri. În cele din urmă, djinnul a fost alungat. De atunci, l-am venerat pe unchiul vostru, ca şi pe întregul neam al djinnilor.

— Venerație, repetă John. Ce drăguț.

— Taci, John, murmură Dybbuk.

Înghiți un nod de emoție şi încercă să clipească, vrând să-şi îndepărteze lacrimile din colțul ochilor.

— După aceea, am citit toate cărțile despre djinni din biblioteca unui mag englez foarte cunoscut, numit Virgil Macreeby. La început, a fost numai din curiozitate. Dar mai târziu am vrut să găsesc o cale prin care să pot folosi un lucru pe care-l aveam asupra mea. Înainte să-l chem pe Nimrod pe strada Downing, l-am examinat pe prim-ministru, timp în care i-am luat o probă de sânge într-o seringă. După ce s-a terminat exorcizarea, iar djinnul a fost alungat din corpul prim-ministrului, am început să mă întreb cât anume din tânărul djinn rămăsese în sângele prim-ministrului, în cazul în care rămăsese ceva. Din moment ce prim-ministrul avea aceeaşi grupă de sânge ca şi mine, mi-a trecut prin cap să văd ce s-ar fi întâmplat dac-aş fi făcut o transfuzie cu sângele luat în timp ce fusese posedat de djinn.

Guru ridică din umeri.

— Vă imaginați ce s-a întâmplat? *Absolut nimic!*

Cel puțin, aşa am crezut. La câteva zile după ce am făcut transfuzia, a trebuit să mă întorc în India, să-mi vizitez mama bolnavă. În mai puțin de o săptămână, ea a murit, iar eu am dat o mână de ajutor la adunarea lemnului necesar pentru arderea pe rug, după obiceiul funerar al locului. În timp ce adunam lemnul, am fost muşcat, de mai multe ori, de o cobră. Una foarte mare. Eram prea departe de vreun spital şi nu credeam că voi supraviețui. Totuşi, lucru curios, în ciuda muşcăturii, nu m-am simțit rău. Mai mulți oameni din satul mamei mele văzuseră cum fusesem muşcat de cobră şi, dându-şi seama de faptul că nu pățisem nimic, începuseră să se teamă de mine. Întrebându-l pe unul dintre bătrânii satului de ce se speriaseră, mi-a spus că le era teamă că sunt djinn, deoarece, după cum ştiți, djinnii sunt imuni la veninul de şarpe, cu excepția celui de şarpe-de-mare. Cel puțin, aşa am aflat eu.

Guru făcu o pauză, apoi continuă:

— Faptul că n-am murit în urma muşcăturii cobrei a fost, pentru mine, o mare uşurare. Şi o sursă de fascinație. Făcând rost de mai mult antivenin, în cazul în care teoria mea s-ar fi dovedit incorectă, am căutat să fiu muşcat din nou. De data aceasta, am fost muşcat de o viperă, tot un şarpe indian, al cărei venin este de şaisprezece ori mai puternic decât cel al cobrei. Din nou, nu mi s-a întâmplat nimic şi am ajuns la concluzia că imunitatea mea era rezultatul

transfuziei cu sânge atins de djinn. Dar m-a făcut să-mi pun şi următoarea întrebare: ce s-ar întâmpla dacă mi-aş înlocui tot sângele cu al unui djinn? N-aş deveni eu însumi djinn? Înzestrat cu puterea de a îndeplini dorințe şi de a trăi două sute de ani? M-am pus pe treabă, cu gândul să fac posibil acest lucru şi, foarte curând, am descoperit o cale prin care puteam combina imunitatea mea la veninul de şarpe cu ceea ce devenise ambiția vieții mele. Auzisem despre străvechile culte ale cobrelor şi, mai ales, despre Aasth Naga şi despre Cobra, regele din Katmandu, talismanul său pierdut. Mi-am dat seama că, dacă l-aş găsi, acesta mi-ar da putere asupra domnului Rakshasas, care, din întâmplare, era chiar prietenul lui Nimrod. Aş fi avut suficientă putere încât să-i scot sângele şi să-l înlocuiesc pe al meu. De aceea, am reînviat cultul. Cu o singură diferență: astăzi, sunt nouă cobre, nu opt. Nouă a fost mereu un număr mult mai propice pentru mine. Am fost născut în cel de-al nouălea ceas al celei de-a noua zi din luna a noua, în anul 1959, pe strada Nouă Ulmi, din Calcutta. Şi cântăream exact nouă livre[94]. Tuturor celor care se alătură cultului le promit acelaşi lucru. Şansa de a primi sânge de djinn şi, poate, dacă avem parte de sânge suficient, şansa de a deveni ei înşişi djinni.

---

[94] Unitate de măsură a masei din sistemul anglo-saxon, echivalentă cu aproximativ 450 de grame.

— Eşti nebun! exclamă John.

— Sunt doar înnebunit de fericire, micule djinn, chicoti Guru. Pentru că, mulțumită vouă, planurile mele se vor îndeplini mult mai repede decât aş fi sperat vreodată. Nu numai că am căpătat Regele Cobră, pe domnul Rakshasas şi pe Nimrod, dar am mai şi pus mâna pe alți trei djinni tineri, de la care voi lua cel puțin şase litri de sânge pe săptămână. Aşa, voi deveni şi eu djinn, foarte curând. Iar atunci când eu însumi voi fi djinn, va fi mult mai simplu să-i prind pe alți djinni şi să le fur sângele.

Dybbuk începu să se zbată în legăturile care-l țintuiau de patul de spital. Însă era în zadar.

— N-o să te lăsăm, amenință el, printre dinții încleştați.

— Dar nu aveți de ales, răspunse Guru. Sunteți prizonierii mei. Aşa că veți sta aici şi mă veți lăsa să vă mulg sângele ori de câte ori voi avea nevoie, aşa cum aş mulge laptele de la nişte văcuțe.

— Vampirule! exclamă Philippa. Asta eşti tu, ființă dezgustătoare!

— Da, cred că ai dreptate într-un fel, admise Guru. Dar nu vă speriați atât de rău. Veți fi bine hrăniți şi îngrijiți. Trupurile djinnilor sunt şi ele remarcabile. Poate chiar mai aparte decât vă dați voi înşivă seama. Spre deosebire de oameni, voi puteți să vă regenerați sângele în câteva zile. Mult mai repede decât orice ființă umană.

Guru Masamjhasara se ridică, îşi puse o pereche

de mănuşi de cauciuc – era prima dată când copiii îl vedeau că acordă atenție igienei personale – şi începu să pregătească echipamentul pentru transfuzie. Fără să se poată împotrivi în vreun fel, John şi Philippa îl urmăriră cum îi ridică mâneca lui Dybbuk, cum îi şterge pielea brațului cu un tampon, apoi îi introduce acul în venă. Câteva clipe mai târziu, sângele lui Dybbuk picura încet într-o pungă colectoare, aflată lângă pat.

— Aşa, spuse Guru, n-a durat prea tare, nu? Nu e mare lucru. Să donezi sânge e la fel de uşor ca atunci când te laşi să cazi la vale pe un buştean.

— Aş vrea să cazi tu la vale pe un buştean, mârâi Dybbuk. Sau, şi mai bine, ca un buştean să cadă peste tine. Unul mare, ascuțit la capăt.

Fără să-l ia în seamă, Guru se apropie de patul lui John şi legă repede o pungă colectoare goală de brațul acestuia.

— Eşti bolnav la cap, îl înfruntă John. Ştiai? Dacă scap vreodată de aici, te transform într-o latrină.

— Dar nu vei scăpa niciodată de aici, îl asigură Guru. Oricum, nu înainte să treacă mulți ani. Pereții acestei clinici au cincizeci de picioare grosime. E prea frig pentru ca puterea de djinn să funcționeze. Nimeni de-aici nu vă va ajuta. Pentru că asta ar însemna să piardă ocazia să trăiască două sute de ani având puteri de djinn. Voi, djinnii, chiar ați luat premiul cel mare la loteria vieții. În multe feluri minunate.

— Nu e chiar aşa, remarcă Philippa. Nu acum, cel puțin.

— Ai un punct la faza asta, fu de acord Guru, înfigându-i un ac în braț.

Râzând, cu râsul lui iritant, adăugă:

— La sensul propriu, se pare[95].

Se dădu un pas mai în spate, ca să-şi admire opera: trei pungi de plastic se umpleau încet cu sângele prețios de djinn. Atunci, îşi scoase mănuşile de cauciuc, îşi împreună mâinile şi se înclină în fața celor trei tineri prizonieri.

— Fiți fericiți în noua voastră casă. E un loc al liniştii şi al relaxării. Un loc al traiului fără eforturi. Un loc unde nu faceți nimic. V-ați împlinit cu adevărat destinele.

Capitolul 17
Iluminarea spontană

În celula lor de sub laboratoarele lui Guru, cei trei copii djinni tremurau şi-şi mâncau prânzul. Erau palizi din cauza pierderii de sânge, dar şi pentru că, fiind făcuți din foc, djinnii n-o duc bine la frig şi au nevoie de căldură ca să-şi regenereze sângele cât de repede pot. *De fapt, copiii erau pe moarte şi nici ei, nici Guru Masamjhasara nu-şi dăduseră seama de acest lucru până acum.* În ciuda promisiunilor lui Guru, că vor fi bine

---

[95] Joc de cuvinte, *point* însemnând *punct,* dar şi *ac.*

îngrijiți, el era prea grăbit să devină djinn ca să mai realizeze faptul că valoroşii lui prizonieri se îmbolnăviseră destul de grav.

— Iarăşi friptură, constată Dybbuk, înfulecând lacom. Cel puțin, n-o să murim de foame.

— Da, încuviință John, e o consolare.

— Proştilor, spuse Philippa, neluând în seamă mâncarea. Strângându-şi brațele în jurul trupului, ca un şal, fata clătină din cap.

— Voi doi, proştilor, nu înțelegeți, nu-i aşa? Nu ne dau friptură pentru că le place de noi. Carnea roşie conține mult fier, iar fierul e necesar pentru refacerea celulelor sângelui.

— Dar nu ne dau numai friptură, protestă Dybbuk. Avem usturoi, ceapă, broccoli, sparanghel, avocado, urmate de nucă de cocos…

— Mda! Toate mâncărurile astea sunt bogate în sulf, îi explică Philippa. Sângele de djinn are nevoie de cantități mari de sulf. Mâncând bine, nu faci decât să-l ajuți pe Guru să-şi împlinească ambițiile.

— Şi ce, vrei să spui c-ar trebui să ne înfometăm până la moarte? întrebă Dybbuk. Uite ce e, oricum o să ne ia sângele, aşa că, la urma urmei, ce mai contează? E destul de rău că tremurăm de frig tot timpul, şi fără să ne mai fie şi foame. În plus, nu-mi mai e chiar atât de frig şi nu mă mai simt atât de obosit după ce mănânc.

— Eşti obosit pentru că ai pierdut sânge, spuse Philippa. Fiecare dintre noi a pierdut câte un litru

de sânge în trei zile. Data viitoare când o să ne ia din nou sânge, o să aibă suficient încât să-şi înlocuiască sângele lui de pământean cu al nostru. După aia, cine ştie ce s-o mai întâmpla?

Cei doi băieți rămaseră tăcuți un timp.

— Tu ce crezi, Phil? o întrebă John. Chiar se poate transforma într-un djinn? Vreau să spun, i-ar trebui mai mult decât atât, sunt sigur de asta.

— Nu ştiu, îi răspunse fata. Dar imunitatea la veninul de cobră, pe care şi-a dezvoltat-o de la prima transfuzie, arată că a descoperit ceva.

— Mă surprinde faptul că niciun pământean nu s-a gândit la asta mai devreme, zise Dybbuk. E destul de evident, dacă te gândeşti.

— Adu-ți aminte că transfuziile de sânge – şi mă refer la cele reuşite – se practică de mai puțin de o sută de ani, spuse Philippa. Asta-i doar o jumătate din durata de viață normală a unui djinn.

— Fiindcă veni vorba, o întrerupse Dybbuk, mă întreb oare cât mai are de gând să ne țină aici?

— Nu prea mult, răspunse Philippa.

— De unde ştii?

— Pentru simplul motiv că, din câte ştiu, cei doi Altundeva, pe care i-a făcut îngerul Afriel, ca să ne înlocuiască pe mine şi pe John, nu durează decât un eon.

— Cât înseamnă asta? întrebă Dybbuk.

— Un milion de secunde, îi răspunse John. Mai precis 11,574074074074074074074074 zile. Phil are dreptate. Atunci când vor dispărea, mama

o să-şi dea seama de faptul că s-a întâmplat ceva şi-o să vină să ne caute.

— Sper că ai dreptate, spuse Dybbuk. Sper cu adevărat. Dar gândeşte-te la altceva: mama mea ştie deja că am dispărut. Şi, până acum, n-a avut prea mult noroc să mă găsească. Băiatul ridică din umeri. Şi, ca şi cum n-ar fi de ajuns, acum nici nu mai suntem atât de uşor de găsit. Cel puțin, nu în spatele unor pereți de stâncă, de cincizeci de picioare grosime.

— Are dreptate, îi zise John Philippei. Mama o să aibă mult de furcă până o să ne găsească aici. Măcar dac-am putea să-i trimitem un mesaj.

John se opri.

— Staţi un pic! Există o cale. Poşta djinnternă. Poate că l-am putea face pe Nimrod să înghită un mesaj pentru ea.

— Asta chiar *e* o idee bună, încuviință Philippa.

— Am mai auzit eu despre mesaje aruncate în sticle, se împotrivi Dybbuk, dar ceea ce vreți voi să faceți este ridicol. În cazul în care-ați uitat, Nimrod e înghețat bocnă.

— Poate c-o fi el înghețat, insistă John, dar e încă în stare să înghită. L-am văzut eu.

— Ai vreo idee mai bună? întrebă Philippa.

— Nu, n-am, recunoscu Dybbuk.

— Atunci, ăsta-i planul, stabili John, începând să scrie un mesaj. Chiar dac-o să ne ia şase luni de zile, trebuie s-o facem. Trebuie să punem mesajul pentru mama în gura lui Nimrod.

Chiar era un plan bun. De fapt, era cel mai bun plan care le mai stătea la dispoziție. Şi ar fi funcționat, cu siguranță. Problema era că mama lor nu se mai afla în New York, ci în Babilon sau, ca să fim mai preciși, în Iravotum, tainicul regat al Djinnului Albastru din Babilon, ale cărui atribuții şi puteri erau deținute acum de Layla Gaunt. Era puțin probabil că şi-ar fi salvat copiii. Asta, deoarece inima doamnei Gaunt se înăsprise deja un pic, o trăsătură comună tuturor djinnilor care sunt nevoiți să stea în Iravotum. Orice-ar fi sosit la ea prin poşta djinnternă ar fi fost, probabil, tratat cu o totală indiferență. De fapt, Layla Gaunt era deja pierdută pentru copiii ei deoarece, fiind Djinn Albastru, judecător suprem al justiției djinnilor, nu se mai putea purta aşa cum îi dictau sentimentele, ci conform logicii, care e, desigur, transcendentală. Logica este cea mai severă stăpână şi are mereu grijă doar de ea. Copiii doamnei Gaunt nu ştiau încă, dar minunata, eleganta şi iubitoarea femeie care-i crescuse nu mai exista. Singurul lor părinte adevărat, Edward Gaunt, stătea nefericit acasă, neconsolat, neglijându-şi înfățişarea şi munca, având privirea pierdută în gol şi plângând pierderea femeii care-i dăduse vieții lui sens şi interes. Cei doi Altundeva, John 2 şi Philippa 2, încercaseră să-l consoleze pe domnul Gaunt, dar adevărul este că nu-i fuseseră deloc de ajutor, pentru că până şi gemenii cei

adevărați ar fi trebuit să lupte din răsputeri ca măcar să zgârie carcasa de durere în care se retrăsese tatăl lor.

Uneori, neştiința este o binecuvântare. Pe scurt, era foarte bine că niciunul dintre copii, în celula lor de sub fortul roz al Gurului Masamjhasara, nu ştia ce se întâmplase fiindcă altfel ar fi renunțat la speranță, fapt care, adăugat la pierderea zilnică de sânge pe care o sufereau, le-ar fi distrus fără îndoială de două ori mai repede sănătatea.

Bineînțeles că nimic nu este imposibil, nu în acest univers. Mai ales dacă eşti djinn. Aşa cum a spus odinioară un foarte mare poet, „nu poți face decât ceva ce poate fi făcut”[96], prin urmare „nu poți salva decât pe cineva ce poate fi salvat”.

A doua zi după ce John se gândise să folosească poşta djinnternă a lui Nimrod ca să-i trimită un mesaj mamei lui, cei trei copii fură din nou chemați în laboratoare, să mai doneze câte o jumătate de litru din prețiosul lor sânge. De data aceasta, Jagannatha, tânărul preot american, al cărui nume adevărat era Joey Ryder, era de serviciu în laborator. Purta şi el acelaşi costum de protecție ca şi celălalt îngrijitor, iar Philippa îşi aminti de faptul că le povestise cum fusese

---

[96] Vers din *All I Need Is Love,* melodie foarte cunoscută compusă de John Lennon (în 1967, cu aportul lui Paul McCartney) şi interpretată de formația The Beatles.

asistent medical, înainte să se alăture *ashramului.* Acum, totul căpăta un sens.

Între timp, Nimrod şi domnul Rakshasas îşi continuau, înghețați, somnul criogenie. Dar, de această dată, Guru Masamjhasara era foarte agitat şi, în scurt timp, le explică şi motivul.

— Astăzi veți avea onoarea să mă primiți printre voi, ca djinn, le spuse el. După ce voi mai lua câte o jumătate de litru de sânge de la fiecare dintre voi, îl voi folosi, împreună cu tot sângele pe care vi l-am luat până acum, ca să înlocuiesc tot sângele din corpul meu.

— Singurul loc în care te-aş primi pe tine, răspunse Dybbuk, ar fi sub roțile unui camion.

— Am aşteptat clipa aceasta de mai bine de zece ani, spuse Guru, şi nimic nu-mi va strica ziua. Nici măcar tu, tinere prieten djinn.

— Cred că-ți dai seama că este nevoie de mult mai mult ca să devii djinn, decât de simpla putere de a face lucrurile să se întâmple, spuse Philippa, în timp ce Jagannatha înfigea acul în mâna ei. Simți cum inima îi tresare în clipa în care-l văzu făcându-i cu ochiul.

— Mai ține-l de vorbă un timp, îi şopti el. Cu grijă şi ca de obicei. Dar ascultă cu atenție ceea ce-ți voi spune.

Philippa îi auzea vocea, dar buzele lui nu se mişcau. Atunci îşi aminti că Jagannatha le povestise că el fusese ventriloc.

— Da, să fii djinn înseamnă mult mai mult decât

crezi, continuă ea să discute cu Guru. De exemplu, la început, ți se verifică puterea de djinn.

— Voi chiar sunteți djinni? o întrebă Jagannatha pe Philippa. Ca în povestea aceea cu Aladin? Cu cele trei dorințe, lampa fermecată şi toate celelalte?

Atunci când Philippa încuviință din cap, Jagannatha rânji.

— Grozav, se bucură el. Bine, puştoaico, vă voi ajuta pe toți trei să evadați. Pe voi şi pe tatăl vostru, domnul Gupta, sau oricare i-ar fi numele, individul acela care făcea trucul cu frânghia. Dar cu o condiție.

— Dacă te referi la măselele de minte, Philippa, continuă Guru, ale mele deja au fost scoase. Eram încă la facultatea de medicină pe atunci.

— Dar e nevoie de mai mult decât atât, dacă vrei să fii djinn, insistă Philippa.

— Uite care-i târgul, îi şopti Jagannatha. Dacă vă ajut să scăpați de aici, îmi îndepliniți trei dorințe. După ce vă reveniți un pic. Bine? Trei dorințe, ca în *O mie şi una de nopți.* Ne-am înțeles?

Philippa încuviință din cap.

— Ne-am înțeles, şopti ea.

— Ai spus ceva, Jagannatha? îl întrebă Guru.

— Am întrebat-o doar dacă stă bine acul, domnule, răspunse Jagannatha. Tânărul prinse tubul la o pungă colectoare şi trecu la John.

— Scuză-mă, Philippa, ce spuneai? reveni Guru.

— Tocmai asta. Că puterea de djinn trebuie

canalizată şi controlată, răspunse Philippa. Trebuie concentrată, folosindu-ți propriul cuvânt pentru putere. E ca o lupă. Ai văzut cum lumina soarelui poate fi focalizată cu o lupă, într-un punct mic de pe o hârtie, până când ia foc? Un cuvânt pentru concentrare funcționează în acelaşi fel.

— O să mă-nveți *tu,* Philippa, spuse Guru Masamjhasara.

Întinzându-se pe pat şi suflecându-şi mâneca hainei sale din blană de coiot, îşi legă singur brațul la un tub, pregătindu-se pentru înlocuirea întregii cantități de sânge din corp.

— Într-adevăr, tu vei fi guru pentru mine, chicoti el din nou, enervant.

— Eu? ripostă Philippa. Nu cred!

— Ai prefera ca unchiul tău Nimrod să sufere un accident în somn? Sau ca domnul Groanin să ia o lecție de zbor de pe acoperişul fortului? Fără să aibă aripi? Nu, Philippa, tu-mi vei fi guru în călătoria mea spre iluminare. Iluminarea transformării în djinn. Pentru că puterea este adevărata iluminare, nu-i aşa?

— Nu, spuse Philippa, hotărâtă. Iluminarea înseamnă să ştii când să nu-ți foloseşti puterea de djinn.

— Mai vedem noi, zise Guru.

Tăcu, în timp ce Jagannatha lua un litru şi jumătate de sânge de la copii şi-l adăuga celor doi litri deja pregătiți pentru transfuzia în corpul voinic al lui Guru.

Philippa îl privi pe Jagannatha, sperând că americanul se va uita la ea din nou şi-i va da vreun indiciu despre cum voia să-i ajute.

— Sper să te otrăvească, spuse John, în clipa în care procesul de înlocuire a sângelui lui Guru începu.

— N-ai aflat până acum? îi răspunse acesta. Noi, djinnii, suntem imuni la otravă.

John nu-l contrazise. Spera să vină vremea când Guru va afla pe pielea lui că djinnii nu erau imuni şi la veninul de păianjen sau de scorpion; mai mult, spera să aibă şansa să se apropie de Nimrod şi să introducă mesajul pe care-l scrisese în gura acestuia.

— A fost urât din partea mea, spuse el, pe un ton umil. Îmi pare rău.

— Să nu mai vorbim, nu face nimic.

— Mă întrebam, continuă John, pe acelaşi ton umil, dac-aş putea să-mi văd unchiul, măcar pentru o clipă.

— Poți să-l vezi de aici, nu?

— Vreau să fiu suficient de aproape încât să-l pot ține de mână. Vreau să ştiu că e încă viu.

— Dar n-o să poți afla asta dacă-i ții mâna, îl contrazise Guru. Mâna lui Nimrod e rece ca gheața. Doar funcțiile vitale monitorizate pe ecranul de deasupra îți pot spune că e în viață.

— Te rog, insistă John, e foarte important pentru mine.

— Ce-i asta? O şmecherie de djinn? Guru începu

să-şi scarpine posteriorul.

— Nu, nu e o şmecherie. Oricum, ce-aş putea face? N-am nicio putere, la fel ca şi el, de altfel.

— Oricum, ai face mai bine să înveți bunele maniere, tinere djinn. Îmi ceri o favoare, la doar câteva clipe după ce mi-ai urat ca transfuzia asta să mă otrăvească.

— Da, ai dreptate, spuse John. Dar mi-am cerut scuze. Şi-mi cer din nou.

Guru termină de scărpinat şi-şi duse degetul la nas, mirosindu-i.

— În cazul acesta, îți accept scuzele. Poți să-i ții mâna pentru o clipă. În momentul în care transfuzia se va termina, iar eu voi simți puterea de djinn în vene.

Chicotitul lui Guru se transformă repede într-un fel de cotcodăcit.

— De fapt, cred că deja se întâmplă. Mă simt fantastic. Ce senzație de putere interioară şi de bine, cum n-am mai simțit niciodată! Un fel de căldură şi de înviorare care mi se răspândeşte în tot corpul. Aşa te simți atunci când eşti djinn?

— Cred că da, răspunse John, dar spunându-şi în sinea lui că nu se simțea deloc astfel.

În cea mai mare parte a timpului – cel puțin atunci când nu era înghețat până la oase şi nu-i fura sângele un nebun – să fie djinn nu i se părea ceva ieşit din comun. Era doar normal. La fel cum îşi închipuia că se simțeau şi ceilalți oameni în propria piele.

— Vreau să spun, cel puțin, aşa cred.

În clipa în care, după mai mult de o oră, procedura se încheie şi ultima picătură de sânge de djinn se scurse în brațul lui vlăguit, Guru Masamjhasara se ridică, îşi aruncă picioarele peste marginea patului şi inspiră adânc, precum un om care se trezeşte dintr-un somn lung şi odihnitor.

— Sunt mort de foame, spuse el, scărpinându-se furios în cap şi zâmbindu-i larg lui Jagannatha. Vreau să mănânc. Nu, stai! Am gura uscată. Dă-mi nişte apă!

— Cum vă simțiți, domnule? întrebă Jagannatha, întinzându-i lui Guru un pahar mare de apă.

— Mai bine ca niciodată. Mă simt ca un milion de dolari.

— Da, murmură Dybbuk, verde şi mototolit. Am înțeles figura.

Ignorându-l pe Dybbuk, Guru adăugă:

— Dar mă simt diferit. Foarte diferit. Îşi frecă pieptul dezgolit şi stomacul. Diferit pe dinăuntru. Ca şi cum s-ar fi aprins ceva în mintea mea. Ceva care-a fost stins până acum.

Dădu pe gât paharul de apă şi, atunci când îl termină, îl lăsă pe Jagannatha să-i pună un termometru sub limbă şi să-i asculte inima cu un stetoscop. Guru îi întinse paharul gol celuilalt îngrijitor medical şi, cu termometrul încă în gură,

ceru din nou apă.

— Nu ştiu de ce mi-o fi atât de sete, dar aşa simt.

Guru aşteptă până când Jagannatha scoase termometrul, apoi dădu pe gât şi cel de-al doilea pahar de apă, fără să-i pese că vărsase din ea, iar acum îi picura pe barba stufoasă.

— Ştiți ceva, în Anglia, după ce donează sânge, oamenii sunt răsplătiți cu o ceaşcă de ceai. Începu să râdă. O ceaşcă de ceai! Cât de învechit! Dar, lucru curios, exact asta aş vrea şi eu acum. O ceaşcă de Darjeeling[97] bun şi tare.

Guru îi făcu un semn celuilalt îngrijitor, care se duse după ceai.

— Aveți temperatura ridicată, îi spuse Jagannatha. 101,6 grade[98].

— Serios?

Jagannatha privi din nou termometrul, apoi se uită la copii.

— Nu e ceva obişnuit pentru un om. Dar o fi normal pentru un djinn?

Copiii, care ştiau foarte bine că era temperatura normală pentru un djinn, rămaseră tăcuți, până când reuşiră să asimileze gândul că era posibil ca Guru să fi devenit un djinn adevărat. Philippa fu prima care răspunse.

— Nu, nu e deloc normal.

— Ia-i temperatura, îi porunci Guru lui

---

97 Soi de ceai negru indian, foarte aromat.

98 Aproximativ 38,7 grade Celsius.

Jagannatha. Fii sigur că nu minte.

Jagannatha se duse spre fată cu termometrul.

— Nu pun chestia aia în gură, protestă ea. Nu, până când n-o dezinfectezi.

— Pardon. Jagannatha luă un alt termometru şi-l puse sub limba fetei. Ai 98,7 grade[99] spuse el, după un minut. Temperatură normală.

Deşi această temperatură era normală pentru un pământean, pentru un djinn era foarte scăzută. Philippa nu se simțea deloc bine. Şi ea ştia asta, ca şi băieții, dar nu spuse nimic, sperând să-i dea planurile lui Guru peste cap.

— Temperatura dumneavoastră ar trebui să fie mai mică, îi spuse Jagannatha lui Guru Masamjhasara. Mai ales că aici e frig.

— Poate, dar eu mă simt foarte bine. Guru ridică din umeri pe sub haina din blană. Eşti sigur că aici este încă frig?

N-aş vrea ca oaspeții noştri să se simtă suficient de încălziți încât să încerce să ne păcălească.

Cel de-al doilea îngrijitor se întoarse cu ceaşca de ceai a lui Guru. Acesta luă ceaiul, apoi făcu un semn către un sistem sofisticat de menținere a temperaturii, de pe peretele laboratorului.

— Verifică temperatura! porunci el.

Îngrijitorul se uită la termometru, îl încercă, apoi ridică din umeri.

— Toate valorile sunt normale, Sfinția Ta.

---

[99] Aproximativ 37 de grade Celsius.

— Ce înseamnă asta? Guru se înfuriase deja. Temperatura de aici este menținută scăzută în mod artificial. Nu este nimic normal în asta.

— Liniştește-te, Sfinția Ta, spuse Jagannatha. E foarte frig aici. Totul e aşa cum trebuie, domnule.

— Asta e părerea ta, zise Guru. Mai bine verifică sistemul ăla. Ai grijă să meargă aşa cum trebuie.

Se ridică, se întinse un pic, apoi se apropie de patul Philippei.

— Prea bine, Guru Philippa, de unde începem?

— E prea frig aici, răspunse fata. Trebuie să mergem afară, la soare. Djinnii sunt precum şopârlele. Au nevoie de căldură, dacă vor să-şi folosească puterea.

Guru râse.

— Crezi că sunt prost? în clipa în care te vei încălzi, eu voi fi prăjit. Nu, nu, nu, uite cum vom face. Tu-mi vei da câteva indicații prețioase despre cum să-mi folosesc puterea de djinn, iar eu mă voi duce afară, ca să le pun în practică. Deşi nu cred, sincer, că va fi nevoie. Eu nu mă simt deloc înfrigurat. Din contră. Sângele acesta nou de djinn clocoteşte în mine. Ca o sticlă de şampanie pe care o agiți. Sunt plin de forță. E minunat.

— Foarte bine, zise Philippa, atunci trebuie să te gândeşti la un cuvânt pentru concentrare. Un singur cuvânt, pe care-l vei folosi doar atunci când vrei să-ți concentrezi puterile de djinn.

— Am înțeles. Ca o mantra sau un cuvânt magic.

— Nu, nu e chiar atât de simplu. Djinnii sunt

făcuți din foc. Trebuie să foloseşti cuvântul astfel încât să focalizezi puterea. Aşa cum ți-am explicat mai devreme. Aşa cum concentrezi lumina soarelui într-o lupă, pe o foaie de hârtie. Doar că sunetul se află în tine. Toate gândurile şi concentrarea ta trebuie adunate într-un singur punct, prin propria voință.

— Da, da, da, sări Guru. Am înțeles asta. Tu descrii ceva care-mi este deja familiar, datorită meditației transcendentale.

— Ar trebui să fie un cuvânt lung, continuă Philippa. Ca să nu cumva să-l rosteşti din greşeală. În somn, de exemplu. Şi nici să nu-l uiți.

Guru se gândi o clipă.

— Un cuvânt. Ca un cod. Am înțeles. Da.

Se opri din nou.

— Gata! Am găsit unul. Acum, ce fac?

Philippa se suci, stingherită, în pat. Îi era greu, datorită legăturilor strânse.

— Ar fi mai uşor să văd ceea ce faci şi să te ajut, dacă legăturile acestea n-ar fi atât de strânse.

— Într-un minut, spuse Guru. Poate.

— Ar trebui să începi încercând să faci ceva să dispară, oftă Philippa. Sau, cel puțin, să micşorezi ceva.

— Ceaşca de ceai, sugeră Guru, punând ceaşca şi farfuriuța pe masa de lângă pat.

— Da, dacă vrei. Dar, te rog, dă-o la o parte de lângă capul meu. Uneori, la început, puterea de djinn poate fi imprevizibilă. Chiar explozivă.

Guru mută ceaşca şi farfurioara pe un cărucior, apoi le privi fix.

— Închipuie-ți o imagine, în care ceaşca şi farfurioara nu mai sunt, şi ataşeaz-o realității, îl sfătui Philippa, citând chiar cuvintele lui Nimrod de când îi învățase, pe ea şi pe John, cum să-şi folosească pentru prima dată puterile de djinn. Atunci când vei anticipa că logica are de-a face cu orice posibilitate, atunci să rosteşti cuvântul pentru concentrare. Aşa te concentrezi.

— Prin urmare, spuse Guru, dacă vreau să le fac să dispară, nu trebuie decât să-mi imaginez din toate puterile, în minte, că nu mai există. După aceea, trebuie să rostesc cuvântul, nu?

— Ceea ce poate fi imaginat e posibil, îi răspunse Philippa.

Guru zâmbi.

— Începi să vorbeşti ca mine.

— Da, interveni Dybbuk, adică prosteşte.

— Nu-mi întrerupe concentrarea, îl amenință Guru, că, dacă nu, te voi cufunda într-un somn înghețat, ca pe ăia doi prieteni ai tăi.

Arătă către Nimrod şi domnul Rakshasas, care zăceau în continuare pe paturi, într-o stare de inconştiență criogenică, precum nişte statui de pe un mausoleu vechi. O ceață rece se învolbura în jurul lor şi aproape că-ți venea să crezi că tocmai se *transsubstantizaseră* dintr-o lampă sau dintr-o sticlă.

Încruntându-se din răsputeri, Guru se

concentră asupra ceştii şi a farfuriei, timp de aproape un minut, înainte să pronunțe cuvântul. Copiilor li se păru că spusese FENNIMOREWAXPLUMPERTON. (Poate că există într-adevăr un cuvânt care seamănă cu FENNIMOREWAXPLUMPERTON, dar, dacă este aşa, nu apare în Dicționarul Englez Oxford, nici măcar în Dicționarul Indian Oxford.) Spre surprinderea tuturor, poate mai puțin a copiilor, ceaşca şi farfuriuța se Sparseră în bucăți.

Guru râse încântat, fără să ia în seamă faptul că efortul pe care-l depusese concentrându-şi voința asupra ceştii îl făcuse să se înroşească la față, ca să nu mai pomenim despre faptul că împrăştiase ceai peste tot. Respira greu şi arăta ca un om care tocmai alergase la maraton.

— Ai văzut? strigă el la Jagannatha, care continua să pară uimit. Ai văzut? Eu am făcut asta. Le-am distrus cu puterile mele.

— A fost un efort bun, pentru prima dată, aprecie Philippa. În mod sigur ai crescut viteza moleculelor ceştii şi ale farfuriei. Asta s-a văzut de la o poştă. Dar, dacă vrei să faci ceva să dispară, trebuie să-ți imaginezi mai bine ideea de nimic în minte.

— Of! Mi se pare foarte greu, îşi şterse Guru fruntea.

— La început, chiar este, îi explică Philippa. Dar e la fel ca exercițiile fizice. Înveți să-ți dezvolți acea parte din creier în care sunt adunate puterile de

djinn. Acea parte pe care noi, djinnii, o numim *Neshamah.* E sursa puterii djinnilor. Focul neştiut, care arde în noi precum uleiul într-o lampă.

Philippa scutură din cap.

— Dar nu ştiu cum funcționează la tine. Nu ştiu dacă ai *Neshamah* sau nu. Tu nu eşti ca noi, ceilalți.

— Vrei să spui că nu sunt la fel de bun ca voi, zise Guru. Ei bine, îți arăt eu foc neştiut, domnişoară.

Arătă către haina lui, care acum zăcea pe podeaua laboratorului.

— Uită-te la haină.

Guru îşi îndreptă privirea spre haina făcută din blană de coiot, apoi se holbă la ea fioros, cu ochii mari şi fruntea încruntată ca un câmp arat. Tremurând vizibil şi respirând greu, semăna cu un taur gata să atace capa matadorului. Sudoarea îi picura de pe nas, de pe lobii urechilor şi din barbă, iar un val de căldură îl înconjura, precum mirajul tremurător din deşert.

— De data aceasta, veți vedea cum va dispărea ceva din fața ochilor voştri, şopti el. Aşteptați numai.

Chipul concentrat al lui Guru era îngrozitor. Trecu aproape un minut, iar Philippei i se păru că era atât de pornit să facă să dispară ceva, încât nu mai lua în seamă nimic din jur. Se uită la Jagannatha şi prinse privirea acestuia. Le era

limpede amândurora că, dacă voia să-i ajute, acum era momentul.

Poate că i-ar fi ajutat, dar chiar atunci haina înaintă câțiva centimetri pe podea, către piciorul lui Jagannatha.

— Este o demonstrație impresionantă de telechinezie, spuse acesta, pe un ton liniştit. Sau cum se numeşte, atunci când mişti o haină de blană cu puterea minții.

Din instinct, se trase puțin mai în spate, în clipa în care haina înaintă din nou spre el. De astă dată, însă, aceasta continuă să se mişte şi, mai rău, începu să şi mârâie. Jagannatha râse nervos şi se îndreptă către uşa laboratorului, în timp ce haina luă forma familiară a unui câine, mai bine spus, a unui coiot. Mişcarea tânărului fusese înțeleaptă deoarece, o clipă mai târziu, un uriaş şi foarte fioros coiot sări spre el, lătrând tare şi clănțănind turbat din fălci. Americanul dădu bir cu fugiții, ca şi celălalt îngrijitor medical şi, spre uşurarea copiilor, care rămăseseră legați de paturi, coiotul o luă pe urmele lor.

Între timp, Guru Masamjhasara dobândise o nuanță deosebită, de roşu-închis, care se transformă, chiar în timp ce-l priveau, în purpuriu, apoi în verde şi, în sfârşit, în negru. Era destul de alarmant şi aşa, dar ceea ce a urmat a fost mai rău. Din urechi, din nări, ba chiar şi de sub unghiile lui murdare a început să-i iasă fum. În clipa următoare, Guru deschise gura şi lăsă să-

i scape un urlet care-ți înghețа sângele în vine, ca să nu mai pomenim şi despre un nor de fum, apoi lovi şi dărâmă căruciorul pe care se găseau Regele Cobră şi carafa cu apă care, poate, l-ar fi răcorit şi l-ar fi salvat. După aceea, se împletici până în colțul cel mai îndepărtat al laboratorului şi se prăbuşi pe un scaun, între Nimrod şi domnul Rakshasas. Rămase acolo, cu trupul scuturat convulsiv, cu şi mai mult fum ieşind din posteriorul său uriaş.

— A înnebunit, țipă Dybbuk, răsucindu-se în legăturile strânse, încercând să-l vadă mai bine pe Guru cuprins de spasme.

— Nu cred, se împotrivi John.

Chiar în timp ce vorbea, o flacără subțire şi albastră învălui trupul lui Guru, care începu să ardă, precum fitilul de pe o lumânare imensă.

— Mie mi se pare că e un caz de combustie spontană. Am citit într-o revistă. Câteodată, oamenii iau pur şi simplu foc, fără un motiv anume.

Un miros neplăcut de ars umplu aerul şi, doar după câteva clipe, copii îşi dădură seama că mirosea barba stufoasă şi murdară a lui Guru, acum pârlită de flăcări. Chiar în timp ce priveau, cu o groază amestecată cu fascinație, o muscă verde-albastră, mare, un pic pârlită, dădu buzna afară bâzâind zgomotos din barba cuprinsă de flăcări, de parcă n-ar fi vrut să părăsească de bunăvoie locul în care o dusese atât de bine timp

de mulți ani.

— N-a fost nimic spontan în asta, observă Philippa. Cred că tocmai a aflat că djinnii sunt făcuți din foc. A aflat chiar pe pielea lui. Ori asta, ori s-a concentrat prea tare asupra ideii de *Neshamah,* focul care arde în noi.

— Oricum, e prăjit, constată Dybbuk.

Din moment ce Guru Masamjhasara nu se mai mişca şi nici nu mai scotea vreun zgomot, în afară de câte un pârâit sau un sfârâit, ca grăsimea încinsă în tigaie, copiii îşi dădură repede seama de faptul că Dybbuk avea dreptate. Guru era mort.

John îşi încordă brațele şi umerii în legături. Dar acestea erau făcute din piele şi imposibil de slăbit.

— Ce ne facem acum? întrebă el.

— Nu ne rămâne decât să sperăm că o să se-ntoarcă Jagannatha şi-o să ne elibereze, spuse Philippa.

Îşi petrecură următoarele minute strigând după ajutor.

În zadar.

Flacăra albastră care-l învăluia pe Guru se ridică până la un punct galben de deasupra capului său. Curios, dar chipul lui Guru, încă uşor de zărit prin perdeaua de flăcări, arăta ca şi cum, în cele din urmă, ar fi atins un fel de iluminare. Dintr-un punct de vedere, chiar aşa şi era.

— Cred c-o să trebuiască să mai stăm aici şi să-l privim.

Dybbuk râse plin de cruzime, văzând că Philippa

îşi întorsese dezgustată privirea de la scena neplăcută. Şi, nefiind genul care să nu facă o remarcă de prost-gust atunci când avea ocazia, adăugă:

— Tot e bun şi el la ceva. Face un foc frumos.

Capitolul 18
Evadarea din prizonierat

Timp de câteva ore, trupul lui Guru Masamjhasara rămase nemişcat pe scaun, între Nimrod şi domnul Rakshasas, arzând încet, cu o flacără albastră şi limpede. Nefiind în stare să-şi desfacă legăturile strânse care-i țintuiau de paturi, cei trei copii n-aveau de ales decât să privească şi să-l aştepte pe Jagannatha, ori pe alt îngrijitor medical, ca să-i elibereze. Dar pe măsură ce trecea timpul, iar coiotul era încă liber – copiii îl puteau auzi urlând undeva, departe –, îşi dădură seama de faptul că erau slabe şanse să fie cineva suficient de curajos încât să între înapoi în laboratoare. Acest lucru i-ar fi aruncat într-o neagră deznădejde, dacă n-ar fi descoperit, în acelaşi timp, că intensa căldură degajată de combustia spontană a lui Guru făcea ca trupurile înghețate, cel al lui Nimrod şi cel al domnului Rakshasas, *să se dezghețe.*

Bălți mari de apă începură să se formeze sub paturile lor şi, în scurt timp, toată podeaua laboratorului mustea de apă. Dându-şi seama de

faptul că Nimrod şi domnul Rakshasas, dezgheţaţi, aveau să redevină rapid Nimrod şi domnul Rakshasas conştienţi, copiii începură să strige la ei, sperând că zgomotul avea să-i trezească mai repede, ca şi cum faptul că se aflau aproape de un cadavru arzând n-ar fi fost destul. Treptat, cei doi djinni mai în vârstă începură să respire tot mai uşor, până când, în cele din urmă, Nimrod scoase un oftat tare, tare adânc, mârâi cu putere, îşi mişcă maxilarele timp de câteva minute, căscă, apoi îşi deschise ochii.

— Nimrod! strigă John, care se afla cel mai aproape de unchiul lui. Te-ai trezit! Slavă Domnului!

Nimrod căscă din nou, clipi buimac şi se ridică încet, ţinându-se de cap ca şi cum ar fi avut o migrenă îngrozitoare.

— S-ajung închis într-o sticlă, dacă nu mă simt groaznic, începu el. De parc-aş fi dormit o sută de ani. Pentru numele lui Solomon, unde mă aflu? Şi ce…

Zărindu-l pe bărbatul arzând de lângă el, Nimrod sări iute din pat.

— Ce i s-a întâmplat?!

— Lasă asta acum, îi spuse John. Desfă-ne legăturile. Stăm legaţi aici de ore întregi.

— Da, da, desigur, zise Nimrod, călcând cu grijă pe lângă trupul încă în flăcări al lui Guru. Iartă-mă, John, dar nu te-am recunoscut, nici pe tine, nici pe sora ta. Nici măcar pe Dybbuk. E Dybbuk?

Da, Dybbuk. V-ați schimbat culoarea de când v-am văzut ultima dată. V-am confundat pe toți trei cu nişte cetățeni ai subcontinentului indian.

John îşi clătină capul într-un fel tipic indian şi-i răspunse în hindi:

— Dacă vrei să spui indieni, asta suntem, cel puțin, deocamdată.

În timp ce Nimrod le desfăcea legăturile, copiii îi povestiră totul, de la început, până în clipa în care Guru Masamjhasara luase foc.

— Ce om prost, constată Nimrod. I-aş fi putut spune eu ce urma să se întâmple. Dacă m-ar fi întrebat.

Nimrod se uită mai de aproape la domnul Rakshasas care, fiind mult mai bătrân, nu-şi recăpătase încă luciditatea.

— N-ar fi prima oară când se întâmplă aşa ceva, continuă Nimrod. Pământenii au încercat şi mai înainte să-şi injecteze sânge de djinn. A încercat un cavaler polonez, numit Polonus Vorstius, în anul 1654. A mai fost şi o contesă de Cesena, în 1731. Amândoi au luat foc, bineînțeles. De fapt, chiar cazurile lor au declanşat întreaga teorie a combustiei spontane. Ceea ce este o prostie. Nimeni nu ia foc fără motiv. Ei au luat foc din pricina amestecului dintre sângele de djinn şi bacteriile care se găsesc în număr mare în corpul uman. Atunci când bacteriile se înmulțesc, degajă căldură. Foarte multă căldură. În plus, pământenii au mult mai multe bacterii decât

djinnii. Mai ales acum două sute de ani, când oamenii se spălau mai puțin. Bacteriile fac ca pielea oamenilor să ardă mult mai uşor. Sângele de djinn se comportă ca un chibrit şi pur şi simplu îi dă foc.

— Bacterii, ai? interveni Philippa. Cred că asta a fost foarte adevărat în cazul lui Guru. Picioarele şi unghiile lui erau mizerabile. Numai Dumnezeu ştie câte bacterii înfloreau pe pielea lui.

— Nu uita de barbă, completă John. Barba lui arăta ca un cuib vechi de pasăre.

— Ei bine, atunci, înseamnă că asta a fost, murmură Nimrod.

Zărind un obiect strălucitor pe podea, chiar sub patul domnului Rakshasas, se aplecă, țeapăn, să-l ridice. Era Regele Cobră din Katmandu, talismanul care căzuse acolo atunci când Guru Masamjhasara răsturnase căruciorul.

Îngrijorată, Philippa îşi puse o mână pe umărul domnului Rakshasas.

— O să fie bine, unchiule Nimrod? întrebă ea, mai mult decât speriată, pentru faptul că refacerea prietenului ei cu turban dura atât de mult.

— Domnul Rakshasas e bătrân, foarte bătrân. A fost un mare nenoroc pentru el să fie înghețat bocnă la vârsta asta. Dar cred că talismanul îl va ajuta.

Nimrod ținu o clipă Regele Cobră cu delicatețe, înainte să-i ridice mâna domnului Rakshasas şi să-i strângă degetele osoase în jurul neprețuitului

talisman.

— Regăsirea propriilor măsele de minte îi va grăbi, în mod sigur, refacerea.

Chiar în timp ce Nimrod vorbea, domnul Rakshasas îşi deschise ochii.

— Să ştiți că un om nu se poate bizui pe ochii lui, dacă imaginația i-o ia razna, spuse el, privindu-i fix pe cei trei copii care se strânseseră neliniştiți în jurul patului său. Dar mi se pare că voi, cei trei *balbachhe*[100], semănați leit cu trei copii americani pe care-i cunosc.

— Suntem noi, domnule Rakshasas, îi zise fata, Philippa şi John. Şi Dybbuk.

— Nu sunteți *bhihari*[101], pentru că n-am niciun ban să vă dau.

— Nu, ne-am transformat în indieni ca să ne putem pierde printre localnici.

— Foarte înțelept din partea voastră, îi lăudă domnul Rakshasas. Chiar şi un tigru se abate de la drumul lui, dacă vrea să nu fie zărit.

Privi într-o parte, spre Guru Masamjhasara.

— Păcat că flăcăul acesta nu se pierde pe nicăieri.

— Poate doar într-un incendiu de pădure sau la un grătar, spuse Dybbuk.

— Ce țin în mână? Domnul Rakshasas se ridică şi, găsind Regele Cobră în palmă, lăsă să-i scape

---

100 *Balbachhe* este cuvântul hindi pentru *copii.* (n. a.)

101 *Bhihari* este cuvântul hindi pentru *cerşetori.* (n. a.)

un oftat prelung şi-şi şterse o lacrimă. Deci e adevărat ce se spune. Ultimul peşte pe care-l prinzi într-o zi ți se pare la fel de proaspăt ca şi primul.

— Ce-o mai fi însemnând şi asta? murmură Dybbuk.

— În sfârşit, după atâția ani, îl am. Domnul Rakshasas clătină din cap şi-i zâmbi lui Dybbuk. Niciodată nu m-am gândit că voi apuca să trăiesc clipa aceasta. Şi mă simt minunat.

— Poți să le mulțumeşti copiilor pentru asta, îi spuse Nimrod. Dar după ce vom reuşi să ieşim de aici.

Privirea lui era ațintită spre o crăpătură mare, apărută într-o pată neagră de arsură, chiar deasupra trupului în flăcări al lui Guru.

— Ar trebui să ne ocupăm de asta cât mai curând, spuse el. Nu-mi place cum arată tavanul.

— Stați! îşi aminti John. Nu putem pleca deocamdată, nu fără domnul Groanin. L-au închis pe aici, pe undeva.

— Groanin? se miră Nimrod. Ce caută aici? El urăşte India.

— Are grijă de noi, replică Dybbuk, rece.

Nimrod zâmbi, apoi rosti: QWERTYUIOP, cuvântul lui pentru concentrare. Dar nu se întâmplă nimic.

— Nu e bine, constată el. Sunt încă pe jumătate înghețat. Va trebui să-l căutăm cu mijloace pământene. Domnule Rakshasas? Poți merge?

— Da. Domnul Rakshasas coborî din pat, înțepenit. Numai că, uneori, vârsta înaintată pare un preț mult prea mare pentru înțelepciune şi experiență, adăugă el, clătinându-se pe picioare.

Gemenii îl ajutară. Cu oasele spatelui trosnind cu putere, bătrânul se îndreptă şi adăugă:

— În clipe ca astea îmi doresc să fi murit tânăr. John, Philippa, lăsați-mă să mă sprijin de umerii voştri un pic. Pas cu pas, tot mers înseamnă.

De îndată ce djinnii adulți se îmbrăcară din nou cu hainele lor, se îndreptară către uşile glisante de sticlă ale laboratorului, fără să privească nici măcar o dată înapoi, în timp ce trupul în flăcări se prăbuşi pe podea, unde continuă să ardă împreună cu scaunul, alimentat de impresionanta cantitate de grăsime a lui Guru.

De acum, devenise limpede faptul că îngrijorarea lui Nimrod, cu privire la incendiu, nu fusese neîntemeiată. Pe lângă faptul că le dezgheţase trupurile, lui şi domnului Rakshasas, căldura degajată de cadavrul lui Guru dăduse foc podelei camerei aflate chiar deasupra laboratorului, iar toată construcția subterană era acum plină de un fum înecăcios.

— Cum o să-l mai găsim acum pe Groanin? întrebă John.

— Foarte simplu, răspunse Nimrod, începând să strige numele majordomului cât putea de tare.

Copiii reluară strigătul în cor şi, după ce Nimrod

le ceru să tacă, aşteptară să audă un răspuns. Dybbuk, ale cărui urechi erau mai ascuțite decât ale tuturor, arătă către hol.

— Pe acolo, spuse el, hotărât. Sunt sigur că am auzit ceva acolo.

Nimrod luă o mască de oxigen şi un mic tub de aer din rezervele laboratorului înainte de a porni după Dybbuk, pentru că ştia prea bine că, spre deosebire de cei cinci djinni, Groanin nu va putea respira.

— Aici, arătă Dybbuk, întorcând cheia în broasca uşii unei camere, care era, cât se poate de limpede, spălătoria.

Majordomul ieşi împleticindu-se, tuşind şi pufnind.

— Mulțumesc Cerurilor, spuse el. Vă zic eu, mulțumesc Cerurilor. Pentru o clipă, am crezut că mă voi transforma în scrumbie afumată. Sau în oricare altă afumătură.

Începu din nou să tuşească şi nu se opri până când Nimrod nu-i fixă masca de oxigen pe față.

— Dumneavoastră!? Şi domnul Rakshasas!? exclamă Groanin, uimit să-i vadă, mai întâi pe Nimrod, apoi pe domnul Rakshasas. Cum ați ajuns aici?

— Guru ne-a răpit, pe mine şi pe domnul Rakshasas, din hotelul nostru din Calcutta, zise Nimrod. Dacă n-ați fi fost voi, tu şi copiii, am fi zăcut aici mult şi bine.

— Unde e? întrebă Groanin. Mă refer la Guru cel

nebun.

— Cred că e foc şi pară, spuse Nimrod. Ceea ce ni se va întâmpla şi nouă, dacă nu găsim repede o cale de ieşire.

Groanin îndesă tubul de oxigen sub brațul lui cel nou şi arătă înapoi, spre coridor.

— Cred că pe-aici se iese. Am auzit mulți oameni fugind pe-aici, acum vreo oră.

— Groanin! exclamă Nimrod. Observ că ai două brațe.

— Mda… Ei bine, *defendit numerus*[102], spuse Groanin, făcându-le cu ochiul copiilor, pe deasupra măştii de oxigen. Cu cât mai multe, cu atât mai bine, nu?

Merseră repede – cel puțin, atât de repede pe cât putea merge domnul Rakshasas – pe holul invadat de fum, trecând de mai multe rânduri de uşi, până când ajunseră la un lift. Spre deosebire de cel tras de măgar, din afara *ashramului,* acesta era electric, dar părea să nu funcționeze. Dybbuk apăsă de mai multe ori pe buton, chemând cabina, dar nu se întâmplă nimic şi, făcând un pas în spate, cu intenția să examineze indicatorul etajului, se împiedică de ceva. Era coiotul, doborât de fum. Dybbuk îl ridică şi-l strânse în brațe.

— Nu-l putem lăsa să moară aici, încercă el să explice.

Coiotul, părând să-l recunoască drept prieten, se

---

102 *Siguranța stă în număr* — în limba latină; dicton anonim.

învioră un pic şi, nemaifiind la fel de fioros ca înainte, începu să-l lângă recunoscător pe față pe băiatul djinn.

— Dacă nu putem face ca uşile liftului să se deschidă… murmură Nimrod.

Nu-şi termină fraza, dar tuturor le era limpede la ce se gândea. Nici măcar djinnii nu pot să respire fum la nesfârşit. Mai mult, în scurt timp, rezerva de aer din tubul cu oxigen al lui Groanin avea să se termine.

— QWERTYUIOP! rosti Nimrod din nou, mai tare şi mai grăbit.

Nici de data asta nu se întâmplă nimic. Nimrod îndreptă spre domnul Rakshasas o privire întrebătoare, dar bătrânul djinn clătină din cap, confirmând ceea ce Nimrod deja ştia: nici el nu-şi recăpătase puținele puteri care-i mai rămăseseră.

— John? Philippa? Dybbuk? întrebă el. Mai are cineva putere de djinn?

Cei trei copii clătinară, la rândul lor, din capete. Coridorul poate că era plin de fum, dar era încă foarte frig acolo.

— Ce adunătură bună de nimic sunteți, interveni Groanin, întinzându-i lui Nimrod tubul de oxigen ataşat la masca lui. Poftim, țineți asta un pic, cât încerc eu uşa asta. De când mi-au dat copiii un braț nou, am simțit că ambele mele mâini sunt mult mai puternice. Atunci când m-au închis haidamacii lui Guru, eram sigur c-aş fi putut să-i ridic în aer şi să-i dau cap în cap.

— *Noi* am făcut asta, se mândri Dybbuk. Noi ți-am făcut brațele mai puternice decât este normal, atunci când ți l-am dat pe cel nou. Şi, fiindcă tot ai pomenit de asta, de ce *nu* i-ai dat cap în cap?

— Pentru că unul dintre ei mă amenința cu o armă, băiețaş zăpăcit, răspunse Groanin. Un braț puternic înseamnă ceva, dar să fii rezistent la gloanțe este cu totul altceva.

Groanin îşi vârî degetele în crăpătura dintre uşile liftului şi, semănând mai degrabă cu Samson [103] în templul filistenilor, începu să-şi folosească întreaga forță ca să le deschidă.

Se auzi un scârțâit metalic, printre norii de fum, ca de navă care trage la ancoră. Pentru o clipă, uşile liftului rezistară asaltului majordomului apoi, dintr-odată, cedară, ca părțile laterale ale unei cutii din carton, îndoindu-se un pic când îşi folosi Groanin umerii şi apoi spatele pentru această sarcină de unul singur.

Gemenii rămaseră cu gura căscată în fața noii puteri a majordomului şi, pentru o clipă, nici măcar nu observară că nu se vedea liftul.

— Păcat, spuse Groanin.

Dar, pe o parte a puțului liftului, până sus, urca o scară de urgență. Fumul se împrăştia deja într-

---

[103] Personaj biblic, cu o putere impresionantă. Trădat de soția sa, Dalila, este capturat de filisteni, care-i scot ochii şi-l leagă de una dintre coloanele templului zeului păgân Dagon. Adunându-şi pentru ultima dată forțele, Samson doboară coloana şi, odată cu ea, templul, strivind sub dărâmături o mulțime de filisteni.

un fel care promitea aer curat, libertate şi, pentru cei cinci djinni, lumina soarelui, atât de importantă şi dătătoare de puteri.

— Putem să urcăm pe scara asta, domnule, îi spuse Groanin lui Nimrod, care rămăsese țintuit în spate, cu tubul de oxigen în brațe. Nu voi mai avea nevoie de el, domnule, adăugă majordomul, smulgându-şi masca de oxigen de pe față şi, prinzându-se de scară, începu să urce. Mai bine urc eu primul, pentru eventualitatea în care-ar fi cineva acolo, sus, care să simtă nevoia unui pumn în nas.

În sinea lui, Groanin spera că-l va găsi pe vârful stâncii pe vreunul dintre *sadhaki* sau dintre îngrijitorii medicali, ca să-i administreze o chelfăneală bună, deoarece nu se îndoia că laşii aceia îi părăsiseră, pe el şi pe copii, lăsându-i să moară.

— Da, Groanin, aşa să faci, încuviință Nimrod.

Se uită la copii şi se strâmbă.

— Nu-mi vine să cred, zise el, un pământean precum Groanin ne salvează viețile în felul acesta.

— Dar numai pentru că noi l-am salvat primii, preciză Dybbuk.

— Da, ai dreptate, recunoscu Nimrod. Cred că trebuie să laşi coiotul aici, îi spuse apoi lui Dybbuk. Ai nevoie de amândouă mâinile ca să urci scara, nu-i aşa?

— Cine a spus că o să-l duc în brațe? zise Dybbuk şi, ridicând coiotul deasupra capului, şi-l

puse în jurul umerilor, ca pe un guler din blană. O să-l port până sus. Cred că e obişnuit cu asta. Doar până adineauri era o haină de blană. Nu-i aşa, băiete?

Coiotul îl linse din nou pe faţă şi se încolăci comod în jurul gâtului lui Dybbuk. Acesta începu să urce scara, Urmându-i pe Philippa şi pe John.

Nerăbdător, Nimrod privi în jur după domnul Rakshasas.

— Ce crezi, domnule Rakshasas? Poţi să urci scara?

Bătrânul privi în sus, în lungul puţului liftului, apoi dădu din cap.

— Se pare că e singurul mod de a avea o viaţă lungă, spuse el. Dar urcă tu primul, Nimrod. Eu te-aş încetini.

Nimrod apucă scara şi puse piciorul pe prima treaptă.

— Vrei să ţin eu Regele Cobră pentru tine? îl întrebă el pe bătrân. Poate că-ţi va fi mai uşor să urci aşa.

— Nu, mulţumesc, veni răspunsul. Domnul Rakshasas îşi îndesă talismanul sub turban. Obiectul acesta nu mă va mai părăsi niciodată.

Cutia liftului bloca partea superioară a puţului, dar, din fericire pentru cei şase oameni şi un coiot, care urcau pe scara de urgenţă, mai era un etaj sub acest nivel. Groanin coborî de pe scară, pe o poliţă îngustă, de unde începu să forţeze uşile de

la etajul respectiv, cu brațele lui extraordinar de puternice. De data aceasta, deschiderea uşilor se dovedi mai dificilă decât fusese la baza liftului. Groanin trebuia să fie atent să nu păşească în spate şi să-şi piardă echilibrul, pentru că, fără îndoială, o cădere în puțul liftului i-ar fi fost fatală. În cele din urmă, însă, reuşi, aşa că păşi într-un mic hol, situat chiar sub altar, care ducea către ceea ce părea a fi camera paznicilor. Pe un birou se afla un monitor TV, care încă mai transmitea imagini din laboratoarele subterane, înecate în fum. Oricine ar fi privit înregistrările, i-ar fi văzut foarte clar mai întâi pe Guru luând foc, apoi pe cei doi djinni mai în vârstă revenind la viață. Groanin credea că toți cei din *ashram* fugiseră, înspăimântați de ceea ce mai mulți djinni înfuriați le-ar fi putut face paznicilor lor umani.

Groanin merse prin fortul roz până la turnul în care sosea liftul tras de frânghii şi găsi măgarul mâncând ovăz în grajd. Funia fusese tăiată. Liftul dispăruse şi, pentru o clipă, Groanin se întrebă cum aveau să coboare cu toții de pe stâncă. Asta, însă, până când îşi aduse aminte de faptul că stăpânul lui era un djinn foarte puternic şi că, după ce se va încălzi sub soarele indian, va stârni, fără îndoială, un alt vârtej, care-i va duce iute pe toți la Londra.

Încordându-şi muşchii brațelor, Groanin se duse înapoi la altar şi la puțul liftului, unde domnul Rakshasas tocmai ajunsese pe ultima

treaptă şi ieşea la lumina înviorătoare a soarelui. Groanin îşi frecă mâinile, un gest pe care nu-l mai făcuse de foarte mult timp, şi spuse:

— Ei bine, domnule, mergem înapoi la Londra, da?

— Nu chiar, răspunse Nimrod, intrând în biroul gărzii. Va trebui să facem un ocol, pe la Calcutta. Am lăsat în camera de hotel un termos, cu doi djinni foarte periculoşi în el.

— Desigur, îşi aminti domnul Rakshasas, tigrii gemeni din Sunderbans. Uitasem cu totul de ei. Da, ai dreptate, Nimrod. N-ar trebui să-i lăsăm pe cei doi aici.

— Tigri? înghiți Groanin în sec, pălind. Ați spus tigri?

Avea motive întemeiate să se teamă de tigri, deoarece chiar un tigru îi smulsese brațul stâng original şi-l mâncase. Aşa cum fac tigrii de obicei.

— A, nu trebuie să-ți faci griji, Groanin, spuse Nimrod. Sunt închişi într-un termos, aşa că n-ai de ce să te temi. Totuşi, trebuie să văd dacă nu s-a întâmplat ceva cu termosul.

Ridică telefonul de pe birou şi sună la Grand Hotel. Dar, după ce ajunse să cunoască uimitoarea sumă de plată pentru camera de hotel, află repede că nu fusese găsit niciun termos. Seiful camerei fusese golit complet.

— Se pare că am întârziat, spuse Nimrod. Cineva ne-a furat tigrii gemeni.

Se întinse la soare, ca o pisică, simțind cum

puterea de djinn îi trecea în valuri prin corp. După zâmbetele lor, era limpede că şi cei trei copii şi domnul Rakshasas se simțeau, la rândul lor, mult mai bine. Numai Groanin nu zâmbea.

Majordomul îşi strânse cu drag brațul cel nou.

— Ştiți, domnule, începu el, dacă nu vă deranjează, aş prefera să nu merg în Calcutta, după cei doi tigri. N-aş vrea să-mi pierd brațul din nou. Ca să-ți mănânce un tigru un braț, asta înseamnă ghinion, dar ca să-ți mănânce două, ar fi curată neglijență.

— Nu cred că mai are rost să ne întoarcem la Calcutta ca să căutăm termosul, Groanin, îl linişti Nimrod. Cred că persoana care l-a furat a dispărut de mult. Nimrod începu să râdă. Mi-ar plăcea să-i pot vedea fața hoțului, în clipa în care va deschide termosul. Dacă nu-şi va lua măsurile de precauție cuvenite, va avea o surpriză foarte neplăcută. Nu crezi, domnule Rakshasas?

— Fiecare crimă are şi o pedeapsă, îi răspunse domnul Rakshasas. Dar sunt puține fapte rele care sunt şi pedepse, în acelaşi timp. Fapta lui Guru Masamjhasara a fost una de acest fel. Iar furtul termosului este o alta. E un lucru dureros să fii prins, dar este de două ori mai dureros să fii prins şi mâncat.

Capitolul 19
Caveat emptor[104]

Trei dorințe, trei dorințe mai presus de obişnuita zgârcenie umană!”

Oleaginus, sclavul pământean al lui Iblis Ifritul, repeta cuvintele acestea în sinea lui şi şi-ar fi frecat fericit mâinile lipicioase, dacă n-ar fi ținut în ele termosul pe care-l furase din seiful camerei de hotel a lui Nimrod, în Calcutta. Cele trei dorințe ale lui erau ca şi îndeplinite, se gândea el. Iblis avea să fie atât de fericit atunci când îi va da termosul în care erau prinşi gemenii.

„Trei dorințe, mai presus de obişnuita zgârcenie umană.” Prima lui dorință era să aibă un miliard de dolari. Poate chiar două miliarde. Două erau mai bune decât unul.

Oleaginus tocmai ajunsese în Las Vegas, din New York, unde se dusese după ce plecase din Calcutta, ca să-i verifice pe gemenii pe care oamenii lui Iblis îi supravegheau la reşedința familiei Gaunt, pe strada 77 Est. Aşa cum îşi închipuise Oleaginus, cei doi nu erau gemenii adevărați, ci o pereche de Altundeva. Era chiar simplu să-ți dai seama de natura unui Altundeva, dacă erai pregătit să acționezi hotărât şi fără milă. Un Altundeva n-are suflet, ceea ce înseamnă* că

---

104 Expresie în limba latină, folosită cu semnificația: *Cumpărătorul trebuie să fie atent la ceea ce cumpără.*

nu poate fi omorât şi, dorind să dovedească faptul că el avea dreptate, iar oamenii lui Iblis se înşelau, Oleaginus adoptase o soluție radicală, furând un taxi, cu care dăduse peste cei doi gemeni falşi.

Accidentul şi fuga de la locul faptei păruseră chiar reale. O martoră a accidentului, care avusese loc pe bulevardul Madison, leşinase. Chiar exista o adâncitură pe apărătoarea din față a maşinii, unde fuseseră loviți gemenii cei falşi. Dar, chiar în timp ce Oleaginus le cerceta rămăşițele strivite şi amestecate, ca gemul de căpşuni, cei doi Altundeva dispăruseră fără urmă. Întorcându-se la reşedința familiei Gaunt, de pe strada 77 Est, câteva minute mai târziu, Oleaginus nu fusese deloc surprins să-i vadă pe cei doi falşi copii djinni, la fereastra de la etaj. De acum, nu mai avea nicio îndoială. Gemenii adevărați erau la el, în termos.

Oleaginus intră în Hotelul Cresus şi, fără să ia în seamă sutele de jucători care mânuiau jocurile de noroc mecanice în aşteptarea marelui premiu, se duse direct la lift şi urcă în apartamentul de lux, repetând în minte povestea pe care o inventase, despre cum îi ajunsese din urmă pe John şi pe Philippa în India, şi folosise farmecul de legare a djinnilor dat de Iblis, astfel încât să-i închidă în cel dintâi recipient pe care-l avusese la îndemână.

Nimic nu se schimbase foarte mult în uriaşul apartament. Panorama spectaculoasă a Las Vegasului era aceeaşi. Iblis purta aceeaşi pijama

neagră pe care-o purtase şi atunci când îl văzuse Oleaginus ultima oară. Doar unghiile şi barba îi erau mai lungi, iar şobolanii erau mai mari şi mai răi, chițăind cu agresivitate în clipa în care Oleaginus intră în camera stăpânului său.

— Măi, măi, măi, măi, măi, să fie! exclamă Iblis. Ia uite ce-a adus pisica! Este chiar Oleaginus, buretele uman. După expresia de pe chipul tău dezgustător, aş spune că fie te-ai împăcat cu ideea de a rămâne hidos pentru tot restul vieții tale, fie ai veşti bune pentru mine. Pentru binele tău, sper că este vorba despre ultima variantă.

Oleaginus zâmbi nelinişti, încercând să nu ia în seamă tulburarea care-i cuprinsese stomacul. Să stea aproape de Iblis şi de animalele lui favorite, şobolanii, îl făcea mereu atât de nervos, încât ar fi vrut să se ducă direct la toaletă şi să facă pipi timp de câteva minute în şir. Chiar şi atunci când îndeplineai ceva ca la carte, nu ştiai cum va reacționa Iblis. Djinnul era în stare de orice.

— Am pus mâna pe ei, domnule, începu el, triumfător. Pe gemeni.

Ridică termosul pe care scria „GEMENI”, de parc-ar fi fost un trofeu mult râvnit.

— Sunt înăuntru, domnule.

— Oleaginus, este imposibil, zise Iblis. Gemenii sunt în New York. Oamenii mei îi supraveghează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Nu, domnule. Aceia sunt o pereche de Altundeva. Am dat peste ei cu un taxi furat, ca să

mă asigur. I-am strivit pe amândoi ca pe nişte gândaci. Păreau morți de-a binelea amândoi. Sclavul ridică din umeri. Dar, câteva minute mai târziu, erau din nou în viață, în casa lor. Țopăiau pe acolo ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. I-am văzut cu ochii mei.

— Interesant. Iblis era plin de îndoială. Ai folosit farmecul pentru legarea djinnilor pe care ți l-am dat?

— Da, domnule, minți Oleaginus.

Iblis zâmbi încet, crud, un zâmbet care pe Oleaginus îl nelinişti la fel de mult ca o încruntare.

— Oleaginus, zise el, aproape că încep să cred că există un scop pentru viața ta fără sens.

Iblis îi făcu semn să se apropie.

— Dă-mi termosul.

Oleaginus se apropie de pat, dar, în timp ce se apleca spre stăpânul lui, încercând să-i întindă termosul, unul dintre şobolani, care era cel mai ataşat de Iblis, deveni gelos şi sări chiar la gâtul lui Oleaginus, care, făcând un salt înapoi, se împiedică, gata-gata să cadă cu termos cu tot.

— Nu! strigă Iblis, cu o voce anormal de puternică, şi în acelaşi timp un soi de flacără ieşi din trupul djinnului, arzându-i pe toți şobolanii şi oprindu-se la doar câțiva centimetri de Oleaginus însuşi.

Şobolanul care sărise la gâtul lui, cu o fracțiune de secundă mai înainte, căzu fumegând pe podea, cu un sunet înfundat, ca un coltuc de pâine

mucegăită. În aceeaşi fracţiune de secundă, Iblis înlătură resturile de şobolani arşi de pe corpul său şi, sărind în picioare, înconjură patul şi prinse termosul exact în clipa în care Oleaginus îl scăpa din mâini.

— Văd că nu prea eşti genul de sportiv, Oleaginus, comentă Iblis.

— Îmi pare rău, domnule, dar şobolanul acela aproape că m-a muşcat.

— E o chestiune de gusturi, presupun, spuse Iblis, privind cu lăcomie spre termos.

Traversă podeaua din marmură a apartamentului, îndreptându-se către un detector termic aşezat pe un dulăpior pentru băuturi şi, punând termosul sub lentilele sensibile la căldură, se uită la cele două forme de un roşu-închis, care se mişcau în sus şi în jos în interiorul de sticlă.

Iblis lăsă să-i scape un geamăt de plăcere sadică, văzând ceea ce se afla în termos.

— Fericire, murmură el, fericire, plăcere, bucurie, exaltare, extaz, euforie, desfătare pură, la gândul că…

Mângâie cu un gest aproape drăgăstos termosul, apoi spuse:

— Termos mic şi viteaz! A închis în el nişte copii atât de îngrozitori!

După aceea, se ridică de lângă detector şi-l ţintui pe Oleaginus cu cea mai pătrunzătoare privire.

— Te-ai descurcat bine, spuse el, oarecum surprins. Vreau să spun, pentru un pământean.

În mod normal, nu m-aş deranja să-mi respect o promisiune făcută în faţa unui specimen atât de josnic ca tine, Oleaginus. Dar nu în fiecare zi am ocazia să le fac cele mai îngrozitoare şi incredibil de crude lucruri unor copii pe care-i disprețuiesc şi-i detest. Prin urmare, care să fie răsplata ta? Un IQ[105] din trei cifre? Sau doar o neruşinată sumă de bani?

Oleaginus se foi nelinişti sub privirea stăpânului său.

— Ăăă... N-ați spus trei dorințe, domnule? întrebă el. De fapt, domnule, cuvintele exacte au fost: „Trei dorințe mai presus de obişnuita zgârcenie omenească".

— Cred că ai dreptate, recunoscu Iblis. Prin urmare, te-ai hotărât la bani, nu? De ce oare nu mă mir? Mereu mă uimeşte faptul că pământenii cărora li se îndeplinesc trei dorințe nu-şi doresc să fie mai inteligenți. Sau mai fermecători. Ar fi mult mai folositor decât banii. Banii nu înseamnă nimic, Oleaginus, nimic. Crede-mă pe cuvânt. Sunt doar o adunătură de cifre.

— Banii sunt numai prima mea dorință, domnule.

— Atunci, mai bine pune-ți prima dorință. Iblis se uită la ceas.

Detesta să-i îndeplinească trei dorințe unui

---

[105] Abreviere de la *Intelligence Quotient,* un coeficient de inteligență specific fiecărei persoane în parte, calculat pe baza unor teste complexe.

pământean. Era ceva îngrozitor de plicticos pentru el.

— Mi-aş dori să fiu putred de bogat, domnule.

Pentru o clipă, Iblis se amuză cu gândul de a-l face pe Oleaginus mai întâi putred, apoi bogat, dar renunță, din motive pur egoiste. S-ar fi putut ca Oleaginus să-i fie de folos în continuare.

— Nu vrei să-mi spui o sumă? întrebă el, răbdător. Pentru eventualitatea în care nu înțeleg prea bine la ce te gândeşti.

— Mi-aş dori să am cinci miliarde de dolari, răspunse Oleaginus.

Iblis aşteptă ca Oleaginus să fie mai clar în privința monedei, dar văzând că el nu mai zice nimic, pocni repede din degete.

— Gata, spuse el, s-a aranjat. Cinci miliarde de dolari.

Îi întinse lui Oleaginus o foaie de hârtie pe care o făcuse să apară chiar în fața uimită a servitorului său.

— E un extras de cont de la o bancă dintr-un paradis fiscal, din Jamaica, unde te aşteaptă banii tăi.

Iblis ar fi putut adăuga că era vorba despre dolari jamaicani, care nu sunt nici pe departe la fel de valoroşi ca dolarii americani. (De fapt, un dolar jamaican valorează exact a şaizecea parte dintr-un dolar american, ceea ce înseamnă că, în realitate, cele cinci miliarde de dolari dorite de Oleaginus valorau doar optzeci şi trei de milioane

în dolari americani. Cinci miliarde de dolari jamaicani înseamnă mult, dar nu la fel de mult pe cât înseamnă cinci miliarde de dolari americani.) Nu că Iblis n-ar fi avut puterea de a-i da lui Oleaginus cinci miliarde de dolari americani, dar nu putuse rezista tentației de a-l păcăli. Pe el sau pe oricare alt om, fiindcă veni vorba. Tocmai de aceea au Ifriții cazinouri, ca să-i înşele pe oameni.

— Mulțumesc, domnule, spuse Oleaginus, cercetând cifrele din noul său cont bancar.

— Care e cea de-a doua dorință?

— Mi-aş dori să fiu mai atrăgător, domnule.

— Începi să-mi pui răbdarea la încercare, Oleaginus, ştii? oftă prelung şi trist Iblis.

Pentru scurt timp, îi trecu prin cap să-l transforme într-un magnet şi să urmărească apoi cum toate obiectele metalice din apartament se vor izbi de corpul lui. În loc de asta, i se făcu iarăşi milă de Oleaginus.

— Fii mai clar, omule. Ai grijă la ceea ce-ți doreşti, altfel nu răspund pentru ceea ce ți se va întâmpla. Ai vrut să spui: atrăgător ca un magnet?

— Nu, domnule, atrăgător pentru femei, domnule.

— Atunci, spune *aşa!*

— Mi-aş dori să fiu mai atrăgător pentru femei, domnule.

Iblis pocni din degete pentru cea de-a doua oară.

— Gata, s-a făcut, anunță el.

Oleaginus se întoarse şi se privi într-o oglindă de

pe perete.

— Dar arăt la fel ca înainte, constată el, dezamăgit.

— Crede-mă, spuse Iblis, cu cinci miliarde de dolari în bancă, femeile vor fi atrase de tine, fără nicio îndoială. Cea de-a treia dorință?

Oleaginus se încruntă, crezând că fusese păcălit, dar nu îndrăznea să se certe cu cineva ca Iblis, care, era limpede, se plictisise deja să-şi răsplătească servitorul pentru sarcina îndeplinită.

— Mi-aş dori să am un talent, domnule, spuse el, un fel de desăvârşire.

— Bravo, exclamă Iblis. Mă surprinzi, Oleaginus. Un talent... Din moment ce n-ai niciunul, nici vreo altă desăvârşire, cred că este o alegere grea, dar eu mă cam grăbesc. Am o întâlnire cu aceşti doi copii şi cu o sticlă de acid sulfuric.

— Acid?

— Ca să-l torn în termos, bineînțeles. Iblis zâmbi. Picătură cu picătură.

— Ah!

— Prin urmare, era vorba despre un talent. Ce fel de talent vrei să ai? Talentul de a fi amuzant? E prea mult pentru tine. Talentul de a înşela? Nu, poate că deja îl ai pe ăsta. Talentul de a conversa? Mi-ar plăcea să găsesc asta la un pământean.

— Mi-aş dori să fiu un pianist cu adevărat strălucitor, domnule, răspunse Oleaginus. Dintotdeauna mi-am dorit să cânt la pian.

— Excelentă alegere. Asta chiar este ceva care merită să-ți dorești. Nici nu știi cât de norocos ești. Dac-ai fi spus că vrei să cânți la chitară, te-aș fi omorât imediat, pentru că mai mult decât orice pe lumea asta îi urăsc pe pământenii proști care cântă la chitară. Am distrus avioane pline de oameni, doar pentru că pe lista de pasageri se afla câte un tânăr degenerat cu o chitară.

Iblis pocni pentru cea de-a treia oară din degete. Un pian mare, pentru concerte, apăru în colțul camerei, iar Iblis îi făcu semn lui Oleaginus să se așeze și să cânte.

— Ce să cânt, domnule?

— Poți să cânți orice, așa că alege ceva care-ți place, spuse Iblis, dorindu-și ca sclavul să cânte un *Impromptu* de Schubert.

— Știu, domnule. Voi cânta un *Impromptu* de Schubert.

— Ah, *bună* alegere, spuse Iblis.

Abia aștepta momentul în care-i va spune lui Oleaginus c-ar fi fost mai bine să-și utilizeze cea de-a treia dorință ca să scape din sclavie. Și că banii din Jamaica nu-l vor ajuta cu nimic, dacă va fi obligat în continuare să-l servească pe Iblis. Să aducă lucruri, să care și să cânte la pian. Dar această revelație o păstra ca pe o plăcere pentru viitor, ceva de care să se bucure după ce se va distra dezintegrându-i cu acid, încetul cu încetul, pe gemenii Gaunt. Acest lucru chiar trebuia savurat. Imediat! Ridicând termosul, rosti cu voce

tare spre exteriorul metalic al acestuia:

— Aşa, Carevasăzică, începu el, John şi Philippa. Nici nu ştiu cum să vă spun cu câtă plăcere vă întâlnesc pe amândoi din nou. Doar că, de data asta, unchiul vostru Nimrod nu mai este aici ca să vă salveze. Cum, de data asta nici eu nu voi mai fi la fel de blând ca data trecută.

Neprimind niciun răspuns, adăugă:

— Ce este, Marizilor [106] ? Nu mai sunteți sfidători? Mă dezamăgiți. Iblis râse. Dar îmi veți implora mila până când voi termina cu voi.

Încă neauzind nimic, Iblis se încruntă. Nu se putea bucura la fel de mult de chinul duşmanilor săi, dacă nu-i auzea cum se chinuiesc. Rânjind oribil, Iblis scutură termosul cu furie, preț de câteva clipe, ca un pilot de curse care agită sticla cu şampanie după ce-a câştigat un Mare Premiu.

— Gata, zise el, asta ar trebui să vă mai înmoaie.

Iblis îşi lipi urechea de termos.

— V-a mâncat pisica limba, ai? Foarte bine. Mă obligați să fiu violent.

Rostind numele lor şi cuvântul lui de concentrare, care era TETRAGRAMMATONITIS, pentru a-i supune pe cei doi copii djinni voinței lui, deschise termosul metalic şi-l aşează pe podea. Spre marea lui surpriză, nu se întâmplă nimic. Niciun pic de fum, niciun fel de *transsubstantizare.* Nimic.

---

[106] John şi Philippa Gaunt făceau parte din tribul de djinni Marid.

Iblis privi acuzator spre Oleaginus, care cânta cu multă îndrăzneală bucata pentru pian de Schubert. Tocmai era pe punctul să-i reproşeze lui Oleaginus că a greşit, fiindcă termosul era gol, când îşi dădu seama de faptul că-i văzuse totuşi pe cei doi djinni plimbându-se în recipient, la detectorul termic.

— Ştiu că sunteți acolo, zise el, cu asprime. Aveți cinci secunde să ieşiți, înainte să umplu termosul cu acid sulfuric.

Aproape imediat, din termos începu să iasă fum – cam mult pentru doi copii, ceea ce ar fi putut să observe şi Iblis, dacă n-ar fi fost atât de încântat de sine. De asemenea, fumul era mult mai închis la culoare decât ar fi trebuit. Fumul rezultat din *transsubstantizarea* unui djinn din tribul Marid este alb. Dar acest nor de fum, care se despărți repede în două, era aproape negru.

— Aşa mai merge, spuse Iblis.

Încă nu-şi dădea seama de faptul că nu era, totuşi, în ordine. Nici împreună, doi djinni tineri, precum John şi Philippa, n-ar fi fost în stare să-l înfrunte pe un djinn atât de puternic precum Iblis. El ştia asta şi de aceea se purta atât de neglijent.

— Dacă sunteți cuminți, poate, am spus poate, că nu vă voi dizolva cu acid şi nici nu vă voi îngropa de vii în deşert.

Eliberați din termosul în care stătuseră închişi, cei doi djinni aşteptară până în ultimul moment să-şi reia înfățişarea de tigri. Cu o mahmureală

cumplită, însetați şi foarte, foarte înfometați – ca să nu mai spunem zgâlțâiți şi furioşi – erau gata să se răzbune cumplit. Dar simțiseră prezența unui djinn foarte puternic şi ştiau că surpriza era cea mai bună tactică a lor, deoarece îşi mai dăduseră seama şi de faptul că djinnul acesta îi confundase cu altcineva.

— Îmi puneți răbdarea la încercare, zise Iblis, în timp ce norii de fum refuzau în continuare să ia vreo formă. Foarte bine, dar să nu spuneți că nu v-am averti...

Nu apucă să-şi termine propoziția, pentru că de îndată cei doi tigri, fiecare cântărind vreo mie de livre, cât nişte cai mai mici, săriră în acelaşi timp. Unul dintre ei îşi înfipse colții în brațul lui Iblis, iar celălalt îl apucă de cap. Deoarece aveau avantajul surprizei, Iblis n-avu timp să se concentreze şi să-şi folosească puterea. Mârâind cu putere, cei doi tigri îl răniră pe Iblis foarte rău şi poate că l-ar fi ucis, dacă n-ar fi fost Oleaginus care, văzându-şi stăpânul atacat, fugi direct spre lift. Laşitatea şi necredința lui, deşi de înțeles, fură de ajuns să-l salveze pe Iblis pentru că, zărindu-l pe Oleaginus, primul tigru djinn renunță să mai molfăie brațul lui Iblis şi sări asupra servitorului.

— Nu mă mânca, eu sunt doar pianistul[107]!

---

[107] Parafrază a cunoscutului afiş din cârciumile Vestului Sălbatic, prin care pistolarii puşi pe răfuială erau îndemnați să-l cruțe pe pianistul din local: *Don't shoot me, I'm only the piano player!*

strigă Oleaginus, în clipa în care tigrul îl apucă de picior, apoi de gât.

Înfruntându-se acum doar cu un tigru, Iblis avu un răgaz de o secundă să-şi tragă răsuflarea, ceea ce-i fu de-ajuns ca să-şi pronunțe cuvântul de concentrare şi să-şi abandoneze trupul omenesc, acum definitiv sfârtecat, în ghearele tigrului. Iblis îşi scoase repede spiritul din apartament, zburând pe scările de urgență şi în cazinoul Hotelului Cresus, unde sute de bărbați şi femei îşi pierdeau banii la jocurile mecanice.

Revenindu-şi după şocul întâmplării, Iblis începu să caute un alt corp.

Capitolul 20
Ultima reflectare

Era timpul să plece din fortul roz şi din *ashramul* acum părăsit, ca să zboare înapoi, acasă. Dar în ce parte trebuiau să zboare? Spre est sau spre vest? Dacă te îndrepți spre est şi nu spre vest, Lucknow este mai aproape de Palm Springs decât de New York. Dar, dacă zbori spre vest din Lucknow, Londra este pe drumul spre New York. Factorul hotărâtor în rezolvarea dilemei fu chiar mama lui Dybbuk, doctorița Sachertorte. Nimrod se îngrozi când află că ea încă nu ştia unde-i era băiatul, nici măcar dacă mai era în viață sau nu. De aceea, se luă hotărârea ca Nimrod, domnul Rakshasas şi Groanin să zboare spre vest, înapoi

la Londra, iar cei trei copii să stârnească un vârtej separat şi să zboare spre est, la Palm Springs, de dragul lui Dybbuk.

— Mama ta e speriată de moarte din cauza ta, Dybbuk, îi spuse Nimrod, cu toată seriozitatea. Biata femeie, mai ales după ce a trecut prin atâtea. Şi ceea ce au făcut John şi Philippa a fost rău, dar cel puțin mama lor a stat liniştită, în timp ce ei erau plecați, mulțumită celor doi Altundeva.

— Ei bine, nu sunt prea mulți îngeri prin Palm Springs, se apără Dybbuk. Cel puțin, nu-i vezi. Iar eu nu ştiu niciunul dispus să-mi facă o clonă. Dybbuk zâmbi amărât. Asta, în cazul în care eu sunt cel adevărat. Nu mai sunt sigur de nimic. Oricum, biata femeie, cum îi zici tu, poate c-o merită, pentru ceea ce a făcut.

Chipul lui Nimrod deveni gânditor.

— Ah, înțeleg, spuse el straniu. *Aia!*

Nimrod rosti cuvântul *aia* într-un fel care-i făcu pe gemeni să creadă că *aia* – Orice-ar fi fost – era ceva despre care Nimrod ştia totul. De aceea, erau mai mult decât curioşi să ştie ce era *aia.*

— O învinovățeşti pe *ea,* nu?

— Nu cred că eu sunt primul care-o învinovățeşte, spuse Dybbuk. Tu nu?

— Dybbuk, poate c-ar trebui să vorbim puțin între patru ochi, zise Nimrod, conducându-l pe Dybbuk, care era însoțit de coiot, înapoi în camera gărzilor şi închise uşa în urma lor.

— Mă întreb ce-o fi fost *aia,* începu Philippa.

— Îl ştii pe Dybbuk, ridică John din umeri.

— De fapt, nu prea. Nu cred. În ciuda tuturor lucrurilor prin care-am trecut împreună, ceva nu e în ordine cu Dybbuk. Ceva ce nu pot defini încă.

— Exagerezi, răspunse John.

În adâncul inimii, însă, ştia că Philippa avea dreptate. Simțise că, în privința lui Dybbuk, ceva nu era destul de clar pe cât ar fi trebuit să fie.

— Exagerez? Atunci care să fie marele secret dintre el şi Nimrod?

Atunci când cei doi apărură din camera gărzilor, după aproape cincisprezece minute, nu oferiră nicio explicație şi nici nu le fu cerută vreuna. Orice ar fi discutat, fusese ceva personal şi, în ciuda curiozității lor arzătoare, gemenii încercară să-i respecte intimitatea prietenului lor. Dacă Dybbuk ar fi vrut să le vorbească despre asta, aveau la dispoziție mai multe ore, cât avea să dureze călătoria lor cu vârtejul.

De îndată ce Nimrod făcu să se reverse apă în laboratoarele subterane, asigurându-se astfel că incendiul fusese stins, se îndreptară către cel mai înalt punct din fort, turnul în care găsea liftul cu frânghie, ca să-şi pornească vârtejurile.

— Ce-o să se-ntâmple cu el? întrebă Philippa.

Se referea la măgăruşul care învârtise mai înainte cabestanul, ridicând liftul pe lângă marginea stâncii. Acum, că frânghia fusese tăiată de membrii *ashramului,* care fugiseră, animalul stătea tăcut în grajdul lui, mâncând fân şi

bucurându-se de odihnă şi linişte.

— Philippa are dreptate, spuse Dybbuk, care nu se mai despărțea de coiot – era clară intenția de a-l lua cu el în vârtej până la Palm Springs. Nu-l putem lăsa aici!

— Desigur, există adăpostul acela pentru măgari, în Cork, îşi aminti domnul Rakshasas. Ar putea nimeri şi mai rău decât acolo. L-am putea lua cu noi, după care-l vom trimite la Cork.

— Un măgar care soseşte cu vârtejul, constată Nimrod.

— Există un început pentru toate, spuse domnul Rakshasas. Chiar şi în Cork. Va fi un Pegas[108] irlandez. Aşa îl vor numi, dacă-l va observa cineva.

Îşi luară apoi rămas-bun, iar Philippa, care urma să conducă în prima parte a drumului, tocmai voia să stârnească vârtejul, când Groanin o opri.

— N-ai uitat ceva? o întrebă el. Voi trei, copii, ați rămas indieni. Mai mult, şi eu la fel. Mulțumesc, domnişoară, dar aş vrea culoarea mea originală înapoi. Nu mă deranjează să recunosc, eu şi stomacul meu ne-am simțit de minune ca indieni. A fost o experiență de neuitat şi mi-a dat o nouă perspectivă asupra noțiunii de străin. Poate cam târziu, totuşi. Dar eu sunt ce sunt, adică un flăcău gras, chel şi cu pielea roz, din Moss Side.

— Credeam că eşti din Manchester, domnule

---

[108] Armăsar înaripat din mitologia greacă.

Groanin, îi spuse John.

— Moss Side *este* Manchester, fiule, nu uita!

Aşa că, de îndată, cei trei copii se prinseră de mâini şi, rostindu-şi diferitele cuvinte pentru concentrare, îl transformară pe Groanin şi deopotrivă pe ei înşişi la loc, revenind la culoarea lor normală. Dar, pentru că ştiința nu poate fi desfăcută, nici măcar de puterea djinnilor, putură să vorbească în continuare limba hindi, lucru foarte *kam ka* (folositor), dat fiind că mai mult de un miliard de oameni vorbesc limba aceasta.

Semănând din nou cu ei înşişi, copiii îşi luară iarăşi rămas-bun, apoi Philippa începu să ridice vârtejul.

— Aduceți-vă aminte să nu zburați prea repede, strigă Nimrod, mai ales pe deasupra Oklahomei.

Dar vântul îi purtă cuvintele departe, fără să fie auzite de copii şi, în mai puțin de un minut, aceştia porniseră-n zbor către est, făcându-le cu mâna celor trei siluete rămase în turn.

— O să-mi fie dor de copii, spuse Groanin.

Domnul Rakshasas îşi desfăşură turbanul şi, scoțând Regele Cobră, pe care-l pusese acolo pentru mai multă siguranță, îl privi, gânditor.

— Ce vei face cu el? întrebă Nimrod.

Razele soarelui picară asupra capului de smarald al talismanului, în timp ce domnul Rakshasas îl studia recunoscător, apoi i-l dădu lui Groanin.

— Uite, zise el, tu eşti puternic. Smulge

smaraldul şi măselele de minte, te rog.

— Sunteți sigur? îl întrebă Groanin.

— Foarte.

Groanin făcu aşa cum i se spusese şi, rupând Regele Cobră în trei bucăți – corpul din aur, capul din smarald şi coada din măselele de minte –, i le înmână pe toate domnului Rakshasas.

— Sunt mulți oameni săraci în India, zise acesta.

Cântări smaraldul în palmă, ca pe un ou, apoi îl lăsă să cadă în buzunar.

— Smaraldul va fi tăiat în mai multe bucăți. Acestea, împreună cu aurul, vor fi vândute ca să-i ajute pe săraci. Cât despre măselele mele, clătină el din cap, mai bine le-am arunca undeva, pe drumul de întoarcere. Marea Mediterană poate fi un loc bun, sau Canalul Mânecii. Nimeni nu va mai pune mâna pe ele, niciodată!

Philippa îi duse până la Hakone, o stațiune termală de lângă Muntele Fiji, cel mai înalt din Japonia. Ar fi rămas mai mult în Japonia, țara pe care copiii îşi doriseră dintotdeauna s-o viziteze, dar gemenii erau nerăbdători să ajungă acasă şi să-şi vadă părinții. Din Japonia, fu rândul lui John să-i poarte în cea de-a doua etapă a călătoriei, adică spre insula Maui, aflată la şaptezeci de kilometri mai la nord de Hawaii şi pe la jumătatea Oceanului Pacific. De acolo, pilotă Dybbuk, pentru cea de-a treia parte a călătoriei, către coasta de vest a Statelor Unite şi mai

departe, către Palm Springs.

— Mi se pare ciudat să mă întorc, mărturisi el. Parc-aş coborî din al nouălea cer.

Philippa clătină din cap, încercând să-i arate simpatie. Nu uitase că prietenul cel mai bun al lui Dybbuk, Brad, şi tatăl acestuia fuseseră omorâți în Palm Springs.

— Cum rămâne cu poliția? îi aminti John.

— Mă descurc eu cu poliția, spuse Dybbuk, rece. Doar sunt djinn, nu? începu să râdă. Dacă o să-mi pună prea multe întrebări nechibzuite, îi fac să dispară.

Philippa şi John schimbară o privire. Câteodată le era greu să-şi dea seama dacă Dybbuk glumea sau nu.

— Mama ta va fi foarte fericită să te revadă, spuse Philippa, care murea de curiozitate să afle despre ce discutase Dybbuk mai devreme cu Nimrod.

— Mda.

Dybbuk nu prea era convins şi zâmbi doar atunci când coiotul îi linse mâna cu afecțiune.

— Îl voi numi Colin, hotărî Dybbuk. Îl voi păstra ca animal de casă.

Îl mângâie pe coiot pe cap şi-l trase în joacă de urechi.

— Bietul de tine, atâția ani petrecuți pe post de haină de blană! Cred că eşti mort de foame.

Asta, însă, nu mai era adevărat. De când îl scosese din liftul fortului roz, Dybbuk îi dăduse lui

Colin cel puțin trei bucăți suculente de friptură, de care făcuse rost cu ajutorul puterilor sale de djinn.

Un coiot nu era tocmai un animal de casă obişnuit, şi Philippa se întrebă cum va reacționa mama lui Dybbuk, şi dacă el va încerca să țină animalul în casă în ciuda împotrivirii ei. Doctorița Sachertorte i se păruse mereu o femeie de treabă. Ce făcuse, oare, de era atât de supărat Dybbuk pe ea? Atunci când, în cele din urmă, aterizară pe un teren de golf care se învecina cu locuința lui Dybbuk, nu se mai putu abține şi-l întrebă direct.

— Tu nu te superi niciodată pe părinții tăi? o întrebă el, în loc de răspuns.

Copiii mergeau de-a lungul pajiştii verzi, iar Dybbuk lovi cu piciorul o minge de golf care zăcea acolo, apoi o alta.

— Ba da, răspunse Philippa. Dar există supărare şi răzbunare, iar tu despre ultima vorbeai cu Nimrod. Răzbunare pentru ceea ce ți-a făcut mama ta.

— Uite ce este, Phil, zise Dybbuk, în timp ce înaintau pe potecă, noi trei am trecut prin multe împreună. Suntem prieteni, corect?

Gemenii aprobară din cap.

— Atunci, hai să nu stricăm prietenia întrebându-mă tot felul de lucruri despre care nu sunt pregătit să vorbesc. În timp ce eram la *ashram,* am descoperit ceva important. Am făcut o legătură. Un lucru care s-a întâmplat cu mult timp

în urmă, dar asta-i o problemă personală, a mea şi a familiei mele. O să vă povestesc eu odată, promit. Dar nu chiar acum, bine?

— Bine, se învoiră gemenii, urmându-l pe Dybbuk în casa care era un fel de *hacienda*[109] mexicană.

De îndată ce doctorița Sachertorte îl văzu pe Dybbuk, sări în sus de fericire şi-l îmbrățişă strâns.

— Unde-ai fost până acum? întrebă ea, cu lacrimile rostogolindu-se pe obraji. Am crezut că te-am pierdut, Dybbuk. Am fost îngrijorată de moarte din cauza ta.

Dybbuk o lăsă să-l îmbrățişeze un pic, înainte s-o dea uşor la o parte şi să-i explice – cu ajutorul unor exclamații ajutătoare din partea lui John şi a Philippei – exact ceea ce se întâmplase. În timp ce el vorbea, doctorița Sachertorte se tot uita la coiot şi la gemeni, neliniştită. În clipa în care Dybbuk termină de povestit, ea nici nu aduse vorba despre vreo pedeapsă pentru fiul ei. În loc de asta, părea mult mai preocupată de lucrurile pe care gemenii le lăsaseră în New York.

— În tot acest timp, ați lăsat acasă, în locul vostru, doi Altundeva? întrebă ea.

— Da, mi-e teamă că da, răspunse Philippa.

— Asta explică multe, murmură doctorița Sachertorte.

---

[109] Fermă, în limba spaniolă.

— Cum ar fi? întrebă John, dându-şi seama, pentru prima dată, de faptul că, poate, ceva nu era în ordine.

— Nimic. Dar aş zice că e timpul ca voi doi să vă duceți acasă. Nu credeți? Dacă-mi amintesc bine, un Altundeva nu durează decât un eon. Cât înseamnă asta? Unsprezece zile?

— Mai exact, 11,574074074074

sufletului. Gemenii nu-l mai văzuseră niciodată atât de trist şi dezamăgit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă John.

Zărindu-i pe gemeni în pragul dormitorului, Dybbuk aruncă în grabă un cearşaf peste oglindă şi clătină din cap.

— Nimic, răspunse el, împingându-i uşor afară din cameră.

Apoi, închise uşa în spatele lor.

— Prin urmare, plecați, le zise Dybbuk şi, afişând un zâmbet, îi strânse mâna lui John şi o sărută pe Philippa pe obraz.

— Da, zise John.

— Mulțumesc. Mulțumesc pentru tot. A fost distractiv, nu-i aşa? în pofida relelor.

— Da, răspunse Philippa, acum foarte nerăbdătoare să plece. A fost distractiv.

Zburară către est, peste Arizona, New Mexico şi Texas. Dar, undeva deasupra Oklahomei, Philippa începu să zboare prea repede şi, înainte să-şi dea seama, vârtejul lor dădu naştere unei tornade. În partea aceasta a Statelor Unite, tornadele nu sunt ceva neobişnuit, dar în acea perioadă a anului, din fericire, erau mai rare. Temperaturile în statele centrale fuseseră foarte ridicate şi aerul Oklahomei mustea de umiditate, iar vârtejul Philippei crease un curent de aer vertical. La mai puțin de cincisprezece minute după ce intrară pe teritoriul acestui stat, gemenii se treziră deasupra

unui vârtej de tornadă în toată regula, un con negru şi mare de vânt, care culcă la pământ câteva lanuri de porumb şi smulse un hambar întreg, înainte să reuşească să-l controleze.

— Asta se întâmplă dacă te grăbeşti prea tare, îi spuse John.

— Nu m-am putut abține, recunoscu Philippa. Mi-e teamă de ceea ce vom găsi acasă. Sunt sigură că doctorița Sachertorte ne ascundea ceva.

— Chiar se *purta* ciudat, remarcă John. Dar, pe de altă parte, şi tu ai fi cam ciudată, dacă l-ai avea pe Dybbuk drept fiu. După cum se uita la oglinda sufletului, parcă văzuse o fantomă.

— Poate că se gândea la prietenul lui, Brad, presupuse Philippa. Dybbuk n-are prea mulți prieteni. Probabil că-i va fi dor de el. Cred că de-aia era atât de supărat. Ce altceva ar putea fi? întrebă ea, ridicând din umeri.

Philippa nu era nici ea convinsă de propriile argumente şi rămase tăcută până când ajunseră în New York, unde, la adăpostul întunericului, aterizară cu vârtejul în Central Park, chiar lângă statuia lui Alice în Țara Minunilor. De acolo, nu mai aveau decât foarte puțin de mers pe Bulevardul Parcului şi pe Madison, până la strada 77 şi acasă.

John îşi găsi cheia de la uşă şi intrară încet, pentru eventualitatea în care părinții lor sau doamna Trump s-ar fi aflat cu cei doi Altundeva. Casa era anormal de tăcută, şi nu se auzea decât

ticăitul ceasului vechi din hol, în liniştea stranie. Copiii urcară scările pe furiş. Ajungând la etajul şapte, se opriră pentru o clipă, ghemuiți sub balustradă, în timp ce, prin uşile dormitoarelor lor, îşi zăriră dublurile. John 2 stătea în fotoliul preferat al lui John, citind, în timp ce Philippa 2 era absorbită în scrierea unei poezii. Amândoi erau fără pată de curați şi de aranjați, de parcă fuseseră scoşi din cutie. Fascinați, gemenii se priviră pe ei înşişi timp de câteva minute, până când John se plictisi să se vadă atât de cuminte şi intră în dormitor.

— Bună! spuse el.

John 2 ridică privirea din cartea pe care o citea. Spre groaza sa, John constată că John 2 citea Biblia.

— Spune-mi că n-o citeşti de când am plecat, zise el.

— Numai seara, îi răspunse John 2.

John lăsă să-i scape un oftat exasperat.

— Dar eu nu fac aşa ceva. Nu c-ar fi ceva rău să citeşti Biblia, desigur. Doar că, ei bine, nu sunt atât de cuminte.

La fel de îngrozită, Philippa se uită la ceas.

— Nici eu, îi zise ea Philippei 2. Acum m-aş fi uitat la televizor, în loc să scriu ce-oi fi scriind tu acolo.

— E o poezie, explică Philippa 2. Mai precis, un *haiku.* O poezie japoneză. Îi întinse poezia Philippei. Are exact şaptesprezece silabe. Cinci,

şapte şi cinci. Ce crezi?

Philippa citi cu voce tare acel *haiku* compus de dublura ei.

— O dorință-chin, un peşte-a vrut de la djinn: înc-un peşte lin.

Philippa ridică din umeri.

— E drăguță, zise ea politicoasă. Dar John are dreptate. De obicei, noi nu suntem atât de cuminți cum sunteți voi. Mă mir că mama n-a chemat-o pe Jenny Sachertorte. E doctorița noastră, a djinnilor.

— Mama voastră nu mai e aici, spuse Philippa 2. A plecat.

— A plecat? Ce vrei să spui? o întrebă Philippa pe clona ei. Unde-a plecat?

— A plecat de-acasă.

— Nu e posibil, o contrazise John. N-ar fi plecat fără să ne spună.

— Ne-a spus *nouă,* îi explică John 2.

— Credea că vorbeşte cu *voi,* adăugă Philippa 2.

— Mi se părea mie c-am auzit ceva, răsună o voce cunoscută şi, uitându-se în jur, gemenii îl văzură pe unchiul lor Nimrod urcând scările. Mă tem că, de fapt, cei doi Altundeva au dreptate, Philippa. Mama voastră *chiar* a crezut că vorbeşte cu voi.

— Despre ce să vorbească? întrebă John. Nimrod, ce se petrece?

— Nici eu n-am aflat decât după ce am ajuns la

Londra, le spuse el, încet. Şi, cum am aflat, am venit încoace în grabă, cu alt vârtej. Ayesha, Djinnul Albastru din Babilon, a murit, iar mama voastră a plecat să-i ia locul.

Gemenii rămaseră tăcuți. Dintr-odată, o mare parte din ceea ce se întâmplase în Irak, cu doar câteva luni mai înainte, căpăta sens. Acum înțelegeau de ce Philippa putuse să plece din Iravotum atât de uşor.

Nimrod încuviință din cap.

— Îmi dau seama că ați ghicit deja singura explicație posibilă. Mama ta a fost de acord să-ți ia locul, Philippa, şi să devină următorul Djinn Albastru. De aceea a plecat. Din câte-am aflat până acum, se pare că este deja acolo, în Iravotum.

— O să mergem după ea, spuse Philippa, şi-o s-o aducem înapoi.

— Nu, se împotrivi Nimrod.

— De ce nu? John a venit după mine. A dovedit că se poate asta. Ştiu totul. Treizeci de zile, de atât e nevoie ca să-ți împietrească inima suficient încât să devii un adevărat Djinn Albastru.

Philippa îl privi pe John.

— Noi o să reuşim, John, nu-i aşa?

John, care ştia cât de grea fusese călătoria lui, se aşează şi clătină din cap, cu un aer sumbru.

— O să fie foarte greu, zise el. Incredibil de greu. Dar sunt sigur că putem. O s-o aducem înapoi.

— Mi-e teamă că nu se poate, zise Nimrod. Nu şi

de data asta. Mama voastră e o femeie deşteaptă, foarte deşteaptă.

— Ce vrei să spui? Ce-a făcut?

— S-a asigurat că nu veți putea pleca din New York, cel puțin timp de treizeci de zile. Nimrod oftă. Până atunci, va fi prea târziu.

— Nu ne poate opri, insistă Philippa, nu şi dacă vrem cu adevărat să plecăm.

— Veniți cu mine, le spuse Nimrod, coborând scările. Dar trebuie să vă pregătiți pentru un alt şoc.

Nimrod deschise uşa biroului domnului Gaunt şi intră, urmat îndeaproape de John şi de Philippa. Li se arătă o imagine neobişnuită. În fotoliul de piele de lângă birou stătea un bătrân, într-un halat din mătase. Lui John i se păru cam de vreo optzeci de ani, dar Philippa crezu că era chiar mai bătrân. Niciunul dintre copii nu-l recunoscu pe bătrân şi abia după un timp îşi dădură seama cine era.

— Tată? şopti Philippa.

Bătrânul zâmbi uşor, dar nu spuse nimic, ca şi cum nu mai putea să vorbească. Îngroziți, gemenii se furişară lângă el. De aproape, nu mai aveau nicio îndoială. Bătrânul era chiar tatăl lor, Edward Gaunt.

— Ce ți s-a întâmplat, tată? întrebă John şi, cu ochii plini de lacrimi, luă mâna osoasă şi pătată a tatălui său.

Edward Gaunt mârâi şi salivă fără să-i bage în seamă.

— Înainte de a pleca, mama voastră a aruncat o vrajă matusalemică asupra lui, le explică Nimrod. Aceasta îi accelerează metabolismul şi produce îmbătrânirea într-un ritm mult mai rapid. După aceea, le-a explicat clonelor voastre că, pentru fiecare zi în care nu veți fi aici, ca să țineți vraja sub control cu puterile voastre de djinni, el va îmbătrâni cu douăzeci de ani. Desigur, n-avea de unde să ştie că vorbea cu cei doi Altundeva, în loc de propriii copii. De aceea a îmbătrânit atât de mult tatăl vostru.

— Tu nu-l poți ajuta? întrebă Philippa.

— Din păcate, nu. E vraja făcută de Layla şi nu mă pot amesteca.

— Ce ne facem? se văită Philippa.

— E numai din vina noastră, zise John. Dacă n-am fi plecat în India, tata ar fi fost ca mai înainte.

— Ascultați-mă, le spuse, cu asprime, Nimrod. Dacă n-ați fi plecat în India, eu şi cu domnul Rakshasas am fi dormit încă, înghețați bocnă. Mai mult ca sigur că am fi rămas acolo foarte mult timp. Cel puțin, atât cât i-ar fi trebuit lui Guru Masamjhasara să găsească Regele Cobră.

Nimrod îi mângâie cu afecțiune mâna scheletică lui Edward Gaunt.

— Totuşi, după părerea mea, procesul de îmbătrânire este reversibil. Cu alte cuvinte, tatăl vostru va fi din nou ca înainte. În cele din urmă.

Dar asta numai dacă niciunul dintre voi nu pleacă de-acasă în căutarea mamei voastre. Va trebui să aveți răbdare.

Nimrod rămase tăcut, ca şi cum l-ar fi deranjat ceva.

Philippa ghici despre ce era vorba.

— Îmi pare rău, Nimrod, zise ea. Cred că-ți părem foarte egoişti. Am uitat să ne purtăm frumos. Ayesha a fost mama ta.

— Şi mie-mi pare rău, adăugă John.

— Mulțumesc, John, Philippa, le răspunse Nimrod.

Din buzunarul hainei, Nimrod scoase un trabuc mare şi-l aprinse.

— Prin urmare, începu el, scoțând un nor de fum, după câte vedeți, iese din discuție s-o urmăriți pe Layla până-n Iravotum. Nu merge, de data asta. Trebuie să stați amândoi aici, timp de treizeci de zile, să aveți grijă de tatăl vostru, ca să nu mai îmbătrânească.

— Ce-o să se-ntâmple cu ea, unchiule Nimrod? îl întrebă John, îndurerat.

Deja îi era dor de mama lui. Casa nu mai era un cămin fără ea.

— Îşi va îndeplini destinul, John. Asta se va întâmpla. Aşa cum vom face cu toții.

Philippa scutură din cap.

— Nu suport să mă gândesc la ea acolo, în palatul acela înfiorător, singură.

— Va sta acolo doar treizeci de zile, o consolă

Nimrod. După aceea, se va duce în Berlin. Acolo are o reşedinţă oficială. O veţi putea vedea atunci, deşi vă avertizez de pe-acum că nu va mai fi aceeaşi. În plus, nu e singură, are un însoţitor.

— Domnişoara Glumjob?

— Cred că domnişoara Glumjob s-a întors în Statele Unite, în Carolina de Nord, mai precis. Nu, mă refeream la altcineva.

— Cine? întrebară gemenii în cor.

— Vă amintiţi de băiatul acela din Guyana Franceză, flăcăul care căuta prin gunoaie, asupra căruia Iblis a aruncat un *diminuendo,* după ce l-a eliberat din sticluţa de parfum în care-l încinseserăm noi?

— Da, spuse John. Îl chema Galibi Magăna şi farmecul l-a transformat într-un fel de păpuşă vie.

— Mama îl ţinea într-o cutie de pe dulapul din camera ei, zise Philippa. Din când în când, îl scotea de-acolo, se uita la el şi-i promitea să-l transforme la loc, într-o bună zi. Vrei să spui că l-a luat cu ea?

— Potrivit celor spuse de cei doi Altundeva, făcu Nimrod un semn din cap în direcţia scărilor, exact aşa s-a întâmplat. Sunt sigur că vrea să folosească puterea Djinnului Albastru ca să rupă vraja şi să-l transforme din nou în băiat normal.

— Poate să facă aşa ceva? întrebă John. Poate să-i învingă puterea lui Iblis?

— E Djinn Albastru. Poate face cam tot ce vrea.

— Iar Galibi va fi însoţitorul ei? întrebă Philippa.

Precum domnişoara Glumjob?

Dacă Philippa părea supărată de acest gând, se întâmpla fiindcă, în realitate, chiar era. Scuturându-şi nervoasă capul, continuă:

— Dar eu ce aveam? Aş fi putut s-o însoțesc eu.

— Şi eu, zise John.

Nimrod clătină din cap.

— Nu i-ar fi plăcut. Şi, în mod sigur, nu şi-ar fi dorit asta pentru voi. Dar va fi o viață mai bună pentru Galibi. Îi va fi mult mai bine decât să stea pe dulap, sau să fie căutător prin gunoaie. Aşa va primi o educație bună şi va avea mai multe perspective. Când va fi mare, cred că mama voastră îi va găsi ceva, o slujbă, poate. Sau îi va îndeplini trei dorințe. Cine ştie?

— Asta mi-a dat toată viața peste cap, spuse Philippa, luând mâna tatălui ei. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, Nimrod. E o mare porcărie.

Îşi şterse lacrimile de pe obraji şi privi, pierdută, pe fereastră.

— Ar fi putut fi mai rău, încercă Nimrod să-i consoleze. Cred că trebuie să vă amintiți mereu de asta, ca să puteți depăşi acest moment.

— Mai rău decât plecarea mamei de acasă? pufni John. Nu cred c-ar putea fi ceva mai rău.

Nimrod îi lăsă singuri un timp. John avea dreptate. Nu era nimic mai rău decât plecarea mamei lor de acasă. Şi el îşi amintea când mama lui, Ayesha, plecase de acasă, şi durerea cu care el

şi Layla trăiseră luni întregi după aceea. Chiar şi tristețea provocată acum de moartea Ayeshei nu era nimic în comparație cu durerea de atunci. Pierderea era un lucru, dar respingerea – aşa cum o percepuseră el şi cu Layla – era cu totul altceva. Hotărî să rămână cu nepoții lui, peste noapte.

De dimineață, cei doi Altundeva dispăruseră.

— Mă bucur c-au plecat, recunoscu John. Începuseră să-mi dea fiori.

— Puteai să le spui să plece mai devreme, îi zise Nimrod. Cred că asta era tot ce trebuia.

— N-am vrut, îl lămuri Philippa. Tu ți-ai cerut vreodată ție însuți să pleci?

— Ăăă… nu, recunoscu Nimrod.

— Nu e uşor, zise John.

— Cât timp au stat aici? întrebă Nimrod.

— Un eon, răspunse John. 11,57407…

— Ştiu, ştiu, îl întrerupse Nimrod din înşiruirea zecimalelor. Ştiu ce înseamnă un eon.

— Atât a spus Afriel că vor rămâne.

— Îngerii ştiu ce spun, în general. De aceea este mereu bine să-i asculți, când apar în viața ta. Este adevărat, unii dintre ei pot fi chiar prea sinceri. Un pic prea buni. Dar este bine să fii atent la ei, atunci când sunt prin preajmă. Ei ştiu tot felul de lucruri pe care djinnii nu le pot şti, lucruri secrete. Misterele universului. Mi-am adus aminte! Cum vi s-a părut Dybbuk, înainte să-l părăsiți?

— Straniu, răspunse Philippa, ca de obicei.

— Ba nu, o contrazise John, nu e adevărat. Era

mai straniu decât de obicei. Atunci când am plecat, se uita în oglinda sufletului. Şi nu voia s-o vadă altcineva.

— Dar ați văzut ceva? îi întrebă Nimrod. Ați reuşit să aruncați o privire în oglinda sufletului lui?

Gemenii clătinară din cap.

— A acoperit-o la loc, spuse John, înainte ca noi să apucăm să vedem ceva.

— E foarte important. V-a spus măcar ce a văzut?

— Nu, răspunse John, dar orice-ar fi fost, nu l-a făcut prea fericit. De fapt, abia îndrăznea să se uite.

— Mă întreb… murmură Philippa.

— Ce anume? zise Nimrod.

— Mă întrebam de ce-i era atât de greu lui Dybbuk să se uite la propriul suflet, răspunse fata. E pus pe şotii, încăpățânat, capricios. E chiar crud, uneori. Dar e doar un băiat. Vreau să spun că nu poate fi ceva foarte rău, care să-i întunece sufletul.

— Ți-am spus mai demult că sunt şase triburi de djinni, începu Nimrod. Dar, teoretic, sunt şapte, deoarece uneori se naşte un djinn care nu este nici Marid, nici Ifrit, nici Jinn sau Ghul, nici Jann sau Shaitan. E un hibrid din două triburi. În acest caz, între Marizi şi Ifriți.

— Dar nu înțeleg, se miră Philippa. Doamna Sachertorte este din tribul Marizilor, sunt sigură.

La fel şi domnul Sachertorte.

— Asta-i foarte adevărat, spuse Nimrod. Dar mai este ceva. Un lucru dificil, mai ales pentru Dybbuk. Domnul Sachertorte nu este tatăl adevărat al lui Dybbuk. Chiar el a descoperit asta abia de curând. De aceea, el şi doctorița Sachertorte nu mai locuiesc împreună.

— Vrei să spui că Dybbuk este pe jumătate Marid, pe jumătate Ifrit? întrebă John.

Nimrod încuviință din cap.

— Din păcate, da, John. Există o parte bună în Dybbuk, dar există şi o parte rea. Asta vede când se uită în *synopados.* În spatele luminii şi al frumuseții, pândeşte ceva negru şi vrednic de dispreț. Iar în Dybbuk se duce o luptă între cele două – Binele şi Răul – care vor să-i stăpânească sufletul. De aceea sunt bucuros că v-ați împrietenit cu el. Cu ajutorul vostru, copii, sunt sigur că Binele va ieşi învingător.

— Bietul Dybbuk, îl compătimi Philippa. Dar cum de s-a-ntâmplat? Doamna Sachertorte pare o femeie foarte drăguță.

— Pentru că Iblis a aruncat o vrajă asupra domnului Sachertorte şi i-a luat locul.

— Doar nu vrei să spui că Iblis e tatăl lui Dybbuk? se miră John.

— Din păcate, da.

— Şi Dybbuk ştie?

— Bineînțeles, răspunse Nimrod. Dar e un mare secret, întunecat. Nimeni altcineva nu ştie, în

afara celor din familie. Cred că nici măcar Iblis nu ştie.

— Dar cum se face că ştii tu, îşi dădu seama Philippa, dacă e un secret atât de întunecat?

— Vă amintiți de exorcizarea care l-a inspirat pe Guru Masamjhasara să spere că va deveni el însuşi djinn?

— Da, răspunse John. L-ai exorcizat pe prim-ministru. Guru a spus că acesta fusese posedat de un djinn. O fetiță de vreo doisprezece ani.

— Acea fetiță era Faustina, sora lui Dybbuk.

— Cea care a dispărut? îşi aminti Philippa.

— Ați aflat despre asta?

— Într-un fel, recunoscu Philippa. I-am văzut portretul în casa mătuşii lui Dybbuk, de pe insula Bannermann.

— Prin urmare, ați ajuns şi acolo, nu-i aşa?

— Acolo se ascunsese Dybbuk, îl lămuri John, atunci când îl căutau adepții lui Guru. Se pare că era foarte apropiat de Max, majordomul gorilă al mătuşii lui.

— Da, aşa era…

Nimrod se opri, gânditor, ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva.

— Ne povesteai despre Faustina, îl îmboldi Philippa.

— Da, reveni Nimrod. Faustina era considerată un copil foarte talentat. Un copil de aur. De pildă, era o jucătoare de *djinnversoctoannular* chiar mai bună decât tine, Philippa. Era admirată de djinnii

de peste tot. Era isteață, rațională. Faustina mi-a povestit că Iblis era tatăl lui Dybbuk, în timpul în care-mi desfăşuram exorcizarea. La vremea respectivă, soții Sachertorte locuiau în Londra, iar mama ei, Jenny, care tocmai îl născuse pe Dybbuk, era o mare admiratoare a prim-ministrului. Doar de la distanță. Nu se întâlniseră niciodată, înțelegeți. Atunci când Faustina a aflat despre Iblis, s-a hotărât să facă ceva în privința asta. Ascultând-o deja de câteva luni pe mama ei vorbind despre cât de minunat era prim-ministrul, Faustina a ajuns la concluzia că el era singura persoană suficient de puternică încât să-l închidă pe Iblis. De aceea l-a posedat. Era un copil foarte încăpățânat. Cel puțin, în privința asta, semăna leit cu Dybbuk.

Bineînțeles că totul a mers pe dos. Nu mai posedase pe nimeni până atunci. E chiar uimitor că a reuşit să-l stăpânească atât de mult timp din prima. Dar a făcut greşeala să-şi păstreze propria voce, ceea ce a demascat-o imediat. Atunci, totul i-a scăpat de sub control. Sentimentul de putere a devenit prea mult pentru ea. Dându-şi seama de faptul că prim-ministrul n-o putea ajuta în niciun fel, s-a supărat pe el, dar şi pe mama ei. Tocmai atunci am apărut eu şi, neştiind că era vorba despre Faustina, am făcut exorcizarea şi am scos-o din corpul prim-ministrului. După exorcizare, am aflat cine-l posedase pe prim-ministru. De aceea, am plecat să-i caut corpul Faustinei. În cele

din urmă, l-am găsit ascuns în Muzeul Figurilor de Ceară al Doamnei Tussaud[110]. Am aşteptat şi am tot aşteptat, dar spiritul Faustinei nu s-a mai întors ca să-şi recupereze trupul. Cel puțin, asta credeam. După aceea mi-am amintit, cam târziu, de mostra de sânge pe care doctorul Warnakulasuriya – aşa se numea Guru Masamjhasara pe atunci – i-o luase prim-ministrului, în timpul consultului şi înainte de exorcizare. Aşa ceva este teribil de riscant pentru un djinn, în timpul unei experiențe în afara corpului. Vedeți voi, copii, o mică parte din sufletul ei a fost pierdută pe vecie. De aceea n-a mai putut să se adune la loc şi să între înapoi în trup. Nu în întregime.

Nimrod pufăi din trabuc.

— Asta a descoperit Dybbuk în India. A pus totul cap la cap şi şi-a dat seama că Guru Masamjhasara vorbea despre sora lui. Despre sora pe care el n-o cunoscuse niciodată.

— Bietul Dybbuk, spuse John.

— Biata *Faustina,* spuse şi Philippa. Oare ce s-a întâmplat cu ea?

— Corpul ei a fost dus la un spital din apropiere, pentru djinnii bolnavi, le răspunse Nimrod. Acolo

---

[110] Celebru muzeu din Londra, în care numeroase personalități din diferite domenii sunt înfățişate sub forma unor statui confecționate din ceară. A fost înființat de sculptoriță Marie Tussaud, în anul 1835. În prezent, există muzee *Madame Tussaud's* şi în New York, Las Vegas, Amsterdam, Hong Kong şi Shanghai.

a rămas, în comă, până în ziua de azi. Cât despre spiritul ei, ridică Nimrod din umeri, am făcut multe cercetări. Prin toată Londra. La fel şi Jenny Sachertorte. Dar n-am găsit nimic. Nu e uşor să găseşti o fantomă, nici măcar pentru noi, djinnii. Nici nu era ataşată cum trebuie de ceva anume, cum ar fi o casă, sau o grădină. Poate că încă mai pluteşte pe undeva.

— Ce groaznic, făcu Philippa.

— Da, aşa e, murmură Nimrod.

Rămase tăcut un timp. Apoi, inima îi tresări în piept ca un animal în cuşcă. De ce nu se gândise la Faustina mai înainte? Desigur! Faustina! Ea ar fi putut fi răspunsul tuturor problemelor. Trebuia să-l întrebe mai întâi pe domnul Rakshasas, bineînțeles. Apoi, trebuia să facă unele cercetări la spitalul privat în care încă mai era ținut trupul fără suflet al Faustinei. Dar, dac-ar fi putut să-i găsească sufletul rătăcitor, exista o mică, subțire, infimă, minimă, foarte îndepărtată şi improbabilă speranță că, într-un fel, cândva, împotriva destinului, el ar fi putut rezolva o problemă, în timp ce sora lui, Layla, s-ar fi putut întoarce în casa ei dragă şi la familia ei iubitoare. Dar nu voia să le dea speranțe copiilor, nu încă. N-ar fi fost cinstit. Ar fi fost prea crud. Dacă nu reuşea? Mai bine să nu le spună nimic, se hotărî el. Cel puțin, pe moment. Până atunci, John şi Philippa trebuiau să suporte pierderea şi să-şi întărească astfel caracterul.

— Curios, nu-i aşa? vorbi Nimrod, în cele din urmă. Felul în care lucrurile se leagă între ele. Un lucru duce la altul, care duce la altceva şi de aici te pomeneşti înapoi la început. Mă rog, pe aproape. Nimic nu există rupt de restul lumii.

Gemenii nu spuseră nimic. Nimrod crezu că se gândeau încă la biata Faustina şi la Dybbuk. De fapt, ei se gândeau la mama lor, care rămăsese fără copii, fără soț şi fără prieteni, la îngrozitoarea izolare la care era supusă şi la faptul că, Orice-ar fi spus Nimrod, acum ea trăia ruptă de restul lumii, ca o fantomă. Nedreptatea era de nesuportat.

În timp ce minutele treceau unul după altul, începură să se gândească la modul în care, într-o bună zi, vor schimba lucrurile şi o vor aduce înapoi la ei, pentru totdeauna. Sau, cel puțin, pentru cât însemna totdeauna.

Fără să-şi mişte buzele, *copiii lămpii* rostiră un jurământ, un jurământ telepatic, pe care numai gemenii l-ar putea rosti, că vor îndrepta ei lucrurile. *Orice-ar însemna asta pentru neamul djinnilor şi pentru cel al oamenilor.*

— Cred că va trebui să locuiesc împreună cu voi de-acum, le spuse Nimrod. Măcar până când lucrurile se întorc la normal.

Ridică din umeri ruşinat, în clipa în care le întâlni privirile amărâte şi-şi dădu seama că aşa ceva nu se va întâmpla.

— Nu, nu-i bine spus normal, continuă el. Nu va

mai fi aşa vreodată. Nu, voi sta aici doar un timp. Vă voi ajuta să treceți prin această perioadă grea. Şi Groanin, dacă vreți. Şi domnul Rakshasas. Suntem cu toții aici pentru voi, copii. Şi vă vom sta alături, în orice vreți voi să faceți.

Philippa vorbi prima.

— Ce ironie, nu? Doi djinni care nu-şi pot dori ceea ce vor cu adevărat. Ai fi crezut că aşa ceva e posibil?

— Vă voi spune un lucru pe care mi l-a spus şi mie, mai demult, domnul Rakshasas, copii, cu mulți ani în urmă. Mereu am socotit aceste vorbe folositoare. Cred că sunt adevărate, indiferent de ceea ce sunteți, djinni sau pământeni. Iată: *Să nu pui niciodată un iadeş în loc de şira spinării.* Câteodată, trebuie să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Trebuie să ne dăm seama că un fapt rămâne fapt, deoarece dorința noastră nu-l poate schimba. Dac-am încerca să schimbăm totul în lume, potrivit dorințelor noastre, n-am fi decât nişte copii.

— Dar suntem copii, protestă John.

Nimrod zâmbi, după care-i mângâie, mai întâi pe John, apoi pe Philippa, cu drag.

— Nu mai sunteți, John, spuse el, încet. Nu mai sunteți!